

kimrany

Chàng
trai
nhon

nhà xuất bản
LAO ĐỘNG

Chàng trai vườn nho

Kim Rang

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Phần mở đầu](#)

[Phần một](#)

[Phần hai](#)

[Phần ba](#)

[Phần bốn](#)

[Phần năm](#)

[Phần sáu](#)

[Phần bảy](#)

[Phần Kết](#)

[LỜI TÁC GIẢ](#)

“
-
[À, Ji Hyeon đấy phỏng?](#)

[“Vâng ạ, thưa ông.”](#)

Giới thiệu về tác phẩm

Ba năm trước, dẫu có nằm mơ Ji Hyeon cũng không tưởng tượng sau khi tốt nghiệp đại học Seoul mình sẽ trở thành một cô nông dân ở vùng quê Kim Cheon heo lánh. Nhưng lời đề nghị thừa kế 30 hecta vườn nho của người ông họ xa rất khó lòng từ chối, nhất là lại đi kèm sự thúc ép và ca thán của mẹ cô. Thật chẳng dễ dàng để trở thành một người làm vườn thực thụ như thử thách của người ông, thêm nữa, Ji Hyeon còn phải đối mặt với Teak Gi, gã trai quê trông nom vườn nho lắm lì, cục mịch.

Cứ tưởng những tháng ngày rời xa tiện nghi, nai lưng đồng áng sẽ vô cùng khủng khiếp, song thật bất ngờ, nơi đó Ji Hyeon tìm thấy vô vàn niềm vui bình dị trong lao động và tình yêu ngọt ngào mà cô luôn mơ ước.

Và **Chàng trai vườn nho** chính là một bản Romance hài hước lạ thường của miền quê Hàn Quốc, giữa cô gái thành thị điệu đà đó và anh chàng thôn dã cuốn hút mà ông trời đã dành riêng cho cô.

MỤC LỤC

Phần mở đầu

Phần một

Phần hai

Phần ba

Phần bốn

Phần năm

Phần sáu

Phần bảy

Phần Kết

LỜI TÁC GIẢ

Phần mở đầu

Dường như có tiếng gõ cửa nhưng lại không tài nào mở mắt ra được. Không hề biết đó là tiếng gõ cửa phòng mình, Ji Hyeon cứ trở người qua lại, rồi đột nhiên, cửa mở.

“Dậy đi cô ơ!” Giọng ai đó vang lên.

“Dạ?”

Vẫn chưa thể mở mắt, Ji Hyeon nói “dạ” theo phản xạ. “Dậy đi cô!”

Giọng con trai lại vang lên nghe rất cộc cằn.

Ji Hyeon hé mắt, quay đầu lại, sao lại có tên con trai đen thui đứng lù lù trước cửa phòng mình thế này.

“Ai đấy ạ?”

“Dậy đi cô, ra ăn sáng nào!”

“Sao ạ?”

“Thật là... tôi đã nói mấy lần rồi? Cô dậy đi rồi ăn sáng!”

Tên con trai đột nhiên nổi giận, đóng sập cửa lại rồi bỏ đi.

“Gì vậy? Ô hay, ai mà lại...”

Ji Hyeon bức bối nhìn quanh căn phòng trống trơ, chợt nhớ ra đây không phải là phòng của mình ở Seoul mà là nhà của ông họ ở dưới quê.

“Phải rồi, mình đã về nhà ông mà! Vậy người đó là ai nhỉ?”

Khi Ji Hyeon mở toang cửa phòng, tên con trai vừa gọi cô đã đi đâu mất. Trời chưa sáng hẳn, còn tờ mờ tối mà cửa phòng một cô gái nằm ngủ một mình lại bị mở toang ra thế này. Ai đời thế bao giờ, bộ anh chàng kia muốn chọc tức mình sao. Bất lịch sự đến thế là cùng.

Ji Hyeon đi đôi giày cao gót mũi nhọn vào, bước qua bậc cửa. Đèn nhà ăn đang sáng, nhưng không thấy ông họ đâu, Ji Hyeon rón rén lại gần thì thấy gã trai đó đang dọn đồ ăn.

“Anh là ai?”

Anh ta ngoái đầu nhìn cô chằm chằm khi nghe thấy tiếng hỏi. Ánh mắt anh ta dành cho Ji Hyeon thật ấn tượng, có thể diễn tả thế nào được nhỉ? Không lạnh lùng, cũng không hằn khinh khỉnh, mà có một vẻ rất gian.

“Bác Kim đang làm việc ở ngoài vườn nho.”

“Ông tôi ở ngoài vườn nho? Làm việc ạ?”

“Ừm.”

“Vậy sao, thế ai tự ý mở cửa phòng tôi, gọi tôi dậy ăn sáng, khiến tôi bực mình?”

Ji Hyeon lạnh lùng truy hỏi nhưng gã trai kia chẳng thêm nổi giận, cứ lẳng lặng như không.

“Cô lấy ráy tai giùm đi!”

“Gì! Gì cơ?”

“Ngủ tíu mít thế kia, đến đây làm nông sao được? Tôi đã gọi đến sáu lần, gõ cả cửa rồi nhưng cô vẫn không chịu dậy.”

Anh ta nói còn khẽ chặc lưỡi, Ji Hyeon cảm thấy khó chịu.

“Tôi có làm nông được hay không thì liên quan gì đến anh?”

“Thấy ông bảo ông cho vườn nho là liền ba chân bốn cẳng chạy đến ngay, cô nghĩ mình có tư cách sao?”

“Tư cách? Tư cách gì cơ?”

“Tôi nói là cô nghĩ xem cô có tư cách tiếp quản vườn nho không.”

“Này anh!”

Ji Hyeon trừng mắt giận dữ.

“Chuyện đó không liên quan gì đến anh. Đó là việc của ông tôi và tôi. Sao lại có người thò tay vào vườn nhà người khác gieo đậu xanh, trồng đậu đỏ thế nhỉ?”

Một tay chống nạnh, cô cho rằng đây là chuyện động trời và hét toáng lên như chế nhạo sự ấu tả của gã trai kia, nhưng câu nói hùng hổ của anh ta về tư cách thừa kế vườn quả cũng khiến cô nàng “đao to búa lớn” như Ji Hyeon chột dạ.

Ji Hyeon muốn nói chuyện nghiêm túc nhưng anh chàng lại khinh khỉnh hỉ mũi.

“Rửa mặt đi nào!”

“Gì cơ?”

“Cô định không rửa tay mà cứ thế ăn cơm à...”

Anh ta cầu nhàu gì đó rồi mở nắp nồi canh, bắt đầu múc canh với vẻ mặt không chút thiện cảm.

Ji Hyeon ngượng ngùng rờ tay lên mặt, nhanh chóng rời khỏi nhà ăn về phòng. Lục tìm trong túi xách, cô lấy hộp trang điểm ra, mở gương ngắm lại khuôn mặt mình. Lúc này, cô muốn đập đầu xuống mà ngất đi cho rồi.

Đêm qua cô ngồi đợi ông từ nhà bác Maeng về, chắc đợi mãi đợi mãi rồi ngủ khuấy đi mất. Trước khi khởi hành rời Seoul đến Kim Cheon, cô đã trổ hết tài năng trang điểm của mình; lại còn gắn lông mi giả, dùng mascara chuốt cho mi cong vút. Nhưng chỉ sau một đêm ngủ như chết, mascara đã tèm lem quanh mắt, khiến cô trông như người mắc bệnh hiểm nghèo - lông mi giả long ra, son môi cũng bột bột tự lúc nào. Đầu tóc trông càng “khả quan” hơn. Chẳng có con ma nào tàn tạ đến mức ấy.

“Ôi... xấu hổ quá đi.”

Ji Hyeon lập tức tháo cặp lông mi xơ xác ra, bôi đầy kem tẩy trang lên, cọ cọ chùi chùi cả mảng mascara đen thui dính trên mặt cùng lớp trang điểm. Cô nhanh chóng rời phòng chạy đến vòi nước máy trong sân xả nước rửa mặt

“Mình quên mang sữa rửa mặt theo rồi.”

Bên cạnh vòi nước không có gì ngoài thứ xà phòng gây kích ứng không tốt cho da phụ nữ. Ji Hyeon nghĩ, không mang sữa rửa mặt theo không có nghĩa là không rửa mặt được. Cô tự nhủ rằng mình sẽ mua sau, giờ tạm rửa bằng cách thoa lớp bột xà phòng kích ứng lên mặt đã.

Sau khi trang điểm sơ qua, Ji Hyeon rón rén đến nhà ăn, ngó nghiêng một lượt, thấy tên con trai dường như đã ăn xong bữa sáng, đang lau bàn. Ăn gì mà nhanh thế, chắc hẳn anh ta chỉ nuốt chứ chẳng nhai.

“Đói bụng thì nói, để dọn thức ăn!”

Anh ta nói cụt lủn. Ai mà thèm ăn thứ cơm đó chứ?

“Tôi không ăn cơm. Tôi uống cà phê.”

Ji Hyeon đáp lại, giọng điệu y hệt gã trai, sau đó lục lại kệ bếp. Nhưng, anh ta lẩm bẩm bảo: “Không có cà phê đâu.”

“Không có cà phê sao?”

“Không ai uống cà phê cả. Cả bác Kim và tôi. Uống cà phê, tối mất ngủ, nên không ai uống.”

“Đúng là nhà quê.”

Trong khi Ji Hyeon mấp máy môi gã trai kia đã đứng trước kệ bếp rửa chén.

“Này anh, thế ông tôi đang ở đâu vậy?”

“Bác với mấy ông trong làng đi du lịch On Cheon rồi.”

“Anh nói sao? Ông tôi đi... On Cheon ư?”

Ji Hyeon hỏi với vẻ mặt ỉu xìu thất vọng.

Trời ơi, On Cheon, ông bảo cứ đến đây đi rồi ông sẽ giao đất cho mình, ngày hôm sau mình đến thẳng Kim Cheon, vậy mà mình vừa đến, ông đã đi On Cheon rồi.

Chẳng rõ vì sao mọi chuyện lại khởi đầu bằng một cú điện thoại của ông họ vào sớm tinh mơ, ông đột ngột thông báo sẽ giao lại vườn nho 30 hecta cho Ji Hyeon, khiến cả nhà tròn xoe mắt kinh ngạc.

Phần một

“Dạ, chú nói gì ạ?”

“Không nghe rõ à? Tao bảo là sẽ giao vườn nho lại cho con gái mày mấy lần rồi còn gì?”

Trong chốc lát, ông Hyeong Man không tin vào tai mình. Ông chú già này lắm cằm rồi sao? Ông bảo sẽ giao lại vườn nho, nhưng mà cho Ji Hyeon ư? Ông chú bao năm nay chẳng biết sống chết ra sao. Lâu nay ông đã sống xa lánh mọi người, đột nhiên một sớm tinh mơ lại gọi điện về để thông báo sẽ giao lại vườn nho cho cô cháu gái.

“Chú bảo sẽ giao lại vườn nho cho Ji Hyeon ạ?”

“Thằng này đêm qua ăn nhằm cái gì rồi mới đi ngủ phỏng? Tao cứ phải nhắc đi nhắc lại à?”

Ông chú họ tính nóng nảy liền nổi giận.

Ông chú nổi tiếng với tính khí khó chịu và cách ăn nói ngổ ngược, ngay cả ông nội Ji Hyeon đã qua đời cũng từng nói rằng không hiểu sao nhà ta lại có cái thằng như thế, sau đó ông chửi chú là “thằng chó” rồi cạch mặt hẳn. Không chỉ ông nội Ji Hyeon mà tất cả những người trong họ đều muốn xa lánh chú.

Có thể ông chú nay đã ngoài sáu mươi nên tính cách đáng sợ ấy đã vơi đi một nửa như cây cải bị ướp muối, nhưng ngày còn trẻ ông quá là thô lỗ và cục cằn. Có lẽ cụ bà trong lúc mang thai ông đã ăn rất nhiều thịt cay nên bị quả báo chẳng. Tin đồn lan đến tận làng bên, không có cô gái nào muốn lấy người chồng có tính tình thô lỗ như thế, vả lại ông cũng chẳng có ý định lấy vợ. Đúng là số phận an bài, không để ảnh hưởng đến làng nước, ông bỏ nhà đi biệt tích mấy

năm rồi đột nhiên xuất hiện khiến những người trong họ từng gièm pha phải chột dạ.

Cụ bà qua đời trước, sau đó cụ ông mắc bệnh hiểm nghèo chống chọi với nhiều tai biến rồi cũng đi theo cụ bà, khi ấy ông chú vừa bước sang tuổi bốn mươi. Người ta đã nghĩ rằng ông là người không thể gắn bó với nơi đây, cha mẹ mất thể nào cũng lập tức bán đất bán nhà rồi cao chạy xa bay. Nhưng ông chú đã bỏ ngoài tai những lời bàn tán của mọi người, sống ở ngôi nhà ấy cho đến tận năm ngót bảy mươi tuổi mà vẫn không chịu chuyển đi đâu. Một mình ông đã chăm sóc vườn nho đó.

Hồi ông nội của Ji Hyeon còn sống, trong nhà có việc lớn việc nhỏ, vài năm ông chú lại đến thăm hỏi một lần, nhưng từ khi ông nội qua đời thì hầu như ông chú không còn liên lạc.

“Bốn năm trước lúc hay tin bà thím hai qua đời, nhà mình có xuống Kim Cheon thăm hỏi, mới đó mà đã bốn năm. Nhưng sao chú lại biết số điện thoại mà gọi nhỉ? Nhưng dù sao cũng là chuyện tốt. Chú nói sẽ giao vườn nho cho Ji Hyeon mà. Nói là một nhẽ, nhưng tin hay không lại là chuyện khác.” Ông Hyeong Nam nghĩ bụng.

“Có điều cháu muốn hỏi rằng sao chú lại muốn giao vườn nho cho riêng Ji Hyeon nhà cháu?”

“Lúc thím hai mất, Ji Hyeon cũng về phải không?”

“Dạ phải ạ, cháu có đưa nó theo.”

“Nó bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay hai mươi sáu rồi, chú ạ!”

“Lớn thế rồi à? Chưa định lấy chồng sao?”

“Nó còn trẻ mà chú.”

“Hăm sáu còn chưa lo chuyện chồng con, không sợ ế à?”

“Bây giờ con gái chúng nó có lấy chồng sớm như ngày xưa đâu chú...”

“Thế cũng được, hồi đó tao trông nó ngoan ngoãn và khỏe khoắn lắm.”

Lời của ông chú khiến nụ cười của ông Hyeong Nam tắt ngúm. Ngoan ngoãn và khỏe khoắn ư? Nói đúng ra, con bé Ji Hyeon chẳng hề biết cách làm một việc thế nào cho tốt, nó luôn làm hỏng chuyện! Con bé học đại học tốn một khoản tiền không nhỏ, vậy mà lại không tìm được việc gì ra hồn, suốt hai năm nay nó hết ăn rồi lại chơi. Tốt nghiệp đại học ra, trong khi các bạn cùng ngành biết tự trọng đều tìm được việc làm ở các công ty lớn, rồi lại bắn khoản tìm công việc làm thêm theo ý muốn, hoặc không cũng cứ vào một xí nghiệp nho nhỏ với đồng lương bé như đuôi chuột rồi ngồi duỗi chân mà chơi, thì con bé Ji Hyeon này chẳng làm gì cả. Phụ giúp việc nhà thì chỉ có mỗi việc dễ nhất thiên hạ là rửa bát đĩa, thế mà cũng lại làm vỡ bát mẻ chén.

Thì thoảng trông cái vẻ làm dáng quét dọn nhà cửa của nó mới thấy thảm hại làm sao. Bởi không rèn được cho nó thói quen tốt ngay từ nhỏ nên đến giờ cũng chẳng có cách nào bắt nó tự giặt áo lót của mình. Nếu bảo nó gọt trái cây thì nó lại cắt vào tay, đã hai mươi sáu tuổi đầu rồi mà cái gì cũng phải dạy, mỗi việc đơn giản là nấu cơm thôi cũng làm không xong, năm lần thì đến bốn lượt nó nấu cơm sống. Chỉ nghĩ đến từng ấy việc thôi là thấy bế tắc rồi.

“Nó làm ở công ty tư nhân à?”

“À, vâng ạ, nó là nhân viên công ty.”

Nó sống cuộc sống thiên nga [1] suốt 365 ngày, thoát cái mà đã hai năm, tính theo số năm thì là ba năm rồi, nhưng không thể nào nói với chú là nó chỉ ăn và chơi được, nên phải nói tránh rằng nó đang đi làm.

*[1] Người Hàn Quốc xem con thiên nga là loài vật tuy đẹp nhưng lười nhác, không làm gì cả.
(Chú thích của dịch giả)*

“Công ty nó tốt chứ?”

Chú đã muốn cho lại vườn nho thì tốt nhất chú cứ thế mà cho thôi, sao phải dò xét từng li từng tí, phiền phức như thế.

Công ty tốt ư? Đâu có công ty nào tốt hơn cái công ty này nữa chứ? Buổi sáng phải vất vả đánh thức nó dậy một cách tử tế rồi cho nó ăn, thích thì nó nằm nướng suốt ngày trên giường, lúc nó kêu chán thì cho nó chơi máy tính, không làm ra được một hào một cắc nào mà khi nó ra ngoài chơi, tiền cất túi luôn luôn rủng rỉnh. Văn phòng công ty tốt bụng quá thể! Công ty chính là cái nhà này! Nhân viên thì đích thị là “con thiên nga”!

“Lương nó có cao không?”

“Lương gì ạ... à, chỉ đủ cho nó tiêu vặt thôi ạ. Nhà vẫn phải chu cấp thêm ạ.”

“Sao lại thế? Thế thì bảo nó đến đây làm vườn cho tao, nó có làm không nhỉ?”

“Dạ? Làm vườn ạ?”

Ông Hyeong Man giật nảy mình hỏi lại. Dạo gần đây đến cả đàn ông cũng ghét làm vườn, dù nhàn rồi chỉ mỗi ăn và chơi, công việc này dành cho con bé Ji Hyeon ư? Không phải vậy chứ, bảo giao cho vườn nho nghĩa là đi làm vườn à? Thôi đúng là vậy rồi!

“Tao sẽ cho nó vườn nho mà tao đã dốc sức chăm bẵm cả đời này. Nó phải đến làm vườn ở đây một hoặc hai năm. Tao chẳng đã nói là chỉ cho con Ji Hyeon mà không cho mấy đứa cháu họ khác là gì? Tao cho chúng bay, lẽ nào chúng bay lại bán ăn sạch trước khi tao chết? Chắc không như vậy chứ?”

“Chú à, đâu phải chú dốc sức cả đời cho nó. Hồi còn trẻ chú lang thang suốt ngày mà, không

phải sao?” Ông Hyeong Man trầm nghĩ.

“Cái đó thì... nhưng mà Ji Hyeon nhà cháu...”

Vườn nho rộng bao nhiêu hecta nhỉ? Hồi xưa đúng là chú ít nhiều có phần ngỗ ngược, nhưng từ khi thừa hưởng vườn nho, hình như chú thấy hối hận vì quá khứ, sức khỏe cũng suy giảm dần, dù sao đi nữa chú đã chăm sóc chu đáo cho vườn nho ông giao lại, nghe nói đâu như cả một nửa diện tích trồng nho ở Kim Cheon là của chú. Cái đó mà quy ra tiền thì không nhỏ chút nào.

Một khoản thừa kế tuyệt vời không thể bỏ qua được.

Ji Hyeon thà chết thì cho chết, chắc chắn nó sẽ phản kháng, không chịu làm vườn, nhưng nhất định phải bắt nó đến Kim Cheon, dầu cho phải đánh nó một trận.

“Cho con bé Ji Hyeon xuống đây một lần đi. Tao sẽ thử trò chuyện với nó. Nếu Ji Hyeon không làm vườn được thì cứ coi như trước khi chết tao làm được một việc thiện, quyên tặng khu vườn cho nhà nước vậy.”

Quyên tặng vườn nho cho nhà nước? Không thể bỏ phí như thế được

“Cháu sẽ cho nó xuống đó ạ.”

“Mày biết địa chỉ rồi phải không?”

“Dĩ nhiên rồi ạ.”

“Vậy được rồi, cứ thế nhé.”

“Thế nhưng, chú cho lại cháu địa chỉ với.”

Ông Hyeong Man nghĩ biết rõ địa chỉ thì tốt hơn nên vừa nói vừa lục tìm trong ngăn kéo mẫu giấy để ghi lại, nhưng ông chú ruột đã cúp điện thoại mất rồi. Đây dường như là gien di truyền. Ông nội Ji Hyeon nghe ai nói chuyện xong cũng thẳng thừng cúp máy ngay.

“Ai gọi đấy, có chuyện gì thế?”

Bà Ok Suk đang ngái ngủ, nghe loáng thoáng chuyện vườn nho nên vừa nằm vừa hỏi.

“Chú gọi đấy.”

“Chú nào nhỉ?”

“Tôi đã bảo là chú, ngoài chú ấy ra thì còn ai nữa?”

“Trời ơi, ông chú à?”

“Ừ.”

“Nhưng ông chú nói vườn nho làm sao?”

“Liệu ông cụ có lắm cấm không nhỉ? Ông bảo sẽ giao vườn nho lại cho Ji Hyeon đấy.”

“Sao lại giao vườn nho cho Ji... Hả? Ông nói gì thế?”

Bà Ok Suk bật dậy như bị điện giật.

“Giao gì lại cho Ji Hyeon, à không, ông chú bảo là giao vườn nho lại cho Ji Hyeon nhà mình á?”

Bà Ok Suk phẫn khích đến mức nói lắp bắp.

“Đúng thế. Nhưng ông bảo phải đến đó làm vườn một hay hai năm gì đó.”

“Làm vườn á?”

Mặt bà Ok Suk ngay lập tức biến sắc.

“Không thể nào, đến đàn ông con trai cũng không thích làm vườn thì Ji Hyeon nhà mình làm sao mà làm được chứ?”

“Thế mới nói.”

“Này, có khi nào ông ấy bắt con mình đi để trêu tức mình không nhỉ?”

“Chắc không phải thế đâu. Nếu giao cho mấy thằng cháu họ ngu ngốc kia thì bọn nó sẽ bán đi ngay ấy mà, cho nên chắc ông cụ muốn tìm một đứa cháu gái có khả năng sẽ không bán vườn, rồi thì nghĩ đến Ji Hyeon nhà mình.”

“Ông chú gặp Ji Hyeon khi nào ấy nhỉ?”

“Thì khi bà thím hai mất, mình đưa Ji Hyeon về cùng đấy thôi. Chắc lúc đó ông cụ trông thấy nó.”

“Ôi trời ơi!!! Ô hô hô.”

Bà Ok Suk đột nhiên gặp người bò ra cười.

“Sao lại cười?”

“Mình à, lúc đó con Ji Hyeon mọc răng khôn nên hầu như không nói được câu nào, không ăn được, toàn im thín thít. Chắc vì thế nên ông cụ thấy nó có vẻ ngoan ngoãn.”

“Thế à?”

“Nhưng mà bảo Ji Hyeon đi làm vườn, nó đến đó có mà suốt ngày ngáp.”

“Vườn nho rộng lắm đấy. Một nửa đất ở Kim Cheon là của ông cụ đấy.”

“Đất ấy mà bán ra thì được khoảng bao nhiêu nhỉ?”

“Nhiều không thể tưởng tượng được. Thế nhưng ông cụ nói phải làm vườn trong khoảng hai năm cơ. Bằng không sẽ quyên tặng cả cho nhà nước.”

“Quyên vườn nho cho nhà nước? Quyên vườn nho mà cũng được á?”

“Bất luận thế nào, cũng không thể để vườn nho ra đi dễ dàng như thế được.”

“Này, anh nói gì vậy, mới sáng sớm mà nói toàn những chuyện...”

Bà Ok Suk bày vẻ mặt nghiêm trọng, đứng phắt lên, rời khỏi chỗ nằm, bước ngay sang phòng của Ji Hyeon.

“Dậy, dậy đi nào.”

“Sao thế, mẹ?”

“Dậy đi! Dậy! Cái con này!”

Bà Ok Suk dựng Ji Hyeon còn chưa kịp mở mắt ngồi dậy.

“Sao thế ạ?”

“Con suốt ngày ăn ngủ rồi long nhong thế này thì mẹ đến chết mất, thật là!”

“Ơ, sao mẹ nói thế?”

Mặt Ji Hyeon tỉnh hẳn.

“Con đến Kim Cheon đi!”

“Mẹ bảo con đi Kim Cheon?”

“Ừ, đến đó đi.”

“Sao con lại phải đến Kim Cheon? Mà sao tự dưng lại đi Kim Cheon?”

Ji Hyeon định nằm lại thì bà Ok Suk vỗ vào lưng cô đánh “đét” một cái.

“Mẹ bảo con đi Kim Cheon đi!”

Tiếng thét của bà Ok Suk làm rung chuyển cả căn nhà.

Chân mang đôi giày cao gót nhọn hoắt bước thấp bước cao trên con đường làng quanh co nằm ngoài địa phận Kim Cheon, xã Gae Ryeong, một tay xách túi, một tay kéo xềnh xệch va li du lịch, Ji Hyeon đi lững thững. Chợt cô dừng lại nghỉ rồi ngồi sụp xuống xoa xoa mắt cá chân. Đã lâu không phải đi bộ xa, lại thêm đôi giày cao gót bỏ bẵng lâu ngày, lúc này cô thấy người mỏi rũ và bàn chân khó chịu vô cùng.

Nghĩ mình phải ra dáng từ Seoul mới xuống nên cô mặc váy ren hoa xanh lơ xúng xính, là một đang rất thịnh hành dạo gần đây, cộng thêm chiếc áo hai dây đính hạt mặc cùng áo khoác lửng, và đôi giày cao mười phân. Trông đẹp thì có đẹp, nhưng đi được một đoạn, mắt cá chân đã sưng tấy lên.

“Nhà của ông rốt cuộc ở chỗ nào đây?”

Ji Hyeon đứng dậy, nhìn chăm chăm khung cảnh làng quê bát ngát với vẻ mặt hoang mang.

Đất nước này dù có phần chật hẹp nhưng thử đến ngôi làng ở miền quê Kim Cheon này xem, mọi sự đều trái ngược hoàn toàn, đất đai làng quê không hề chật hẹp chút nào. Đồng ruộng ở đây mênh mông như những dải đất vừa khai hoang, cứ trải dài ra tít tắp.

“Phải đi bộ bao xa nữa đây?”

Ji Hyeon quệt mồ hôi chảy dài trên trán.

“Đi thôi, phải đi thôi!”

Ji Hyeon tiếp tục bước.

“Vì một ngày mai tươi sáng, hãy nói là mình có thể làm được mọi việc đi nào!”

Vào đêm rằm trước khi đi Kim Cheon, giọng nói hăm he đến “đỏ mặt tía tai” của mẹ đã xối vào tận màng nhĩ của Ji Hyeon.

“Làm sao con làm vườn được hả mẹ?”

“Mẹ muốn thế lắm à? Nếu con không làm được thì mẹ con sẽ đến làm và bố con cũng sẽ đến. Con biết vườn rộng bao nhiêu hecta không hả con? Biết nó đáng bao nhiêu tiền không hả con? Ông nói nếu con bảo không làm vườn được, hoặc không đến đó thì sẽ quyên tất cả cho nhà nước đấy.”

“Vậy cứ để ông quyên tặng nhà nước đi.”

“Con điên à?”

Mẹ hét và giơ hai nắm đấm lên.

“Con phải biết là, thật ra nhà mình chẳng có chút tài sản thừa kế nào, mà cũng không có tài đi tranh giành tiền bạc. Mảnh đất bé bằng lòng bàn tay ông nội mua và sống ở đó, giờ bác và chú dưới quê của con đã bán ăn cả rồi, phần của bố con cũng không thể lên tiếng đòi chia được nên coi như mất sạch. Còn nữa, con có biết mẹ và bố con phải tích góp bao nhiêu năm mới mua được ngôi nhà này không, hai mươi sáu năm, hai mươi sáu năm đấy, để mua căn nhà rộng tám chục mét vuông này.”

Bài diễn thuyết của mẹ, à không, màn cần nhần của mẹ lại bắt đầu.

“Các bạn của mẹ mệnh gì mà sao tốt số đến thế, nghe họ kể những thứ không bao giờ thấy được ở nhà mình. Họ đi xe hơi ngoại nhập. Vào chỗ làm việc của họ, con có biết sự hiện diện của mẹ dư thừa đến mức nào không hả? Những đứa con gái của mấy người đó đi du học, tốt nghiệp rồi thì làm việc ở viện này viện nọ, còn con thì sao? Người ta hỏi con mình đang làm gì, mẹ xấu hổ chẳng dám nói, đâm ra rất ghét phải dự họp lớp.”

Giờ mẹ chuyển sang than vãn kể khổ.

“Mẹ đang nói tới những người bạn của mẹ. Khi dự họp lớp, con biết họ xuất hiện như thế nào không? Họ mặc toàn quần áo do chính tay một nhà tạo mẫu nào đó thiết kế; rồi thì cổ, tay, đến cả ngón tay cũng đeo đầy đá quý như thể họ mang đi quảng cáo. Nhìn cái này đi, đây là nhẫn ngọc trai giả bố con tặng mẹ nhân kỷ niệm hai mươi năm ngày cưới đấy. Chỉ có mỗi cái này thôi. Mẹ có áo để dự họp lớp, nhưng trong khi người ta toàn đi xe sang trọng ngoại thì riêng mẹ phải bắt xe buýt, rồi đi tàu điện mà đến. Những người đó định trêu cho mẹ xấu hổ nên nhất quyết tổ chức họp lớp ở khách sạn, định làm nhục mẹ đây mà. Con mụ đánh đá, nhìn thấy chiếc nhẫn này trên tay mẹ thì liếc mắt, cười khẩy, tháo chiếc nhẫn đeo cả năm rồi ra bảo là quà tặng cho mẹ. Mẹ chỉ muốn bóp cổ mụ ta một trận, Mẹ đã suýt làm như vậy, con có biết không hả? Con đã làm được cho mẹ những gì nào?”

Từ cần nhần, chuyển dần sang than vãn, cuối cùng là một giọng công kích quyết liệt.

“Tôi, tôi chẳng phải cũng giống bà đó sao? Mười năm rồi tôi chỉ bó mình trong hai bộ vest thôi đấy!”

Ông Hyeong Man thốt lên một câu với vẻ mặt thiếu ngủ.

“Vậy tại sao ông không đòi chia mảnh đất bé bằng bàn tay ấy! Tuy nhỏ nhưng nếu được thì ít nhất ta cũng có một căn nhà một trăm mét vuông. Ông cũng chẳng cần phải bó mình trong hai bộ vest suốt mười năm như thế.”

“Ơ cái bà này, sao đột nhiên lại giở giọng đó hả?”

“Ngày xưa những người trong làng bảo tôi không nên đặt chân vào mảnh đất nhà ông còn gì. Mảnh đất ấy đâu cả rồi? Có ai biết tôi phải sống một cuộc sống tầm thường, với một vẻ ngoài tầm thường không kia chứ!”

“Xưa nay nhà mình ăn ở tốt, đâu có chuyện không sống được?”

Bố đột nhiên vô cớ cấu vào người mẹ, mẹ đưa mắt nhìn bố chăm chăm.

“Thượng, trung, hạ. Thượng là giới thượng lưu, trung là trung lưu, còn hạ, con biết là gì không? Là thường dân? Nó cho dễ nghe thì là thường dân, chứ thực ra là tầng lớp hạ lưu. Có ai muốn sống một cuộc sống hạ lưu không? Khi nắm được cơ hội thì dù là người hạ lưu hay trung lưu cũng đều muốn vươn lên cả.”

Ánh mắt sắc lẹm của mẹ trong phút chốc đưa xuống dán chặt vào gương mặt của Ji Hyeon.

“Giờ thì con muốn thế nào? Xem ra đến cuối đời, mẹ vẫn phải chấp nhận số phận nghèo hèn rồi. Có được mảnh đất, được sung sướng thì phải nhảy cẫng lên chứ, sao lại không thích thế hả?”

“Mẹ à! Nhưng con...”

“Mẹ con cái gì! Không nhưng nhị gì hết!”

Mẹ dứt khoát ngắt lời không để Ji Hyeon kịp mở miệng.

“Nói đến thế rồi mà con vẫn nhất quyết không đi thì mẹ nhảy lầu chết quách đi cho rồi”

“Ơ, mẹ này, chết gì kia chứ, sao lại chết. Với lại nhà mình ở tầng một mà, có nhảy xuống cũng không chết được đâu.”

“Vì không có 15 triệu won nên phải ở tầng một đấy! Chỉ cần có thêm 15 triệu won nữa là có thể lên tầng 89 sống rồi!”

Mẹ vừa nói vừa giậm chân.

“Thôi, đừng, đừng mẹ ơi! Con đi! Con sẽ đi. Ông mà cho đất thì con nhận cho mẹ ngay. Làm vườn dù có gầy cả lưng, con cũng sẽ làm mà!”

Ji Hyeon đã bị ép buộc, đưa đẩy xuống tận Kim Cheon như thế đấy. Chẳng kịp nghĩ ngợi gì, và không hề có cơ hội phản kháng.

“Chắc chắn con phải đi làm vườn. Chắc chắn con phải đi!”

Đã bảo làm vườn thì dứt khoát phải làm!

Dù đã xuống đến Kim Cheon nhưng Ji Hyeon vẫn sợ đờ người mỗi khi nghĩ đến việc trở thành một cô gái quê ngày ngày làm việc đồng áng. Làm vườn sao? Ôi trời đất ơi. Làm vườn cơ đấy. Việc đồng áng là một nghệ thuật chứa đầy thú vị! Sao đường sá lại xa xôi và gồ ghề thế này nhỉ? Thật ra cũng không gồ ghề lắm. Đạo gần đây đường nông thôn đã được tu sửa nên cũng

chẳng còn mấy chỗ gồ ghề, nhưng quả là dài thật. Cảm giác đó là do cô đang đi trên đôi giày gót cao mười phân. Ji Hyeon bước cà nhắc, chợt nghe có tiếng phanh phạch từ phía sau dội lại. Một cỗ máy cày đang chạy tới.

“Này, chú ơi, chú gì ơi!”

Ji Hyeon vẫy tay và gọi to, cỗ máy dừng xích lại bên cô.

“Chú cho cháu hỏi một chút. Cháu đang tìm địa chỉ nhà này, nó ở đâu vậy chú?”

Ji Hyeon chìa ra mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ nhà ông. Người đàn ông nhận mảnh giấy từ tay Ji Hyeon, nhìn cô một chập từ trên xuống dưới với vẻ không mấy thân thiện. Đó là một thanh niên có nước da sạm màu đặc trưng của dân quê.

Thái độ của người này sao thế nhỉ?

Người thanh niên chẳng hiểu vì sao lại lúng túng đưa lại mẫu giấy cho Ji Hyeon.

“Cuối con đường đó, rẽ theo tay trái sẽ thấy căn nhà có cổng xanh. Chính là ngôi nhà đó đấy.”

“Ồ vâng, cảm ơn anh ạ!”

Ji Hyeon nói lời cảm ơn, vừa cúi chào thì gã trai nhà quê đáng sợ ấy đã bỏ đi mất.

“Ít ra cũng phải cho người ta đi nhờ xe chứ!”

Ji Hyeon lại nắm lấy túi xách bước loạng choạng trên đường quê. Đến cuối đường rẽ trái đi thêm một đoạn nữa, cuối cùng cũng đến được cái nhà gã trai kia chỉ. Nhưng cô nhìn thế nào cũng không thấy cánh cổng màu xanh đâu cả. Chắc cái cổng này phải mười năm rồi chưa sơn lại, nước sơn đã bong tróc gần hết. Ji Hyeon chúi thử một chỗ, đúng là cánh cổng được sơn màu xanh thật, nhưng giờ thì bẩn và đầy gỉ sét, chỉ còn sót lại một chút sơn xanh trên cột, vậy mà cũng nói là cánh cổng màu xanh chứ.

Cổng chính để ngỏ như thế nó luôn được mở như vậy.

“Có ai ở nhà không ạ?”

Ji Hyeon bước một chân vào bên trong cổng. Đột nhiên có tiếng sủa vang, không phải siêu nhân xuất hiện khi ai đó có chuyện gì xảy ra, mà là hai con chó mực chẳng biết từ đâu lao ra nhanh như chớp, vây chặt lấy Ji Hyeon.

“Ồi mẹ ơi!”

Ji Hyeon giật mình hoảng sợ, vút bỏ va li túi xách, hét toáng lên, tiếng hét như làm rung chuyển mặt đất.

“Đi ra chỗ khác! Lũ chó này!”

Hai con chó vừa nghe tiếng quát, lập tức rời Ji Hyeon, song có vẻ không dứt ra ngay được, chúng lảng vảng đi quanh một hồi rồi mới cụp đuôi chạy mất.

Ji Hyeon vẫn bất động một chỗ, tay chân run lập cập dù mấy con chó đã chạy xa. Ngay lúc đó cô bỗng nhìn thấy một ông cụ đang ngồi, tay châm điếu thuốc lá. Cô cảm thấy ngờ ngợ, hình như người đó chính là ông họ mình, tuy ông cụ và ông nội đã khuất của cô không có nét gì giống nhau, nhưng dù sao trong tình cảnh này thì chắc là như vậy rồi.

“Ai đây?”

Ông cụ lớn giọng hỏi Ji Hyeon, là giọng người vừa quát to xua chó. Âm lượng của cụ lớn thật!

“Cháu... cháu đến tìm ông cháu ạ.”

“À, Ji Hyeon đấy phỏng?”

“Dạ? Dạ, con là Ji Hyeon ạ.”

“Vào đi!”

Đúng là ông rồi.

“Vâng ạ, thưa ông.”

Ji Hyeon vẫn còn hồi hộp, trong lòng chưa thể nhẹ nhõm được, cô cố hít một hơi thật sâu sau đó cầm lấy túi xách và va li bước vào bên trong.

“Đi bộ tới hử?”

“Dạ.”

“Lẽ ra phải đi taxi chứ.”

“Người ta cho con xuống ở ngay cổng làng.”

“Bảo nó chở đến đây thì nó sẽ chở thôi!”

“Dạ thế ạ? Con không biết, thưa ông.”

Ji Hyeon ngồi trên sàn nhà gỗ, lau mồ hôi.

“Biết ông là ai rồi phỏng?”

“Dạ, con biết ạ. Thưa ông!”

“Biết là được.”

Cách nói chuyện cộc lốc của vùng Kyeong Sang.

Giọng nói như đang nổi giận, chất giọng đặc trưng Kyeong Sang của ông nghe sang sảng và cục cằn. Dù không có lý nào ông lại nổi giận với Ji Hyeon khi cô vừa mới tới đây, nhưng dù sao thì qua nét mặt ông cũng thấy được sự cố chấp và ngay cả giọng nói cũng thô lỗ, cục cằn như tính cách của ông

Ji Hyeon đến nhà ông họ mới được năm phút mà như đã lâu lắm rồi. Cô thấy hối hận vì đã không phản đối kịch liệt thà chết cũng không đến đây, mặc kệ mẹ có nuốt vào rồi lại ói ra những thứ nung nấu trong lòng.

“Ở phòng này đi. Ông vừa quét dọn sạch sẽ rồi đấy.”

Ông cụ bước xuống thềm, vừa nói vừa mở cánh cửa phòng phía bên phải.

“Vâng. Thưa ông.”

Ji Hyeon chết lặng người khi nhìn vào căn phòng ông đã lau dọn. Chẳng có gì cả. Toàn bộ căn phòng trống rỗng. Tất nhiên cũng không có cả một chiếc chăn bông. Chẳng biết vì lẽ gì mà trông căn phòng rộng bao la, cảm giác hoang vắng cũng tức khắc ập đến.

“Chăn, tối ông sẽ mang vào.”

“Dạ, dạ, con mang hành lý để vào trong đã.”

“Ừ, làm đi.”

Ji Hyeon bước vào, cẩn thận đóng cửa phòng rồi ngồi phịch xuống đất

“Trời ạ, đây là cái gì vậy trời? Thật không thể diễn tả nổi.”

Ji Hyeon vội giấu ngay lời vừa nói, ngượng ngùng nhìn mớ giấy dán tường chắp vá rồi thờ hắt ra. Giấy dán sàn nhà cũng tương tự như thế. Hình như ở đây rất hay nhóm lửa, chẳng biết có phải chỗ gần lò sưởi nhắc bị cháy sém từ thời xưa không mà nay đã chuyển sang một màu nửa vàng nửa đen.

“Ông quét dọn sạch sẽ thật đấy!”

Nói là quét dọn sạch sẽ, cũng có nghĩa là dọn sạch trống trơn cả căn phòng.

“Ôi, tôi điên lên mất!”

Đang ngồi trong căn phòng trống không với tâm trạng rối bời, chợt Ji Hyeon đứng phắt dậy. Từ lúc gặp anh chàng lái máy cày trên đường đã mắc tiểu rồi, lúc vào trong nhà thì hoảng hồn vì gặp chó dữ nên cảm giác mót này giờ mới quay lại.

“Bắt đầu từ việc...”

Ji Hyeon đứng trước cửa phòng, chỉnh sửa lại trang phục, vuốt tóc cho ngay ngắn.

“Lịch thiệp, thùy mị nào!”

Vì ông đã lỡ đánh giá Ji Hyeon vào lúc cô đang rên rỉ mọc răng khôn, cho nên Ji Hyeon cũng chẳng còn cách nào khác ngoài sắm vai một cô gái thùy mị đoan trang mà thôi.

Ji Hyeon nhẹ nhàng mở cửa, đi ra ngoài.

“Đi đâu đấy?”

Ông ngồi trên sàn nhà cất tiếng hỏi.

“Con đi vệ sinh.”

“Nhà cầu ở đằng kia.”

Phía tay ông chỉ có một nhà vệ sinh được xây bằng gạch, trát vữa, cũng giống như chiếc cống, cửa ở đây chắc đã được sơn từ mười năm trước rồi, bên trong thì bỏ mặc, trông rất bẩn thỉu.

“Ông ơi! Không có phòng vệ sinh riêng trong nhà ạ?”

“Đừng lo, mày đến ở nên ông quét dọn sạch sẽ rồi.”

Nhà vệ sinh cũng được “quét dọn sạch sẽ” sao? Không phải cũng giống như căn phòng của Ji Hyeon, được dọn sạch đến mức cả cái bô tiểu đêm cũng không có chứ?

Ji Hyeon phân vân, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh con ma ở nhà xí chuyên moi và ăn tim của những người đi đại tiện, cô bước đến nhà vệ sinh trong nỗi khiếp đảm.

Bên trái nhà vệ sinh, cửa chó hay cửa người, có cái chõng nhỏ vừa đủ hai con chó leo lên ngồi, và ngay lúc Ji Hyeon bước tới, hai con chó đen tuyền nhảy phóc lên trên chễm chệ.

Ji Hyeon tiến đến gần nhà vệ sinh, hai con chó ấy ngúc ngoắc cái đuôi làm nũng như thể thân thiết từ lâu lắm rồi nhưng Ji Hyeon tuyệt nhiên không tỏ ra một chút thân thiện nào. Cô cố ý làm ngơ trước sự quẩn quýt của lũ chó. Ánh mắt như muốn nói chắc nịch rằng: Đừng làm bộ thân thiết với tao!

Bên phải nhà vệ sinh có một nhà kho đang lợp mái và một đầu máy cày.

“Ồi, thối thối!”

Gần đến cửa nhà vệ sinh thì mùi hôi thối đã xộc đến đầu mũi. Ji Hyeon lén quay đầu lại thì

bắt gặp ông họ đường như vẫn nhìn cô chăm chăm từ nãy đến giờ. Ông bảo ở đấy đấy. Ji Hyeon dạ một tiếng, nở một nụ cười ngoan ngoãn, sau đó quay lại nhìn mặt và nắm lấy tay cửa.

“Chết mất thôi, thật là...”

Ji Hyeon cắn chặt răng, mở cửa ra.

“Hức!”

Cửa vừa mở ra, mùi hôi thối của những thứ cũ nát, thối rữa xộc thẳng vào mũi, trùm lên khắp người.

Ji Hyeon bước vào, bịt chặt mũi và cả miệng để khỏi phải thở, cố điều chỉnh xương cốt, cơ bắp một cách điệu nghệ nhằm ngăn chặn mùi thối xâm nhập. Cơ thể không nhìn xuống phía dưới nhưng cuối cùng vẫn không thể không nhìn, bởi một khi không may lọt thỏm đúng chỗ có hình cái bô bên dưới, cô sẽ rơi xuống và gặp phải con ma nhà xí mất. Để khỏi rơi xuống thì phải cẩn thận, phải đặt chân vào đúng chỗ, kéo váy lên, tụt quần lót xuống, dù chỉ nhìn những thứ cần phải nhìn trong chốc lát thôi nhưng cảnh ấy kinh dị như thể ở dưới đáy cùng thật sự có con ma nhà xí đang quấy rối và bó lúc nhúc vậy. Ji Hyeon như bị ma đuổi, cô vào nhà vệ sinh chỉ trong mười giây. Xả hết cơn buồn suốt ba giờ đồng hồ chỉ trong có mười giây, đúng là một kỷ lục.

“Ông đã dọn sạch sẽ đó chứ, phải không?”

Ông hỏi với vẻ tỉnh bơ, chẳng biết là thật lòng hay cố ý.

“Dạ? À, dạ!”

Ji Hyeon phải căng cái mặt nhăn nhó của mình để nở nụ cười gượng gạo.

“À, ông ời!”

“Gì?”

“Con đi dạo xem khu vườn một lát rồi về ngay ạ.”

“Có gì đáng xem chứ, ăn tối đã.”

“Con đi một lát rồi về ngay ạ, ở đây yên ắng, tĩnh lặng nên con thích lắm ạ.”

Cô nói là yên ắng và tĩnh lặng cơ đấy, rõ là nói dối rành rành.

“Thế thì đi đi!”

Ji Hyeon mang theo cái ví lúc nãy để trong phòng rồi mau chóng ra khỏi nhà ông, đi được một quãng, cô lấy điện thoại ra gọi về nhà.

“Mẹ!”

Ngay khi mẹ vừa nhắc điện thoại, Ji Hyeon đã gào ầm lên.

“Con không thể sống ở đây được, không thể nào sống được!”

“Con đến rồi hả?”

“Nhà vệ sinh! Con muốn chết đi mất!”

“Nhà vệ sinh thế nào?”

“Hố xí nhà quê, cái loại đó có lỗ ở chính giữa ấy. Dơ bẩn, đáng sợ, con mà té xuống đó thì chết mất.”

Ji Hyeon bực tức hét lên như xé giọng.

“Ông bảo là xây nhà vệ sinh rồi cơ mà?”

“Giờ mới định kêu người xây thôi. Vẫn chưa làm!”

“Thì chịu khó đợi chút đi. Gọi người đến làm rồi còn gì?”

“Thế tối con phải làm thế nào đây? Ban ngày con đã sợ té xuống muốn chết rồi, tối đến làm sao đi đây?”

“Có phải con nít một hai tuổi đâu mà rơi xuống được.”

“Con sợ lắm. Thối kinh khủng. Mẹ! Con không thể sống ở đây đâu!”

“Cái gì mà không thể sống? Đừng có nói nhăng cuội nữa!”

“Mẹ đến đây mà sống đi, mẹ đến sống đi!”

“Hay là mẹ mua một cái xô gửi xuống cho nhé!”

“Bô ạ?”

“Ừ, tối dùng xô là được rồi.”

“Mẹ!”

Ji Hyeon gào lên.

“Dù thế nào thì cũng phải chịu đựng, ông đã bảo sẽ xây nhà vệ sinh ngay mà. Chịu đựng, con phải chịu đựng thôi!”

“Con không chịu được! Thật là điên mất thôi, mẹ ơi. Căn phòng của con ấy, ông bảo là đã

dọn dẹp sạch sẽ, nhưng chẳng có thứ gì cả. Tủ áo, tủ ngăn kéo, chẳng có gì, không một thứ gì hết!”

“Chuyện đó thì có gì to tát? Khi mẹ lấy bố cũng chỉ có mỗi cái tủ áo và một cái tủ ngăn kéo. Nếu chẳng có gì hết thì càng rộng rãi, càng tốt chứ sao!”

“Mẹ!!!”

“Nhức tai quá! Con thử chịu khổ đi! Con ăn không ngồi rồi suốt thời đại học mà giờ vẫn chẳng kiếm được việc làm, chỉ biết mãi mê ăn chơi suốt. Thôi cố mà chịu khó học hỏi đi!”

“Nhất định phải thế sao, hả mẹ?”

“Đừng lằng nhằng nữa, nếu gọi điện chỉ để nói những lời này thì đừng gọi nữa!”

“Mẹ ơi, con sẽ tìm việc làm. Con sẽ đi tìm việc mà mẹ!”

“Hai năm rồi không tìm được việc, bây giờ làm được gì?”

“Được mà mẹ! Con sẽ tìm được việc! Con nói là con sẽ tìm được! A lô, a lô?”

Ji Hyeon bất lực nhìn cuộc gọi vừa bị ngắt rồi gập máy lại.

“Trời ơi, thật kinh khủng!”

Cảm thấy như mây đen đang che kín toàn bộ cuộc đời mình, cô nhìn trân trân lên bầu trời quê tươi đẹp bắt đầu hắt những tia nắng cuối chiều.

Trông bữa cơm ông dọn ra, nét mặt Ji Hyeon xịu xuống. Cơm được ních đầy ụ như một ngọn đồi trong cái nồi đồng to tướng. Mình có phải Hercule đâu chứ, sao có thể ăn hết từng này cơm.

“Ông ơi! Cơm nhiều quá.”

“Con gái con đứa, còn thanh niên thì phải ăn nhiều vào.”

“Thôi ạ! Nhiều quá ông ơi!”

Ji Hyeon liền đặt bát cơm lên bàn rồi đứng dậy.

“Đừng bỏ thừa cơm như thế, ăn hết đi!”

Ông cụ nói như đinh đóng cột, Ji Hyeon không thể phân bua thêm lời nào, đành ngồi phịch xuống.

Chén đĩa nhiều quá mức tưởng tượng. Một vài món kim chi, rau trộn, canh đậu, cá chỉ vàng nữa. Chẳng biết có phải vì Ji Hyeon đến đây không mà ông đã nướng sẵn cá chỉ vàng, nhưng so với nhà ở Seoul thì thật sự chén đĩa ở đây nhiều hơn nhiều. Ji Hyeon cũng biết người

ở quê không chia chén đĩa ra nhiều loại, cứ ăn tùy tiện, nhưng cô thấy đó là một lối nghĩ hoàn toàn sai lệch, những đĩa thức ăn trông ngon mắt nhất đều được bày ra, cô bắt đầu ăn.

“Ông tự tay nấu canh ạ?”

“Ừ”

“Ngon quá, ông ơi!”

“Ngon phải không? Ăn nhiều vào đi!”

“Dạ.”

“Thế có bạn trai chưa?”

“Dạ chưa.”

Ji Hyeon lắc đầu rồi bất giác nghĩ đến Kyu Jin và Tae Oh. Người yêu ư? Hừ, chẳng có tay người yêu nào mà chỉ toàn những tên ác bá.

“Trong công ty không có ai à?”

“Không phải không có ai mà công ty con khổng có anh nào ra hồn, ông ạ.”

“Xin phép công ty thế nào mà xuống đây?”

“Dạ con xin nghỉ phép ạ.”

“Nghỉ phép? Thế được mấy ngày?”

“Hơi lâu ạ, nửa tháng.”

“Nửa tháng? Vậy chỉ ở đây nửa tháng rồi đi hả?”

“Dạ vâng, cái đó thì bố con bảo đến để gặp ông một lần. Ông đã nói là muốn gặp con, chứ con không biết rõ nguyên do ạ. Thế nên, con cứ nghe theo lời như vậy thôi...”

Cô giả vờ như đang làm ở công ty, không biết rõ căn nguyên, nhưng xem ra việc luồn lách thật gian nan.

“Muốn làm vườn thử không?”

“Làm vườn ạ?”

Ji Hyeon không “vâng dạ” nữa mà tự dưng chỉ ngồi cười.

“Sao lại cười? Không thích làm à?”

“Dạ không phải vậy... là vì con đang băn khoăn không biết mình có thể làm tốt công việc này không. Con chưa từng làm vườn bao giờ mà ông lại bảo giao vườn cho con, không thể chỉ vì lòng tham mà nói ngay với ông rằng: ‘Con sẽ làm được.’ Rồi kết quả lại chẳng làm được gì, đến lúc ấy thì mất mặt lắm”

“Ngoan quá nhỉ.”

Ji Hyeon không thể nói với ông rằng cô hoàn toàn không nghĩ là mình sẽ làm vườn nhưng lại bị đẩy xuống đây. Cô muốn nói vòng vo tránh né việc mình ghét làm vườn, nhưng ông đã hiểu câu nói của cô theo hướng hoàn toàn khác.

“Vì thế nên ông mới giao vườn lại cho mày đấy. Tuy chưa nói chuyện lần nào nhưng ngoài mày ra, tất cả những đứa cháu khác của ông, lũ chúng nó toàn là lũ cùi hủi cả. Chúng nó đối xử ngỗ ngược với chính bố mẹ chúng nó, mỗi khi gặp ông đều chẳng được câu chào hỏi tử tế. Ông thì nghĩ giao đất lại cho người cùng huyết thống vẫn hơn là cho người ngoài, ông đã hỏi chúng nó sau khi nhận đất của ông bà rồi thì có muốn làm vườn tiếp không, chúng nó bảo là cứ cho chúng nó đi chứ sao lại bảo chúng nó làm vườn, rồi lũ chúng nó liếc ngang liếc dọc, sáng long cả mắt ra.”

“Dạ, thế ạ...”

Giọng nói địa phương vùng Kyeong Sang, quê ông nội và bố, nghe cũng không đến nỗi nào, nhưng quá nửa những lời ông họ nói Ji Hyeon hoàn toàn chẳng nghe ra. Vậy mà khi ông chửi ai đó thì lại nghe rất rõ. Từ “chúng nó” xuất hiện tới tám lần cơ mà. Với cả giọng ông sao lại to đến thế, dù biết không phải ông đang chửi mình nhưng Ji Hyeon vẫn co rúm người lại như đang bị mắng.

“Nếu có lương tâm, chúng nó chắc cũng chỉ trồng nho được vài năm, như vậy cũng không được.”

“Vậy, vậy ạ...”

Ji Hyeon gắng kìm nén nỗi thất vọng tràn trề, cố tươi tỉnh đáp lời.

Vậy rốt cuộc Ji Hyeon phải biến thành nông dân rồi.

“Ăn đi nào. Muốn có sức để trồng nho thì phải ăn hết chỗ cơm này đi.”

“Dạ...”

Thức ăn và mùi vị đều ngon, lẽ ra phải ăn được nhiều hơn lúc bình thường nhưng bây giờ Ji Hyeon thấy con đường đến mục tiêu ngày càng mờ mịt nên cơm vẫn còn đến nửa bát. Ji Hyeon không muốn ăn nữa dù chỉ là một thìa, nhưng vì ông đã bảo phải ăn hết, không được bỏ thừa nên cô buộc phải lùa thêm thìa nữa vào miệng, rồi bỗng thấy choáng váng.

“Ông ơi.”

“Sao?”

“Chỗ cơm này, thật sự là con không thể ăn thêm được nữa.”

“No rồi hả?”

“Dạ”

“Vậy thôi đừng ăn nữa, ép ăn cho bằng được rồi lại sinh bệnh ra.”

Dù lệnh nghiêm ngặt đến mấy cũng có thể rút lại được, ông họ đã kêu ngừng ăn. Biết thế này khi này đã nhất quyết thôi không ăn nữa rồi.

“Chắc là mệt rồi, thôi vào ngủ đi.”

“Không mệt đâu ạ, con rửa bát đã!”

“Thôi, cứ để đấy, đi ngủ đi.”

“Không sao, ông ạ.”

Ji Hyeon bắt đầu thu dọn từng cái bát rỗng mang đến bồn rửa bát. Sau khi nhìn thấy nhà vệ sinh, cô đã nghĩ rằng đây không có những thứ để tạo ra đời sống tiện nghi, thế mà nhà bếp cũng có bồn rửa bát, có cả bếp gas, tuy chỉ là đồ cũ. Dĩ nhiên là không có bếp điện.

Ji Hyeon bối ngỡ với tất cả mọi thứ lạ lẫm này, nhưng ông đã nghĩ cô là một thiếu nữ mẫu mực, ngoan ngoãn cho nên cô phải làm ra vẻ thật mẫu mực và ngoan ngoãn. Ji Hyeon lấy các hộp rau trong tủ lạnh ra, trút thẳng rau ăn thừa vào, còn ông thì đem cơm Ji Hyeon bỏ thừa khi này đổ vào nồi cơm điện.

“Sáng mai con sẽ ăn cơm thừa của ngày hôm nay ạ.”

“Ừ, tốt.”

Ông lặng yên nhìn Ji Hyeon cầm khăn lau bàn ăn, nét mặt có vẻ rất hài lòng.

“Sống ở thành phố, về đây có thấy bất tiện không?”

“Không sao đâu ạ. Ở đây mát mẻ, yên tĩnh, thích lắm ông ạ.”

Ji Hyeon nói toàn những lời không xuất phát từ đáy lòng nên bắt đầu cảm thấy ngứa lỗ tai. Đương nhiên chỗ này mát mẻ, yên tĩnh thật, nhưng Ji Hyeon có bao giờ thích sự mát mẻ, yên tĩnh đâu cơ chứ.

“Phải chi ông có vợ thì hay biết mấy. Nhưng vậy thì cũng mệt. Không lấy vợ nên không có vợ thôi.”

“Đâu phải ông sống không có bà là xấu đâu ạ.” Ji Hyeon cười thật hiền và nói.

“Ngày mai ra chăm vườn nho, nhân tiện xem thử cách làm nông như thế nào.”

“Dạ, con sẽ làm theo lời ông ạ.”

“Phải xem qua chứ, bây giờ đất đã là của mày rồi.”

“Dạ, con phải làm tốt mới được chứ...”

Đất thì nhất rồi, nhưng mà làm nông thì...

“Người thành thị học ở đâu cách trồng nho cơ chứ. Tuy nhiên, cứ học thử rồi sẽ thấy rất thú vị.”

“Dạ...”

Ji Hyeon nở nụ cười gượng gạo khi ông nói trồng nho là công việc rất thú vị.

Không thể nào làm được, Ji Hyeon muốn nói to rằng ông cứ để đất ở đấy, không thì hiến cho nhà nước đi cho rồi, nhưng trong đầu lại hiện lên gương mặt mẹ vừa nôn ọc vừa thụi tay vào ngực, cô không thể thốt ra những lời như vậy được.

“Mấy mươi năm qua, ông sống tại đây và chỉ trông vườn nho này. Bây giờ sức yếu mà việc giao lại vườn nho cũng gặp khó khăn. Ông phân vân nghĩ đến việc bán cho ai đó để lấy tiền an dưỡng tuổi già, tiền bán vườn nho có mà tiêu xả láng đến lúc chết. Nhưng tài sản ông bà để lại mà bán ăn cả cũng chẳng hay ho gì. Nếu ông có con có cháu thì đã khỏi lo, nhưng đằng này ông lại không con, không cháu. Khi ông bảo sẽ giao lại vườn nho, người ta còn nói ông lắm cẩm rồi.”

Ji Hyeon nghe lời ông họ nói mà bỗng cảm thấy nhói lòng. Bởi bố mẹ Ji Hyeon cũng hỏi đi hỏi lại không biết bao nhiêu lần rằng ông có bị lắm cẩm không.

“Tại sao ông lại nghĩ đến mày, có biết không?”

“Con không biết.”

Ji Hyeon cũng hết sức tò mò về điều này. Sao ông lại muốn giao vườn nho vô cùng rộng lớn

này cho đứa cháu gái họ xa lắc xa lơ, không phải giao cho bố, mà lại là cho Ji Hyeon.

“Ông đã nói rằng ông có đến hai đứa em và còn có đứa cháu phải không? Chúng nó toàn là một lũ vô học. Chưa bao giờ thấy chúng chào ta một tiếng. Thế mà bố con tuy là họ hàng xa nhưng mỗi lần về quê đều đến thăm hỏi ông, dù ông chẳng cho bố con gì hết. Ngoài bố con, chẳng có đứa nào hỏi thăm sức khỏe và mua rượu cho ông cả.”

“Ra là thế ạ?”

Ji Hyeon chưa thấy bố nhắc đến chuyện này bao giờ, nhưng ít ra đối với ông họ việc được biểu rượu quả là một việc hết sức cảm động.

Phần hai

Trở mình mãi vẫn không ngủ được, cuối cùng Ji Hyeon ngồi phắt dậy. Không thể chịu nổi nữa. Dù nhiệt độ có thất thường thế nào thì vẫn chưa qua đầu tháng Tám cơ mà, sao cứ nóng hầm hập như ấm trà sâm bốc hơi thế này nhỉ. Nằm ngủ mà trần trọc mãi. Vì ở quê nên nếu mở toang cả cửa trước lẫn cửa sau, gió sẽ hiu hiu thổi vào, nhưng vấn đề là cả ngày đã làm việc cực nhọc ngoài đồng chẳng có lấy một phút nghỉ ngơi nên mồ hôi giờ cứ rịn ra làm rít cả người.

Làm như trâu, đúng là làm như trâu bò í.

Sau bữa ăn sáng, chưa kịp nghỉ ngơi phút nào đã phải bắt đầu gói nho. Cứ phải cố ngược lên để làm việc nên một lát sau cổ liền cảm thấy như bị kim châm. Dù chỉ mất vài giây lén cúi xuống ngồi thì ngay lập tức Taek Gi sẽ nện một đòn như trời giáng bằng cái giọng cộc cằn nghe đến phát ghét: “Đừng có trốn việc!” Đã không chịu được đau, Ji Hyeon càng không thể chịu đựng việc toàn chân ướt đầm mồ hôi mà không thể lau rửa. Nếu ở Seoul, người ta sẽ chẳng cần phải suy đoán ý nghĩ của người khác mà chỉ cần vào nhà vệ sinh tắm rửa là xong, nhưng ở nhà ông, “phòng tắm” chỉ có mỗi cái vòi nước trên sân.

“Taek Gi chắc đã ngủ rồi nhỉ?”

Có lẽ mình phải thấm nước cho ướt khăn để lau người. Ji Hyeon thận trọng mở cửa nhìn ra ngoài. Bên ngoài yên lặng như tờ. Cô rón rén cầm khăn bước ra, đi ngang qua Taek Gi, còn ghé mắt nhìn vào. Đèn đã tắt. May thật!

Ji Hyeon nhón chân đi qua, lũ chó đang ngủ say bỗng thức giấc.

“Nằm xuống ngay, lũ chó này!”

Ji Hyeon cúi người gần giọng nạt lũ chó, dường như chúng hiểu ý của Ji Hyeon nên lại nằm xuống.

Ji Hyeon đến trước vòi nước, chỉ vặn nửa vòi để nước chảy ra không gây tiếng động. Cô bắt đầu hứng nước, rồi vừa thận trọng trông chừng cửa phòng Taek Gi, vừa nhúng ướt khăn, gấp lại và luồn sâu vào trong áo, bắt đầu lau khắp người đang nhầy nhụa mồ hôi.

“Ông bảo kêu người làm nhà vệ sinh mà bây giờ lại bỏ đi On Cheon, phải làm sao đây?”

Ji Hyeon đứng dậy vén váy lên, cầm khăn lau vào mặt trong chớp mắt, thành linh cửa phòng Taek Gi bật mở. Taek Gi bước ra ngoài. Đèn hành lang bật sáng. Ji Hyeon giật bắn mình, vội kéo cái váy đang tốc lên xuống, Taek Gi cau mày nhìn cô đứng như trời trồng với cái khăn ướt trên tay.

“Làm gì đấy?”

“Tôi lau người.”

Taek Gi nghe thấy vậy, im lặng nhìn Ji Hyeon rồi mang giày vào, bước xuống sân, tiến đến cổng chính đóng cánh cổng đang mở lại. Ji Hyeon lúc này mới giật mình nhận ra cổng chính vẫn mở toang. Có lẽ cả trước và sau khi Ji Hyeon đến đây, cánh cổng này chưa bao giờ được thực sự đóng lại cũng nên.

“Tôi nấu nước cho nhé.”

“Thôi, tôi chỉ muốn lau người một chút thôi mà.”

“Vậy bật đèn rồi hãy lau.”

“Anh không ngủ à? Tôi tưởng anh ngủ rồi nên...”

Taek Gi không nói thêm lời nào liền đi ngay vào phòng. Ji Hyeon nửa đêm không ngủ, lục cà lục cục, tưởng Taek Gi sẽ mắng mỗ nhưng không ngờ anh ta chỉ im lặng, nên sau khi lau mình, cô gọi đầu luôn rồi mới vào phòng. Cuối cùng Ji Hyeon cũng có thể khoan khoái đi ngủ.

Ngày hôm sau trên đường ra vườn, Ji Hyeon hỏi Taek Gi rằng trong làng có nhà tắm công cộng nào không, Taek Gi thẳng thừng trả lời là không. Không có nhà tắm công cộng nghĩa là ngày nào cũng chỉ có thể lấy khăn thấm nước lau mình thôi.

Thế nhưng việc lau mình bằng khăn ướt còn con ấu cũng phải chấm dứt sau khi ông trở về. Ji Hyeon biết những cụ già cao tuổi thường ghét cay ghét đắng việc dùng nước hay đồ vật gì đó một cách lãng phí, nhưng dù như vậy thì cũng thật quá đáng. Mồ hôi túa ra như mưa mà không tắm thì sống làm sao được đây. Nửa đêm khuya khoắt Ji Hyeon theo thường lệ ra vò nước thấm ướt khăn lau mồ hôi, thế là bị ông quả mắng đến phát khóc.

“Rửa mặt là được rồi, làm gì mà phải lau hết cả người thế chứ! Sao ngày nào cũng gọi đầu vậy?”

Ông tức tối la mắng, vậy là đủ hiểu ngày hôm sau chẳng còn mong đợi lau chùi gì được.

Ông bảo về đây ông cho đất, vậy mà đến nước còn không được sử dụng thoải mái, sao lại phải sống kham khổ thế chứ, hạt muối bẻ đôi, buồn muốn chết mất. Gọi điện cho mẹ lấy có

khóc lóc, cầu xin tha thiết nhưng cũng vô ích.

Ông đi On Cheon 3 ngày 2 đêm mới quay về. Ji Hyeon cứ nghĩ Taek Gi đã ra sức bóc lột cô trong lúc ông không ở nhà, giờ chắc sẽ có chút thay đổi; cuộc sống khổ sở, cứ về đến nhà là xỉu xuống ngay cũng sẽ được chấm dứt, nào ngờ ông về rồi, hiện trạng này cũng chẳng khác đi. Trái lại còn tệ hại hơn, đến nước cũng không được dùng. Vốn dĩ Ji Hyeon tính ngay khi ông về cô sẽ mách ông tất cả, không bỏ sót một chi tiết nào. Nhưng lúc ông về đã rất muộn, ông mệt nên đi ngủ ngay. Không bực bạch được kịp thời, sáng hôm sau, Ji Hyeon nhanh nhẩu vào bếp với quyết tâm tố cáo hết sự ngược đãi mà cô đã nhẫn nhịn mấy ngày hôm nay. Nhưng khi đến gần nhà bếp, cô nghe có tiếng ông và Taek Gi đang trò chuyện.

“Con bé thế nào? Có học hỏi gì không?”

“Dạ. tuy còn hơi vụng nhưng cũng chăm chỉ làm việc đấy ạ.”

“Ta bảo giao lại vườn nên nó mới xuống đây, thế nó không trốn né công việc sao?”

“Dạ không trốn việc đâu bác ạ.”

“Con thấy thế nào? Nếu ta giao lại vườn nhỏ thì nó bán ngay không nhỉ?”

“Cái đó, con không biết.”

Có không ngờ Taek Gi lại nói như vậy. Cô cứ nghĩ anh ta nhất định sẽ nói những lời đại loại như cô không biết làm nông mà chỉ giỏi trốn việc, hay cả ngày chỉ chăm chăm mơ màng thừa hưởng mảnh vườn. Nhìn cách Taek Gi đối xử với Ji Hyeon cứ tưởng con người ấy vô cùng tàn nhẫn, không ngờ anh ta cũng biết bao dung, bênh vực cô.

Do Taek Gi đã lên tiếng bảo vệ Ji Hyeon nên cô phải xem xét lại kế hoạch mách với ông những gì anh chàng Taek Gi này đã làm với mình và cả công việc ở vườn nho mệt đến phát khóc lên được. Gã trai mà Ji Hyeon hận chỉ muốn nhai ngấu nghiến ấy đang nói những lời bảo vệ cô trước mặt ông, nếu cô cứ bất chấp nói những điều không hay về anh ta, thì đương nhiên, ông sẽ không thể nào nghĩ tốt về cô được. Suy nghĩ sâu hơn một chút, Ji Hyeon đâu phải đứa con nít một hai tuổi mà đi kể tội với ông rằng anh ta hề thấy cô là cầu nhàu, rồi mặc tình hành khổ cô. Cô với người ông họ đã nhiều năm xa cách cũng chẳng phải thân thiết, gần gũi gì, đến lúc đó ông sẽ hỏi vặn lại, chẳng phải cô đến đây để học việc sao? Nói đi cũng phải nói lại, ông họ từ lâu đã mất liên lạc, tự nhiên bảo sẽ giao lại vườn nho cho Ji Hyeon xem ra cũng thật là một người kỳ lạ.

Dù sao đi nữa, Ji Hyeon vốn dĩ mong có ông ở đây, như vậy Taek Gi sẽ phải nín nhịn không rầy la cô, nhưng tình hình rốt cuộc lại không như vậy. Có ông hay không có ông thì mỗi lần Ji Hyeon phạm lỗi, Taek Gi đều mắng cô ngay mà chẳng nề nang gì. Nếu có mặt, ông cũng chẳng giúp gì cho Ji Hyeon mà chỉ đứng đó như vật trang trí mà thôi.

Ji Hyeon và các bà cô thu hoạch những chùm nho đầu tiên để giao cho siêu thị Seoul, sau khi

hoàn tất việc gói bọc cho vào thùng thì Taek Gi gọi cô.

“Có việc gì thế?”

“Đi theo tôi.”

Ji Hyeon đi theo Taek Gi ra khỏi vườn, Taek Gi mở cửa xe tải cho cô. Đây là chiếc xe tải đầu tiên cô được nhìn thấy. Đã mười ngày trôi qua từ khi cô dốc toàn tâm toàn ý xuống Kim Cheon để thừa hưởng vườn nho này, dù là sáng sớm ra vườn hay chiều tối xong việc quay về, lúc nào cũng đi máy cày, tuyệt nhiên chưa từng thấy có xe tải.

“Đi đâu vậy?”

“Vào thành phố.”

Taek Gi vừa leo lên buồng lái vừa nói.

“Vào thành phố?”

Ji Hyeon vừa ngồi xuống ghế bên cạnh, Taek Gi lập tức nổ máy đi ngay.

“Sao lại vào thành phố?”

“Đi chợ.”

“Chợ á?”

Taek Gi đưa Ji Hyeon cùng đi chợ. Sau mười ngày từ khi đến xã Gae Ryeong, đây là lần đầu tiên Ji Hyeon bước ra khỏi làng.

Taek Gi chở Ji Hyeon đến chợ. Anh ta đã ghi hết các thứ muốn mua ra giấy, cứ đi phăm phăm chẳng để cho Ji Hyeon có thời gian thăm thú. Ji Hyeon vô cùng tò mò muốn biết ngôi chợ lớn nhất ở đây so với những khu chợ phổ biến hay những con phố mua sắm ở Seoul có nét đặc trưng riêng nào hay không? Nhưng Taek Gi cứ bước thật nhanh về phía trước, Ji Hyeon lảo đảo theo sau, chẳng có thời gian để ngắm nghía hay làm gì nữa.

“Phải đi chợ nhanh rồi về vườn ngay. Lần sau hãy đi dạo.”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi, vừa nói vừa loay hoay ngó nghiêng với vẻ ngờ vực.

“Lần sau còn đi nữa à?”

“Chợ diễn ra trong năm ngày cơ mà.”

Cô thắc mắc không biết Taek Gi muốn mua gì mà dừng lại trước nơi có một đồng giày. Giày thể thao rẻ tiền và đủ các loại giày khác được bày lộn xộn trên đất.

“Cô chọn một đôi giày thể thao đi.”

Taek Gi nói xong, Ji Hyeon xị mặt nhìn quanh đồng giày, cô mà cũng phải đi những đôi giày thể này sao.

“Chân cô số mấy?”

“235.”

“Mang thử cái này xem.”

Taek Gi xem xét mấy đôi giày rồi đặt một đôi xuống đất nói. Chỉ đơn giản là một đôi giày màu trắng, chẳng có gì đẹp cả.

Ji Hyeon không vừa ý nhưng không thể lúc nào cũng đi đôi ủng cao su nặng trĩch được, cô đành xỏ chân vào đôi giày Taek Gi chọn cho. Tuy đôi giày thể thao chẳng có gì đẹp nhưng chắc do đã quen mang ủng nặng nên Ji Hyeon cảm thấy đôi giày này nhẹ như bông. Cô đã đắn đo không biết làm sao đi nổi đôi giày rẻ tiền này, nhưng khi thử vào rồi thì cảm thấy nó tốt gấp trăm lần đôi ủng.

“Được đấy chứ?”

“Nhẹ lắm!”

“Vậy thì được. Bao nhiêu chị ơi?”

“15000 won.”

“13000 won thôi.”

“Không thể bớt đến 2000 won thế được. Thôi tôi bớt cho 1000 won đấy.”

Mặc bà chủ nói chỉ bớt 1000 won, Taek Gi vẫn chẳng nói chẳng rằng lấy 13000 won ra trả.

“Tôi đã bảo bớt 2000 won không được cơ mà.”

Bà chủ nhăn nhó hết cỡ xua tay.

“Bán đắt hàng nhé!”

Taek Gi cầm đôi ủng Ji Hyeon cởi ra rồi đi mất. Ji Hyeon chẳng biết làm thế nào, đành hết nhìn bà chủ tiệm giày lại nhìn Taek Gi, rồi mau chóng rời khỏi như thể chạy trốn. Ji Hyeon lén ngoảnh đầu lại thì thấy bà ta đang cười cười nhét tiền của Taek Gi vào túi đeo hông. Sao lúc bà chủ nhăn mặt kiên quyết bảo không thể bớt 2000 won, Taek Gi lại chúc bà ta bán đắt hàng, rồi mau chóng chuồn mất? Sao bà ta trước còn nhăn mặt không muốn bán, chỉ thiếu điều bảo mình cởi giày ra ngay, nhưng khi Taek Gi đi rồi thì lại tươi cười thế kia?

Tiếp theo, Taek Gi đến hàng bày bán quần áo.

“Cô mua hai chiếc quần đi.”

Quả là chuyện buồn cười nhưng đúng là hiện giờ Ji Hyeon đang mặc quần của Taek Gi. Ji Hyeon đã giặt và phơi chiếc quần lấy của Taek Gi hôm đầu tiên, sau đó lại tiếp tục lấy thêm một chiếc quần khác để mặc. Vì phải cho Ji Hyeon đến hai chiếc quần, Taek Gi trong suốt mười ngày chỉ mặc mỗi một chiếc.

“Mua hai cái quần mới rồi trả quần lại cho tôi.”

“Có một cái đã giặt để sẵn ở nhà rồi mà.”

“Cô chọn mau lên. Phải về rồi đấy.”

Taek Gi hối thúc quá nên chẳng có thời gian để lựa chọn. Những cái quần được chất thành một đồng to bừa bộn, không có loại nào khác ngoài loại quần sợi nylon mà người ta gọi là “quần phùng phình [1]” hơn nữa màu sắc đều là “hàng hiếm” cả.

[1] Loại quần rộng, ống thụng, bó cổ chân, phụ nữ Hàn Quốc thường hay mặc lúc làm đồng.

“Tôi mà phải mặc cái này á?”

Ji Hyeon hỏi bằng vẻ mặt ái ngại nhưng Taek Gi đã vớ lấy một cái “quần phùng phình” đưa lên.

“Cái này bao nhiêu thế?”

“Mỗi cái đúng 5000 won.”

Lần đầu tiên Ji Hyeon thấy người bán hàng phớt lờ khách như thế. Muốn mua thì mua, không mua thì thôi, khách vào cũng chẳng buồn nhìn, bà chủ tiệm ấy ngồi cuối dãy đang ăn cháo. Khác với Ji Hyeon, Taek Gi dường như không thấy khó chịu với thái độ của người bán hàng.

“Khách đến mà lờ đi như vậy cũng được à?”

Ji Hyeon lăm bắm khó chịu, Taek Gi nhìn cô với vẻ kỳ lạ, như thắc mắc sao cô lại bực mình vì chuyện đó. Ở Seoul mà buôn bán kiểu này chắc chắn chưa hết một ngày đã sập tiệm rồi. Đã vậy Taek Gi còn nhìn Ji Hyeon như người dị hợm thế kia, khiến cô bỗng thấy mình như người đến từ hành tinh khác.

Taek Gi không hề hỏi ý kiến của Ji Hyeon xem cái này thế nào, cái kia ra sao mà cầm ngay hai chiếc “quần phùng phình” lên và lập tức trả tiền. Tại sao lại không trả giá như ở cửa hàng giày nhĩ?

“Đi thôi.”

“Mấy cái quần đó làm sao tôi mặc được?”

“Chê đồ rẻ tiền à?”

“Quần của các bà các cô mặc mà...”

“Chẳng phải cô mặc đồ đẹp rồi lại khổ sở đó thôi? Lúc làm việc, cái gì thoải mái là tốt nhất.”

Có vẻ như dù Ji Hyeon có phản đối thế nào, anh ta cũng sẽ bắt cô phải mặc bằng mọi giá.

Mình phải mặc rồi.

Ji Hyeon nhìn theo gáy Taek Gi mà lòng nặng trĩu. Taek Gi rời khỏi khu chợ rồi đi vào siêu thị gần đó.

Vừa nhìn thấy siêu thị, Ji Hyeon nghĩ ngay đến vài thứ cần phải mua, cô nhanh chóng theo đuôi Taek Gi tìm lấy găng tay và bông rửa bát, xong xuôi còn đi một vòng quanh siêu thị để tìm sữa rửa mặt nhưng không có. Không còn cách nào khác, Ji Hyeon đành chọn lấy xà phòng tắm rồi bước đến quầy tính tiền, Taek Gi cũng đang ở đó.

“Tôi lấy cái này.”

Ji Hyeon giơ găng tay, bông rửa bát và xà phòng tắm ra, Taek Gi bảo cô mang trả lại chỗ cũ.

“Phải có găng tay chứ. Bông rửa bát cũng vậy...”

“Tôi mua rồi. Cô mang trả lại đi.”

“Anh mua rồi á?”

Ji Hyeon nhìn lên quầy tính tiền, thấy quả thật đã có găng tay và bông rửa bát. Không chỉ vậy, tuy không phải là nhãn hiệu Ji Hyeon thường dùng, nhưng dù sao cũng có thêm cả những thứ không thể thấy trong nhà ông như dầu gội đầu, kem dưỡng tóc. Lúc trước đã có lần cô phàn nàn rằng sao lại không có dầu gội đầu và cả kem dưỡng tóc như thế.

“Ở nhà này không ai dùng kem dưỡng tóc, và vì bác gội đầu bằng xà phòng luôn nên cũng không có dầu gội.”

Chẳng có lý do gì để coi người gội đầu bằng xà phòng là người lạc hậu nhưng Ji Hyeon thấy bức mình khi mái tóc đã quen dùng dầu gội chất lượng tốt của cô giờ rõ ràng khô ráp và xơ cứng sau khi gội bằng xà phòng, chải đầu cũng khó. Chắc là mỗi lần Ji Hyeon gội và chải đầu, Taek Gi đã nghe cô cầu nài nên nhân tiện ghé vào siêu thị để mua cho. Ji Hyeon nghĩ dầu gội và kem dưỡng tóc thì Taek Gi còn có thể biết, nhưng làm sao anh ta biết được cô đang cần găng tay và bông rửa bát. Cô ngồi phịch xuống ghế, quay lại thì thấy Taek Gi đã tính tiền xong, anh ta

nhìn cô như thể thúc giục, rồi bước ra ngoài.

Quay lại chỗ đậu xe, sau khi leo lên xe thắt dây an toàn, Taek Gi bỗng chìa ra một vật gì đó. Là kem que.

“Cô ăn đi!”

Ji Hyeon không nói một lời cảm ơn nào, cô đón que kem và đưa lên bóc vỏ bao, bắt đầu nhấm nháp. Cô đã nghĩ rằng thứ mát lạnh thích hợp nhất lúc này chỉ có dừa lê mà thôi. Taek Gi cũng vừa lái vừa bóc một que kem ra mút, cắn lỗ chỗ, nhai lép nhép, không giấu vẻ ngon lành.

Vé đến nhà, Taek Gi mang những thứ mua ở siêu thị vào để trong nhà bếp rồi cầm chiếc “quần phùng phình” đưa cho Ji Hyeon, thẳng thừng đòi trả lại quần của mình.

“Quần á?”

“Cô cởi ra đi. Mau lên. Rồi mặc cái này vào.”

Taek Gi vừa chìa cái “quần phùng phình” mua ở chợ ra vừa nói.

“Tôi không thích mặc cái này.”

“Cô mặc hay không mặc thì cũng phải trả quần lại cho tôi.”

“Đằng đó có một cái đã giặt sẵn rồi cơ mà? Để tôi đưa anh cái đó. Mặc bộ đồ này thêm vài ngày nữa thôi...”

“Đưa cho tôi cả hai cái.”

Taek Gi nói quả quyết. Muốn ép Ji Hyeon mặc “quần phùng phình” thì chỉ có cách đòi lại chiếc quần cô nàng đang mặc mà thôi.

Ji Hyeon xịu mặt nhìn Taek Gi rồi giật lấy cái quần trên tay anh ta, đi thẳng vào phòng, đóng cửa đánh rầm một cái.

“Tưởng gì, chẳng phải quần xịn, mặc mấy năm trời rồi, giá như mình mang theo một cái quần thì hay quá.”

Ji Hyeon càu nhàu tháo nút thắt sợi dây nylon buộc ở cạp, cởi quần rồi quẳng đi.

“Thật là... cái này mặc làm sao được đây?”

Ji Hyeon cầm cái “quần phùng phình” lên mở ra nhìn, càng thấy lỗ bịch.

“Có phải mặc khi không có ai ở nhà đâu cơ chứ, còn có bao người khác nữa mà, mặc thế nào đây?”

Trong phòng, Ji Hyeon đang cảm thấy khốn khổ thì bên ngoài lại nghe thấy tiếng Taek Gi giục cô mau ra ngoài.

“Tôi nghe thấy rồi.”

Ji Hyeon vội mặc quần vào, và thét toáng lên bằng giọng bức bối. Cái quần nylon này rộng thùng thình thoải mái và quả thật rất mát mẻ, nhưng nhìn từ bên ngoài, những bông hoa lòe loẹt tầm thường, đoạn từ hông xuống đến đùi cứ phình ra, kéo thẳng từ phần bắp chân cho đến mắt cá, rồi bỗng ngưng tùm lại, chẳng cân đối gì cả. Tuy không có gương để ngắm nghía nhưng chắc chắn bộ dạng cô bây giờ buồn cười không thể tả được.

“Ra đây nhanh lên!”

Taek Gi la lên và Ji Hyeon lại đáp lời như thể đang hét “Tôi biết rồi”, sau đó mở tung cửa ra.

“Đây!”

Ji Hyeon đưa như thể đang vớt cái quần ra, Taek Gi nhìn chăm chăm vào cái “quần phùng phình” cô đang mặc.

“Anh nhìn gì chứ?”

Ji Hyeon hỏi với bộ mặt như muốn cắn xé ai đó, Taek Gi tảng lờ quay mặt đi.

“Đi thôi!”

Ji Hyeon đứng trước cửa phòng không muốn nhúc nhích dù là nửa bước, nhìn Taek Gi, rồi như kẻ thất thế không biết làm gì hơn, cô leo lên xe tải của anh ta.

Trong lúc ngồi trên xe tải ra vườn, với thái độ hết sức bức tức, Ji Hyeon liên tiếp lấy móng tay cào cấu hoa văn của cái quần phùng phình lòe loẹt và lở bịch. Tuy nhiên mặc cô có cào cấu thế nào, số hoa văn ấy vẫn sờ sờ ra đó.

Không được rồi, phải về Seoul một chuyến mới được, hay là gọi điện bảo mẹ gửi quần thể thao xuống cho mình.

Có vẻ như nhờ mẹ gửi quần áo xuống sẽ dễ hơn được về Seoul. Cô định bụng, mẹ mà gửi quần áo xuống thì khỏi mặc mấy cái “quần phùng phình” này nữa. Nghĩ vậy, cảm giác tức đến chết có phần giảm đi đôi chút. Thế nhưng Ji Hyeon vẫn cảm thấy khổ sở vì phải mặc cái quần có phong cách loạn xạ này.

Đến vườn rồi, Ji Hyeon đi vào vườn với tâm trạng rầu rĩ tin chắc rằng các bà cô sẽ giạt mình vì cái “quần phùng phình” lở bịch mà cô đang mặc. Nhưng điều đang chờ đợi Ji Hyeon không phải là lời trêu chọc của các bà cô mà là một cô gái trẻ. Khi Ji Hyeon và Taek Gi vừa bước vào vườn, cô gái đó chạy ngay đến chỗ Taek Gi như người thân lâu ngày gặp lại.

“Anh Taek Gi!”

“Ồ, Hong Y đấy à?”

Hong Y? Ji Hyeon chẳng hiểu sao mình lại nhìn cô gái mà Taek Gi gọi là Hong Y bằng ánh mắt sắc lẹm.

“Đến lúc nào vậy?”

“Em mới đến một lát thôi ạ.”

“Đi đường khỏe chứ?”

“Dạ vâng.”

Cô gái tên Hong Y ngoan ngoãn theo sau Taek Gi.

Ji Hyeon nhìn cái bóng Taek Gi và Hong Y đang bước đi cùng nhau với ánh nhìn chẳng chút thiện cảm, sau đó cô nhập vào đám các bà cô đang hối hả bợc nho.

“Vừa đi chợ về à?”

“Sao ạ? Dạ.”

“Mua quần rồi à?”

“Dạ.”

“Mát mẻ và dễ chịu lắm phỏng?”

“Dạ, thích lắm ạ.”

Ji Hyeon dối lòng đáp rằng cô thích lắm. Bởi cô không thể nói ra cô ghét mặc chết đi được.

Ji Hyeon phụ các bà cô một tay, mắt lén nhìn về phía Taek Gi và Hong Y, nhưng họ đã biến mất, chẳng biết họ đi đâu.

“Hong Y gặp Taek Gi cứ như cá gặp nước ấy nhỉ?”

“Chúng nó sắp đính hôn rồi còn gì?”

“Chỉ có Hong Y có ý vậy hay sao ấy.”

“Chẳng lẽ Taek Gi không nghĩ đến chuyện lập gia đình với Hong Y sao?”

“Ô hay, Taek Gi cũng thích Hong Y đấy chứ.”

Nghe các bà cô đối đáp với nhau cứ như thế mối quan hệ giữa Taek Gi và Hong Y chắc chắn

không phải bình thường vậy.

Xem ra anh ta có bạn gái rồi?

Thật quái lạ.

Gì thế? Cảm giác quái lạ này?

Chẳng thể hiểu nổi tại sao chuyện Taek Gi có bạn gái lại khiến Ji Hyeon phải “Hứ!” lên một tiếng.

Taek Gi có bạn gái rồi thì sao nào? Chỉ cần nhìn thấy Ji Hyeon thôi anh ta đã bực mình, đá thúng đựng nĩa với ánh mắt hình viên đạn, Taek Gi có bạn gái hay không thì can hệ gì tới cô? Một gã đàn ông lỗ mãng như thế mà cũng có bạn gái sao? Người như thế có gì là tốt chứ? Nói như vậy nhưng hình như không phải vậy. Ji Hyeon thật ra đã có những ấn tượng rất đẹp về Taek Gi.

Cô cảm thấy hụt hẫng ư? Sao cơ, hụt hẫng gì chứ? Cô gặp Taek Gi đã được bao lâu đâu, quan hệ giữa hai người trong khoảng thời gian đó cũng không có điều gì khó nói và hầu như chẳng thể nảy sinh tình cảm gì được.

Vậy thì rõ ràng anh ta đâu có thuộc về cô mà sao cô lại có cảm giác như bị cướp đi mất vậy? Chuyện điên rồ gì nữa đây? Anh ta cũng đâu phải kiểu đàn ông dễ dàng khiến người khác bị sét đánh, suốt 24 giờ phơi mình ngoài vườn, gương mặt sạm đen chỉ có hai con mắt và hàm răng là trắng. Là vì anh ta biết nói những lời ngọt ngào? Hay vì anh ta có một trái tim ấm áp? Không phải, dù là Ji Hyeon hay Taek Gi thì ngay trong ánh nhìn đầu tiên họ cũng không tìm thấy sự lôi cuốn nào từ người kia. Mà nếu có đi chăng nữa thì cả hai cũng chưa từng có ý nghĩ anh là của em, em là của anh, rồi thẹn thùng khi nghĩ họ sẽ thuộc về nhau. Nếu đã vậy, rõ ràng anh ta không thuộc về mình, tại sao cô lại có cảm giác như bị cướp mất thứ gì đó?

Ji Hyeon đột nhiên u sầu vì phải chịu đựng cảm giác điên rồ này.

Taek Gi và Hong Y vào vườn nho một lúc “lâu” vẫn chưa thấy trở ra, nét bực bội hiện rõ mồn một trên gương mặt Ji Hyeon. Mãi lâu sau Taek Gi và Hong Y mới trở lại chỗ Ji Hyeon đang bực nho. Không biết hai người họ làm gì trong khu vừa rộng vừa sâu kia, chỉ thấy cô gái tên Hong Y mặt đỏ bừng như bị dồn máu.

“Taek Gi ơi, Hong Y nhớ mày quá nên phải mau chóng về đây đấy hử.”

Thấy các bà cô nói vậy, Hong Y đỏ mặt đáp: “Không phải đâu ạ.”

“Chúng nó lên Seoul, về trông đẹp ra cả nhĩ.”

“Đẹp như trăng rằm ấy.”

Xì, bảo lên Seoul về trông đẹp ra mà cũng nghe được chứ? Trăng rằm cái nỗi gì...

Ji Hyeon bấu môi nhìn Hong Y chăm chăm.

Dù Ji Hyeon đã bấu môi, cố đánh giá thấp ngoại hình của cô gái tên Hong Y đó, nhưng sự thực là cô ta rất đẹp và rất dễ thương. Hoàn toàn khác với những cô gái ở quê. Ji Hyeon tự nhủ: sao mình phải thấy tức tối vì con nhỏ nhà quê đó chứ, nhưng cổ họng cứ bị nghẹn lại một cách thật kỳ lạ. Cô ta chẳng có gì thua Ji Hyeon cả. Vàng thật chẳng sợ lửa, dù có nói giảm nói tránh thế nào đi nữa thì cô Hong Y này vẫn không chê vào đâu được. Mặc cho Ji Hyeon không đời nào đồng tình với ý kiến đó. Và kỳ lạ hơn là tại sao tất cả các bà cô lẫn Taek Gi đều không ai giới thiệu Ji Hyeon với cô ta, ngay cả Hong Y cũng coi Ji Hyeon như không tồn tại.

Đến khi tất cả mọi việc đều xong xuôi, lúc leo lên xe tải, Ji Hyeon và Hong Y mới chào hỏi nhau. Chỗ ngồi bên cạnh Taek Gi rõ ràng là chỗ của... à không, chắc chắn là chỗ của Ji Hyeon, nhưng khi định leo lên, Ji Hyeon thấy Hong Y đang ngồi chễm chệ trên ghế. Dù sao, cũng không thể nói đó là ghế của tôi, cô lui ra đằng sau đi, nhưng Ji Hyeon cảm thấy thật khó chịu vì mình chưa hề nhường mà cô ta đã tự ý cướp chỗ. Ji Hyeon đành cùng các bà các cô leo lên thùng chứa hàng.

“Làm quen đi! Đây là cháu gái bác Kim.”

Taek Gi đến lúc ấy mới như thể phát hiện ra Ji Hyeon có mặt trên đời, anh ta giới thiệu cô cho Hong Y. Thời điểm giới thiệu sớm quá cơ.

“Chào chị!”

Hong Y chào và nở nụ cười duyên. Khi Hong Y mỉm cười trông cô ta còn đẹp hơn lúc mới gặp rất nhiều. Vì thấy Hong Y xinh hơn mình, cho nên sự bực dọc của Ji Hyeon càng như lửa được thêm dầu. Rõ ràng cô ta nói giọng vùng Kyeong Sang nhưng lại ngọt ngào và dịu dàng khác hẳn với mấy bà cô ở đây.

“Chào cô!”

Ji Hyeon cũng mỉm cười chào đáp lại.

Đến đó là hết. Hong Y chỉ nhìn về phía trước, à không, chỉ nhìn chăm chăm vào Taek Gi, chẳng nói thêm với Ji Hyeon lời nào nữa.

Ngồi cùng các bà cô ở thùng hàng phía sau, Ji Hyeon mới phát hiện ra mình trông chẳng khác gì họ. Vì thế, Ji Hyeon càng cảm thấy rõ rệt sự cách biệt lớn giữa cô và Hong Y đang ngồi cùng Taek Gi đằng trước. Dù mấy bà cô ấy ít thì hơn Ji Hyeon độ mười tuổi, nhiều thì hơn cô đến những hai mươi tuổi, nhưng Ji Hyeon mặc cái “quần phùng phình” màu sắc lòe loẹt giống y loại quần họ đang mặc, lại móc khăn lên cái vành nón rộng nên ai trông cũng sẽ tưởng cô là bà thím quê mùa. Tuy không có ý hạ thấp các bà cô ở quê nhưng từ khi cô mặc cái váy hoa đang là mốt hiện nay về làng Kim Cheon đến giờ mới có mấy ngày, ai dè đã bị biến thành một bà thím nhà quê thế này. Thật là ầm ức mà. Bạn bè thấy cô mặc cái quần này thì sẽ nói sao đây hả trời,

cảm giác khổ sở bỗng dừng lại ủa về. Dù gì thì cô cũng là một Kim Ji Hyeon từng nổi tiếng ở đại học cơ mà.

Nổi tiếng ở trường đại học? Đúng ra mà nói thì không hẳn là vậy. Không hẳn nổi tiếng đến vậy. Ji Hyeon không có vẻ đẹp sắc sảo, thân hình cao vừa phải, tròn vừa phải, mặt mũi không hề xấu xí, tựu trung có thể nói là ngoại hình khá. Nhưng khi đó, cô luôn cập nhật những món trang sức và quần áo hợp mốt để diện, lại chẳng bỏ sót một bài hát thịnh hành nào, thường xuyên lui tới ăn chơi, nhảy múa ở các quán bar nổi tiếng. Ngoại trừ không có vận may xin được việc làm, ở nhà lười nhác suốt hai năm trời, nói chung cô đã tận hưởng được cuộc sống cơ bản của một cô gái Seoul. Thế mà nay Ji Hyeon lại mặc cái “quần phùng phình” này rồi làm vườn ở quê, lũ bạn mà biết cô cực khổ thế này thì sẽ nói sao không biết?

Tốt tính, dễ hòa hợp và chẳng nói ghét ai bao giờ nên Ji Hyceon có rất nhiều bạn. Bạn gái nhiều, bạn trai cũng nhiều và tình yêu thì cũng đã trải qua hai mối.

Hai người bạn trai sao?

Ji Hyeon nhớ đến những anh chàng cô đã quen và chia tay, rồi lại không kìm được nhìn chằm chằm vào lưng Hong Y và Taek Gi phía trước.

Ai mà không có người yêu chứ? Muốn là có ngay.

Cảm giác nhức nhối khó chịu lại ủa đến. Hay nói đúng hơn, cảm giác bức bối đang mỗi lúc một dữ dội hơn.

Trong số hai người bạn trai cũ của Ji Hyeon có một gã tên là Kyu Jin, Ji Hyeon sẽ giải thích lý do vì sao cô lại nhẫn tâm gọi người mình từng yêu là gã. Họ đang tìm hiểu nhau thì gã phải đi nghĩa vụ quân sự. Từ ngày có lệnh gọi nhập ngũ cho đến buổi sáng phải vào trại huấn luyện, gã đã bắt Ji Hyeon hứa sẽ thủy chung đến cả trăm vạn lần, nhưng rồi chính gã lại là kẻ thay lòng đổi dạ trước.

Gã dùng trăm phương ngàn kế ép Ji Hyeon phải nói ra câu “Em sẽ không thất hứa.”

“Phải rèn luyện, phải quyết tâm, anh đều không sợ. Chỉ sợ nhớ em đến mức không chịu được mà thôi.”

Gã đã từng nói như vậy.

“Hai năm là một quãng thời gian rất dài, làm sao anh có thể bảo em phải đợi anh được chứ? Cho nên dù đau xé lòng nhưng anh sẽ không níu giữ em nếu em gặp được một người đàn ông tốt.”

Đoạn gã còn nói trước là sẽ đau lòng, buồn bã, nhớ nhung nhường nào.

“Anh sẽ nhớ về em hằng ngày và cố gắng sống khỏe. Có thể trước khi nhớ đến em, anh đã ngủ mất rồi, nhưng nếu một ngày anh nhận được thư của em, anh sẽ vui đến mất ngủ mấy ngày

liền đấy. Chỉ nghĩ đến điều đó thôi, anh đã muốn rơi nước mắt rồi. Đêm qua anh nhìn tấm ảnh của em định để trong ví mang vào quân ngũ mà phát khóc đấy em à.”

Nói đoạn, Kyu Jin đưa tay lên ngực, khóc bù lu bù loa, ai thấy bộ dạng gã khi đó chắc sẽ nghĩ cả nhà gã vừa bị tàn sát cơ đấy. Không bao lâu sau, Ji Hyeon mới vỡ lẽ rằng những lời nói có cánh mà cô ghi khắc vào lòng đó chính là lời của bài hát “Trên chuyến tàu nhập ngũ,” y như một vở kịch được gã chuẩn bị từ trước. Ji Hyeon chẳng còn biết làm gì hơn là ôm bụng cười nắc nẻ.

Dẫu sao Ji Hyeon vẫn thắc mắc; bằng cách nào khi mà ở trong quân đội chỉ toàn trai tráng, đám con trai lại có thể “lãng nhăng” cho được. Khi biết được rồi, cô thấy chuyện đó hoàn toàn có thể xảy ra.

Sau khi Kyu Jin nhập ngũ, gã không chỉ gửi thư cho mỗi Ji Hyeon mà còn gửi cho tất cả các bạn gái cùng khoa chơi *hơi thân* với gã. Ngay từ đầu gã đã có bản tính xấu xa này, mà không chỉ có gã, tất cả những tên con trai khác trong quân ngũ đều muốn được tán dương là người nhận được nhiều thư của con gái nhất. Chẳng thể hiểu nổi, việc nhận được nhiều thư của con gái làm tăng thêm sự đặc ý cho bọn họ hay sao, nhưng dường như trong quân đội, kỹ năng đó được coi là một tiêu chuẩn để đánh giá năng lực. Đúng là một lũ quái dị.

Từ khi Kyu Jin nhập ngũ, Ji Hyeon đã đến thăm gã mấy lần ở doanh trại huấn luyện tận Kang Won. Thế nhưng sau đó gã ta viện cớ là chuyển đơn vị vào vùng xa xôi hẻo lánh nên muốn đến thăm cũng không dễ. Cái vùng xa xôi hẻo lánh ấy là câu chuyện lừa phỉnh của gã. Gã kể vùng núi bao quanh khu doanh trại là nơi từng diễn ra một trận chiến khốc liệt trong chiến tranh Triều Tiên [2] là mồ chôn của biết bao thi hài. Địa hình ở đây gồ ghề, lởm chởm, hết sức hiểm trở, xác người chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, không thể đào từng bộ hài cốt mang đi được và cũng chẳng có kinh phí nên người ta cứ để như thế. Và rồi bột của những xác chết - Ji Hyeon cũng không biết thứ đó là bột xác chết có khoa học không - cứ bay trong không khí nơi đây, bám vào đế giày nhà binh hay những vết thương lộ da ở gót chân mỗi khi đi huấn luyện, tác hại nhiễm trùng mà nó gây ra thường nặng gấp mười lần vết thương thường. Kyu Jin cũng có vết thương ở gót chân. Lúc kể gã lột cả đôi tất quân nhân ra cho cô xem. Gã than rằng đêm về đau nhức vô cùng, không thể nào ngủ được. Lúc đó trên gót chân hần quả có một vết thương to thật, về sau chẳng biết thế nào mà vết thương nhiễm trùng nghiêm trọng do dính bụi xác chết ấy lại khỏi được nữa.

[2] Cuộc nội chiến giữa Nam Triều Tiên và Bắc Triều Tiên diễn ra vào ngày 25 tháng 6 năm 1950

Vùng hẻo lánh đơn vị gã đóng quân nếu không có xe jeep đưa đến nhà ga, thì chẳng có cách nào ra khỏi. Vậy mà vẫn có người đến thăm gã. Đó là Yeong Ji, một cô bạn học rồi hơi, lắm chuyện. Không chỉ có Kyu Jin, tất cả những người biết Yeong Ji đều biết hễ viết thư cho cô ta là sẽ nhận được thư trả lời. Ji Hyeon cũng chăm chỉ viết thư cho gã, thậm chí có đôi lúc còn chưa nhận được thư trả lời, cô đã gửi thêm một bức nữa rồi. Nhưng có vẻ Yeong Ji dở hơi cũng làm vậy. Cứ mỗi lần Kyu Jin gửi thư cho cô ta, cô ta lập tức hồi âm, hỏi gã có cực nhọc lắm không,

sức khỏe thế nào, rồi ngày càng lấn tới.

Kyu Jin nhập ngũ được một thời gian khá lâu thì viết thư bảo Ji Hyeon đến dự tiệc họp mặt, nhưng ngày Kyu Jin nói lại đúng vào kỳ thi giữa kỳ. Vậy nên dù ấm ức tiếc nuối cơ hội được gặp nhau, Ji Hyeon vẫn phải viết thư đáp rằng không thể đi được. Thế nhưng, trong khi sinh viên cả nước đang đầu tắt mặt tối thi giữa kỳ, bạn Yeong Ji vô cùng dở hơi của chúng ta lại lặn lội đến tận Kang Won để gặp Kyu Jin.

Thế đấy, Yeong Ji là chúa dở hơi, nhưng cũng có thể nói dễ nghe rằng cô ta hiền lành, dễ thương, tốt bụng, đã thay Ji Hyeon làm việc tốt. Nhưng gay ở chỗ, chỉ huy doanh trại thấy người bạn gái đã “trèo đèo lội suối” từ Seoul đến đây tìm Kyu Jin thì rất xúc động, nên đã cho phép Kyu Jin ngủ lại ở bên ngoài.

Kyu Jin được đi ra ngoài cùng người con gái không phải người yêu mình cả một đêm. Nếu chỉ dừng lại ở việc ăn cơm, uống cà phê và nói chuyện phiếm thì cũng chẳng có vấn đề gì, đằng này tình hình đã thay đổi hoàn toàn từ chai Soju đầu tiên. Yeong Ji uống khoảng hai chai Soju thì chệnh choáng, trong hơi men ngà ngà, cô nàng xé mất tấm vé xe buýt. Còn Kyu Jin, cả năm trời gã đã không nhìn thấy đàn bà. Thế rồi, cả hai đi thẳng đến nhà nghỉ. Câu chuyện xảy ra sau đó thì chẳng cần nói chắc ai cũng rõ.

Trong trường hợp này, tên trời đánh kia chắc chắn chấp nhận bất kỳ cô ả nào.

Chỉ huy quân đội gì mà lại nghĩ bạn cùng khoa là người yêu có công trèo đèo lội suối mang tấm chân tình đến doanh trại rồi cho phép họ ra ngoài ngủ với nhau cơ chứ? Còn cô Yeong Ji kia, có sao người ta bảo đến liền đến ngay, bất chấp cả thi giữa kỳ? Hồi tiểu học cô ta đoạt giải cuộc thi đẩy tạ tổ chức hai năm một lần nên dẻo dai quá mức, đến độ có thể đổi hết mấy lần xe buýt nội thành và ngoại thành để đến với tình yêu đây mà. Còn Kyu Jin, đành rằng gã chỉ uống một chai Soju để cảm ơn người bạn đã đến được nơi mà người yêu mình không đến được, nhưng có sao gã lại hào phóng đến mức dâng luôn cả tấm thân? Nên đập cho kẻ nào một trận để rửa hận đây. Không chỉ riêng mình ai, đối với Ji Hyeon, cả ba người đó đều đáng chết cả.

Càng nghĩ càng thấy gã Kyu Jin lão xược, mấy ngày trước khi nhập ngũ gã sống chết bắt Ji Hyeon hứa sẽ không phản bội. còn bắt Ji Hyeon phải chứng minh bằng cách... lên giường.

“Anh phải ghi lại dấu ấn lên em thì mới có thể yên lòng đi được.”

Rồi gã giở hành động sỗ sàng.

“Em hãy cho anh thấy tình yêu dành cho anh đi nào!”

Gã nói ra một lô những lời thoai trong mấy bộ phim rẻ tiền.

Cuối cùng gã nắm lấy cổ tay Ji Hyeon kéo xềnh xệch đến trước cổng nhà nghỉ đối diện trường.

Song, Ji Hyeon nói rằng hôm đó là ngày thứ hai trong kỳ kinh của cô, rằng nó đang ra ào ạt,

cuộc đấu tranh của Kyu Jin đã kết thúc tại đó.

Chuyện đang kể đến đâu mà lại lạc sang chuyện này nhỉ? Dù sao, cuộc tình ngủ bụi lãng mạn của Yeong Ji và Kyu Jin nếu chỉ có một lần đó thôi, có thể viện cớ bị rượu làm mờ mắt, rồi Yeong Ji và Kyu Jin đều cảm như hén, có thể Ji Hyeon mãi không biết gì, và mọi chuyện sẽ trôi vào quên lãng, sự việc trở nên tày đình khi người ta hẹn hò làm chuyện đó đều đặn hai tháng một lần. Lại thêm, Yeong Ji rủ rỉ với những người bạn thân rằng cô ta có một mối tình bé nhỏ với Kyu Jin, còn Kyu Jin cũng bảo với mấy thằng bạn gã rằng gã ta đang qua lại với Yeong Ji. Chuyện này ngay lập tức truyền tới tai Ji Hyeon.

Dĩ nhiên, lúc đầu Ji Hyeon đã giận sôi lên. Cô viết một bức thư dài gửi cho Kyu Jin, chửi hằn như chém chả và tuyên bố chia tay, đồng thời cắt đứt tình bạn với Yeong Ji. Thế nhưng Ji Hyeon không phải người có thể thù dai và cũng chẳng cứng rắn gì, nên ngay khi nhận được bức thư tha thiết cầu xin được tha thứ và nối lại tình xưa của Kyu Jin, cô lại mềm lòng. Kyu Jin thề thốt đó là một phút lầm lạc của mình, gã đổ mọi tội lỗi lên đầu Yeong Ji, tại cô ta cứ dai dẳng, thường xuyên đến tìm Kyu Jin, cả sư đoàn cười nhạo cô ta là loại đàn bà dâm ô, chuyên quyến rũ đàn ông. Ji Hyeon đã tin theo lời Kyu Jin mà khinh bỉ Yeong Ji như loại đàn bà đê tiện nhất trên đời này. Đương nhiên gã ta được thể, viết thư tấn công liên tục, mang cả ông bà ông vải ra mà thề thốt, hứa sẽ không bao giờ tái phạm nữa, đồng thời van nài Ji Hyeon hãy tin rằng gã chỉ yêu mỗi mình cô. Thế rồi Ji Hyeon cũng bỏ qua chuyện này.

Tên thối tha ấy, Ji Hyeon khốn khổ đã bỏ qua cho gã. Khi Kyu Jin gửi thư đến, cô “hừm” một tiếng nhưng lại vẫn gửi thư hồi âm. Kyu Jin dỗ ngọt rằng đến kỳ nghỉ, gã sẽ bù đắp cho vết thương của Ji Hyeon, vết thương do mối quan hệ dây dưa giữa gã và Yeong Ji gây ra. Gã bảo hy vọng Ji Hyeon xuống để gặp mặt, cô cũng không từ chối. Nhưng Ji Hyeon vẫn một mình gặm nhấm nỗi đau và dần dần trở nên lãnh đạm, hờ hững với thứ tình cảm dạt dào mà vô nghĩa này, cuối cùng cô tìm được một người con trai khác và cắt đứt quan hệ với Kyu Jin nhạt nhẽo.

Ôi không, tại sao lại kể ra chuyện gã Kyu Jin này chứ? Chuyện tình với người bạn trai thứ hai kể sau vậy.

Các bà cô lần lượt xuống xe, Hong Y là người cuối cùng. Hong Y từ trên xe tải bước xuống, Ji Hyeon nghe cô ta cất tiếng mời Taek Gi vào nhà ăn cơm tối, mới dứt khỏi dòng suy nghĩ, bất giác vênh tai lên nghe.

“Vào nhà chơi đi anh!”

“Phải đưa cháu gái bác Kim về nhà trước đã.”

Nghe Taek Gi trả lời, Hong Y nhìn về phía Ji Hyeon. Ánh mắt đó như muốn hỏi rằng *cô đến đây rồi thì tự đi bộ về không được sao*. Ji Hyeon nhìn lại Hong Y như muốn nói rằng *tôi còn lâu mới làm như thế*. Nhưng sau đó, thấy chẳng việc gì phải tranh cãi với cô ta, Ji Hyeon cau mày đứng dậy.

“Để tôi đi bộ về vậy!”

Nghe Ji Hyeon nói, nét mặt của Hong Y sáng lên nhưng Taek Gi ngắt lời cô:

“Để tôi đưa cô về.”

“Không sao đâu, tôi đi bộ được mà, có một đoạn chứ mấy.”

Ji Hyeon nở một nụ cười như thể cô là người hết sức rộng lượng. Dù không biết nụ cười đó cô dành cho ai.

“Cứ ngồi đây, tôi đưa về.”

Taek Gi quả quyết nói. Ji Hyeon nhả nhận nhìn Hong Y rồi ngồi xuống với vẻ đắc thắng, trong lòng thấy vui vui vì mình được “ưu tiên.”

“Lát nữa nếu có thời gian, anh sẽ sang chơi.”

“Anh sang thật chứ?”

“Ừ, nếu có thời gian...”

Vừa nói dứt lời, Taek Gi đã lại nổ máy, Hong Y dõi theo với vẻ đầy tiếc nuối. Ji Hyeon cố ý tránh ánh mắt của Hong Y, sau khi đi được một quãng xa cô mới quay sang nói với Taek Gi.

“Tôi đi bộ về cũng được mà.”

“Buổi tối tôi còn phải trông nom bác Kim nữa.”

“Tôi trông cũng được mà.”

Taek Gi không đáp lại, lái xe thẳng hướng về nhà.

“Cái cô được gọi là Hong Y vừa rồi, tên thật cũng là Hong Y à?”

“Cô ấy tên thật là Kang Nan Hong.”

“À, cô Nan Hong...”

Sao không gọi là Kang Nang Kong (đậu đỏ) cho rồi?

“Về nhà rồi thì anh mau đến nhà cô Nan Hong ngay đi.”

Taek Gi chẳng nói gì, về nhà và chuẩn bị bữa tối trong khi Ji Hyeon ra vòi nước rửa ráy.

“Có ông Kim ở nhà không đấy?”

Một ông cụ đến nhà trong lúc Ji Hyeon đang rửa tay.

“Ai đây?”

“Cháu là cháu gái của ông ạ.”

“À, cháu gái à.”

“Vâng ạ.”

“Thế ông cháu đâu?”

“Dạ ông đợi một chút! Ông ơi, ông ơi!”

Ji Hyeon gọi to, nhưng không thấy ông đâu, chỉ thấy Taek Gi bước ra.

“Dạ chào ông ạ, bác Kim hình như đi đâu rồi ấy.”

“Ồ, Taek Gi đấy à. Vậy thì khi nào ông ấy về, đưa cho ông ấy cái này.”

Ông cụ trao cho Ji Hyeon một chai rượu. Ji Hyeon đưa hai tay đón lấy.

“Thứ này đang độ ngon nhất, hãy uống một chén trước khi đi ngủ.”

“Vâng ạ.”

“Các cháu ăn cơm tối chưa?”

“Dạ cũng sắp rồi ạ!”

“Vậy thì vào ăn đi!”

“Dạ cháu chào ông ạ.”

“Chào ông ạ!”

“Ừ, hai đứa vào nhà đi.”

Ông cụ đi rồi, Taek Gi quay người định trở vào bếp.

“Anh không đến nhà cô gì khi này sao? Cô Hong Y ấy.”

“Tôi nấu cơm tối xong rồi mới đi.”

“Để đó tôi nấu cho. Tôi rửa ráy xong rồi. Anh đi đi.”

Ji Hyeon ra vẻ nghĩ cho người khác nhưng Taek Gi làm ngơ, cứ thế đi vào trong bếp. Ji Hyeon cảm thấy vui vì Taek Gi chỉ đáp “Tôi biết rồi”, chứ không sang ngay nhà Hong Y theo lời

mời gọi của cô ta. Cô lấy khăn đắp nước lau mặt rồi cầm chai rượu Soju ông cụ vừa cho, đưa lên nhìn kỹ xem có vật gì đang nổi lềnh bềnh trong ấy.

“Cái này là cái gì? Quả gì vậy nhỉ?”

Ji Hyeon đưa sát chai rượu lên mũi nhìn vào trong rồi giật bắn người, lập tức quăng chai rượu đi và hét to “Á, á!”

Mấy con chó đang nhớn nhơ cũng phải giật mình vì tiếng thét của Ji Hyeon. Taek Gi nghe thấy vội chạy lao ra.

Thứ nằm trong bình rượu Ji Hyeon vừa đánh vỡ, thứ khiến Ji Hyeon khiếp sợ đang nằm lổn nhổn dưới sân. Ji Hyeon càng hét lớn, tiếng hét như vang tới tận trời.

“Làm sao vậy?”

“Eo ời! Eo ời!”

Vừa thấy Taek Gi chạy ra, Ji Hyeon liền nhảy chồm tới, ôm lấy cổ Taek Gi.

“Ồi giời ời!!!”

Ji Hyeon luôn miệng la hét.

Ji Hyeon như bị treo trên cổ Taek Gi, chân giãy giụa, miệng la hét. Taek Gi nhanh chóng đặt Ji Hyeon vào thềm nhà rồi lấy chổi quét dọn những thứ tung tóe trên sân.

Ji Hyeon lăn ngay vào bếp như thể chạy trốn.

Khi đã xử lý hết những thứ trên sân, Taek Gi quay vào bếp thì thấy Ji Hyeon đang nôn thốc nôn tháo ở bồn rửa bát. Taek Gi khẽ vỗ lên lưng Ji Hyeon trong khi cô đang nôn đến chảy cả nước mắt, nước mũi. Đoạn anh lại mang cho Ji Hyeon ly nước.

Ji Hyeon gắng chịu cơn đau trào ngược dạ dày, thở hổn hển đưa tay ra hiệu không uống được.

“Uống nước vào!”

“Thôi, thôi.”

Ji Hyeon xua tay.

“Đó là thứ gì vậy? Cái thứ ở trong chai Soju ấy?”

Ji Hyeon hỏi với gương mặt nhòe nước.

“Chuột đồng sơ sinh đấy.”

“Chuột đồng gì cơ?”

Ji Hyeon lại nôn mửa.

“Người lớn tin vào bài thuốc dân gian tương truyền tốt cho bệnh viêm khớp, nên thỉnh thoảng lại bắt đem ngâm rượu uống...”

Taek Gi vừa cười vừa giải thích.

“Uống cái thứ đó...”

Ngay lập tức, Ji Hyeon bất tỉnh nhân sự.

Một lát sau, khi Ji Hyeon hoàn hồn, cô lại nhớ ngay đến hình ảnh mấy con chuột sơ sinh trong bình rượu Soju nằm lổn nhổn trên sân lúc tối trời, rồi tiếp tục nôn thốc tháo. Ngoài sân vắng lại tiếng trò chuyện của ông và Taek Gi.

“Sao cơ? Bể mất rồi à?”

Ông gằn giọng.

“Hình như cô ấy hoảng hốt lắm. Khi này còn bị ngất nữa.”

Taek Gi nói giọng có vẻ thích thú. “Cái đó có gì đáng sợ chứ, thôi bỏ đi.”

Giọng của ông đầy vẻ tiếc nuối.

“Oe!”

Ji Hyeon lại nôn tiếp.

“Bác cứ bảo là đã uống rồi, không bác Bak lại tiếc đấy ạ.”

“Oe...”

“Ta biết rồi. Cái đó có gì đáng sợ mà phải đập bể cơ chứ. Phí quá đi mất.”

“Bà chắc cũng không thích bác uống đâu.”

Bà nào vậy ta?

“Ừ? Vậy à? Thôi vào đi, ta biết rồi. Vào ngủ đi.”

“Vâng ạ, bác cũng ngủ đi ạ.”

Ji Hyeon nghe thấy tiếng ông đi vào phòng, cô cảm thấy đau đầu nên đặt tay lên trán, đoạn nghe có tiếng gõ cửa.

“Gì thế?”

“Cô tỉnh rồi à?”

“Vâng.”

“Tốt rồi.”

Bóng Taek Gi lập tức biến mất trước cửa phòng. Ji Hyeon ngồi dậy, thắc mắc tại sao trên đời này lại có người vô duyên như Taek Gi.

“Là sao, hỏi người ta tỉnh chưa rồi sau đó bỏ đi mất tiêu là sao? Thật là một người kỳ quặc, thật là... A, nhức đầu quá!”

Ji Hyeon nhăn nhó rồi nằm phịch xuống.

“Ôi trời ơi... mắc tiểu quá!”

Ji Hyeon vừa nằm xuống lại ngồi dậy.

Ông hứa là sẽ làm phòng vệ sinh trong nhà, đến giờ vẫn chẳng thấy đâu. Ông đi On Cheon về cũng khá lâu rồi mà không đả động gì đến chuyện xây nhà vệ sinh cả. Từ lúc xuống Kim Cheon đến giờ tính ra cũng đã mười ngày, nhưng đến tận hôm nay, mỗi khi nghĩ đến chuyện đi vệ sinh Ji Hyeon lại thấy khiếp đảm.

Nếu không được làm nhà vệ sinh mới, Ji Hyeon mong rằng mình có thể dần dần quen với cái “nhà xí” này dù chỉ là một chút. Nhưng sự thực chẳng chiều lòng người, dù có ở thêm một trăm ngày nữa, cô cũng không thể chịu đựng được nó. Nó quả thật quá đáng sợ và bẩn thỉu, vậy nên

để tránh việc nửa đêm trăn trở xem có nên đi vệ sinh hay không, Ji Hyeon quyết định không uống nước vào buổi tối. Nếu “đi nhỏ” thì còn có thể đi cho mau rồi nhanh chóng ra ngoài, chứ lúc “đi lớn” thì kinh khủng vô cùng, vì phải tốn thời gian hơn.

“Mới đó mà đã tối thui rồi...”

Ji Hyeon chần chừ mở cửa, chợt thấy bên ngoài trời đang mưa.

“Trời ơi, sao lại thế này?”

Ji Hyeon hoang mang nhìn về phía nhà cầu tối đen đàng kia đột nhiên xuất hiện một bóng đen.

“Anh làm tôi giật cả mình!”

“Cô ăn cơm đi.”

Taek Gi đặt khay cơm vào phòng của Ji Hyeon.

“Cơm á?”

“Cô đã ăn cơm đâu.”

“Tôi chẳng muốn ăn cơm.”

“Ăn đi. Không đói bụng đấy.”

Taek Gi quay lưng định đi nhưng bị Ji Hyeon gọi giật lại.

“Có chuyện gì?”

“Ngoài kia, trời đang mưa.”

Ngoài kia trời đang mưa, câu chuyện thật là nhạt nhẽo.

“Vậy thì sao?”

“Tôi, việc này... tuy thật ngớ ngẩn, nhưng anh đi cùng tôi đến nhà vệ sinh đàng kia có được không?”

Nghe Ji Hyeon nói xong, Taek Gi nhìn về phía nhà vệ sinh rồi lại quay đầu nhìn Ji Hyeon bản mặt như muốn nói *tắm thân cô cũng cao quý quá đấy nhỉ, đi vệ sinh cũng cần có vệ sĩ theo hầu nữa*, bộ dạng ít nhiều trông thật đáng ghét.

“Chuyện là, nhà xí thật gớm ghiếc, ông đã bảo xây phòng vệ sinh mà đến giờ vẫn chẳng đả động gì, trời lại mưa nữa, thế nào ma cũng sẽ hiện lên và hỏi lấy giấy đỏ hay giấy xanh [3].”

[3] Người Hàn Quốc và người Nhật Bản đều cho rằng khi trời mưa thường có một con ma xuất hiện ở nhà xí, hỏi người đi vệ sinh muốn lấy giấy xanh hay giấy đỏ. Nếu trả lời là giấy đỏ thì người đó sẽ bị chảy máu, còn nếu nói giấy xanh, sẽ bị bóp cổ chết.

“Thì cô cứ bảo nó là cô đã có giấy rồi.”

“Sao cơ?”

“Dạo này người ta vẫn bảo mua giấy vệ sinh một cây 24 cuộn dùng dần đó thôi.”

“Loại đó nổi tiếng lắm à?”

Taek Gi nói với giọng bông đùa nhưng vẻ mặt của Ji Hyeon trông ngơ ngẩn thật nên anh đành cười gượng.

“Đi thôi!”

Chỉ đợi Taek Gi nói vậy, Ji Hyeon liền đứng bật dậy.

Ji Hyeon đi đôi giày thể thao ban sáng Taek Gi mua cho, tay bám chặt Taek Gi, đi về phía nhà vệ sinh. Trong lúc Taek Gi mở cửa và bật đèn, Ji Hyeon bịt chặt mũi lại.

“Cô vào đi!”

“Khoan đã!”

“Sao vậy?”

“Anh... anh đừng đi đâu đấy nhé!”

Ji Hyeon nói với vẻ mặt tái mét, Taek Gi chỉ đáp: “Tôi biết rồi.”

Ji Hyeon vào ngay nhà xí, cố gắng để không nhìn xuống phía dưới, cô đặt tay lên cặp quần. Không biết trần nhà làm bằng vật liệu gì mà tiếng mưa rơi cứ vang lên lộp độp lộp độp nghe đến phát khiếp. Ji Hyeon run lấy bầy, cô tụt quần ngồi xuống. Thế nhưng, bên ngoài chẳng có bất kỳ động tĩnh gì.

“Mình đã bảo anh ta đừng đi đâu rồi cơ mà.”

Nỗi sợ hãi đột nhiên ập đến khiến người Ji Hyeon sờn hết gai ốc. Cô căng thẳng nhìn xuống một màu đen thui phía dưới nhưng không làm sao giải quyết nhanh lẹ được.

“Này anh, anh có ở bên ngoài không vậy?”

Ji Hyeon gọi to, thì nghe thấy tiếng đáp lại.

“Anh đừng đi đâu đấy nhé !”

“Tôi biết rồi. Cô lo mà ngồi cho đúng chỗ ấy, đừng để dính sang hai bên.”

“Anh đừng lo, tôi ngồi xuống rồi mới... mà.”

Ji Hyeon đang cố thóp bụng dưới lại để giải quyết thì chợt nghe có tiếng hát. Đó là tiếng của Taek Gi.

“Anh không biết tại sao con tim anh lại đập loạn nhịp thế này, anh cũng không biết vì sao gương mặt anh lại ửng đỏ, mỗi khi nhìn thấy em, lòng anh lại ngập tràn xốn xang...”

Bài hát của ai vậy nhỉ?

Dù là bài hát của ai, khi nghe thấy tiếng Taek Gi hát, Ji Hyeon đương nhiên cảm thấy yên lòng, “giải quyết” gọn lẹ rồi bước ra ngoài. Khi ấy Taek Gi vẫn đang dầm mưa đứng hát ngoài nhà cầu.

“Anh không biết, tuy anh nói những lời ngớ ngẩn nhưng dường như dưới chóp mũi, em đang hé nở nụ cười...”

Taek Gi kết thúc bài hát lúc Ji Hyeon bước ra ngoài. Một khả năng ca hát như vậy, không thể khen là quá tuyệt vời, nhưng cũng không thể chê là tầm thường được. Hơn nữa âm vực và nhịp điệu rất chuẩn. Dù rằng anh ta hát một bài Ji Hyeon không biết.

“Cảm ơn anh!”

“Cô ăn cơm đi!”

“Anh Taek Gi!”

Khi Ji Hyeon gọi Taek Gi là anh Taek Gi, anh ta nhìn Ji Hyeon với vẻ hơi ngượng ngùng. Hình như đây là lần đầu tiên cô gọi Taek Gi là anh. Ji Hyeon nhìn để chắc chắn đèn phòng ông vẫn tắt, rồi hạ thấp giọng nói.

“Anh nói với ông giúp tôi nhé !”

“Gì cơ?”

“Xin ông làm phòng vệ sinh trong nhà ấy mà. Tôi mà xin thì không được đâu.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Vớ lại, anh nói giúp tôi luôn là khi xây phòng vệ sinh thì đừng xây mỗi bồn cầu, làm thêm cả chỗ để tắm nhé.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi ngẩn người nhìn cô.

“Không phải là tôi được voi đòi tiên, nhưng mà tôi muốn được tắm nữa.”

Ji Hyeon nở một nụ cười hàm ơn rồi đi vào phòng, nhìn chăm chăm vào khay cơm Taek Gi đã chuẩn bị cho cô.

“Lạ thật. Anh ta có bao giờ đối xử với mình dịu dàng thế này đâu, hôm nay sao lại chu đáo thế?”

Có vẻ như Ji Hyeon không còn để bụng việc Taek Gi đã xử tệ với mình, cô bắt đầu ăn phần cơm do anh chàng chuẩn bị.

Trước khi Taek Gi đánh thức cô, tiếng chuông báo thức cài sẵn trong điện thoại của Ji Hyeon đã vang lên, Ji Hyeon bật dậy, cố tỉnh táo, bước sang nhà bếp. Từ hồi về nhà ông đến giờ, hầu như cô chỉ nấu cơm, còn thức ăn đã có Taek Gi lo liệu. Chẳng biết Taek Gi vốn đã có tài nấu nướng hay do trong nhà chỉ có toàn đàn ông con trai nên dần rồi biết nấu, mà món rau hay món canh của anh đều khỏi chê. Hôm qua bình rượu gốm ghiếc làm Ji Hyeon phát khiếp bỏ cả bữa tối, nhưng Taek Gi không thấy phiền hà mà còn chuẩn bị cơm tối cho cô. Vậy nên Ji Hyeon tự nhủ cần đáp lại tấm lòng của Taek Gi, cô quyết định sẽ nấu món canh miso cho anh.

Cầm chiếc nồi thường dùng đặt lên bếp, Ji Hyeon bắt đầu tìm tương miso quấy vào nồi, sau đó lục lọi tủ lạnh tìm bí đỏ, khoai tây, nấm, cắt vừa đủ để sẵn trước mặt. Trong khi đợi nước tương sôi, Ji Hyeon vo gạo chuẩn bị nấu cơm. Đến khi nước sôi, Ji Hyeon cho mọi nguyên liệu chuẩn bị từ trước vào rồi nêm muối. Nấu đến khi sôi sùng sục, cô nàng liền nếm thử. Nhưng vị của nó sao cứ là lạ.

“Mình cho nhiều nước quá à? Hay ít miso quá?”

Ji Hyeon nghĩ nước canh nhạt quá thì cho thêm một ít miso sẽ tốt hơn là cho thêm muối, vậy nên cô bỏ thêm vào nồi một muống tương miso. Tuy nhiên, tình hình không hề khá khẩm hơn, trái lại, mùi vị càng nặng và kỳ lạ.

“Mình cho nhiều miso quá chẳng?”

Ji Hyeon không thể làm gì hơn là đổ thêm nước vào nồi. Dù vậy, mùi vị món canh vẫn rất kỳ quặc. Vẫn cùng một loại miso ấy, cùng những nguyên liệu ấy, tại sao món canh Taek Gi nấu hoàn toàn khác biệt.

“Mình làm sai ở khâu nào vậy nhỉ?”

Ji Hyeon cho thêm một ít muối, lại đổ thêm nước, lại lặp đi lặp lại cho đến khi vị giác tê đi mới tạm bằng lòng.

“Được rồi!”

Ji Hyeon vừa đẩy nắp nổi lại thì Taek Gi đi vào, anh thắc mắc nhìn cô như muốn hỏi có chuyện gì vừa xảy ra.

“Tôi nấu canh miso rồi. Món xúp anh Taek Gi nấu nhé. Cơm tôi cũng đã nấu xong rồi.”

“Mùi canh thơm quá.”

“Chắc nó cũng không đến nổi tệ đâu.”

“Khỏi nấu xúp, đã có canh rồi mà.”

Ji Hyeon cùng dọn bàn ăn với Taek Gi. Khi ông bước vào thì bữa ăn bắt đầu.

Ji Hyeon đặt nồi canh lên bàn và mở nắp ra, tức thì nét mặt của ông và Taek Gi trở nên là lạ. Tuy vậy, cả hai không ai nói lời nào, lần lượt dùng muỗng nếm thử xem sao, sau khi nếm xong, nét mặt ông và Taek Gi càng kỳ lạ hơn.

“Cái này là canh hay xúp?”

Ông hỏi.

Sự thật đúng là khó có thể phân biệt. Nhặt cho thêm bột, mặn lại đổ thêm nước, rồi lại nhặt, lại cho thêm chút muối, các vật liệu đáng lẽ cần được xử lý tinh tế nay đang nổi lềnh bềnh như rơi xuống dòng Hangang.

“Đúng rồi ạ, tùy theo cảm nhận của người ăn ạ. Có thể gọi nó là canh, cũng có thể bảo là xúp, nói đúng hơn là món ăn đa dạng.”

“Khắc...”

Taek Gi cố nhin cười. Mặt Ji Hyeon đỏ bừng lên.

“Vì không có bột nêm nên...”

Ji Hyeon đỏ mặt, nói lí nhí, còn Taek Gi thì nghiêng răng để nín cười khiến cơ vùng cằm co bặm lại.

“Mang cá trống ra đây, cả tương ớt nữa!”

Taek Gi lấy cá trống và tương ớt ở trong tủ lạnh đặt lên bàn, ông bảo xới cơm và chấm cá trống vào tương ớt.

“Không có mùi vị gì sao, anh Taek Gi?”

“Sao lại không có? Món ăn đa dạng mà.”

“Đừng trêu tôi nữa.”

Ji Hyeon vừa cắn răng vừa liếc nhìn Taek Gi, Taek Gi nhin cười đi ra khỏi bếp.

“Sao thế nhỉ? Dở đến thế sao?”

Ji Hyeon lấy muôi múc nước canh cho vào miệng rồi phun cả ra ngoài.

“Sao lúc nãy mùi vị được lắm mà. Hay đem cho lũ chó nhỉ?”

Ji Hyeon trộn cơm vào món canh thất bại rồi mang ra chỗ lũ chó.

“Món này đích thân ta nấu đấy. Ăn ngon nhé!”

Thấy Ji Hyeon mang cơm đến, lũ con chó mừng rỡ chạy lại, nhưng ngay lập tức, chúng quay ngoắt bỏ đi.

“Sao vậy nhỉ? Dở đến mức chó cũng không thèm ăn ư? Mấy thứ này bỏ đi đâu cho hết bây giờ? Mình ăn vậy!”

Ji Hyeon đang nổi cáu thì Taek Gi bước lại gần.

“Cô ăn đi. Món ăn đa dạng mà.”

Taek Gi lại trêu tức.

Ji Hyeon liếc nhìn Taek Gi rồi đột nhiên nảy ra một ý hay.

“Chẳng biết quý thức ăn gì cả, đúng là mấy con Ki!”

Ji Hyeon thốt ra từ Ki gần như ám chỉ Taek Gi, Taek Gi quay phắt đầu lại nhìn Ji Hyeon chăm chăm.

“Ki? Từ dành cho đảng này đấy à?”

Ji Hyeon giả vờ ngây thơ. Taek Gi nhìn Ji Hyeon rồi lại quay đi.

“Ăn đi chứ, Ki Ki!”

Taek Gi lại quay ngoắt đầu lại.

“À, hôm nay trời đẹp thật đấy!”

Ji Hyeon cười chế nhạo, rồi uể oải đi vào phòng.

Taek Gi như hiểu ra câu chuyện, anh ta phì cười rồi đi về hướng phòng mình. Ji Hyeon bật cười bước vào phòng, trước khi đóng cửa, cô quay về phía mấy con chó la lớn một lần nữa.

“Taek Gi! Đồ thô lỗ.”

“Trời đất, thật là!”

Taek Gi lao đến với vẻ mặt sôi máu nhưng Ji Hyeon đã mau chóng đóng cửa lại. “A ha! Dễ chịu quá.”

Ji Hyeon vui vì đã dẫn trước anh ta một bàn thắng, cố nở nụ cười đầy thỏa mãn.

Chỉ có tối qua, lúc chuẩn bị cơm cho Ji Hyeon là anh ta ân cần thôi, hôm nay con người ấy lại đối xử với cô kiểu gì thế này.

Bị chửi là chó nên muốn trả đũa, “hành hạ” người ta đến mức không sống yên được một ngày hay sao. Tên oái oăm chỉ giỏi chọc tức người khác là không ai bằng.

Mỗi khi Ji Hyeon cảm thấy quen tay với công việc vừa chớm vui mừng, là giọng cầu nhàu của Taek Gi lại vang lên “Vẫn chưa biết làm hả cô? Tôi đã nói bao lần đây là hàng giao đến siêu thị rồi nhỉ?”

“Tôi thấy như thế này chắc là được rồi...”

“Cô không thấy cái này à? Những quả trong này vẫn chưa chín đâu. Cô hái cả những chùm lê ra phải để thêm ba bốn ngày nữa hẵng hái, mà vẫn nói được à. Đúng là ngốc!”

Thật quá đáng. Mình đâu phải cái máy, cũng đâu phải là siêu nhân, làm sao thấy rõ được quả nho nằm tí giữa chùm cơ chứ.

“Thật là dở hơi, bớ lông tìm vết!”

Ji Hyeon lầm lũi theo sau, vừa đi vừa lẩm bẩm, chỉ chực rót nước mắt. Nhưng Ji Hyeon không muốn khóc trước mặt tay Chang Taek Gi, đáng ghét cô cần rằng để nước mắt khỏi trào ra. Song sau mỗi lần bị mắng, tâm trạng cả buổi chiều còn lại đều rất buồn bực, chẳng thể làm tốt được việc gì.

Mỗi khi thấy thái độ đáng ghét của Taek Gi. Ji Hyeon lại muốn từ bỏ tất cả đất đai, quyền thừa kế, chẳng cần mấy thứ đó nữa. Cảm giác căm tức, uất hận sẽ tiêu tan hết một khi từ bỏ tất cả. Nhưng nếu cô bỏ cuộc, bà mẹ ở Seoul sẽ nhảy dựng lên vì tức tối, mẹ không bao giờ hiểu được mình đã nhọc lòng đến thế nào. Vả lại, nếu ngay bây giờ từ bỏ, sẽ chỉ khiến tên Taek Gi đáng ghét kia nở nụ cười nhạo báng, mình sẽ không để hấn được toại nguyện đâu. Nghĩ đoạn, bản tính cứng cỏi không chịu thua của Ji Hyeon lại trỗi dậy.

Bị Taek Gi mắng te tua, Ji Hyeon cúi đầu, không muốn thấy ánh mắt của Taek Gi và các bà cô nữa. Anh ta muốn mắng thì mắng lúc có riêng Ji Hyeon thôi, đằng này lại mắng vào lúc có đông đủ mọi người để khiến cô mất mặt. Điều này chỉ khiến Ji Hyeon thêm thù hận mà thôi.

Đến giữa buổi có người mang đồ ăn nhẹ đến nhưng Ji Hyeon chẳng màng. Trong lúc mọi người đang ăn lót dạ, Ji Hyeon ngồi một mình trong vườn nho nguyên rửa Taek Gi. Thực ra tính cô không nhút nhát đến thế nhưng hoàn cảnh có thể làm thay đổi tính cách con người. Ji Hyeon thực sự không muốn giả bộ không có chuyện gì để ngồi ăn cùng người khác, càng không muốn nhìn thấy cái tên Taek Gi đáng chết vừa xỉa xối người ta một trận te tua, sau đó lại thản nhiên như không có chuyện gì. Dù chỉ là một quãng thời gian ngắn ngủi ăn nhẹ thôi, không đối diện với Taek Gi, lánh riêng ra một chỗ, tâm trạng phần uất của Ji Hyeon đã phần nào lắng lại.

“Không ăn à?”

Taek Gi xuất hiện tự bao giờ, dịu giọng hỏi.

Ji Hyeon chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy bỏ vào vườn nho, tỏ thái độ: *tôi chẳng thèm nói chuyện với một gã như anh.*

“Không ăn thì làm sao làm việc được nhỉ?”

“Trông thấy anh là tôi phát ghét rồi, đừng có đi theo tôi!”

Ji Hyeon cảnh cáo bằng giọng sắc lẹm.

“Cô làm tốt hơn một chút có được không? Cô mà làm tốt hơn một chút thì đã chẳng có chuyện tôi cầu nhau và sẽ tốt cho cả hai đúng không nào?”

“Tôi đã bảo là tôi ghét nói chuyện với anh!”

Ji Hyeon quay ngoắt lại, gắt âm lên.

“Tôi không làm tốt, tôi bị mắng chửi, cùng lắm không chịu đựng được tôi sẽ bỏ cuộc, đó là việc của tôi, anh đừng có nói chuyện với tôi nữa!”

“Muốn thừa kế vườn nho, phải cố học cách làm việc mới phải. Nếu không muốn nghe lời chỉ bảo thì cô học được gì chứ?”

“Im đi! Đồ khùng!”

Ji Hyeon bỗng dung gào lên.

“Đồ khùng”, một lời đáng lẽ không nên nói ra, sao đột nhiên lại tuột khỏi cửa miệng. Đó là những gì vừa nãy Ji Hyeon ngồi một mình dưới lùm nho nguyên rửa Taek Gi trong khi Taek Gi và các bà cô đang ăn.

Trông vẻ mặt của Taek Gi có vẻ bất lực và không vui.

Sau khi lỡ miệng, Ji Hyeon cảm thấy có điều không phải, lập tức quay người bỏ đi, ra khỏi bán kính mười mét tính từ chỗ Taek Gi đang đứng.

“Đúng là, chết tiệt! Sao lại mắng anh ta là đồ khùng chứ!”

Ji Hyeon hối hận, liên tục gãi đầu.

Cô quay lại nhìn chỗ Taek Gi đứng, anh ta nổi giận hay sao mà bỏ đi đâu mất rồi.

“Nếu ghét tôi, sao anh còn đi theo tôi và giả bộ quan tâm săn sóc?”

Ji Hyeon đổ vấy lỗi buột miệng chửi bậy lên Taek Gi.

“Mình vốn đâu có ý định công kích ai... tại anh ta tự dưng nghe hiểu đấy chứ. Lẽ nào anh ta lại biết tiếng lóng của dân mạng”

Khi Ji Hyeon quay trở lại nơi làm việc, Taek Gi và các bà cô đã nhíp nhàng tay làm miệng nói. Ji Hyeon liếc sang xem biểu hiện của Taek Gi thế nào nhưng mặt anh ta vẫn cứ tưng tửng như mọi lần. Cô đã chuẩn bị tinh thần chờ trận mắng xối xả trả đũa của Taek Gi nhưng anh ta chẳng hé mắng cô lời nào nữa. Ji Hyeon đã làm sai mấy lần cơ mà.

Trên đường về nhà, sau khi các bà cô xuống xe, Taek Gi không lái xe về nhà ngay mà đi đến một chỗ khác.

“Anh đi đâu vậy?”

“Chúng ta cần đến một nơi này.”

Giọng điệu trả lời không hề cấm cửu.

Mình có nên xin lỗi không nhỉ?

Ji Hyeon băn khoăn nhìn Taek Gi. Nét mặt anh ta không có vẻ gì bức tức.

“Này anh, tôi xin lỗi về câu nói ban nãy.”

“Cô nói gì nhỉ?”

“Lời ấy đấy... khi nãy... đồ khùng...”

Ji Hyeon nói lí nhí.

“Tôi xin lỗi. Tôi không có ý, tôi chỉ buột miệng thôi. Dù sao..., thật ra từ đó không có nghĩa xấu nhưng mà...”

Ji Hyeon vừa nói vừa hy vọng Taek Gi ở dưới quê sẽ không rành ngôn ngữ mạng.

“Cô chẳng cần phải xin lỗi vậy đâu, chuối vãi!”

Taek Gi vừa dứt lời, Ji Hyeon quá đỗi ngạc nhiên, nhìn anh chăm chú.

“Ơ!”

Không thể ngờ được. Ji Hyeon cứ ngỡ Taek Gi quê mùa nhưng đến cả từ “chuối vãi” anh ta còn biết chứ nói gì đến từ kia.

“Vào theo tôi!”

Taek Gi dừng máy cày trước cổng một căn nhà, vừa leo xuống vừa nói. Ji Hyeon ngơ ngác nhìn Taek Gi rồi đi theo vào nhà.

“Bà ơi, cháu đến rồi đây.”

“Ơ, đến rồi à?”

Một bà già rất đẹp lão, không có nét gì giống những bà lão ở quê, từ trong bếp bước ra.

“Đây là cháu gái của ông chủ Kim ạ!”

“Ồ, vậy à. Ôi cha, xinh quá nhỉ!”

“Cháu chào bà ạ!”

“Hai đứa mang cái này về đi!”

Bà chỉ vào thổ kim chi để trên kệ và nói.

“Vâng, cháu sẽ ăn hết, bà ạ.”

“Hết thì lại báo cho bà biết.”

“Vâng ạ.”

“Mang luôn cái hũ bên cạnh về nhé. Bánh xèo và rau đấy. Có cả bánh xèo hẹ nữa. Hôm nay là giỗ ông.”

“Vậy ạ? Chúng cháu sẽ ăn hết ạ.”

“Về ăn ngay đấy nhé.”

“Vâng ạ.”

Taek Gi bê thổ kim chi to đùng còn Ji Hyeon ôm rổ tre đan đựng rau và bánh xèo, cả hai lễ phép cúi chào một lần nữa rồi mới ra về.

“Anh cũng hay chat à?”

Ji Hyeon vừa leo lên máy cày vừa hỏi.

“Cô nghĩ người nhà quê không biết chat à?”

“Thật thế ạ.”

“Ở quê người ta cũng xài Internet hết rồi đấy. Chẳng qua không có thời gian nên không dùng thường xuyên thôi.”

Ji Hyeon mở thố kim chi đặt cạnh Taek Gi ra.

“Ôi ngon quá. Bà trộn kim chi cho phải không?”

“Nhà mình vẫn thường xuyên lấy kim chi bà cho mang về ăn đấy thôi.”

“Bà tốt bụng quá nhỉ.”

Ji Hyeon đẩy nắp thố lại, phủ tấm vải lên rổ tre rồi nói.

“Ừ.”

“Nhưng mà bánh xèo là gì vậy?”

“Là bánh bột chiên đấy. Ở Seoul, người ta gọi là bánh bột chiên, còn ở Kyeong Sang người ta gọi là bánh xèo.”

“À, là do cách đọc chệch từ ‘bánh xếp’ đây mà.”

“Đúng thế.”

“Thế còn hẹ là gì vậy?”

“Giống hành lá ấy.”

“Ở Kyeong Sang người ta gọi là hẹ ạ?”

“Ừ.”

“Lạ nhỉ. Tuy hơi ngớ ngẩn nhưng tôi vẫn muốn hỏi cho biết, tôi ăn thử một miếng bánh xèo có được không?”

“Cô ăn đi!”

Ji Hyeon bẻ một miếng bánh bột chiên cá đưa lên bỏ vào miệng.

“Hôm nay khỏi cần món khác nữa.”

“Ngon không?”

“Chẳng biết có phải do đói bụng không mà sao tôi thấy ngon quá. Anh ăn không?”

“Cho tôi thử một miếng.

Ji Hyeon vừa đưa miếng bánh vào tay Taek Gi, Taek Gi liền bỏ ngay vào miệng.

Tính đến thời điểm bấy giờ, mọi việc vẫn êm xuôi. À không, mọi việc vẫn êm xuôi cho đến lúc các món kim chi bánh bột chiên và rau của bà được dọn lên bàn ăn.

Ông đang dùng bữa tối ngon lành thì đột nhiên nổi giận lôi đình, chỉ vì các món ăn được tiết lộ là do bà làm.

“Món rau và bánh xèo do Ji Hyeon làm đấy hả?”

“Dạ không, bà cho đấy, ông ạ. Hình như bà bảo là giỗ ông hay giỗ ai ấy. Bà còn cho cả kim chi nữa. Ngon lắm phải không ông?”

“Cái gì?”

Đột nhiên ông quát ầm lên. “Còn nói là đám giỗ ông à? Vậy khác nào nói món rau và bánh xèo này là đồ cúng!”

Tức thì, ông quát tướng lên trong tư thế như sắp lật mâm cơm.

Ji Hyeon đã làm sai chuyện gì, chẳng biết mình đã làm sai chuyện gì nữa, cô hoảng sợ, nhìn ông với vẻ mặt ngỡ ngàng.

“Lấy mấy thứ bánh xèo và rau này về để làm gì hả!”

Ông đập mạnh đôi đũa, rung cả bàn rồi đứng phắt dậy, bỏ ra ngoài.

Ji Hyeon chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra, cô ngồi trơ ra, ngơ ngác nhìn theo.

“Trời ơi, điên mất thôi!”

Ji Hyeon cũng đặt đũa xuống và thốt lên.

“Tôi đã làm gì sai nào?”

“Chẳng có gì sai cả. Cô ăn đi!”

Mình không sống nổi nữa rồi. Dẹp hết đất đai và mọi thứ đi, phải về Seoul thôi. Cả ngày ở ngoài đồng thì bị tên con trai vùng Kyeong Sang nhieếc móc, tối về nhà lại tiếp tục bị ông lão vùng Kyeong Sang mắng mỏ. Chẳng có lý do gì mà phải sống thế này cả. Thật không thể chịu nổi nữa rồi.

Ji Hyeon mặt mày nhăn nhó định đứng lên thì Taek Gi níu cô lại.

“Không phải nổi giận với cô Ji Hyeon đâu. Cô ngồi xuống ăn cơm đi!”

“Tôi no rồi. Chẳng muốn ăn nữa. Tôi xin lỗi nhưng bát đĩa anh Taek Gi rửa vậy. Tâm trạng ức chế thế này, tôi chẳng thiết làm gì hết.”

Ji Hyeon ra khỏi nhà bếp, bỏ về phòng.

Một tính cách rất khó hiểu. Dù đã nhiều lần muốn nghĩ tốt cho ông họ, nhưng chẳng thể hiểu nổi hành động thiếu nhã nhặn này của ông rốt cuộc vì duyên do gì. Không biết món đồ cúng giỗ người mà bà cụ cho kim chi gọi là ông ấy, có khúc mắc gì với ông, nhưng khi nãy bộ dạng của ông quả khiến người ta toát mồ hôi lạnh.

“Chính vì như vậy nên ông cả đời không thể kết hôn được với ai.”

Mặc dù Taek Gi nói rằng không phải ông nổi giận với Ji Hyeon, cô vẫn bực mình và cảm thấy không thể chịu đựng được nữa. Ji Hyeon chỉ muốn có một ít thời gian hiếm hoi buổi tối giải tỏa cảm giác buồn bực cả ngày, nhưng kết cục quá mức thê thảm, cô đành trải nệm đi nằm sớm.

“Cô ngủ à?”

Taek Gi nói vọng từ bên ngoài.

“Tôi định ngủ đây.”

“Tôi vào được không?”

“Anh vào đi.”

Cửa mở ra, Taek Gi thò đầu vào.

“Cô ăn nho rồi hãy ngủ!”

“Thôi, tôi không có tâm trạng.”

Ji Hyeon trả lời lạnh lùng.

“Không phải ông nổi giận với cô đâu.”

“Dù vậy đi nữa, tôi vẫn rất bực.”

“Cô cứ coi đó là tính cách trời sinh của bác Kim đi.”

“Dù đó là bản tính của ông, tôi vẫn thật sự cảm thấy không thể nào lấy một người đàn ông Kyeong Sang được. Tôi muốn ngủ. Làm ơn đóng cửa lại giùm tôi!”

“Tôi biết rồi!”

Taek Gi đóng cửa xong, Ji Hyeon liền nhắm mắt lại.

Có mong sao ngày mai trời đổ một cơn mưa to để cô được nghỉ ở nhà... trong dòng suy nghĩ miên man, cô chìm vào giấc ngủ.

Ji Hyeon choàng dậy theo phản xạ khi chuông báo thức từ điện thoại di động réo vang.

Ngày thứ tư sau khi đến đây, đúng vào hôm ông họ quay về sau chuyến du lịch On Cheon, sáng sớm hôm ấy, Taek Gi đã đánh thức cô, lời xềnh xệch khiến cô chảy cả nước mắt.

“Mấy ngày rồi? Cô không biết tự dậy à? Con gái lười biếng thế này thì làm được tích sự gì?”

Ji Hyeon tức giận, xấu hổ đỏ cả mặt, chỉ biết trăn trăn nhìn Taek Gi.

“Tôi phải làm cơm dâng cho cô đến bao giờ hả? Cô đến đây muốn làm vườn mà thái độ như vậy thì làm thế nào được. Chẳng lẽ tôi còn phải dạy cô làm cơm hay sao?”

Sau khi tuôn một tràng, Taek Gi hằm hằm bỏ đi, Ji Hyeon bỗng trào nước mắt. Ai cũng đối xử với cô như thể cô là món đồ vô dụng. Cô thấy buồn bã, đau lòng và xấu hổ. Cả ngày hôm ấy, Ji Hyeon cứ thấy ưu tư. Vậy nên bắt đầu từ buổi sáng hôm sau, cô đặt chuông báo thức lúc 6 giờ rồi bật dậy ngay khi nghe tiếng chuông đổ, chạy thẳng vào bếp. Chưa tỉnh ngủ nên dù đã chạy vào bếp Ji Hyeon cũng chỉ đứng đó lóng ngóng chứ chẳng biết làm gì. Nhưng ít nhất cô cũng không bị ăn mắng vì dậy muộn nữa.

Ji Hyeon gấp chăn lại, hối hả chạy ra ngoài thì thấy ngoài trời đang đổ mưa.

“Mình cầu cho trời mưa thì giờ mưa thật rồi. Mưa thế này chắc sẽ khỏi phải làm việc.”

Ji Hyeon bước ra khỏi phòng, con chó đang nằm trước cửa thấy cô liền ngúc ngoắc đuôi mừng rỡ.

“Sao lại nằm đây, chó.”

Con chó vẫn vẫy đuôi, không biết mình bị mắng.

“Tao không ưa mày đâu. Đừng có vung vẩy cái đuôi như thế.”

Ji Hyeon chỉ tay, định mang giày vào thì phát hiện bên cạnh đôi giày có một nắm lông tròn tròn.

“Gì thế này?”

Dưới ánh sáng yếu ớt của bình minh, hết sức tự nhiên Ji Hyeon quờ tay cầm lấy nắm lông đưa lên xem.

“Lông gì vậy nhỉ? Mịn quá.”

Ji Hyeon bửa ra xem, đột nhiên thấy đầu lâu của một loài động vật bám chặt vào đám lông. Tức thì, cô khiếp vía, hất tung túm lông lên trời, la thất thanh:

“Á! Á!”

“Tiếng gì thế nhỉ?”

Ông hốt hoảng chạy ngay lại khi nghe thấy tiếng la của Ji Hyeon, Taek Gi cũng nhanh chân chạy đến.

“Làm sao? Có chuyện gì vậy?”

“Cô sao thế?”

“Đó đó, nó đó!”

Ji Hyeon run lấy bầy, mặt mày tái mét như sắp xỉu đến nơi, tay chỉ vào túm lông cô vừa hát ra.

“Cái đó là cái gì vậy chứ?”

Taek Gi cầm túm lông lên rồi nhanh trí vứt ngay vào thùng rác bên cạnh.

“Cái gì thế Taek Gi?”

“Da thỏ ông ạ!”

Thì ra đó là đầu một con thỏ.

“Lũ chó tha ở đâu về nhả trước cửa phòng con?”

Ji Hyeon run giọng, ông dặng hắng mấy tiếng.

“Coi bộ có ai bắt thỏ ăn rồi đây.”

“Vâng. Chắc là vậy ạ.”

“Thật không thể sống được nữa, con chó chết này...”

Ji Hyeon buột miệng thốt ra lời nói tục, ông và Taek Gi sững sờ nhìn cô như người mất hồn.

“À nhầm, con chó mất nết này!”

Ông bỏ vào phòng, cho qua chuyện lũ chó tha đầu thỏ về nhà.

“Chúng nó muốn tôi chết vì sợ nên mới tha về đây mà. Chúng nó biết là tôi ghét chúng mà.”

“Không phải nó tha về để dọa cô đâu, nó muốn cô để ý đến nó, muốn thu hút sự chú ý của cô đấy.”

“Anh nói sao ấy chứ?”

“Ý tôi là chúng nó coi đó là một món quà, tha về tặng cho cô.”

“Làm sao có chuyện đó được?”

“Chắc cô chưa nuôi chó bao giờ rồi. Đối với con người, đặc biệt là người chủ sống chung một nhà thì chẳng bao giờ nó dám hỗn đâu. Nó muốn cô thích nó và thân thiết với nó nên đã cố gắng thể hiện đấy.”

Taek Gi diễn giải một hồi thì Ji Hyeon bắt đầu cảm thấy có lỗi với lũ chó.

“Nhưng mà, nó muốn thu hút sự chú ý của tôi thì lẽ ra phải tha áo khoác lông thỏ đến chứ sao lại tha đầu thỏ...”

Ji Hyeon xấu hổ không nói thêm lời nào nữa, cô đi ngay vào bếp. Cơm đã nấu xong sẵn, Ji Hyeon lục lọi tủ lạnh để xem nấu canh gì thì Taek Gi bước vào.

“Nấu canh gì bây giờ?”

Ji Hyeon không hề có khả năng chế biến thức ăn từ những nguyên liệu sẵn có, cô phải cắt lời hỏi Taek Gi.

“Tôi ngâm sẵn rong biển rồi. Nấu canh rong biển là được.”

“Để tôi nấu cho.”

“Để đấy tôi nấu. Không chúng ta lại phải ăn món đa dạng nữa đấy.”

“Thôi được rồi! Anh nấu thì nấu đi. Nhưng mà hôm nay là sinh nhật ai vậy? [4]”

[4] Theo phong tục cổ truyền, vào sáng sớm ngày sinh nhật của mình, người Hàn Quốc phải ăn canh rong biển.

“Đâu có, vì bác rất thích ăn canh rong biển thôi.”

“Ông nội tôi cũng thích ăn canh rong biển. Hai ông là anh em họ, quả nhiên khẩu vị ăn cũng giống nhau. Nhưng ông nói ông sẽ ăn sáng à?”

“Ừ, ông sẽ ăn.”

“Không được dọn các món rau và bánh bột chiên lấy ở nhà bà hôm qua phải không?”

“Không dọn lên thì hay hơn. Chắc phải trộn rau mới thôi.”

“Anh dạy tôi cách trộn nhé.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi nhìn cô chăm chăm như muốn nói *con gái lại phải nhờ con trai dạy cho cách làm món rau trộn cơ đấy.*

“Tôi sợ nó lại thành món rau đa dạng.”

Taek Gi phì cười, đặt nước lên bàn rồi lấy một mớ rau bina ra.

“Rau bina ở đâu ra vậy ạ?”

“Thì trồng ở trong vườn chứ đâu. Mỗi nhà đều tự trồng và chia nhau ăn.”

“Mọi người ở đây tốt bụng quá nhỉ?”

“Ở đâu tốt bụng bằng ở quê chứ.”

Tuy không phải là cách nhặt rau gì đặc biệt nhưng Taek Gi như đã quen tay, anh nhặt rau rồi cho vào nồi nước một cách điệu nghệ.

“Cô thấy không? Nấu nước đến khi nào nước sôi sùng sục từ đáy nồi, thấy có bong bóng thế này thì nhắc xuống. Không được luộc rau lâu quá, nhớ chưa?”

“Tôi biết thì biết rồi, nhưng vẫn chưa làm thủ nên còn chưa rành lắm.”

Taek Gi vớt rau bina ra, xối bằng nước lạnh, sau đó giữ sạch nước đọng rồi cho vào một tô inox, trộn đều hỗn hợp gia vị tỏi, muối, muối mè và dầu mè.

Đoạn anh ta lại lấy một hũ gia vị, rắc lên một thứ bột lần đầu tiên Ji Hyeon trông thấy.

“Cái đó là bột nêm ạ?”

“Là loại gia vị tự chế. Bà cụ cho mình kim chi làm cho đấy. Cá đối, nấm khô, tôm khô và một số gia vị khác trộn lại với nhau.”

“Ở Seoul, mọi người toàn mua bột nêm dùng thôi.”

“Ở đây cũng không phải không dùng thứ này, nhưng do bà tự tay làm lại đích thân mang đến nên tôi dùng cái này.”

Taek Gi trực tiếp dùng tay trộn rau với gia vị, rồi nhúc một ít lên đưa Ji Hyeon nếm. Mùi vị quả rất ngon.

“Ngon quá!”

Taek Gi bày rau ra đĩa, Ji Hyeon bê đĩa rau đặt lên bàn ăn.

“Hừm, muốn chọc tức ông tôi chỉ cần bê hết món rau trộn bà cho hôm qua lên thôi.”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi phì cười.

“Anh Taek Gi gọi ông ra đi. Tôi không muốn nói chuyện với ông đâu, sợ ông lại nói traten lời đình thì chết.”

“Được rồi.”

Nhìn nét mặt của ông khi đi cùng Taek Gi vào nhà bếp, Ji Hyeon thở dài một hơi. Kiếp người ngắn ngủi, đến cười còn chẳng kịp, việc gì khi sống cứ phải căng cả mặt ra kia chứ.

Ji Hyeon chỉ muốn nói với ông rằng: “Ông ơi, một nụ cười bằng mười thang thuốc bổ đấy ạ.” Nhưng cô nghĩ sẽ lại bị ăn mắng một cách không đầu cho nên đành thôi.

Ji Hyeon ngồi ăn sáng, đối diện với vẻ mặt đặng đặng sát khí của ông y hệt như tối qua. Khi cô rửa bát xong, đi ra ngoài thì thấy mưa càng nặng hạt.

“Hôm nay có làm việc được không đây?”

“Trời mưa nên cũng đành chịu thôi.”

Ji Hyeon cảm thấy may mắn, đang ngấm mưa rơi thì ông từ trong phòng bước ra.

“Ông định đi đâu ạ?”

“Ta ra vườn nho một lát rồi về.”

Ông tìm lấy ô, sau khi đá cho lũ chó đang vầy đuôi sán lại một cú trời giáng, rồi bỏ đi mất.

“Trời mưa mà sao ông lại ra vườn nhỉ?”

“Ông ra kiểm tra xem có vấn đề gì không.”

Ji Hyeon rất vui vì lâu lắm rồi mới được nghỉ, ước gì ngày nào trời cũng mưa, cô quay trở vào phòng, dựa người lên đồng chấn đã xếp lại. Bị thiếu ngủ triền miên, nhưng khi Ji Hyeon nhắm mắt định ngủ bù, cơn buồn ngủ lại không chịu đến. Thật chán ngắt khi xung quanh không có một thứ gì, không có một chiếc ti vi và cũng chẳng có lấy một quyển sách. Được nghỉ ngơi, không phải làm công việc nhàm chán, nhưng thật kỳ lạ, sau khi được nghỉ rồi Ji Hyeon lại cảm thấy buồn tẻ.

“Ông không có ở nhà, hay là mình qua phòng ông xem ti vi nhỉ?”

Ji Hyeon định pha một cốc cà phê, rồi vào phòng ông xem sao, khi bước ra ngoài cô thấy Taek Gi đang cho chó ăn.

“Anh làm ơn nói với chúng là đừng có tha đầu thỏ vào phòng tôi nữa nhé!”

“Được rồi.”

“Ông có về ngay không anh Taek Gi?”

“Sao vậy?”

“Buồn quá nên tôi định xem ti vi.”

“Ti vi trong phòng bác hư mất rồi. Cô vào phòng tôi mà xem.”

“Phòng của anh Taek Gi cũng có ti vi sao?”

“Có.”

Chỉ phòng mình là không có thôi.

Ji Hyeon vào bếp pha một tách cà phê rồi đi ra, Taek Gi mở cửa phòng cho cô.

“Cô vào xem đi nhé.”

“Tôi vào được không?”

“Cô cứ tự nhiên.”

Phòng của Taek Gi nằm đối diện phòng ông.

Taek Gi vào phòng trước, Ji Hyeon thận trọng bước theo sau. Phòng của Taek Gi rất rộng. Phòng này cũng hầu như không có đồ đạc gì ngoài một tủ quần áo cũ rích, một chiếc bàn và một máy vi tính. Ti vi được đặt trên tủ kéo ba ngăn. Thứ bắt mắt chính là một mặt tường đầy ắp những sách. Y như sống trong sách vậy. Nhưng sách gì mà nhiều thế nhỉ?

Taek Gi bật ti vi lên, đài đang phát sóng chương trình phim truyền hình buổi sáng. Ji Hyeon ngồi tựa người vào cửa, vừa xem ti vi vừa uống cà phê. Taek Gi ra khỏi phòng ngay sau đó, Ji Hyeon bất giác thấy thú vị vô cùng khi xem một bộ phim dài tập mà mình không biết đầu đuôi như thế. Sau khi hết phim, Ji Hyeon định lê gối đến trước ti vi để chuyển kênh thì nghe bên ngoài có tiếng con gái.

“Anh ơi! Anh có nhà không?”

Ji Hyeon khựng lại, quay đầu nghe ngóng.

“Anh?”

“Có việc gì thế?”

Cô thấy Taek Gi đi ra từ nhà bếp qua bóng phản chiếu trên cánh cửa kính.

“Biết mưa anh không đi làm nên em mới đến đây.”

Nghe giọng nói thì rõ ràng là cô Hong Y chứ chẳng phải ai khác.

Mới sáng sớm sao đã đến nhà người ta vậy chứ?

Cô nhìn lên chiếc đồng hồ treo trong phòng Taek Gi, thấy đã gần chín giờ.

Cũng chẳng còn sớm nữa. Nhưng sao cô ta đến đây?

Ji Hyeon bất giác trở nên nhỏ mọn.

“Sao thế?”

“Em mời anh qua nhà em ăn cơm trưa ạ.”

“Cơm trưa?”

“Ông đâu anh?”

“Ông ở ngoài vườn.”

“Anh phải lo cơm trưa cho ông luôn ạ? Đã có cháu gái ông cụ rồi mà.”

Nghe Hong Y nói vậy, Ji Hyeon bĩu môi và dù Hong Y không trông thấy, nhưng cô vẫn đá mắt liếc xéo Hong Y, sau đó nhẹ nhàng hé cửa, ló đầu ra ngoài.

“Mẹ em nấu món cháo mạch, bảo là nếu được thì mời anh đến ăn cùng.”

“Thế à?”

“Anh đến nhà em ăn trưa nhé. Cùng nhau ăn...”

Hong Y nở nụ cười tươi như hoa với Taek Gi, bất ngờ bắt gặp Ji Hyeon nấp phía sau cửa phòng Taek Gi, sắc mặt Hong Y liền đanh lại.

“Xin chào.”

Ji Hyeon cất tiếng chào trước nên Hong Y cũng miễn cưỡng chào lại nhưng gương mặt vẫn không chút khởi sắc.

“Đó chẳng phải là phòng anh sao?”

Hong Y bực bội hỏi Taek Gi.

“Cô ấy muốn xem ti vi.”

“Phòng của ông cụ cũng có ti vi cơ mà.”

Hong Y có ý ám chỉ rằng sao cô gái kia lại ở trong phòng Taek Gi, thật là vô lý. Ji Hyeon biết Hong Y đang nói gì như vẫn vờ mỉm cười vô tư lự.

“Ti vi ở phòng bác hư rồi.”

Taek Gi có thấy không nhỉ? Cuộc đấu nảy lửa bằng ánh mắt giữa hai cô gái.

Khoảnh khắc trông Hong Y rất không đẹp chính là lúc cô trừng mắt nhìn Ji Hyeon. Ji Hyeon ngồi trong phòng Taek Gi, bắt gặp ánh mắt bức bối của Hong Y, tức thì đáp trả bằng ánh mắt đắc thắng tinh quái kèm một nụ cười man trá.

“Anh, đến nhà em ăn cháo mạch nhé.”

Hong Y muốn đảo ngược tình thế, khẽ níu lấy cánh tay Taek Gi, bộ dạng như muốn thị uy: “*Cô không thể ôm tay anh Taek Gi phải không, tôi thì có đấy, hứ!*”

Mắc cười quá.

“Anh biết rồi.”

Nghe Taek Gi trả lời, vẻ mặt Hong Y tươi tắn hẳn lên.

“Lát nữa anh nhớ đến nhé!”

Hong Y làm bộ mất thăng bằng tựa vào người Taek Gi, sau đó bỏ về nhà mà không thèm chào Ji Hyeon lấy một tiếng. Taek Gi cũng làm như không quan tâm đến cô, bỏ thẳng vào bếp.

Ji Hyeon bĩu môi, quay ra chuyển kênh ti vi loạn cả lên. Không có chương trình Ji Hyeon muốn xem, và cũng chẳng có chương trình nào đáng xem nên cô tắt ti vi rồi lững thững đi vào bếp. Taek Gi đang ngồi vẽ gì đó trên giấy, anh ngẩng đầu nhìn Ji Hyeon.

“Tôi định uống thêm một tách cà phê.”

Ji Hyeon đã uống cà phê rồi, không có ý định uống thêm nữa nhưng ngoài cà phê ra, cô chẳng biết viện lý do nào khác.

Taek Gi lại cúi đầu vẽ tiếp bức tranh đang dang dở còn Ji Hyeon thì đặt ấm nước lên bếp gas.

“Hai người đang hẹn hò với nhau à?”

Ji Hyeon hỏi với vẻ thản nhiên.

“...”

Taek Gi im lặng, không trả lời.

“Cô ấy đẹp đấy nhỉ?”

“ ... ”

Taek Gi vẫn không đáp lại, Ji Hyeon cảm thấy ngượng khi độc thoại một mình.

“Tôi cũng thích món cháo mạch...”

Ji Hyeon chẳng nói thêm lời nào nữa, cô bực bội vì phải độc thoại nên làm ngay một tách cà phê rồi rời khỏi bếp đi thẳng về phòng mình chứ không vào phòng Taek Gi nữa.

Đặt tách cà phê trước mặt, Ji Hyeon ngồi thẩn thờ hồi lâu.

“Đáng lẽ mình phải lấy một cuốn sách chứ nhỉ?”

Ji Hyeon hậm hực cầm tách cà phê định uống thì chiếc điện thoại, suốt mười ngày nay từ khi đến Kim Cheon không reo một lần nào, bất ngờ đổ chuông. Trên màn hình nhấp nháy tên “Yeon Hee”. Ji Hyeon vô cùng mừng rỡ, bắt máy ngay.

“Yeon Hee à.”

“Sao cậu lại đi Kim Cheon thế?”

“Sao cậu biết?”

“Khi này mình gọi về nhà cậu. Mà sao lại đến đó vậy?”

“Tại có việc. Cậu khỏe chứ?”

“Ừ khỏe, nhưng khi nào cậu về đây?”

“Vẫn chưa biết nữa.”

“Chưa biết á? Đây, mình đã giới thiệu cho cậu vào làm một chỗ trong công ty mình rồi đấy.”

“Sao? Thật hả?”

Mắt Ji Hyeon sáng rực lên.

“Chị ngồi gần bàn mình sinh con, chắc thấy không ổn nên nộp đơn thôi việc rồi. Hết tháng này chị ấy nghỉ nên mình mới giới thiệu cậu.”

“Thật hả?”

“Dĩ nhiên là thật rồi. Ngài giám đốc bảo cậu đến gặp để phỏng vấn kìa.”

Yeon Hee đang làm ở phòng kế toán của một công ty kiểm toán lớn nằm ở quận Yeo Ui. Công ty này đãi ngộ tốt, tiền thưởng có luôn, mỗi tháng lại được một ngày phép, có thể nói là điều kiện rất tốt.

“Khi nào thì phỏng vấn?”

“Ngày mai đến đi.”

“Ngày mai á? Đợi đã, làm thế nào nhỉ?”

“Cậu không đến được à?”

“Không phải thế, nhưng mà...”

“Thứ Bảy tuần này công ty liên hoan. Vừa vào công ty lại được gặp tất cả đồng nghiệp, tốt đẹp vậy còn gì!”

Tốt đẹp... Ừ, chắc là tốt đẹp thật.

“Yeon Hee à, mười phút nữa mình gọi lại báo cho cậu biết lúc nào mình đến được nhé?”

“Ừ biết rồi, mình đợi, mười phút thôi đấy nhé!”

“Biết rồi!”

Ji Hyeon ngắt cuộc gọi rồi ngay lập tức gọi điện cho mẹ.

“Đi làm á?”

“Mẹ cũng biết rồi mà. Công ty của Yeon Hee tốt lắm. Nó thấy có chỗ trống nên mới giới thiệu cho con. Nó bảo con đi phỏng vấn đấy.”

“Thế à? Vậy thế nào bây giờ?”

Đột nhiên con mình có một công việc không tồi nên mẹ Ji Hyeon tỏ ra hơi bối rối.

“Mẹ, ngày mai, à không, đêm nay con sẽ về Seoul bằng tàu hỏa.

“Này, thế còn vườn nho thì sao? Ông đã bảo phải làm vườn thì mới cho đất cơ mà.”

“Mẹ ơi, lẽ nào mẹ bắt con làm nông dân ở đây để lỡ mất cơ hội tìm việc sao? Công ty ấy cho phép lấy chồng sinh con, chỉ cần có người trông con giúp là có thể đi làm tiếp được. Chẳng lẽ mẹ thật sự muốn con phải trông nho ở quê để suốt ngày mình mảy đau nhức à?”

“Ý mẹ không phải thế, nhưng mà... thế thì vườn nho bay mất à?”

“Mẹ!”

“Để mẹ điện cho bố rồi lát mẹ liên lạc lại với con!”

“Không có thời gian nữa đâu mẹ.”

“Đợi mẹ 5 phút thôi, 5 phút thôi.”

Ji Hyeon sốt ruột đến vậy mà mẹ cô bảo phải đợi 5 phút, nhưng tận 1 tiếng 20 phút sau vẫn chưa thấy tăm hơi, Ji Hyeon đành liên lạc lại.

“Con, nghe lời bố mẹ, ở lại đó đi.”

“Mẹ!”

“Ngoan đi. Mẹ đã nói chuyện với bố rồi... bỏ vườn nho ấy đi thì uống quá.” Mẹ cất giọng nhỏ nhẹ xin lỗi Ji Hyeon vì đã bắt cô xuống Kim Cheon rồi ép cô nhất định phải ở đó.

“Mẹ cũng buồn và tiếc lắm. Nhưng vườn nho ấy con biết bán được bao nhiêu tiền không? Đủ để sống nhàn nhã cả đời còn hơn là đi làm văn phòng đấy.”

“Mẹ à, ước mơ của con có phải là trở thành nông dân đâu.”

Bỗng nổi uất ghen trào dâng, Ji Hyeon bật khóc.

“Nào Ji Hyeon.”

“Con không biết, con sẽ về Seoul.”

Ji Hyeon cầm điện thoại hét to rồi cúp máy.

“Thật không thể tin được.”

Cô hậm hực lau nước mắt tuôn ra trong lúc ảm ức.

“Mặc kệ mẹ, mình phải về Seoul!”

Tương lai cả đời của con gái mà bố mẹ lại xui có thể bỏ việc chứ không được bỏ vườn nho. Chẳng có ai khổ như Ji Hyeon cả. Ừ thì, cứ cho là làm thế cũng tốt đi. Ji Hyeon ra đồng hàng ngày, cũng đủ biết vườn nho rộng bao la thế nào, tính thử mỗi mét bèo nhất là 100.000 won đi [5], vậy tổng số tiền vẫn là một con số trên trời. Thật ngốc nghếch khi mang đồng lương hằng tháng chẳng biết có đủ một triệu won không, so sánh với một tài sản khổng lồ như vậy. Nhưng cũng chính vì cái tài sản ấy mà bây giờ người phải chịu khổ sở một mình ở chốn quê mùa này chính là Ji Hyeon. Người thấy tiền sáng mắt và bất chấp mọi giá là bố mẹ, nhưng người phải chịu đựng đau phải họ mà chính là Ji Hyeon. Trong lúc cấp bách, mặc cho Ji Hyeon hỏi thúc, mẹ vẫn chẳng chịu hiểu cho cô và cũng chẳng hề liên lạc với bố. Mẹ không một lần hỏi han Ji Hyeon xem cô có cực lắm không? Có mệt mỏi không? Chưa một lần nào mẹ an ủi cô rằng thôi con hãy bỏ đi, đừng làm nữa, trái lại, bà đang tâm đẩy con gái xuống vùng quê Kim Cheon hẻo lánh, mặc

cái “quần phùng phình” đến nực cười, sống một cuộc sống kham khổ mà chẳng nhận được một đồng tiền công. Dù có bôi hàng lớp kem chống nắng, đội nón, đeo khăn thế nào đi nữa, Ji Hyeon rồi cũng sẽ trở thành một cô thôn nữ đen như cột nhà cháy, mang đôi giày rẻ tiền lê lết, đi máy cày cặm cạch ra đồng. Thế mà bố mẹ cô cũng chẳng cảm thấy có lỗi với con gái chút nào cả. Càng nghĩ càng thấy ấm ức, ấm ức cuối cùng chuyển thành bức tức. Nỗi bức tức này biết để đâu cho hết. Mẹ! Sẽ chỉ có con được thừa kế tài sản thôi, một bát nước xúp bố mẹ cũng chẳng có đâu! Bố mẹ hãy cứ chờ mà xem!

[5] Khoảng 2.000.000 đồng Việt Nam.

“Càng nghĩ càng tức mà.”

Ji Hyeon bật phắt dậy rồi lại ngồi phịch xuống.

“Muốn có đất thừa kế thì bố hay mẹ xuống đây mà làm vườn, sao lại đẩy cho con!”

Ji Hyeon tức run người.

“Ji Hyeon này, ta không giao vườn lại cho những đứa cháu khác mà giao lại cho con, con giống bố con. Lũ kia đều là những đứa bán đất phỉ tay ăn sạch trước khi mực đóng dấu đất kịp khô.”

Vì lý do ấy mà vườn nho đã rơi vào tay Ji Hyeon chứ không phải những đứa cháu khác của bố hay các bác, tuy biết vậy nhưng Ji Hyeon vẫn thấy ấm ức và bức mình.

Nếu Yeon Hee không đột ngột gọi điện thoại đến bảo đi làm thì chắc cô cũng không bức xúc đến vậy. Bỗng dưng có cơ hội phỏng vấn, giờ đương nhiên phải về Seoul ngay, thế mà lại thành ra có thể vượt mất công việc đã trong tầm tay, cũng khó trách Ji Hyeon lại nổi cáu, bức mình và ghét tất cả mọi người.

Ji Hyeon tức mình thở phì phì thì điện thoại lại reo lên. Mẹ cô gọi.

“Thôi con về Seoul đi.”

“Thật ạ?”

Ji Hyeon ngồi bật dậy.

“Con được về Seoul thật sao? Khỏi phải làm vườn nữa ạ? Bỏ vườn nho ạ? Con được đi làm ạ?”

“Sao lại bỏ đất chứ? Con muốn bỏ đất đó đi làm à?”

“Không phải, không phải vậy nhưng...Vậy thì sao mẹ lại cho con về?”

“Rộng chứ?”

“Cái gì ạ?”

“Đất ấy.”

“Rộng bao la.”

“Vậy sao lại bỏ đi?”

“Thế thì sao mẹ lại bảo con về Seoul?”

“Con chẳng phải đã nói rằng được nghỉ phép nên xuống đó, không phải sao?”

“Vâng.”

“Công ty nào mà cho nghỉ phép lâu thế chứ. Cứ bảo ông là hết kỳ nghỉ rồi con phải về.”

“Ồ vậy ạ?”

“Để ý xem nếu ông không bảo nhất định phải quay lại thì tìm việc cũng chưa muộn.”

“Vậy nếu ông bảo phải quay lại thì sao ạ?”

“Thì phải quay lại chứ sao nữa.”

“Rồi lại bảo ông là con được nghỉ phép nữa à?”

“Công ty nào cho nghỉ phép nhiều thế?”

“Vậy con phải nói làm sao?”

“Thì bảo là đã nộp đơn xin nghỉ việc.”

Trời ơi, mẹ lợi hại quá, tính toán chu đáo đến thế là cùng!

“Mẹ ơi, bây giờ mẹ mới biết xót con à?”

“Xót gì chứ? Con nhỏ này nói lung tung gì thế.”

“Vậy ý mẹ là thế nào?”

“Nghĩ đi nghĩ lại, cũng vì không thể khai là con thất nghiệp được, nên phải nói với ông là con đã đi làm, xin nghỉ rồi xuống đấy, nhưng làm gì có công ty nào cho nghỉ lâu như thế. Bố con cũng bảo vậy. Về nhà ít lâu rồi quay lại thì đầu óc sẽ thanh thản hơn, âu cũng là chuyện tốt...”

“Mẹ, mẹ có biết bây giờ con bức bối thế nào không?”

“Có gì mà bức với chả bội? Giờ vất vả một chút, chịu đựng một chút, là mảnh đất đó thuộc về con rồi.”

“Thôi con không biết đâu.”

“Tóm lại là cứ về Seoul đi!”

“Con đã bảo là con không biết mà!”

Ji Hyeon bức dọc ngắt điện thoại.

Đất đất đất...Nghĩ đi nghĩ lại chỉ việc ông cho đất thừa kế chẳng phải vì yêu quý gì Ji Hyeon mà là vì mối quan hệ của bố mẹ. Đắng cay thì một mình Ji Hyeon phải gánh chịu, mà người ngồi mát ăn bát vàng lại chẳng cần động tay động chân... tuy không thể nói bố mẹ ngồi mát ăn bát vàng nhưng mà... như vậy rõ thật là quá đáng.

Ji Hyeon thở dài rồi nằm xuống, tuy giận mẹ nhưng ngẫm lại lời mẹ nói cũng chẳng sai, nghĩ đoạn cô lại ngồi dậy. Ji Hyeon đã nói với ông là nhân dịp nghỉ phép nên xuống Kim Cheon, trước sau gì cũng phải về. Có một dịp về Seoul cũng tốt. Nhưng lần sau xuống Kim Cheon, Ji Hyeon không thể nói dối là tiếp tục nghỉ phép được. Ji Hyeon nhất quyết phải chọn một trong hai cách, hoặc khi trở lại Kim Cheon nói đã xin thôi việc, hoặc dứt khoát bỏ cả vườn nho. Không thể từ bỏ vườn nho, vì còn bố và mẹ. Ji Hyeon suy trước tính sau, cảm thấy mình cũng không thể từ bỏ ham muốn đối với mảnh đất này. Đã vậy thì chỉ còn cách nói với ông là con muốn nộp đơn nghỉ việc, và tỏ vẻ như sẽ ở lại vườn nho. Nếu làm vậy, rõ ràng năm nay cô sẽ phải ở lại chốn quê mùa này, sống một cuộc sống tù tội tiến thoái lưỡng nan rồi. Sự lựa chọn nào cũng khiến Ji Hyeon cảm thấy không hạnh phúc, thôi thì cứ làm vậy đi, dù gì cũng chỉ có cô phải chịu khổ mà thôi.

Nhưng dù sao cũng không nên bỏ lỡ cơ hội trở về Seoul, Ji Hyeon bước ra ngoài, định bụng thưa với ông chuyện về Seoul chỉ thấy nhà vắng tanh. Taek Gi chẳng nói chẳng rằng đã đến thẳng nhà Hong Y ăn cháo mạch rồi, còn ông hình như ra vườn vẫn chưa về.

“Làm sao bây giờ?”

Ji Hyeon dọn sẵn hành lý và vật dụng cần thiết, chỉ cần có người về là đi ngay. Thế nhưng chẳng biết có việc gì mà cả Taek Gi lẫn ông đến khi xẩm trời rồi vẫn chưa thấy tăm hơi đâu. Hết giờ cơm trưa rồi đến giờ cơm tối, hai người vẫn bật vô âm tín. Khi Taek Gi và ông về là lúc Ji Hyeon đang gọi điện thoại cho mẹ mách rằng cả ông lẫn người phụ việc đều đã đi đâu mất tích, đến giờ vẫn chưa về.

“Ông ơi, ngày mai con về Seoul ông ạ.”

Ji Hyeon ngồi trên bàn ăn tối khó khăn mở lời.

“Sao?”

Ông hỏi như nghĩ rằng cô đang chạy trốn. Nét mặt của Taek Gi ở bên cạnh cũng vô cùng căng thẳng.

“Dạ vì...”

“Từ giờ trở đi bận rộn lắm, sao lại bảo về Seoul. Hôm nay trời mưa cho nên nghỉ chứ mai là phải thu hoạch rồi giao hàng đi khắp cả nước, ở đây bận bịu như thế mà con bảo về là về à?”

“Dạ con biết là bận nhưng...”

“Không làm vườn được à?”

“Không phải, không phải vậy đâu ông ạ...”

“Thế thì sao? Tại bố kêu về phỏng?”

“Dạ không.”

“Không làm vườn thì ta không cho đất. Con cũng biết chứ hả? Nếu biết rồi thì làm theo đi.”

Ông bắt đầu nhấn giọng.

“Là vì công ty ông ạ.”

“Công ty? Sao? Thấy ngồi bàn giấy nhẹ nhàng hơn hả?”

“Không phải vậy mà vì con nghỉ phép, nghỉ phép rồi phải lên để giải quyết việc tồn đọng.”

“Giải quyết gì chứ? Chắc không phải vì ghét làm vườn nên mới nói thế chứ?”

Ông tiếp tục mắng sa sả, nét mặt như muốn lật đổ cả bàn ăn. Từ lúc đến Kim Cheon tới giờ, đây là lần đầu tiên vẻ mặt ông trông đáng sợ đến thế.

“Không phải thế đâu. Nếu muốn tiếp tục làm việc ở vườn nho thì con phải nộp đơn xin thôi việc chứ ạ. Hôm nay hết kỳ nghỉ phép rồi.”

Ji Hyeon cố thanh minh với lý do cần phải nộp đơn nghỉ việc.

“À, nộp đơn xin nghỉ à?”

Lúc này, nét mặt ông mới dịu lại.

“Nộp đơn xin nghỉ hay tiếp tục đi làm ở công ty...”

“Tiếp tục đi làm ở công ty?”

Ánh mắt ông chuyển sang hình viên đạn.

“Không phải con tiếp tục đi làm ở công ty, con định giải quyết nốt công việc tồn đọng.”

“À, thế à? Nếu vậy thì khi nào đi?”

“Ngày mai ạ, sáng sớm mai con đi.”

“Vậy khi nào quay lại?”

“Tuần sau hoặc...”

“Nộp đơn mà phải ở lâu thế à? Làm gì mà lâu thế? Cứ gọi điện thôi không được à? Vắng một người mà công việc dồn lên nhiều thế sao?”

“Việc này thì...”

Đúng lúc Ji Hyeon lúng túng thì Taek Gi nói đỡ lời.

“Hết kỳ nghỉ nên phải quay về mà bác. Đã là công ty mình từng làm việc, nếu gọi điện thoại để xin nghỉ việc thì chẳng lẽ phép đâu ạ. Muốn nộp đơn xin nghỉ việc và bàn giao công việc lại cho người thay thế mình cũng cần có một khoảng thời gian.”

Ji Hyeon gật đầu lia lịa trước những lời vô cùng chí lý của Taek Gi.

“Vậy à? Vậy thì cứ làm thế đi.”

“Vâng ạ.”

“Taek Gi, sáng sớm mai đưa nó đến ga tàu giúp bác.”

“Dạ vâng, thưa bác.”

Dọn dẹp bàn ăn xong, Ji Hyeon rời nhà bếp với vẻ ủ rũ, Taek Gi từ trong phòng đi ra, nhìn cô dò xét.

“Anh sao vậy?”

“Mai cô đi chuyến đầu tiên à?”

“Tôi đang định thế đây.”

“Chuyến tàu đầu tiên khởi hành lúc 4 giờ 51 phút và chuyến thứ hai là 7 giờ 47 phút.”

“4 giờ 51 phút ạ? Có chuyến sớm vậy ạ?”

“Có cả chuyến 1 giờ 20 phút nữa.”

“1 giờ 20 phút? Hay tôi đi chuyến đó? Tôi sẽ đi chuyến đó. Tốt nhất là tôi không ngủ để đợi

đi chuyển xe đó.”

“Đừng đi chuyển đó sẽ tốt hơn.”

“Sao vậy?”

“Đêm khuya khoắt, đến Seoul cũng mới 6 giờ sáng thôi. Đi vào lúc sáng sớm, giữa trưa về tới nơi là tốt nhất.”

“Khuya thì có sao, vừa đi vừa ngủ là được mà. Một giờ mấy phút ấy anh nhỉ? Tôi sẽ đi chuyển đó. Anh chở tôi đi nhé?”

“Sớm mai hãy đi.”

“Anh không chở tôi đi à?”

“Mai hãy đi.”

Taek Gi vẫn cố chấp.

Nếu vậy anh còn lời chuyện có tàu lúc 1 giờ 20 ra làm gì nhỉ.

“Để tôi đặt vé 7 giờ 47 phút sáng mai.”

“Làm sao để đặt vé ạ? Đặt qua điện thoại liệu có được không?”

“Tôi đi tàu nhiều nên có thẻ hội viên. Đặt vé qua điện thoại hay qua mạng đều được.”

Trai quê mà còn rành hơn gái thành thị.

“Vậy ạ? Vậy anh giúp tôi nhé.”

Ji Hyeon mang vẽ mặt chán nản trở về phòng nằm.

“Mẹ có chủ trương của mẹ, ông có ý định của ông. Haizz...”

Ji Hyeon thở hắt ra một tiếng. Bị kẹt trong vườn nho ấy nên bao khổ sở một mình cô phải hứng chịu cả.

Cô nhớ lại gương mặt hầm hầm nén giận của ông khi cô bảo sẽ về Seoul, lúc đó thật sự không tài nào mở miệng nói thẳng ra rằng cô muốn bỏ sạch vườn nho và chẳng cần đến tài sản của ông.

“Không trồng vườn thì ta không cho đất!” Ông đã hăm dọa thế mà.

Nếu cho thì ông đừng đưa đẩy thế này thế nọ, ông phải cho từ lâu rồi mới đúng, sao ông lại bắt làm vườn cơ chứ.

Ji Hyeon vừa nằm vừa càu nhàu, bỗng nghe tiếng cổng lớn mở ra rồi đóng lại.

“Ai vậy nhỉ?”

Ji Hyeon mở cửa phòng ngó ra mà chẳng thấy ai.

“Lẽ nào anh chàng Taek Gi đi gặp cô Hong Y? Đêm hôm thế này định làm gì chứ?”

Ji Hyeon nhìn ra cổng chính bằng đôi mắt nghi ngờ pha lẫn bất mãn, sau đó đóng cửa phòng lại, quấn mình vào trong chăn.

“Trai chưa vợ, gái chưa chồng, đêm hôm gặp nhau thế này... Hừ?”

Ji Hyeon lại đứng phắt dậy. Trong đầu cô bắt đầu tưởng tượng ra những hình ảnh đen tối: Hong Y sà vào ôm ấp Taek Gi rồi Taek Gi đặt môi lên làn môi gợi cảm của Hong Y..

“Trời ơi! Kinh dị quá!”

Ji Hyeon nổi đóa với bộ mặt tái xanh.

“Vậy là tình tự rồi sao? Hừm!”

Ji Hyeon cảm thấy bức tức hơn cả lúc này, hậm hực nằm xuống trùm kín chăn.

“Con về rồi sẽ trở lại ông ạ.”

“Con muốn quay lại thì quay lại, không thì đừng quay lại làm gì.”

Ai lại nói với đứa cháu gái chào mình ra vẻ bằng câu nói kỳ cục như thế. Ji Hyeon bỗng thấy rất buồn và tủi thân đến suýt rơi nước mắt. Ji Hyeon thật thà là thế, cô đã ở đây những mười ngày rồi mà sao ông lại nói với cô như vậy chứ. Ông đã nói cô là cháu gái ông, ông thật lòng muốn để lại vườn nho cho cô, vậy lẽ ra ông phải giữ cô lại bằng mọi cách, dù cô có muốn bỏ trốn về Seoul đi nữa.

Ji Hyeon buồn tủi quay đi, đang định leo lên chiếc máy cày đậu sẵn trước cổng, lũ chó được thả ra từ lúc nào đã vẫy đuôi chạy lại ngoe nguẩy dưới chân cô.

“Đi chỗ khác.”

Ji Hyeon không thể hét toáng lên, cô nghiêng răng guồm chúng. Ông từ trong nhà nói vọng ra:

“Yên! Có ai ưa chúng mày đâu mà quấn quýt sấn sổ thế kia!”

Ji Hyeon nhìn ông gượng gạo, chỉ thấy sau làn khói thuốc khuôn mặt ông chứa đầy những

nếp suy tư.

Làm sao ông biết mình ghét lũ chó ấy nhỉ?

Ji Hyeon hậm hực leo lên xe của Taek Gi, Taek Gi ngồi đợi sẵn trong xe liền cho nổ máy.

“Bác không nỡ để cô đi nên mới nói thế.”

Taek Gi cài số xe rồi nói với Ji Hyeon đang mặt mày tiu nghỉu.

“Sao ạ?”

“Tôi bảo có lẽ vì bác buồn, lo cô về Seoul sẽ không quay lại nữa nên mới như thế.”

“Chắc không phải vậy đâu. Hình như ông không thích nhìn thấy mặt tôi.”

“Không phải. Bác cư xử như vậy chỉ chứng tỏ là bác rất buồn.”

“Buồn cũng có nhiều cách biểu hiện nhỉ.”

Ji Hyeon bực mình đáp, còn Teak Gi thì bật cười.

“Tôi chẳng làm được việc, cũng chẳng thể nấu ăn, có gì mà ông không nỡ cơ chứ?”

Buổi sáng lúc nhìn mâm cơm dọn ra ông đã bảo cô rằng: “Con gái mà không biết việc gia chánh (*chỉ việc nấu ăn*) biểu (*bảo*) phải làm sao đâu?” Không phải Ji Hyeon nấu không ngon do sơ suất mà vốn dĩ khả năng của cô chỉ có vậy. Nhưng sao lúc trước không thấy ông nói gì mà đột nhiên sáng nay lại bắt lỗi đủ thứ.

“Ông cứ như vậy thì có lẽ tôi sẽ không quay lại đây nữa đâu, thật đấy. Ông cứ liên tiếp gây áp lực như vậy, tôi chịu không nổi.”

Ji Hyeon nói dứt, Taek Gi quay đầu lại nhìn cô, đoạn quay lại đi chẳng nói thêm một lời nào.

“Cô mang theo cái này về cho mẹ!”

Trả tiền cho tấm vé đặt trước qua mạng xong vẫn còn mấy mươi phút nữa mới khởi hành, Ji Hyeon ngồi chờ trên ghế, trước lúc lên tàu, Taek Gi đưa cho cô chiếc túi đang cầm trên tay.

“Gì vậy anh?”

“Dầu mè, dầu tía tô kèm với các loại lá sấy khô ấy mà.”

“Anh gói tất cả những thứ này khi nào thế?”

“Tôi muốn gói thêm cả nho, bột ớt và vài thứ nữa nhưng sợ cô mang theo vất vả nên chỉ gói chừng này thôi. Về Seoul thì cô cứ hỏi mẹ thử, nếu bác cần gì thì cứ nói với tôi. Tôi gửi chuyển

phát tận nơi là được.”

“Mẹ tôi không phải là người hay từ chối những thứ được cho đâu.”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi nở nụ cười.

“Thứ Hai cô lại xuống?”

Ji Hyeon định quay đi thì Taek Gi cất tiếng hỏi.

“Vâng, à, tôi cũng chưa biết nữa.”

Thứ Hai tuần tới hay thứ Hai nào, thực lòng Ji Hyeon không hề muốn quay trở lại cho nên cô không biết trả lời thế nào mới phải.

“Thứ Hai cô quay lại đi!”

“Gì nữa đây? Tôi chẳng làm được việc gì ra hồn, hể thấy tôi là anh lại cầu nhàu liên hồi, chẳng lẽ nào anh lại nhớ tôi? Chắc anh không có ai để mắng mỏ nên cảm thấy tẻ nhạt, hện tôi thứ Hai quay lại chứ gì?”

“Tôi đang nghĩ, có nên đặt sẵn vé cho cô?”

Vậy thì đúng là anh ta nghĩ thế rồi.

“Việc đó... tôi tự làm được.”

“Nếu cần thì gọi điện thoại cho tôi, ngộ nhờ cô không mua được vé. Tôi thấy, cô cứ nhớ số điện thoại tôi đi cho tiện!”

“Sao tôi lại phải nhớ số của anh chứ, chỉ tổ đau đầu.”

Ji Hyeon lôi điện thoại từ túi xách ra đưa cho Taek Gi.

“Anh biết nhập số chứ?”

Taek Gi chẳng nói chẳng rằng, cầm lấy điện thoại và nhập số của anh vào cho Ji Hyeon.

“Tôi đi đây.”

Đã đến lúc lên tàu, Ji Hyeon bảo Taek Gi quay về, đồng thời chào và cảm ơn anh.

“Đừng ở lại nhà lâu quá nhé!”

Ji Hyeon đang trình vé cho người soát vé thì Taek Gi nói với theo.

Anh chàng này, Ji Hyeon đứng nhìn Taek Gi, ra vẻ bịn rịn khi phải trở về Seoul, còn Taek Gi

bảo rằng bác đang chờ tôi ở nhà, khiến Ji Hyeon mất cả hứng. Chẳng có lý gì Taek Gi lại tiếc nuối, đợi dài cổ mong ngày Ji Hyeon quay lại cả.

Ji Hyeon lên tàu quay về Seoul, Taek Gi trở lại xã Gae Ryeong.

Phần ba

{ Hồi 1 {

Cuộc đối đầu giữa một bên là mẹ muốn có đất và một bên là Ji Hyeon dầu chết cũng chẳng chịu đi

“Ông cho cả những thứ này cơ à? Ôi trời ơi, ngửi xem cái mùi thơm của nó này. Đúng là dầu mè và dầu tía tô rồi.”

Chỉ có mỗi chai dầu mè và dầu tía tô ở quê thôi mà sao hạnh phúc quá lối như thế. Ji Hyeon nhìn thái độ vờ vịt của mẹ.

“Hôm nay phải làm món rau trộn mới được. Bố con sẽ thích lắm đây.”

“...”

“Phải gọi cho ông cảm ơn chứ nhỉ? Nói với ông, ta sẽ dùng hết dầu mè và dầu tía tô này một cách ngon lành. Mà sao ông không cho nhà mình thứ khác. Mẹ cứ tưởng ông sẽ gởi cho mình một thùng nho cơ đấy... Còn con sao cứ đứng đực ra thế kia hả?”

Mẹ nhìn vẻ mặt phụng phịu của Ji Hyeon. “Hay là đã có chuyện gì rồi? Mặt mày sao lại thế kia?”

“Con muốn đi làm, không muốn quay lại đó nữa.”

“Lại thế nữa rồi? Về đến nhà thì phải tươi cười lên chứ.”

“Cực khổ lắm mẹ ơi, mẹ không biết nên mới nói thế. Mẹ biết từ sớm tinh mơ đã mệt thế nào không?”

“Mẹ biết chứ. Đâu phải mẹ không nghĩ đến việc đó. Mẹ cũng có dễ chịu gì đâu? Gởi đứa con gái ở nhà chẳng biết rửa lấy một cái bát về quê làm vườn thì con nói xem, bố mẹ có dễ chịu không? Dù sao con cũng phải biết suy nghĩ, phải biết lo toan. Là lo toan hiểu không, không phải tính toán. Sau hai năm nữa, con hãy đếm thử những số không trong tài khoản của mình đi. Cứ đem mức lương con đi làm so với cái vườn nho thì biết. Có dành hết tiền đi làm, không xài một

xu đi nữa cũng không bằng được.”

“Vậy mẹ xuống đấy mà làm vườn đi. Thế là được chứ gì.”

“Mẹ cũng muốn thế lắm, nhưng ông chỉ muốn giao vườn cho riêng con và kêu một mình con xuống làm vườn đó thôi.”

“Bây giờ mẹ vui lắm à?”

“Con bảo mẹ vui cái nỗi gì?”

“Mẹ nhìn vào mặt con đây này. Mẹ xem những đốm tàn nhang và làn da khét nắng của con đây này. Suốt cả ngày trơ mặt làm ngoài đồng cho nên mới ra nông nỗi này đây.”

“Vậy mẹ mát xa cho nhé. Mặt nạ khoai tây cũng tốt cho da mặt đấy. Mẹ đắp mặt nạ cho con gái nhé.”

“Con có bị phỏng đâu? Sao lại đắp mặt nạ khoai tây cho con? Con đi bảo là con muốn đi làm cơ mà!”

“Vậy mẹ đắp dưa leo là được chứ gì. Dưa này vào mùa rồi nên dưa leo tươi lắm. Đừng có cắt lát đắp, gọt vỏ rồi nghiền với bột mì mới hiệu quả. Từ giờ đến lúc trước khi con đi mẹ sẽ làm cho con mỗi ngày. Mẹ mua mỹ phẩm cao cấp cho con nha.”

“Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện đó.”

Ji Hyeon nổi giận đùng đùng, mẹ cô cũng lập tức trở mặt, trợn mắt nhìn cô.

“Con cố rửa thềm mẹ trong bụng cũng được, nhưng mà bỏ vườn nho ấy thì chết với mẹ đấy!”

Mẹ bắt đầu phơi bày những suy nghĩ thật trong lòng.

“Chúng ta đã có được gì rồi? Hử? Mẹ muốn có một mảnh đất nào đó trong tay dù chỉ một lần. Mẹ cũng muốn nhìn thấy con vỗ ngực tự tin rằng con có đất. Hãy suy nghĩ đơn giản hơn đi con, chỉ chịu cực một hai năm thôi rồi sau đó con muốn gì mà chẳng được. Ngày xưa con nói gì ấy nhỉ? Phải rồi, con bảo muốn mở cửa hàng trang sức? Được đấy con à.”

“Đó là ý tưởng hời cấp hai thôi. Bây giờ con chán rồi.”

“Không làm cái đó, thì làm cái khác cũng được.”

“Con chẳng muốn làm gì khác nữa.”

“Vậy thì khỏi phải làm gì cả, chỉ cần sống và tiêu tiền thôi cũng được.”

Mẹ nói bằng giọng nữ cao trong dàn nhạc.

“Con muốn đi làm. Máy việc kia chỉ toàn là lao động tay chân thôi.”

Ji Hyeon nói xong, gương mặt mẹ tái nhợt rồi đỏ bừng.

“Con nhất định không trồng nho? Mặc cho nó là một số tiền khổng lồ. Nói thật lòng đi, đặt tay lên ngực và nói thật xem nào. Nếu con nhất quyết không làm ở vườn nho thì lên đỉnh Himalaya mà tu, làm thần thánh luôn đi.”

“Việc này... thật lòng mà nói, con cũng tham, nhưng con ghét phải làm vườn lắm.”

Đã là người, ai thấy vườn nho bao la ấy mà không nổi lòng tham cơ chứ. Nhưng điều đáng nói là làm sao Ji Hyeon có thể bằng lòng yêu thích công việc làm vườn được. Nếu có thì chắc chắn là nói dối.

“Ông bảo không làm vườn thì không cho đất đâu.”

“Thế nên con mới bảo mẹ đi làm vườn đi.”

“Nhưng ông có bảo mẹ làm đâu. Thôi thì con gắng trồng nho hai năm rồi nhận vườn, lúc ấy con muốn làm gì thì làm.”

Mẹ Ji Hyeon lớn giọng nói.

“Mẹ chỉ có một ước mong thôi mà con cùng không chịu nghe mẹ sao? Được thừa kế vườn nho chính là ước mơ của mẹ.”

Mẹ làm ầm lên còn Ji Hyeon thì nhìn mẹ với vẻ mặt nhăn nhó.

“Mẹ cũng xót con lắm chứ. Con về nhà với nước da trước đẹp là vậy mà giờ bị rám nắng thế kia, chắc họ đã vất kiệt sức lao động của con tôi với đủ thứ việc trên đời nên da dẻ mới thành ra như thế, tinh thần mới suy sụp thế này, mà hình như còn gầy rộc đi nữa này.”

“Tuy con không làm được việc gì, nhưng cũng sứt ba cân rồi. Năm giờ sáng đã phải dậy, làm việc cật lực cho đến tận lúc mặt trời lặn đấy.”

“Nhìn các ngón tay kìa. Các khớp ngón to ra rồi...”

“Mẹ, mẹ đang chọc tức con đấy à?”

“Chọc gì mà chọc chứ? Mẹ xót nên mới nói thế mà.”

“Vậy thì mẹ đi đi. Bố mẹ nắm tay nhau xuống đấy làm vườn thay con đi.”

“Còn Ji Hyeok thì sao chứ, nó đang học lớp 12, làm sao bỏ ngang mà đi được hả?”

“Thật điên mất thôi.”

Ji Hyeon đứng phắt dậy lấy nước lạnh trong tủ lạnh ra uống ừng ực.

“Từ lúc con bảo ông xây nhà vệ sinh mới cho đến giờ vẫn chưa thấy tắm hơi gì cả. Mẹ biết trong thời gian đó con đi tắm như thế nào không? Không có chỗ nào để rửa ráy ngoài cái vòi nước ở giữa sân. Cả ngày làm việc mồ hôi nhễ nhại mà không tắm được, thế nên con thấm khăn ướt lau mình. Vậy mà ông còn chẳng hiểu cho, bảo con là xài nước lãng phí, con thực sự rất tủi thân.”

“Không tắm thì sao mà sống được?”

“Thì đấy! Mẹ xem, cứ như vậy con làm sao rửa vùng kín như những đứa con gái khác được? Ôi, xấu hổ chết mất. Con phải múc nước vào chậu, mang vào trong phòng lau đấy. Đã vậy còn chẳng có nước nóng nữa.”

“Ôi trời ơi là trời.”

Mặt mẹ Ji Hyeon trở nên biến sắc.

“Mẹ có biết mỗi lần con múc nước về phòng lau người thì kinh khủng thế nào không? Đầu tuần sau con đến kỳ, với cái bụng ầm ạch con sẽ chẳng muốn đi đâu nửa bước. Chỉ có ông và gã làm vườn ấy, toàn đàn ông con trai nên rất bất tiện, bất tiện vô cùng.”

Ji Hyeon vừa nói vừa thấy mẹ nhìn mình với vẻ vô cùng thương xót.

“Nhà dưới ấy sao đến nông nổi thế nhỉ? Chẳng phải đã nói là xây sẵn nhà tắm rồi mới kêu con xuống sao. Hay vì ông lão ấy không lấy vợ nên chẳng biết gì cả.”

“Xuống Kim Cheon rồi là chẳng có khi nào con được tắm cho đàn ông cả. Dùng nước tiết kiệm là tốt nhưng dù gì thì cũng phải cho người ta tắm chứ.”

Ji Hyeon nói với giọng ảm ức, mẹ nhìn cô như cảm thấy có lỗi, liên tục gật đầu.

“Thế à, mẹ biết rồi. Nếu con không thích thì đừng đi nữa vậy.”

Bây giờ thì đến lượt nét mặt mẹ cô trở nên uất ức ghen ngào dù chỉ trong chốc lát. Chẳng biết do mẹ xót đứa con gái về quê không được tắm rửa, hay ảm ức vì phải từ bỏ mảnh đất đã cầm chắc trong tay, mà nhìn như thế bà đang rất bất hạnh.

“Mẹ mà có cả tử trong tay...”

Mẹ cô lẩm bẩm như đang nói một mình.

“Mẹ mà có cả tử trong tay, mẹ đã chẳng bắt con gái cưng của mẹ phải chịu cực khổ như vậy... Vì không có tiền nên mới nuôi tiếc, thậm chí gây ra tội nghiệt. Lòng tham của mẹ lớn quá. Mẹ

chẳng có phước có được mảnh đất đó đâu. Cho mẹ xin lỗi nhé!” .

Mẹ cầm chai dầu mè và dầu tía tô mang từ quê lên cho vào tủ lạnh rồi lập tức bỏ vào phòng.

Ji Hyeon bỗng thấy mình có lỗi. Giả sử mẹ hỏi vặn lại rằng nếu ở quê bất tiện như thế thì tại sao người ta lại dựng làng ở một nơi không thể sống được như vậy, hoặc giả một mực khuyên Ji Hyeon cố gắng chịu đựng tiếp thì có lẽ cô sẽ tức giận chối đây đây bằng được. Nhưng khi mẹ bảo cô thôi đừng làm nữa rồi bỏ đi với vẻ mặt âu sầu, cô bỗng cảm thấy có lỗi biết đường nào. Quả thật Ji Hyeon không thể chịu đựng được và không thể làm được công việc ở Kim Cheon, quả thật việc tắm gội và chùi rửa “chỗ ấy” vô cùng bất tiện, dù cô chẳng hề nói quá sự thật nhưng không hiểu sao khi gây cho mẹ một sự thất vọng quá lớn, cô lại cảm thấy lòng mình bất an đến thế.

“Thôi, mặc kệ. Mình có nói gì sai đâu? Kệ... mặc kệ hết.”

Ji Hyeon nghĩ nếu giờ vào xin lỗi mẹ, bảo rằng con sẽ tiếp tục về quê thì đúng là một hành vi ngu xuẩn. Nói thực lòng, Ji Hyeon không muốn đi, nếu miễn cưỡng phải đi, cô hẳn sẽ rất chán ghét. Cho nên tuy trong lòng cảm thấy áy náy, nhưng làm thế này không được, làm thế kia cũng không xong. Tóm lại là tiến thoái lưỡng nan, chỉ tổ phiền lòng.

“Có khi mẹ giả bộ bỏ cuộc cũng nên.”

Ji Hyeon nghĩ biết đâu mẹ đang dùng khổ nhục kế, đoạn cô nàng bỏ về phòng với tâm trạng không vui.

{ Hồi 2 {

Người mẹ “khát đất” hồi tâm chuyển ý

Ji Hyeon bừng tỉnh thay đổi bất ngờ

Ji Hyeon ngấm lại cuộc trò chuyện khó chịu với mẹ rồi chìm vào giấc ngủ, đột nhiên, cô bị giật mình bởi tiếng của bố, toan bước ra ngoài thì Ji Hyeon nghe thấy những lời nói bất ngờ từ phía mẹ.

“Không cho nó xuống đó nữa. Con gái, chứ có phải con trai đâu, làm sao sống ở chỗ đấy được? Giá bảo là người đã sống ở đó cả đời đã đành, đến tôi đây, mình mẩy mà nhom nhóp đã không thể chịu nổi rồi, con Ji Hyeon nhà mình, cả ngày ướt đầm mồ hôi thì nó chịu làm sao. Ông chú già ấy ngay từ đầu liệu có ý định giày vò con mình không, sao có cái nhà tắm mà mãi không xây, bảo Ji Hyeon nhà mình đến thì phải làm sao?”

“Ông ấy không lấy vợ, không nuôi con gái nên mới thế.”

“Dù chưa từng nuôi con, cái chuyện đơn giản như thế mà cũng không biết à? Nghe con nó kể mà tôi xót cả ruột đây.”

Nghe giọng mẹ nói quả thật hết sức xót xa.

“Thế nó bảo nó không đi nữa à?”

“Tôi bảo nó khỏi phải đi rồi.”

“Vậy là ta bỏ đất à?”

“Thôi bỏ đi. Ông ấy đã cho đất bao giờ đâu? Nực cười quá. Nếu cho thì cứ thế mà cho, ai lại bắt con người ta phải về trồng vườn mới cho là sao? Ông bảo ông ấy có muốn hiến cho nhà nước hay không thì tùy. Mai ông gọi xuống đó, bảo là mẹ nó không cho nó xuống nữa, chú cứ quyên đất cho nhà nước đi.”

“Ông cụ chắc sẽ nổi giận bùng bùng lên mất.”

“Phản ứng ấy có thể đoán được. Nhưng vậy thì đã sao. Con nó có mỗi cái việc tắm tấp thôi còn chẳng được. Mà nào có được tắm ướm người đâu, cũng đâu phải ngày nào cũng tắm, vì nhà toàn đàn ông nên nó phải nhúng nước để lau người, đến cả cái việc ấy ông cũng cầu nhàu.”

“Ôi, sao lại thế được.”

“Ji Hyeon nói mà sai à?”

“Biết nó làm việc vất vả đổ mồ hôi mà cư xử như thế à?”

“Đàn ông đàn ông cứ trần nhồng nhộng ra giới một xô nước tắm là được, Ji Hyeon nhà mình đâu thể làm như vậy. Cả nhà chỉ có một cái vòi nước trên sân, nó làm sao mà rửa háng được, nó phải múc nước vào chậu đem vào phòng lau đấy. Ông thấy thế có được không?”

Chết mất thôi. Sao mẹ lại nói những lời đó với bố cơ chứ!

Ji Hyeon vừa then vừa tức, cô cảm thấy nóng mặt.

“Hừ, thật là...”

Bố chặc lưỡi.

“Sao ông lại chặc lưỡi? Bộ ông khó chịu với tôi?”

“Không, tôi bực mình vì chú thôi.”

“Tôi không cho nó đi đâu. Ông cũng quên cái chuyện đất cát đi.”

“Bà, không sao đó chứ?”

“Chẳng sao cả. Nghĩ kỹ lại thì không chỉ có ông lão mà còn có cả một anh chàng phụ việc vườn sống chung nữa. Ở đây có những hai người đàn ông mà chỉ có mỗi mình Ji Hyeon, không thể thế được.”

“Tôi biết rồi.”

“Ngày mai ông gọi điện bảo nó không đi đâu nữa nhé.”

“Biết rồi. Bà gọi Ji Hyeon dậy đi.”

“Gọi nó dậy làm gì?”

“Tôi nói chuyện với nó một chút.”

“Ông nói chuyện gì chứ? Thôi, nó đã phải dậy từ 6 giờ sáng rồi làm việc đến cuối ngày. Chẳng đoái hoài gì đến mặt mày, thân thể. Xanh xao lắm rồi. Tôi thực sự xót lòng lắm. Ông để cho nó ngủ đi. Về nhà rồi thì cho nó ngủ thoải mái đi.”

Vừa nãy thấy mẹ mặt mày ảm đạm quay về phòng sau khi bảo con mình bỏ đất và không phải về quê nữa, Ji Hyeon cứ tưởng mẹ đang dùng khổ nhục kế. Nhưng xem ra đây không phải khổ nhục kế mà có vẻ như mẹ đã từ bỏ mảnh đất thật. Lúc đầu khi ông họ nói cho đất, mẹ hết nài nỉ, ta thán rồi than thân trách phận, dù Ji Hyeon cố gắng phản đối thế nào mẹ vẫn bảo cô phải chịu đựng. Lần này tưởng rằng mẹ chỉ thay đổi chiến thuật thôi nhưng hình như không phải vậy. Khi biết mẹ thật sự xót xa và lo lắng cho mình, Ji Hyeon còn cảm thấy có lỗi hơn lúc sáng, đầu óc cô bấn loạn vì chẳng biết làm thế nào.

Ji Hyeon rối bời trong những lo âu.

“Hay là mình lại xuống đây?”

{ Hồi 3 {

Người mẹ từng khao khát đất đai nay đã hoàn toàn thay đổi

Ji Hyeon nay đã thay đổi vì hoàn toàn khao khát đất đai

6 giờ sáng chẳng ai đánh thức nhưng Ji Hyeon cũng tự động mở mắt. Mới có mười ngày, Ji Hyeon đã cảm thấy cơ thể mình quen với cuộc sống ở Kim Cheon. Cô định ngủ thêm nhưng trần trọc mãi, không tài nào ngủ tiếp được. Ji Hyeon ngồi dậy, ra phòng khách bật ti vi. Không có chương trình hấp dẫn, Ji Hyeon càng cảm thấy chán. Mọi người vẫn còn đang say ngủ, Ji

Hyeon đi loanh quanh trong nhà, đầu óc trống rỗng, tự động lấy gạo từ trong hũ ra vo gạo đặt cơm. Giờ này ở Kim Cheon đã qua giờ ăn sáng và đến giờ ra đồng làm việc, nhưng khi đã rời xa Kim Cheon khúc khuỷu đầy phiền muộn, cô lại cảm thấy chán nản, tẻ nhạt.

Ji Hyeon vừa về đến nhà thì đụng độ với mẹ, rồi lại chạm trán bộ mặt hằm hằm của bố lúc tan sở về. Người thứ tư trong gia đình là cậu em trai đã học lớp 12, sau khi tan trường còn phải chạy đến hai lớp học thêm, hơn 12 giờ đêm mới về nhà, gặp được chốc lát thì nó lăn ra ngủ, cũng chẳng có gì hay hóm.

Bát bẩn chưa rửa ngâm đầy bồn, chẳng phải Ji Hyeon muốn giúp đỡ mẹ mà vì buồn chán quá nên có cứ vậy mơ màng rửa bát. Vậy mà vẫn dư thời gian, lúc này, Ji Hyeon lấy rau mang từ dưới quê lên làm y như Taek Gi đã làm, Ji Hyeon đang thêm gia vị vào đĩa rau trộn thì nồi cơm điện reo lên, bật tín hiệu cơm chín. Cô xới cơm, mẹ từ trong phòng bước ra.

“Ôi trời ơi, con dậy từ khi nào thế?”

Mẹ nhìn thấy khuôn mặt mơ màng của Ji Hyeon ở nhà bếp thì giật mình hỏi.

“Từ lúc 6 giờ.”

Ji Hyeon trả lời cộc lốc.

“Con định làm gì mà dậy sớm thế. Bảo ở dưới quê mệt mỗi thì phải ngủ thêm chứ.”

“Con ngủ không được.”

“Ôi trời ơi, con rửa bát đấy à? Ôi, lại còn nêm gia vị cho rau trộn nữa à? Nấu cơm luôn à? Con bị làm sao thế?”

Mẹ không giấu được nỗi kinh ngạc.

“Tại con thấy chán quá nên...”

“Làm mẹ giật cả mình, ôi trời ơi...”

“Có gì đâu mà mẹ giật mình.”

Ji Hyeon đang cầm nhàn thì bố cũng bước ra.

“Mình ơi, nhìn con Ji Hyeon này. Sáng sớm tinh mơ đã dậy làm hết các thứ này.”

Có gì trọng đại đâu mà mẹ lại om sòm lên, kể với bố chuyện Ji Hyeon đã làm, mà sao bố cũng khen ngợi cô quá mức như thế. Ji Hyeon nghĩ, chắc do cô hai mươi sáu tuổi rồi mà chưa hề phụ mẹ việc nhà, chẳng trách bố mẹ lại xúc động đến vậy. Tuy nhiên, Ji Hyeon lại cảm thấy bức mình bởi phải nghe những lời chẳng mấy hay ho rằng con gái chúng ta hăm mấy tuổi đầu giờ mới khôn lớn thật sự.

Cả nhà cùng ăn cơm sáng, sau đó bố đi làm trước, rồi đến em trai đi học. Trước khi rửa bát, Ji Hyeon định hỏi xem mẹ uống cà phê không thì mẹ đã mang túi xách bước ra ngoài.

“Mẹ đi đâu à?”

“Ừ.”

“Mẹ đi đâu đấy? Con đang định uống cà phê, mẹ uống không?”

“Con uống đi. Mẹ về rồi uống sau.”

“Nhưng mà mẹ đi đâu?”

“Mẹ tìm được việc làm rồi.”

Nghe đến từ “việc làm”, Ji Hyeon quay ngoắt đầu lại nhìn mẹ chăm chăm.

“Tìm được việc làm ạ? Việc gì? Ở đâu vậy mẹ?”

Con gái còn chưa bàn gì đến chuyện tìm việc mà mẹ đã bảo tìm được việc làm rồi, thế là thế nào.

“Chẳng có gì to tát đâu, trước nhà mình có cái siêu thị nhỏ ấy, ở đó còn trống một chỗ thu ngân.”

“Mẹ làm thu ngân ở siêu thị?”

Ji Hyeon hỏi với vẻ mặt bị kích động.

“Tại sao, sao mẹ lại làm ở siêu thị vậy mẹ?”

“Mẹ có làm bốc vác đâu, mẹ làm thu ngân mà. Nhiều người cũng muốn vào làm lắm đấy, trước đây người làm chỗ ấy chính là bác hàng xóm ở tầng trên. Nhờ có bác ấy giới thiệu nên mẹ mới được nhận vào làm.”

“Thế nhưng con hỏi là sao mẹ lại làm thu ngân?”

“Còn sao nữa, Ji Hyeok năm nay đã học lớp 12 rồi đấy.”

“Ji Hyeok học lớp 12 thì làm sao chứ?”

“Con có biết phí học thêm của nó là bao nhiêu không? Đáng lẽ nó còn phải học thêm ở trường cao đẳng nữa nhưng đến lương của bố con không đủ chi.”

“Con có học thêm đâu mà vẫn đậu đại học đấy thôi. Mẹ nhất định phải cho Ji Hyeok đi học thêm mới được à?”

“Bây giờ khác thời con học đại học rồi. Bây giờ học thêm là chính. Không thuê được gia sư thì cũng phải gửi nó vào trung tâm. Học ở trung tâm thành tích tăng đáng kể đấy. Nó học mà không tiến bộ thì chỉ tốn phí tiền cho trung tâm thôi. Mẹ quan sát trong mấy tháng liền, thấy hiệu quả nên mới cho nó đi. Khoảng 6 giờ mẹ về. Mẹ sẽ đem táo và dưa vàng về, con lấy mà mát xa nhé. Làn da đẹp bị rám nắng cả rồi còn gì.”

Mẹ đưa tay xoa mặt Ji Hyeon đầy trìu mến và nói.

“Mẹ đi làm từ bao giờ vậy?”

“Chưa đến một tuần. Cái vị trí ấy mà trống là mọi người tranh nhau vào làm ngay. Thôi mẹ đi đây.”

Ji Hyeon cảm thấy xót xa, buồn bực vì chuyện mẹ đi làm ở siêu thị, bất giác nét mặt cô chùng xuống, ánh mắt dõi theo lưng mẹ. Mẹ rời khỏi nhà nhanh như một cơn gió.

Trước đây, cô cứ uất ức nghĩ rằng bố mẹ đẩy một đứa ghét làm việc như cô về quê để cô phải lao động cực nhọc, còn họ thì sống an nhàn, thi thoảng lại ngồi cười và chỉ biết nói rằng “Thôi cố lên con!” Nhưng giờ khi nhìn dáng mẹ đi sang siêu thị, lòng Ji Hyeon lại ngổn ngang bao cảm xúc. Mẹ đi khuất, Ji Hyeon đứng ngơ ngẩn trước cánh cửa, rồi cô đi vào bếp đeo găng tay và bắt đầu rửa bát. Cô bồn thần rửa bát đĩa xong, lại quay sang dọn dẹp, lau phòng khách. Ji Hyeon vào toilet giặt giẻ lau, đang lấy nước ở la-va-bô thì bỗng dưng rơi nước mắt.

“Sao mình lại khóc chứ? Đã bao giờ mình nghĩ đến mẹ như thế đâu?”

Chẳng phải đến tận hai mươi sáu tuổi, Ji Hyeon vẫn không biết mình đã sai và cứ sống thản nhiên đó sao. Cô tự cười nhạo mình, cười nhạo cái điệu bộ con gái hiếu thảo của cô.

“Mẹ có phải làm việc cực nhọc đâu, chỉ tính tiền ở siêu thị thôi mà, làm gì vất vả lắm? Chắc, mình còn phải làm vườn dưới quê nữa kìa.”

Nước mắt một khi đã trào ra, thì cứ lăn xả tuôn rơi, cuối cùng ào ạt như một cơn mưa.

Những người mẹ phải ra ngoài bươn chải vì thiếu tiền sinh hoạt, vì chăm lo cho con cái, hay vì vô số lý do khác đâu chỉ một hai người. Song Ji Hyeon cứ có cảm giác như trong số tất cả những người mẹ trên đời, chỉ có mỗi mẹ cô là phải bươn chải làm việc ở ngoài. Rồi đột nhiên cô thấy mẹ thật tội, đồng thời xấu hổ bởi mình không thể tìm việc phụ giúp gia đình, lãng phí mất bao thời gian.

“Làm thu ngân ở siêu thị thì có gì là tủi nhục đâu mà phải đứng đây khóc chứ?”

Sự nhớ đến lời hứa cho đất của ông họ, hình như ông muốn đầy đọa mình cho như xương ra mới thôi, trong lòng Ji Hyeon chỉ thấy ghét ông thêm và càng thương cho thân phận của mình. Cô khóa vòi nước đã chảy tràn trên la-va-bô, trở về phòng tìm số điện thoại mà Taek Gi đã lưu lại, nhấn nút gọi anh ta.

“A lô?”

“Anh Taek Gi? Tôi là Ji Hyeon đây.”

“Cô đi đường bình an không?”

Ji Hyeon đang rất buồn, cô không hề nhận ra giọng mừng rỡ và ngạc nhiên của Taek Gi.

“Vâng, anh bận chứ?”

“Không sao cả.”

“Vâng, tôi có chuyện muốn nhờ cậy anh giúp ạ!”

“Gì vậy cô?”

“Anh gửi hết những thứ có thể gửi được như gạo, ớt bột, nho cho tôi được không? Gửi hết ấy.”

Ji Hyeon ghen ngào nói.

“Cô có làm sao không?”

“Không có gì.”

“Vậy sao giọng cô lại như vậy?”

“Không sao mà, vậy, anh gửi được không? Để bố mẹ tôi được ăn thật nhiều.”

Ji Hyeon ngay sau đó, vừa nói vừa khóc.

“Có việc gì vậy?”

Taek Gi lo lắng hỏi.

“Không có việc gì cả. Chỉ là tôi muốn bố mẹ tôi được thưởng thức vị ngon của nho thôi.”

“Tôi biết rồi, tôi sẽ gửi cho. Gửi ngay hôm nay.”

“Anh gửi mau mau để ngày mai tôi nhận được luôn nhé.”

“Có thật là không có chuyện gì không?”

“Không có thật mà, không có việc gì đâu.”

Ji Hyeon vừa sụt sịt vừa nói.

“Anh Taek Gi!”

“Cô cứ nói đi.”

“Anh mua vé tàu giùm tôi nhé? Ngày mai nhò đến tôi sẽ ăn cùng bố mẹ rồi sáng ngày mốt sẽ trở xuống đây.”

“Tôi biết rồi.”

“Tối cúp máy nhé.”

“Ừ, vậy nhé!”

Ji Hyeon đập máy xong lại tiếp tục khóc tu tu. Và cô quyết tâm. Dù cho có nát như thân xác cũng phải làm vườn nhận đất của ông về dâng cho mẹ.

“Đổi ý rồi á? Sẽ làm vườn và không đi làm ở công ty á?”

Yeon Hee nói với giọng bức bối khi Ji Hyeon bảo hôm sau không thể đến buổi phỏng vấn.

“Cậu có chẵn không?”

“Ừ.”

Ji Hyeon dè dặt nói.

“Cậu gặp tớ nhé. Gặp rồi nói chuyện.”

“Có gặp cũng thế thôi. Tớ vô cùng có lỗi với cậu nhưng đành phải bỏ thôi.”

“Thế thì nguyên nhân chính là do đâu? Ai bắt cậu làm vườn rồi cho cả đất thế?”

“Tự dưng thôi.”

“Cái gì?!”

“Thì bỗng dưng có đất nên bỗng dưng phải đi làm vườn thôi.”

“Cậu, nói thật không đấy?”

“Đấy là chuyện thật hay là đùa đấy hả?”

“Đùa gì chứ... Thật đấy.”

“Thứ Bảy này cậu đi họp mặt lớp cũ không?”

“Không, tớ định mai đi rồi. Không đi được.”

“Vậy thì bây giờ gặp nhau ngay đi!”

Trước lời đề nghị của Yeon Hee, Ji Hyeon không có cách nào thoái thác. Buổi tối, Ji Hyeon đến nơi gần công ty bạn. Vừa gặp Ji Hyeon, Yeon Hee liền tung ra những câu hỏi tò mò về mảnh đất của cô.

“Có thật là được thừa kế đất không?”

“Có thể nói là vậy.”

“Ở đâu? Đất ở đâu?”

“Ở Kim Cheon.”

“Kim Choen? Rộng bao mét?”

“Sao lại tò mò vậy chứ? Chẳng phải là món to tát gì đâu.”

“To tát hay không to tát, bố tớ làm bên bất động sản đây này.”

“À, thế à.”

“Dạo gần đây những người ở Seoul hễ có một ít tiền là về quê mua đất vườn để phòng thân cả, dù chỉ là một mảnh vườn nhỏ cũng chẳng phải chuyện đùa đâu. Vì có tin đồn sắp có luật cải cách ruộng đất cho nên người ta mua trước khi đất khan hiếm đấy. Là đất ruộng hay đất ở? Mà dù có là gì thì được khoảng bao nhiêu? Bao nhiêu mét thế?”

“Là vườn nho mà.”

“Vườn nho à?”

“Hình như 30 hecta hay sao ấy?”

“Ba - mươi - hecta!”

Miệng Yeon Hee há hốc.

“Ôi chao, không thể tin được!”

“Ừ, rộng thật đúng không. Diện tích vườn nho ở Kim Cheon hầu hết đều là đất của ông đấy.”

“Thế ông cho cậu cả à?”

“Ừ.”

“Ông cậu mất rồi chứ nhỉ? Ông này là ông nào vậy?”

“Ông là anh em họ với ông ruột mình nên là ông họ thôi.”

“Bà con xa quá nhỉ. Thế sao lại giao đất cho cậu?”

“Ông không lấy vợ nên cũng không có con, thời trẻ ông sống hơi phóng túng. Anh em họ hàng hầu như đều xa lánh cả. Vậy nên mấy đứa cháu cũng không đứa nào thân thiết. Ông tình cờ trông thấy mình, có thiện cảm cho nên sau khi ngẫm nghĩ một thời gian, ông quyết định giao đất cho mình.”

“Ồ, số cậu sướng thật đấy.”

“Về chuyện ấy à?”

“Chứ còn gì nữa. Có ai không dung mà được nhận 30 hecta đất đâu chứ? Nói thế nào thì nói, đây cũng là điều tốt.”

“Không hẳn như vậy đâu. Ông bảo phải làm vườn hai năm rồi mới cho cơ. Y rằng không muốn thấy mình bán sạch để ăn.”

“Cậu không làm vườn trong hai năm được hay sao? Nếu là tớ thì tớ làm tất. Làm vườn hai năm rồi bán đất đi, được biết bao nhiêu là tiền. Với ngần ấy tiền, muốn làm gì mà chẳng được, chẳng phải quá tốt sao?”

Ji Hyeon nghe những lời của Yeon Hee, nghĩ bụng sao nó lại nói hết như mẹ mình thế nhỉ.

“Này, nếu cậu thực sự được ai đó cho đất, cậu có bỏ công ty, xuống đó làm vườn không?”

“Đương nhiên rồi! Nhưng mà thú thật, tớ không muốn làm vườn lắm.”

“Làm vườn cực lắm ấy. Này, nhìn mặt tớ đây này.”

“Cậu dưỡng da là đẹp lên ngay ấy mà. Dù sao thì cậu cũng sướng rồi.”

Yeon Hee nhìn Ji Hyeon với ánh mắt ghen tị.

“Bố tớ làm môi giới bất động sản hai mươi năm nay mà chẳng có lấy một mét vuông đất đáng giá. Bố tớ bảo chẳng có gì giá trị hơn đất đai, căn hộ hay cửa hàng. Bây giờ bán căn hộ chẳng có gì thú vị cả, bố tớ chỉ chuyên môi giới đất và cửa hàng thôi. Ở đâu nhỉ? Ở Jeon La, ngày xưa bố tớ mua nhằm khu đất ở Jeon La, thủy triều rút xuống thì thấy đất ngoi lên, thủy triều dâng lên thì đất biến mất, bị lừa toàn tập.”

“Bố cậu làm bất động sản mà lại mua cái đất ấy?”

“Bố mình thì như thế, chứ bọn kinh doanh bất động sản đều là lũ lừa đảo. Đến cả những người làm cùng ngành bất động sản với nhau cũng không tha.”

“Vậy thì bố cậu cũng là lừa đảo còn gì?”

“Làm gì có.”

Yeon Hee và Ji Hyeon cùng phì cười rồi bước vào quán cà phê quen thuộc.

“Này, kia chẳng phải tay Kyu Jin sao?”

“Phải rồi còn gì nữa. Công ty Kyu Jin đang điều hành nằm trong cùng một tòa nhà với công ty tớ mà. Giờ ăn trưa chạm trán nhau suốt. Biết tớ sẽ gặp cậu nên hẳn bảo muốn đi cùng.”

“Sao hẳn ta biết mà nói thế?”

“Lúc đang nói chuyện điện thoại với cậu thì gặp hẳn đấy.”

“Hẳn tốt nghiệp chưa?”

“Tốt nghiệp hồi mùa thu rồi.”

“Tìm được việc nhanh nhỉ.”

“Đã lâu không gặp! “

Kyu Jin tươi cười mở lời chào Ji Hyeon trước.

“Ừm.”

Ji Hyeon đón nhận lời chào bằng khuôn mặt lảng tránh. Mỗi quan hệ chấm dứt không mấy tốt đẹp, lại lâu rồi không gặp nên Ji Hyeon có phần không mấy thoải mái.

Cả ba đều chưa ăn tối cho nên một cách tự nhiên họ đổi địa điểm sang quán cá mực nướng. Xong xuôi lại tiếp tục chuyển sang quán rượu, hàn huyên về hồi còn học đại học, mỗi người một vai bia 500 cc.

“Thế cho nên hồi đó đã thế với nhau không bao giờ đến sông Han Tan nữa còn gì.”

Nhắc đến buổi liên hoan trên sông Han Tan, khi đi thuyền Kyu Jin đã suýt bị chết đuối khiến cả ba cùng cười sặc sụa. Chỉ vì có tin đồn rằng rất nhiều người đã chết ở sông Han Tan, những người chết trước cảm thấy cô độc cho nên nhất định phải bắt thêm người thế mạng, nên lúc bị ngã xuống nước Kyu Jin cố sống cố chết hét ầm lên kêu cứu. Nhưng khi có người tốt bụng lao xuống nước cứu anh ta thì phát hiện ra đó là một vũng nước nông, mực nước chỉ chấm đến đầu gối mà thôi.

“Bây giờ nghĩ lại chuyện anh té xuống quãng sông nước chỉ tới đầu gối mà cứ làm như chết đuối đến nơi ấy, buồn cười chết đi được.”

Yeon Hee chọc ghẹo khiến Kyu Jin đỏ bừng mặt.

“Kyu Jin vốn hay phóng đại mà.”

“Phóng đại gì cơ chứ?”

“Hồi trong quân ngũ anh đã khoác lác rằng gót chân bị trầy xước, dính phải bụi xác chết gì đó, có nguy cơ phải cưa chân đi còn gì. Ji Hyeon này, cậu cũng nhớ chuyện này phải không?”

“Nhớ chứ, đương nhiên rồi. Anh ấy từng nói có khi phải gặp nhau trong Viện Quân y Tổng hợp mà.”

“Này, này, lúc đó tình hình nghiêm trọng thật mà.”

Kyu Jin nói như thể oan ức lắm.

Trong khi Kyu Jin và Yeon Hee trêu chọc nhau, Ji Hyeon tuy ai hỏi cũng trả lời, song vẻ mặt vẫn hết sức lạnh nhạt. Không biết có phải Kyu Jin để ý đến nét mặt Ji Hyeon hay không, chỉ thấy anh ta nhìn Ji Hyeon, cười gượng gạo.

“Ji Hyeon, em vẫn ghét anh à?”

Kyu Jin thấy Ji Hyeon chỉ lẳng lặng ngồi nghe liền hỏi.

“Tuy không quá ghét nhưng cũng không còn thiện cảm.”

“Chuyện đã qua rồi, em tha thứ cho anh đi, anh đáng chết mà.”

Hừm, lại giả vờ giả vẹt.

“Đúng rồi, chuyện xưa rồi. Ji Hyeon tha thứ đi!”

Yeon Hee nói giúp Kyu Jin.

“Hể nghĩ đến chuyện ấy, anh lại tự trách mình, em tha thứ cho anh nhé!”

“Thôi được rồi, bỏ qua.”

Ji Hyeon cười nói, Kyu Jin vỗ nhẹ vào vai cô, một lần nữa nói lời xin lỗi.

“Anh biết Yeon Hee đã có bạn trai rồi, còn Ji Hyeon? Em có người yêu chưa?”

“Vẫn chưa.”

“Anh cũng chưa có. Ji Hyeon à, vậy chúng ta có thể làm lại một lần nữa không?”

“Đủ rồi, tên khốn này.”

Ji Hyeon liếc mắt lườm, còn Kyu Jin phồng má phì cười.

“Uống một ly nào!”

Kyu Jin nâng ly, Ji Hyeon cũng nâng ly, nhưng Yeon Hee lại ngồi lăm bằm: “Hôm nay là ngày gì vậy không biết?”

“Sao thế?”

“Anh Tae Oh kia kìa.”

Nghe thấy cái tên Tae Oh, Ji Hyeon quay đầu lại, phát hiện ra Tae Oh đang kéo ghế ngồi cùng với đám bạn. Thật sự, hôm nay là ngày gì thế không biết, cùng lúc gặp cả bạn trai đầu lẫn bạn trai thứ hai.

Dường như cảm giác có ánh mắt đang nhìn mình, Tae Oh quay đầu lại, vẻ mặt hết sức bất ngờ, anh nở nụ cười rạng rỡ đến lại chỗ Ji Hyeon. Nụ cười rạng rỡ đã hút hồn Ji Hyeon, có biệt hiệu “nụ cười sát nhân”.

“Chẹp, anh có chút vấn đề với anh ta nên không muốn gặp lắm.”

Kyu Jin còn đang lăm bằm với vẻ mặt ngượng nghịu thì Tae Oh đã đứng trước bàn rượu.

“Ồ, chúng ta gặp nhau ở đây sao.”

“Chào anh!

Kyu Jin cất lời chào trước.

“Ờ, Kyu Jin, lâu lắm rồi không gặp.”

Tae Oh cười. Kyu Jin cũng cười nhưng có phần ngượng nghịu. Có vẻ như Tae Oh đã hoàn toàn quên hết chuyện ngày trước, thái độ của anh rất tự nhiên, trong khi Kyu Jin đến tận giờ vẫn cảm thấy xấu hổ.

“Lâu lắm không gặp, Ji Hyeon nhỉ. Từ khi em tốt nghiệp có lẽ đây là lần đầu tiên mình gặp lại đấy. Công ty Yeon Hee ở quận Yeo Ui nên thi thoảng anh vẫn gặp.”

Nghe Tae Oh nói, Ji Hyeon bất giác cảm thấy nhói lòng, mặt cũng đỏ bừng lên.

Tae Oh, dường như đã đến lúc kể câu chuyện về anh chàng này.

Tae Oh là anh chàng Ji Hyeon đã chia tay một cách khó hiểu, nguyên nhân bắt nguồn từ gã bạn trai tiền nhiệm Kyu Jin. Vì Tae Oh có bàn chân bằng phẳng, chiếu theo luật thì không phải tham gia nghĩa vụ quân sự cho nên chỉ phải huấn luyện trong năm tuần rồi quay về làm việc ở Đài truyền hình. Có lẽ là năm ngoái, anh quay tác phẩm đầu tiên, nghe đồn không lâu nữa sẽ sản xuất một bộ phim truyền hình. Hình như anh vô cùng bận rộn, đến mức không thể đi họp hội cựu sinh viên, thế nên sau khi tốt nghiệp, bấy lâu nay Ji Hyeon vẫn chưa gặp lại anh.

Hôm nay có duyên hay sao mà lại gặp nhau ở quán rượu này. Theo lời Tae Oh thì công ty của Yeon Hee ở quận Yeouido, Đài truyền hình anh đang làm việc cũng ở quận này. Ngày hôm nay họ hẹn gặp nhau ở Yeouido, từ quán cơm chuyển sang quán rượu cũng vẫn loang quanh trong quận, cho nên đây là sự ngẫu nhiên có thể lường trước được. Tuy nói là sự ngẫu nhiên có thể lường trước, song lúc này Ji Hyeon gặp lại người đàn ông mà rất lâu rồi không gặp, và cũng không hề mong đợi gặp, quả thực cô chỉ muốn hét ầm lên.

Lòng Ji Hyeon khẽ nhói đau, dù sao gặp lại nhau cũng có thể coi là việc tốt. Ji Hyeon cố gắng kiềm chế bản thân, cô không muốn tỏ ra quá mức mừng rỡ. Quan sát kỹ khuôn mặt Tae Oh, Ji Hyeon như muốn xem Tae Oh có còn là người đàn ông ấm áp thân thiện mà cô từng biết không. Đúng rồi, đúng là Tae Oh của ngày xưa rồi. Thoạt nhìn có vẻ như anh chẳng già đi tí nào, dù năm tháng đã trôi qua, anh vẫn rất ưa nhìn. Nụ cười của anh vẫn đẹp. Giọng nói của anh vẫn nóng ấm, mượt mà.

Kyu Jin và Yeon Hee cứ thay nhau hỏi nhưng câu hỏi đại loại như chắc anh biết nhiều nghệ sĩ lắm, dạo này anh đang thực hiện tác phẩm gì. Tae Oh vẫn như xưa, từ tốn nở nụ cười rồi trả lời rằng: anh chưa thực hiện tác phẩm mới nào cả, vẫn đang trong quá trình tìm kịch bản và lọc các tác phẩm được chọn. Anh lại khiêm tốn nói rằng vì anh đã làm được vài tác phẩm nên biết nhiều diễn viên hơn người bình thường một chút thôi, thế nhưng vì mới chỉ có vài tác phẩm nên cũng không quen biết nhiều cho lắm. Cuối cùng, anh cũng nhìn Ji Hyeon, một cách ấm áp, đầy quan tâm, anh hỏi sao dạo này da em lại sạm đen đi như vậy.

“Vâng, hơi cháy nắng một chút anh ạ.”

“Chẳng lẽ nào em lại đi tắm nắng, em vừa đi du lịch nước ngoài về à?”

Bắt gặp ánh mắt trực diện của Tae Oh, Ji Hyeon lại một lần nữa cảm thấy lòng mình đau xót.

Vì con ranh Yeon Hee và tên đa tình Kyu Jin, cuối cùng thì Ji Hyeon đã chia tay Tae Oh, anh chàng thứ hai Ji Hyeon gặp gỡ. Nói là gặp gỡ nhưng không có nghĩa là có mối quan hệ tình cảm. Bởi đang tiến triển tốt đẹp thì mối quan hệ đó bị phá đám. Nói đúng hơn là chỉ mới nhen nhóm lên thôi đã vụt tắt.

Ji Hyeon và Tae Oh không học cùng khoa nhưng lại tham gia cùng một câu lạc bộ cho nên thường xuyên gặp nhau. Không chỉ với riêng Ji Hyeon, Tae Oh luôn đối xử tử tế đối với mọi thành viên trong câu lạc bộ, không phân biệt nam nữ. Khi còn cặp với Kyu Jin, cô chỉ coi Tae Oh như một người anh khóa trên. Nhưng sau khi chia tay với Kyu Jin, thời gian trôi đi và không biết bao giờ, cô đã bắt đầu coi anh như một người bạn trai. Càng ở bên anh, cô càng vấp thấy dễ chịu, và khi ở cô nảy sinh thứ tình cảm khác lạ, cũng là lúc Tae Oh bắt đầu quan tâm hơn đến Ji Hyeon. Ji Hyeon thích Tae Oh, Tae Oh cũng thích Ji Hyeon, cả hai tiến đến mối quan hệ yêu đương hẳn nhiên là chuyện thường tình. Nhưng trước khi mối quan hệ giữa họ phát triển thành tình yêu, cỗ xe đột nhiên bị hãm phanh. Vậy nên kể từ đó, Tae Oh vĩnh viễn là một niềm tiếc nuối trong lòng Ji Hyeon.

Tae Oh gia nhập vào câu lạc bộ điện ảnh vì anh có ước mơ được làm đạo diễn, còn Ji Hyeon gia nhập câu lạc bộ có lẽ vì cô nhận thấy có nhiều cơ hội tiếp xúc với những bộ phim gốc chưa bị cắt gọt không thể tìm được trong nước.

Câu lạc bộ cũng từng làm hai bộ phim để đưa đi tham gia liên hoan phim không chuyên, cứ nhìn vào các hoạt động sôi nổi trong câu lạc bộ, người tích cực nhất luôn là Tae Oh. Mọi người đều tin tưởng anh, anh có một bầu nhiệt huyết thật vĩ đại và chắc chắn sẽ trở thành đạo diễn hoặc phim truyền hình hoặc phim điện ảnh. Cuối cùng, Tae Oh cũng trở thành đạo diễn phim truyền hình như anh mong muốn.

Cơ hội gắn kết Tae Oh và Ji Hyeon là khi các thành viên trong câu lạc bộ chia nhóm để sản xuất một bộ phim ngắn nhằm giành giải thưởng trị giá 5 triệu won – nói một cách đơn giản thì họ cần một nhóm đảm nhận khâu bản thảo, một nhóm chịu trách nhiệm diễn xuất và một nhóm phụ trách khâu quay phim, Ji Hyeon và Tae Oh cùng được phân vào nhóm quay phim. Vậy nên hết sức tự nhiên, hai người có cơ hội ở bên nhau nhiều hơn. Có khi họ cùng nhau đi tìm địa điểm quay, cũng có khi cùng nhau đi đến các công ty xin tài trợ, thậm chí để có ý tưởng, họ thường xuyên cùng nhau đi xem phim, xem kịch nói. Cứ như vậy, quãng thời gian ở bên nhau ngày một dài, có thể coi là mưa dầm thấm lâu chẳng? Ji Hyeon cảm thấy Tae Oh từ một người anh bình thường nay trở nên quá đổi đặc biệt, Tae Oh cũng dần nảy sinh tình cảm khác giới với Ji Hyeon, người mà anh luôn coi như những cô em khoá dưới khác.

Dù không nói thẳng ra rằng anh muốn làm bạn trai của em, nhưng trong thâm tâm, Tae Oh và Ji Hyeon đều cảm nhận được trọn vẹn tình cảm dành cho nhau. Trong lúc Ji Hyeon chờ đợi giây phút Tae Oh nói lời yêu đương hoặc một lời nào đó chính thức cho mối quan hệ của họ, thì chướng ngại vật xuất hiện.

Không rõ là do tham gia cuộc thi nào đó hay bốc thăm trúng thưởng mà Tae Oh có hai vé xem biểu diễn ca nhạc, Tae Oh hỏi Ji Hyeon liệu cô có muốn đi xem ca sĩ Lee Mun Se biểu diễn cùng anh không, Ji Hyeon đã vui vẻ nhận lời. Ji Hyeon không hẳn thích Lee Mun Se, cô nghĩ anh ta hát cũng tạm tạm, nhưng khi đến xem biểu diễn, trực tiếp nghe Lee Mun Se hát, Ji Hyeon thấy rất thích anh chàng ca sĩ này, và thích hơn cả là Tae Oh đang ngồi bên mình. Không thể ngờ rằng tâm lí đám đông lại đáng sợ như vậy. Trong bầu không khí chìm đắm bởi giọng hát của Lee Mun Se, Ji Hyeon và Tae Oh đều bị mê hoặc, rồi họ nắm tay nhau, quàng vai nhau, hết sức tự nhiên, họ chạm vào da thịt nhau.

Buổi biểu diễn kết thúc, họ ra về với niềm thoả mãn, sảng vui. Chẳng biết có phải do buổi hoà nhạc hay không, cảm giác khi Tae Oh nhìn Ji Hyeon, ánh mắt anh chan chứa tình yêu. Đôi ba lần, Tae Oh muốn nói điều gì đó nhưng ngập ngừng lại thôi, điều đó càng khiến Ji Hyeon thêm mong mỏi, mong mỏi Tae Oh có thể lấy hết dũng khí nói lên điều gì ấp ủ trong lòng. Ấy vậy mà trời ơi! Tên Kyu Jin say mèm đang đứng cửa nhà đợi Ji Hyeon. Không có lí do nào khác, gã chỉ nói một câu rằng: *“Anh uống tí rượu vào nên thấy nhớ em quá!”*

Trông thấy Kyu Jin, Ji Hyeon hết sức bàng hoàng, Tae Oh cũng tỏ ra căng thẳng. Vì tham gia

cùng câu lạc bộ nên Tae Oh cũng biết Ji Hyeontùng là người yêu của Kyu Jin. Khi vào cùng nhóm với Tae Oh, Ji Hyeon cũng rất tự nhiên kể về mối quan hệ giữa cô và Kyu Jin, kể cả lí do tại sao hai người họ chia tay. Dù Tae Oh đã biết mọi chuyện, nhưng xem ra anh vẫn bàng hoàng và khó chịu.

Kyu Jin bưng bưng nổi giận mắg Tae Oh: “Mày là thằng nào, ai cho phép mày đi cạnh Ji Hyeon?!”

“Sao anh lại cư xử như vậy nhỉ?”

Kyu Jin quát lớn rồi vung nắm đấm vào Tae Oh. Tuy Tae Oh né được nắm đấm của tên Kyu Jin nát rượu nhưng anh tỏ ra tức giận và thất vọng hơn bao giờ hết.

Khi thấy Tae Oh với Ji Hyeon đi bên nhau , Kyu Jin không ngừng nói nhăng cuội, gã hỏi rằng rốt cuộc vì sao hai ta lại chia tay, dù chia tay được hơn một năm, nhưng gã vì quá khứ nhớ nhung nên đã đột ngột đến tìm, sao lại đối xử với gã như vậy: sau đó bắt đầu thượng văng chân hạ cẳng tay. Song Tae Oh có vẻ mặt như vậy, có lẽ nào chỉ vì những hành vi sai trái của Kyu Jin?

“Do thằng này phá đám phải không? Sao nó lại cưa được em?”

Kyu Jin mượn hơi rượu, liên tục nói láo với Tae Oh, sau cùng nôn thốc nôn tháo. Chẳng biết phải làm gì với gã ta, Ji Hyeon đành gọi điện thoại cho người bạn thân quen của cả hai người nhờ tổng cổ tên say này về. Hơn nửa giờ sau, cuối cùng cũng có một tên bạn xuất hiện với vẻ mặt hiếu kì háo hức, sau đó vừa kéo vừa lôi gã lôi gã Kyu Jin ra về.

Ji Hyeon cảm giác như dấm phải phân bò, còn Tae Oh cảm giác như nhận được hàng tá con giun đang bò lúc nhúc.

Ngày hôm sau, gặp nhau ở trường, Kyu Jin đã xin lỗi Ji Hyeon vì chuyện quá khích đêm qua, song Tae Oh dường như hết sức thất vọng. Anh quyết định quay trở về là một đàn anh trong câu lạc bộ như trước đây.

Ji Hyeon thẳng thừng nói với Kyu Jin rằng đừng bao giờ nhắc đến chuyện này thêm một lần nào nữa. Kyu Jin trả lời rằng, dẫu cô có nói gì thì gã vẫn luôn yêu cô và không thể nào quên cô được. Mặc dù Ji Hyeon lạnh lùng chào tạm biệt trong khi Kyu Jin rơm rớm nước mắt, Tae Oh vẫn không hiểu cho nỗi lòng của Ji Hyeon, anh đối xử với cô như thể giữa hai người chưa từng xảy ra chuyện gì. Thật đáng xót xa!

Từ đó về sau, cả hai không còn đi xem phim hay xem kịch cùng nhau nữa. Sau khi quay xong bộ phim ngắn, tham gia liên hoan phim xong, các nhóm tác nghiệp cũng giải tán. Đến văn phòng của câu lạc bộ gặp thì chào nhau, không gặp thì thôi. Thỉnh thoảng gặp nhau ở trường anh vẫn tỏ ra tử tế như thường, cười chào hỏi cô, nhưng cũng chỉ dừng lại ở đây. Không biết ý của Tae Oh là không muốn gặp gỡ người con gái vẫn chưa dứt khoát được với người yêu cũ, hay anh vốn dĩ đã chẳng có ý gì, chỉ muốn quan tâm đặc biệt với Ji Hyeon hơn những đứa em khác một chút vì cả hai ở cùng một nhóm và cùng làm việc bên nhau. Anh muốn thử đi với một đứa

em xem hoà nhạc miễn phí chẳng? Hay là anh cũng có một chút quan tâm đáng lẽ định nói lời yêu cô trong phút chốc người yêu cũ của cô lại xuất hiện làm loạn nên thành ra cụt hứng mất rồi. Dù thế nào đi nữa, cảm giác có được trong thời gian qua rốt cuộc là gì? Ngộ nhận ư? Đâu có lý nào...

Tae Oh quay trở lại thái độ trước đây, cuối cùng Ji Hyeon lại một thân một mình trên quãng đường đơn độc. Người đàn ông đó đã ngoảnh mặt đi, Ji Hyeon biết làm thế nào đây.

Và như thế, mối quan hệ với Tae Oh đã chấm dứt. Cũng không thể nói là chấm dứt, bởi vốn dĩ mối quan hệ đó còn chưa chính thức được bắt đầu. Và Tae Oh trở thành người đàn ông Ji Hyeon cảm thấy tiếc nuối nhất. Dù ngăn ngủi nhưng trong quãng thời gian ít ỏi ấy, cô và Tae Oh đã vui vẻ biết dường nào. Nếu không có Kyu Jin, biết đâu mối quan hệ của họ đã có thể đơm hoa kết trái. Trong lòng Ji Hyeon vẫn luôn mang theo niềm tiếc nuối khôn nguôi.

“Em đã đi du lịch ở đâu vậy?”

“Em có đi đâu đâu.”

Ji Hyeon bật cười đáp.

“Chẳng phải đi du lịch nước ngoài gì đâu anh ạ, nó đi làm vườn nên mới đen thế đấy.”

Yeon Hee vừa dứt lời, Kyu Jin và Tae Oh cùng tròn mắt, nhìn Ji Hyeon với vẻ sững sốt như muốn hỏi rằng: *“Vì sao lại đột nhiên đi làm vườn?”*

“Em giờ làm nông dân rồi.”

“Làm nông á?”

“Vâng, em làm mấy việc mà nhà nông vẫn làm.”

“Không phải, ý anh hỏi là sao em lại đi làm nông dân. Mà làm nông cụ thể là làm gì?”

“Con nhỏ này, nó thành địa chủ rồi đấy!”

Yeon Hee mở màn cho câu chuyện vườn nho ở Kim Cheon.

“Địa chủ?”

Tae Oh và Kyu Jin tỏ vẻ vô cùng thích thú.

“Ji Hyeon được thừa hưởng trọn cả một vườn nho ở Kim Cheon đấy.”

“Vườn nho?”

“30 hecta đất đấy, 30 hecta.”

Khi Yeon Hee dứt lời và nhấn mạnh vào từ “hecta” thì cả Tae Oh lẫn Kyu Jin đều há hốc mồm.

“Cô nàng được đặt ngồi lên đồng tiền mà có xài đến chết cũng không hết đấy.”

Con ranh này, sao nói ngoa thế không biết.

Ji Hyeon lờ mắt ra hiệu để Yeon Hee dừng lại, rồi liếc xéo Kyu Jin đang nhìn cô đắm đuối, còn Tae Oh, anh vẫn nở nụ cười như nhiều năm về trước.

Gì vậy? Vẻ mặt ngu ngốc của tên Kyu Jin này là sao?

“Anh Tae Oh đi cùng với bạn ạ, ngồi lại đây chơi với bọn em không sao chứ ạ?”

Thấy Yeon Hee hỏi, Ji Hyeon trợn mắt nhìn Yeon Hee, như thể trách cô bạn rằng: *“Liên quan gì đến cô, cô không đuổi khéo anh Tae Oh đi thì cô thấy sốt ruột sao?”*

“Ừ nhỉ? Anh phải quay lại rồi.”

Tae Oh đứng dậy với vẻ mặt tiếc nuối.

“Lâu quá không gặp, tiếc nhỉ. Lần sau mình gặp lại rồi uống vài ly nhé.”

“Vâng ạ.”

“Anh Tae Oh!”

Kyu Jin đứng dậy khỏi ghế.

“Cho em xin lỗi chuyện ngày xưa.”

“Cái cậu này, mọi chuyện đã qua rồi, nhất định phải gặp nhau sau nhé!”

“Vâng.”

“À, anh Tae Oh, anh cho em số điện thoại được không?”

Ji Hyeon không thể để Tae Oh tự nhiên đi mất như thế, nên mở lời trước.

“Ừm, đây, em ghi nhé!”

Tae Oh đường hoàng cho Ji Hyeon số điện thoại, rồi anh lưu số của Ji Hyeon, Kyu Jin và cả Yeon Hee vào máy mình. Những lúc như thế này thì điện thoại là một món đồ rất hữu dụng.

Tae Oh trở lại với những người bạn của mình, Ji Hyeon quyến luyến nhìn theo gương mặt

vui vẻ của anh.

Để bắt kịp chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, nhóm Ji Hyeon lục tục đứng dậy. Ji Hyeon quay lại nhìn về phía Tae Oh, anh cười thật tươi và nói rằng: “Giữ liên lạc nhé!” với vẻ mặt rạng rỡ như thể luôn chào đón Tae Oh bất cứ lúc nào, Ji Hyeon trả lời rằng: “Chắc chắn rồi anh ạ”, sau đó đi ra ngoài. Tên Kyu Jin cũng tức khắc bám chặt lấy cô.

“Lâu lắm rồi không gặp nhau, đi uống tách trà đi.”

“Trà gì nữa, vừa mới uống rượu xong. Muộn rồi, phải về nhà thôi.”

“Vậy thì uống một tách cà phê nhé, anh mời!”

“Muộn rồi.”

“Vậy để anh đưa em về.”

“Không cần đâu mà.”

“Thôi, cứ để anh đưa về.”

Dù Ji Hyeon đã nói rằng không cần thiết, nhưng Kyu Jin vẫn ngoan cố năn nỉ cô rồi lên tàu điện theo, đổi hướng về nhà Ji Hyeon.

“Đến giờ anh vẫn nghĩ rất nhiều về em.”

Kyu Jin yên lặng ngồi cùng ghế với Ji Hyeon, khi tàu đi qua trạm đầu tiên, anh ta mới mở lời nói.

“Anh muốn gì?”

“Tự dừng anh nghĩ đến thôi. Lúc chia tay em rồi, thời gian đầu thật sự rất khó khăn. Anh cứ tự nhủ ban đầu thì vậy, vài ngày sau sẽ đỡ hơn thôi, nhưng không được, anh lại tự nhủ chắc vài ngày nữa sẽ đỡ hơn, thế mà thấm thoát đã bao nhiêu năm rồi? Anh vẫn rất buồn mỗi khi nghĩ đến những kỷ niệm của chúng mình ngày xưa.”

Thật là, sao anh ta lại trở nên đa cảm như thế nhỉ?

Ji Hyeon xoay người lại nhìn Kyu Jin, phát hiện thấy anh ta như đắm chìm trong những hồi ức đã qua.

“Em còn nhớ không? Ngày đầu tiên anh tỏ tình ấy? Anh đã rất xúc động và ngượng ngùng. Ngày sinh nhật em, anh cắm nến lên chiếc bánh để chúc mừng em...”

Nào có phải tỏ tình gì. Đúng ra, chỉ nói một câu: “Yêu nhau nhé.” Anh ta cũng không xúc động hay ngượng ngùng gì cả, mà có nói sỗ toẹt ra là “mình yêu nhau đi”. Cứ như nói đùa vậy. Tên thối tha, giờ là thời đại nào rồi mà còn hoang tưởng thế không biết?

“Anh nhớ gương mặt lúc nào cũng mỉm cười của em, nhớ ánh mắt em nhìn anh, và cả những dự định chúng mình bàn cho tương lai nữa, làm thế nào để tốt nhất. Anh vẫn còn nhớ đấy. Và cả nước mắt anh rơi ngày em ra đi...”

Khoan đã, hình như đây là lời bài hát mình đã nghe nhiều lần ở đâu đó. Tên Kyu Jin đã chỉnh sửa rất có kỹ thuật nhưng làm sao mà mình không biết được cơ chứ? Gã này chọn bài hát không nổi tiếng để khỏi lo bị lộ chứ gì? Hình như là bài *One Year Already* của Brown Eyes thì phải. Trời, một tên đáng gờm, trước khi nhập ngũ hẳn đã giở trò này rồi, bây giờ lại tiếp tục tái diễn đây!

“I believe in you, I believe in your mind, anh biết em sẽ quay lại...”

Nghe Ji Hyeon ngân nga lời bài hát, khuôn mặt của Kyu Jin ngượng chín, không giấu được vẻ chán chường.

Ji Hyeon phá ra cười, gã Kyu Jin đi cùng thêm hai trạm nữa thì xuống xe. Tiếp tục qua hai trạm nữa, nhưng Ji Hyeon vẫn không nhận được cười.

Ji Hyeon nhắc điện thoại lên, lòng bồn chồn như con cú mắc tiểu, cứ thấp thỏm đi lại trong phòng. Anh nói liên lạc với nhau để chắc không phải nói dối thôi chứ. Song với tính cách của anh Tae Oh, dù có thấy phiền phức thì anh cũng chẳng bao giờ thể hiện. Đắn đo hồi lâu cuối cùng cũng quyết định gọi đến số điện thoại anh đã cho.

“A lô?”

“Anh Tae Oh ạ!”

“À, Ji Hyeon đấy à. ”

“Anh vẫn ở quán rượu ạ?”

“Không, anh đang về nhà đây. Em về nhà ổn chứ?”

“Vâng, có điều em thấy hơi tiếc.”

“Thế à, anh cũng vậy. Đã lâu lắm rồi chúng ta không gặp lại mà.”

“Vâng... Anh vẫn ổn chứ?”

“Anh vẫn ổn.”

“Em không biết gọi điện thế này có phiền anh không.”

“Phiền phức gì chứ. Gặp lại em anh đã mừng lắm rồi, giờ em còn gọi điện cho anh nữa.”

“Từ khi tốt nghiệp đến giờ, mình chưa gặp nhau lần nào anh nhỉ?”

“Ừ. Để mau chóng thích ứng với môi trường làm việc ở Đài truyền hình, anh cũng không đến họp hội cựu sinh viên được. Ji Hyeon chẳng thay đổi chút nào nhỉ?”

“Đâu thể thay đổi gì chứ anh. Cũng đã lâu lắm đâu.”

“Cũng đúng. À phải rồi, chuyện làm vườn thế nào? Em có làm nổi không?”

“Em không cáng nổi anh ạ, nặng nhọc lắm.”

“Chắc là mất sức lắm. Bố mẹ anh cũng làm vườn ở Po Hang đấy chứ. Làm vườn cực lắm.”

Đúng thế. Phải rồi. Anh Tae Oh từng nói quê anh ấy ở Po Hang, tỉnh Kyeong Sang mà.

“Khi nào em xuống đây?”

“Em định ngày mai đi.”

“Ngày mai đi rồi à? Tiếc thế, vậy bao giờ em quay lại?”

“Vâng. Chắc là hết mùa nho em mới về.”

“Vậy à, từ ngày mai anh cũng bắt đầu đi quay phim rồi. Anh tham gia là mini series, dù chỉ là phó đạo diễn thôi.”

“Anh là mini series chắc phải đi lâu lắm anh nhỉ?”

“Chắc là khoảng 3 tháng.”

“Thế ạ ...”

Ji Hyeon thấy tiếc vì mặc dù ngày mai định đi nhưng nếu anh Tae Oh có thời gian, Ji Hyeon sẵn sàng dời ngày đi Kim Cheon sang ngày mốt.

“Trồng nho thế nào em? Có mệt lắm không?”

“Dạ, mệt ạ. Thế nhưng người ông định để lại vườn nho cho em bảo rằng nếu em không làm vườn thì sẽ không cho đất.”

“Chắc là nếu không dung cho em thì ông sợ em bán ăn cả đấy mà.”

“Đúng rồi ạ, đúng là vậy đấy ạ.”

“Thì thế đấy. Bố của anh cũng vậy, anh là con cả của ông cũng không cho đất. Khi còn đi học, rồi đến khi đi làm, lúc nào cũng bận rộn nên chẳng khi nào anh dă động đến việc làm nông cả.

Có lẽ bố anh sẽ giao lại cho thằng em thứ hai nhà anh. Nó bảo nó không có tham vọng bon chen lên thành phố cho nên sẽ ở lại quê làm ruộng. Anh cũng nghĩ, tốt nhất ông cụ nên giao vườn và đất lại cho đứa con sống bằng nghề nông chứ không bán đất đi mà ăn. Nếu mất đi ngôi nhà của bố mẹ ở dưới quê, anh cũng xót lắm.”

“Anh không muốn sở hữu ạ.”

“Có chứ em. Po Hang ngày càng phát triển cho nên đất của bố anh hình như cũng lên giá khá nhiều đấy. Nhưng dầu vậy cũng có cách nào khác đâu? Nếu bố mẹ anh nhất quyết cho anh, anh sẽ rất biết ơn mà nhận lấy, còn nếu bố mẹ không cho thì cũng làm thế nào được? Giống như những người ở thành phố dầu thế nào cũng luôn muốn giữ lấy căn hộ của mình, người làm nông lâu năm cũng có suy nghĩ tương tự đối với đất đai của họ. Dù cho đi đâu chẳng nữa, đến khi quay về họ chỉ muốn sống ở ngôi nhà đã sống trước đây và chăm nom cách đồng của họ. Kể cả giá đất một ngày nào đó nhảy vọt, khiến họ có cơ hội trở thành tỷ phú thì cũng vẫn vậy. Không phải họ không biết tính toán, nhưng vì đã nặng tình rồi, có lẽ người ông giao đất lại cho em cũng như thế đấy.”

Anh Tea Oh vẫn như xưa, bất kể mình có mệt mỏi thế nào, cảm thấy thiệt thòi ra sao, anh vẫn luôn cố vũ mình nghĩ đến những điều tốt đẹp.

“Nếu em được thừa hưởng đất rồi, em sẽ bán đất lên Seoul chứ?”

“Em vẫn chưa biết nữa. Ông sẽ xem khả năng làm vườn của em đến đâu, nếu thu hoạch tốt ông sẽ cho đất, bằng không chưa biết chừng ông lại không cho... Nói thực, bây giờ mà bỏ đi thì tiếc quá.”

“Tiếc chứ, dĩ nhiên rồi. Vận may không đến thường xuyên đâu, cả đời có khi chỉ có một lần cho nên em đừng bỏ lỡ!”

“Dĩ nhiên em không muốn bỏ lỡ rồi, nhưng em cũng không muốn làm vườn.”

“Thế à, việc này anh hiểu. Anh ngày nào cũng nghe cấp trên than phiền như chết đến nơi rồi, thực sự không thể chịu đựng hơn được. Nhưng nếu đột nhiên bảo anh về quê làm nông, mặc dầu biết rằng làm nông sẽ ít áp lực hơn nhiều so với công việc hiện tại thì anh chắc sẽ vẫn không làm.”

“Được nói chuyện thoải mái với anh thế này thật là thích.”

“Ừ, anh cũng thế. Hồi học đại học, mình có biết đất đai là gì đâu mà bây giờ lại nói về vấn đề này, cũng không rõ là do tuổi tác hay do đã khôn lớn lên nhiều rồi.”

“Anh có người yêu chưa ạ?”

Ji Hyeon rụt rè hỏi, thâm tâm mong rằng anh sẽ trả lời là chưa có.

“Người yêu...”

Tae Oh vừa đáp lời thì bỗng di động của Ji Hyeon hiện lên tín hiệu có cuộc gọi đến.

Chết tiệt, ai thế nhỉ?

“Anh Tae Oh à, em xin lỗi, em có điện thoại, anh chờ em chút xíu nhé.”

“Ok!”

Ji Hyeon thầm nhủ vô duyên vô cớ ai lại gọi vào những lúc như thế này cơ chứ, đoạn liền nhấn nút nghe.

“A lô?”

“Tôi Chang Taek Gi đây.”

“Anh Taek Gi.”

Anh chàng này sao không ngủ mà lại gọi điện cho mình thế.

“Đặt vé sáng mai lúc 7 giờ 40 phút có được không?”

“À, vé tàu ạ? 7 giờ 40 phút?”

“Sớm quá à?”

“Không, nhưng mà có vé nào đi sớm hơn nữa không? Vì giờ đó là giờ đi làm nên đông lắm.”

“Thế à? Có vé lúc 5 giờ 50 đấy.”

“Vậy anh đặt vé đó giúp tôi nhé.”

“Đi như thế có sớm quá không?”

“Thì tôi đi taxi là được mà.”

“Taxi có nguy hiểm không đấy?”

“Taxi thì có gì mà nguy hiểm chứ. Anh đặt vé lúc 5 giờ 50 phút giùm tôi đi.”

“Tôi biết rồi, đợi tý đã.”

Tiếng gõ bàn phím có thể nghe rõ qua điện thoại.

“Tôi đặt vé rồi, cô ghi lại số nhé. Mã số hội viên của tôi ấy.”

“Đợi tôi tý.”

Ji Hyeon vội tìm giấy nháp rồi nghe Taek Gi đọc số để ghi lại.

“Khi cô đọc số thì người ta sẽ đưa vé cho cô. Tôi làm xong mọi thủ tục rồi nên cô khỏi phải trả tiền.”

“Tôi cũng có tiền mà. Khi tôi về Seoul, anh Taek Gi đã trả tiền giúp tôi rồi còn gì.”

“Ngoài taxi ra không còn xe nào khác sao?”

“Giờ đây tàu điện cũng chưa chạy. Đi taxi không sao đâu mà.”

“... Tôi biết rồi. Mai gặp!”

“Tôi đến Kim Cheon rồi sẽ ra vườn ngay.”

“Ừ, tôi biết rồi.”

Ji Hyeon ngắt cuộc gọi với Taek Gi, nhét mảnh giấy ghi lại mã số hội viên rồi nhanh chóng nhấn nút nghe máy.

“Anh đợi lâu không ạ?”

Tít... Tít... Tít...

Ji Hyeon thở hổn hển nói nhưng đầu dây bên kia đã cúp máy. Không biết Tae Oh không đợi được nên cúp máy hay muốn ngắt khéo, nhưng cuộc nói chuyện với Tae Oh đã dừng lại như thế. Ji Hyeon phân vân không biết có nên gọi lại hay không, nghĩ rồi lại thôi. Bởi lẽ nếu làm vậy thực giống như cô đeo bám anh. Ji Hyeon buồn bã bỏ điện thoại xuống, khẽ tiếng thở dài.

“Anh ấy là người tốt nhưng mà...”

Cô ám chỉ Tae Oh.

“Ôi, từ mai lại phải lao động khổ sai rồi.”

Cô ám chỉ việc làm ở vườn nho.

Nghĩ đến công việc nặng nhọc, Ji Hyeon có chết cũng chẳng muốn đi, nhưng nghĩ đến lời mẹ bảo rằng mẹ đã tìm được việc ở siêu thị và công việc đó cũng khá ổn thì có không đi cũng không xong. Ji Hyeon trở lại với thực tế và quyết tâm thừa kế bằng được vườn nho, sau đó mang về trao cho mẹ.

Cô chìm vào giấc ngủ với hình ảnh của mình và Tae Oh cùng hoà vào trong bụi nho trĩu quả.

Ji Hyeon rời khỏi cửa soát vé, đang đi bộ ra cổng chính thì xuất hiện một cái bóng bám theo cô, đó chính là Taek Gi.

“Anh đến đây làm gì thế?”

Ji Hyeon giật mình hỏi với vẻ mặt thoáng chút mừng rỡ.

“Giờ này anh không bận sao?”

“Không sao.”

Taek Gi chìa tay như muốn mang đồ giúp Ji Hyeon, cô nói không cần, định không đưa thì Taek Gi giật lấy túi xách của Ji Hyeon mang đi.

“Ông có biết tôi quay lại không?”

“Tôi đã thưa với bác rồi.”

“Tôi xuống sớm hơn dự tính cho nên chắc ông không giận đâu nhỉ.”

Ji Hyeon nói làm Taek Gi phì cười.

Tới bãi đậu xe của ga Kim Cheon, Ji Hyeon leo lên xe tải, cô chợt phát hiện ra điều gì đó khác lạ ở Taek Gi cho nên nhìn anh chăm chú.

“Anh cắt tóc rồi à?”

“Ừm.”

“Trông gọn gàng đấy!”

“ ... ”

“Anh năm nay bao nhiêu tuổi nhỉ?”

“31 rồi.”

“Hơn tôi 5 tuổi.”

“ ... Ở Seoul cô có chuyện gì vậy?”

“Đâu có gì.”

“Thế sao cô lại khóc?”

“Tôi đâu có khóc.”

Ji Hyeon thầm nghĩ anh ta giả vờ không hay biết có hơn không, sao cứ hỏi mãi thế.

“Cô không muốn xuống đây, nhưng lại bị bắt đi nên mới khóc phải không?”

“Không phải!”

Ji Hyeon tức mình nói.

“Cô nộp đơn xin nghỉ việc chưa?”

“Dạ?”

Ji Hyeon giật mình khi nghe Taek Gi nhắc đến đơn xin nghỉ việc, Taek Gi nhìn cô chăm chăm.

“Cô chưa nộp phải không?”

“Không, không phải thế... Tôi nộp rồi.”

Những lời nói dối vặt vãnh như thế này nếu nói ra được một cách dễ dàng như chẳng có chuyện gì cả thì tốt biết mấy. Cứ trả lời tự nhiên như lúc thường có phải hơn không, đằng này Ji Hyeon lại cảm thấy như thể bị bóc mẽ, bất giác mặt đỏ lên.

“Cô không muốn làm, nhưng bị bắt làm đúng không?”

“Không phải vậy.”

“Vậy sao nhìn nét mặt cô không được vui?”

“Anh này.”

“Cô nói đi.”

“Thật ra, tôi không hề đi làm ở công ty.”

Ji Hyeon mặt đỏ bừng nói. Taek Gi quả nhiên quay phắt lại nhìn cô.

“Tôi chỉ ở nhà chơi thôi. Không hề đi làm.”

“...”

“Nếu nói với ông là tôi chỉ ăn chơi trong suốt mấy năm trời, chắc chắn ông sẽ không thích, cho nên bố tôi đã nói rằng tôi đi làm ở công ty.”

“Thế sao cô lại bảo phải về Seoul để nộp đơn xin nghỉ việc?”

“Mẹ tôi bảo rằng tôi đã nói là xin nghỉ phép để về quê mà ở lâu quá thì sợ bị lộ...”

Ji Hyeon vừa dứt lời, Taek Gi liền phá lên cười một cách đáng sợ.

“Anh đừng cười, tôi xấu hổ lắm.”

Ji Hyeon chuyển sang giọng bức tức nhưng Taek Gi vẫn không thể nào nhịn được cười.

“Cô đang chơi lêu lổng thì bác chủ vườn nho bảo sẽ cho đất nên hân hoan chạy xuống đây chứ gì?”

“Không phải như thế. Anh nghĩ tôi xuống đây vì thích thú sao? Có ai thích làm vườn cơ chứ?”

“Nếu cô chẳng có tình cảm gì với vườn nho, chỉ đơn giản xuống đây nhận đất thì khó mà được thừa kế đấy.”

Taek Gi nghiêm chỉnh nói.

“Tôi biết chứ. Thế cho nên tôi mới xuống đây để trồng nho. Nếu tôi làm vườn được thì tôi sẽ được nhận đất thôi. Chỉ cần được thừa kế đất, anh cứ chờ xem, tôi sẽ đuổi anh đi đầu tiên đấy.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi lại bật cười.

“Anh đừng cười. Dù cho lưng đau gối mỏi, tôi cũng sẽ làm việc cật lực để nhận được vườn.”

Ji Hyeon nói với vẻ mặt đầy ngạo nghễ.

“Sao đột nhiên cô lại nghĩ đến chuyện làm việc cật lực vậy?”

“Dừng giễu tôi nhé. Chỉ cần mẹ tôi không phải làm việc ở siêu thị thì tôi...”

“Con không cần đi cũng được. Không cần phải miễn cưỡng đi đâu.”

Sau khi chia tay với Yeon Hee, Ji Hyeon quay trở về nhà và thông báo với mẹ rằng ngày mai sẽ xuống Kim Cheon. Mẹ cô đã nói như vậy với vẻ mặt không vui chút nào cả.

“Dạ không, con sẽ đi.”

“Con bảo không muốn đi rồi cơ mà. Mẹ từ bỏ tham vọng rồi. Con đừng căng thẳng quá, cứ ở nhà đi. Mà con vừa đi xem công việc mới thế nào đấy thôi?”

“Không phải mẹ ạ, con bảo Yeon Hee là con không thể đi làm được rồi.”

“Sao cơ?”

“Tự dưng con muốn đi làm vườn. Con sẽ thừa kế đất. Con thấy tiếc và uổng công nên phải lấy đất bằng được.”

“Mới làm việc có mười ngày, tiếc gì chứ? Thôi đừng đi. Thấy con về mẹ mới biết làm vườn cực nhọc. Lại không được tắm nữa.”

“Bây giờ siêu thị còn mở cửa không hả mẹ?”

“Con muốn mua gì à?”

“Con phải mua một đồng băng vệ sinh mang theo mới được.”

“Giờ này thì đóng cửa rồi.”

“Vậy con đến Kim Cheon mua vậy.”

“Ji Hyeon à, không cần phải đi đâu con. Mẹ không nghĩ gì đâu.”

“Con cũng không sao mà. Con đi. Con sẽ nhận đất rồi tặng mẹ, cho mẹ xài thoải mái. Lúc nào đi hộp lớp cũ, mẹ cũng được nở mày nở mặt.”

“Thoải mái gì chứ? Mẹ biết ở đó cực khổ như thế nào rồi, giờ con đi thì sao mẹ yên tâm được. Không xài thoải mái cũng không sao. Cũng không cần nở mày nở mặt. Mẹ không đi thì làm gì cần mấy chuyện đó.”

“Dù sao, nếu có đất mẹ cũng không cần làm việc ở siêu thị nữa.”

“Vì con không muốn thấy mẹ làm việc ở siêu thị cho nên mới làm vườn à?”

“Con không muốn, con xót mẹ, dù sao thì con cũng sẽ đi làm vườn.”

“Con làm thu ngân thử xem, làm thử xem việc tính tiền cũng hay ra trò đấy? Về già lại đỡ bị chứng đãng trí. Thực ra có mấy cụ còn khuyên mẹ nên chơi bài nữa kia.”

“Đủ rồi mẹ ạ. Mẹ cũng nên ở nhà đánh bài hay chơi Go-Stop đi.”

“Con biết nghĩ cho mẹ từ khi nào thế này?”

“Từ giờ con sẽ dần dần nghĩ cho mẹ.”

“Cái con này...”

Ánh mắt cau có sắc sảo của mẹ dần đỏ hoe.

Mẹ ơi...

Hình như Taek Gi biết Ji Hyeon đang khóc cho nên rút mấy tờ khăn giấy trong xe đưa cho Ji Hyeon.

“Không cần đâu. Tôi phải lấy lại tinh thần làm việc. Tôi không muốn nghe những lời cầu nhàu chán ngắt và cũng không muốn bị mắng nữa đâu.”

“Tôi đâu muốn cầu nhàu.”

“Tôi bảo tôi toàn ngồi ở nhà không có công việc gì, anh có thấy chán không?”

“Không phải vì cô không muốn đi làm à?”

“Đương nhiên không phải, không phải vì tôi không muốn đi làm. Tôi rất muốn là đẳng khác. Tôi đã viết cả trăm tờ sơ yếu lí lịch rồi đấy chứ. Lại chụp cả đồng ảnh để dán vào lí lịch đến phát ngán. Tôi đã đọc hết mười cuốn sách nói về bí quyết phỏng vấn khi tìm việc. Tôi thật sự rất khổ sở vì việc này. Mọi người cứ nghi ngờ tôi tốt nghiệp từ trường danh tiếng nên tự cao, trong mắt chỉ có các công ty lớn chứ không muốn vào làm ở các công ty vừa và nhỏ, thành thử cao không tới, thấp lại chê, nhưng kì thực không phải vậy. Vốn dĩ tôi không lựa chọn công ty lớn hay nhỏ, cứ cầm đầu nộp hồ sơ khắp nơi chỉ cần có việc làm là tốt rồi. Nhưng lại không có bất kì công ty nào chịu nhận tôi cả. Anh không thể tưởng tượng nổi tôi thê thảm thế nào đâu.”

Ji Hyeon nói đoạn thở dài một tiếng.

“Tuy không tìm được việc làm nhưng tôi đã quyết tâm sẽ dốc sức để làm vườn rồi.”

“Tôi cũng mong như thế.”

“Anh chở giùm tôi đến siêu thị lớn trong thành phố nhé.”

“Làm chi vậy?”

“Tôi muốn mua vài thứ.”

Taek Gi đưa Ji Hyeon đến siêu thị Nông Hiệp, được coi là siêu thị lớn nhất ở trung tâm Kim Cheon. Ji Hyeon bảo Taek Gi đừng đi theo nhưng anh chàng vẫn cố ý bước vào. Bắt gặp Ji Hyeon đang phủi gói băng vệ sinh, anh chàng mặt mày bối rối.

“Tôi đã bảo anh đừng đi theo rồi cơ mà...”

Ji Hyeon nhìn gói băng vệ sinh và phì cười nhớ lại khuôn mặt tởm của Taek Gi.

Vừa về đến nhà, lũ chó mà Ji Hyeon từ trước đến nay luôn cảm thấy khó chịu lại chạy đến vẫy đuôi mừng rỡ.

“Chúng mày vẫn thích tao à? Dù tao luôn phốt lờ chúng mày?”

Bỗng dưng Ji Hyeon thấy có lỗi với lũ chó.

“Dù sao tao cũng sẽ ở đây lâu đấy, cho nên tao sẽ cố gắng sống một cách vui vẻ với chúng mày, rồi thế nào chẳng có tình cảm nhỉ.”

Bây chớ chẳng thể hiểu nổi Ji Hyeon đang nói gì nhưng hình như chúng biết là chuyện vui nên cứ vầy đuôi mãi.

“Ông ơi! Con quay lại rồi đây ạ!”

Ji Hyeon nói to nhưng chẳng có ai trả lời.

“Ông đi đâu rồi ạ?”

Cô định đi vào phòng nhưng chợt nhìn thấy chỗ mấy cây đổ trước đây giờ đã được san phẳng như thể đang xây dựng gì đó.

“Cái gì vậy ạ?”

Ji Hyeon hỏi Taek Gi lúc đó vừa mới đỗ xe, bước vào.

“Đang xây nhà vệ sinh với nhà tắm. Cô bảo cần mà.”

Ji Hyeon đã nhờ Taek Gi nói với ông nên có lẽ trong khoảng thời gian cô ở Seoul thì ông bắt đầu cho xây. Chẳng biết Taek Gi làm thế nào mà thuyết phục được ông khi ông không chịu thông cảm cho việc cô đã phải nhúng khăn ướt lau rửa bao ngày như thế.

“Chắc hơn một tuần thì xong.”

“Cám ơn anh đã nói với ông giúp tôi. Tôi đi thay áo rồi ra ngay.”

Ji Hyeon sắp xếp hành lý với tâm trạng thật thoải mái. Sau khi thay quần áo, Ji Hyeon bước ra ngoài, lúc này Taek Gi đã dọn sẵn mâm cơm trên sàn nhà và ngồi đợi.

“Hình như ông không có nhà ạ.”

“Bác đang ở ngoài vườn nho.”

“Có hai chúng ta ăn thôi liệu có sao không?”

“Ăn đi. Bác ăn ở ngoài ấy.”

Ji Hyeon đang ăn, chợt nghĩ ra việc gì đó rồi nhìn Taek Gi chăm chăm.

“Anh Taek Gi!”

“Gì vậy?”

“Anh đừng nói với ông chuyện trước đây tôi suốt ngày lêu lổng nhé.”

Ji Hyeon rụt rè nói còn Taek Gi thì phì cười.

“Nếu ông biết tôi tốt nghiệp đại học nhưng không tìm được việc làm, suốt ngày chơi bời, ông sẽ không vui đâu. Vả lại tôi ghét như thế.”

“Tôi hiểu rồi.”

“Còn nữa.”

“Cô nói đi.”

“Anh có thấy vui vì tôi trở lại đây không?”

Nghe Ji Hyeon hỏi, Taek Gi ngây ra như phỗng, chẳng nó là thích hay không thích, chỉ ngượng ngùng nhìn Ji Hyeon. Ngay Ji Hyeon cũng thấy ngượng ngùng khi hỏi một câu thật ngớ ngẩn.

“Chắc chẳng có lý do gì khiến anh vui cả.”

Ji Hyeon lẩm bẩm.

Mới đó mà đã một tuần từ khi Ji Hyeon quay lại Kim Cheon. Trong một tuần ấy, cô được Taek Gi cho nghỉ hai ngày. Cứ nghĩ vừa mới quay lại, nếu đòi hỏi ngay, cô sẽ bị mắng mỏ vì cho là lười biếng, nhưng khi Ji Hyeon đưa ra lý do, Taek Gi liền cho Ji Hyeon nghỉ ngay mà không cầu nhàu gì cả.

“Anh Taek Gi, anh cho tôi nghỉ hôm nay và ngày mai nhé.”

Ji Hyeon mở cửa phòng, nói như thể van lơn với Taek Gi đang ở ngoài sân.

“Tại sao?”

“Vì tôi *tới tháng* rồi.”

Taek Gi nhớ lại việc Ji Hyeon mua trữ sẵn một đồng băng vệ sinh hôm vừa xuống Kim Cheon, liền gật đầu như thể đã trông thấy một thứ lẽ ra không nên thấy.

“Cô nghỉ đi!”

“Tôi chỉ nghỉ hai ngày thôi. Vì ngày thứ hai và thứ ba là ngày cao điểm.”

“Tôi biết rồi.”

Vì chu kì kinh nguyệt là như vậy cho nên Ji Hyeon định nghỉ hai ngày rồi ra vườn nho làm, song Taek Gi lại bảo rằng nếu cô muốn nghỉ thêm thì cứ nghỉ. Có vẻ như anh ta cũng biết chuyện con gái khi bắt đầu chu kì thì trong vòng bốn năm ngày cảm giác vô cùng khó chịu.

“Không sao đâu mà.”

“Tôi nghỉ buổi sáng, ăn trưa xong, buổi chiều làm việc được rồi.”

“Thế à?”

Buổi sáng hôm ấy, Ji Hyeon nghỉ trong phòng, Taek Gi và ông về nhà cùng ăn cơm, bỗng nhiên có tiếng loa ở đâu vọng lại.

- A lô, a lô... mọi người có nghe thấy gì không? Một, hai, ba, bốn... a lô tôi trưởng làng đây. *(Hình như có tiếng ai đó rì rầm bên cạnh: Rốt cuộc mọi người có nghe được không nhỉ?)* À... Cũng không có gì đặc biệt, chúng tôi bắt con lợn để làng ra cùng ăn, mọi người tập trung ở đình nhé. Thời tiết nóng bức, tinh thần ỉu ê, sống không nổi. Cho nên gấp ăn một vài miếng thôi cũng được, mọi người cứ ra đình nhé. Lợn này là lợn nhà ông Hwang Pil Man, mời các ông các bà, anh chị em cùng ra đình chung vui.

Ở đây có cả đài phát thanh, phát tự do thế nhỉ.

“Ông ta bảo gì vậy, thịt con lợn khao cả làng phỏng?”

Ông ở trong phòng nhìn ra và hỏi.

“Bác Hwang bảo là vừa làm thịt một con lợn bác ạ.”

“Tốt quá, ta cùng đi đi.”

Ông khẩn trương ra khỏi phòng và leo lên máy cày.

Nghe bảo là làm thịt lợn, Ji Hyeon cứ nghĩ là thịt lợn đã được cắt lát, nướng lên, hoặc ăn như gỏi cuốn hoặc nấu chín cuộn ăn với kim chi, hoặc không thì cũng giống như món ba chỉ nướng. Thế nhưng, trời ơi! Ji Hyeon nào ngờ khi ra đến đình, cô đã xuýt ngất.

Con lợn của ông Hwang tưởng đã được làm sẵn, ai dè còn sống nhăn răng.

“Bây giờ mới bắt lợn làm thịt ạ?”

“Ừ, bây giờ mới bắt.”

Nghe Taek Gi trả lời, Ji Hyeon sa sầm nét mặt.

Trời ơi, mấy người lớn trong làng đuổi bắt con lợn đang kêu “eng éc” hoảng sợ, bắt đầu

cuộc giết mổ ngay tại chỗ.

Ji Hyeon tái mặt quay đi. Vì quay mặt đi nên Ji Hyeon không phải nhìn cảnh tượng giết mổ lợn, nhưng tiếng lợn kêu rung rợn vẫn vang tới liên hồi.

“Ôi, điên thật rồi, điên thật rồi.”

Ji Hyeon bắt đầu chạy, chạy thục mạng đến chỗ không còn nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của con lợn nữa. Cuối cùng chạy đến vườn nho, cô dừng lại thở hổn hển. Cảnh tượng nào dao, nào búa nện xuống con lợn hiện lên khiến Ji Hyeon khó thở, rung mình, mặt mày nhẩn nhó. Đúng lúc ấy có tiếng máy cày chạy đến. Ji Hyeon quay lại nhìn thì thấy đó là Taek Gi.

“Cô không sao chứ?”

“Tôi không thấy ổn chút nào.”

“Cô chạy cũng nhanh thật đấy.”

“Anh đừng trêu tôi.”

“Cảnh tượng đó khiến cô sợ đến thế à?”

“Không đáng sợ sao? Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi thấy người ta bắt giết lợn đấy. Hồi nhỏ tôi thấy bà tôi giết gà thôi mà đã sợ phát khiếp rồi.”

“Giết gà thì có gì mà phải sợ?”

“Dù thế nào thì cũng phải động tay giết nó. Bà tôi làm gà để đãi mấy đứa cháu từ Seoul về chơi. Bà căng cổ của hai con gà vẫn đang sống sờ sờ xuống nền đất rồi giẫm chân lên, nói chuyện với bố tôi cho đến khi chúng chết hẳn. Bà tôi vừa nói vừa cười nữa cơ.”

Ji Hyeon vừa kể vừa giàn giụa nước mắt. Taek Gi cười phá lên.

“Con gà bị chẹn ngang họng, không thể kêu được, cứ đập cánh liên hồi, trong khi bà tôi thì điềm nhiên trò chuyện cùng bố tôi.”

Ji Hyeon vừa nói với vẻ thương xót.

“Thịt lợn và thịt bò chúng ta ăn ngày thường cũng đều được làm thịt như vậy cả.”

“Nhưng chí ít là tôi chưa tận mắt nhìn thấy.”

“Cô không đói à?”

“Tôi không đói. Còn các bà các cô thì sao?”

“Vẫn ở trong đình.”

“Vậy sao anh Taek Gi lại đến đây?”

“Tôi cũng không hiểu vì sao nữa.”

“Có phải tại tôi nên anh muốn ăn lại không ăn được?”

“Không phải.”

Ji Hyeon bước đến gần lùm nho, ngồi xuống dưới bóng cây.

“Bắt đầu công việc ngay bây giờ phải không?”

“Cô cứ nghỉ ngơi thêm một lúc nữa cũng không sao.”

“Dạ dày tôi hơi khó chịu.”

“Cô muốn ăn nho không?”

“Tôi không.”

Taek Gi ngồi xuống cạnh Ji Hyeon.

“Anh có hay giết lợn không?”

“Không thường xuyên, thi thoảng thôi. Những lúc làng có tiệc tùng chẳng hạn.”

“Tôi e sẽ chẳng bao giờ quen nổi.”

Nghe Ji Hyeon rầu rĩ nói, Taek Gi mỉm cười.

“Giờ thì tôi ổn rồi.”

Ji Hyeon đi vào nhà kho của vườn nho lấy găng tay và kéo làm vườn chuyên dụng.

“Tôi phải làm từ phía sau phải không?”

“Ừ.”

Ji Hyeon vừa đeo găng tay, đang định bước đi thì Taek Gi đội lên đầu cô một chiếc mũ.

“Cảm ơn anh.”

Ji Hyeon quay lại nhìn Taek Gi.

“Nho này hái để giao cho siêu thị ạ?”

“Đúng rồi.”

Ji Hyeon ngắm nghía cây nho, khi lại gần thì phát hiện thấy một chùm nho chín mọng. Chùm nho ở trên cao, Ji Hyeon phải lôi chiếc thang bốn chân gần đó tới, đặt sát vào cây. Lên xuống thang chẳng phải việc mới làm một hai ngày, giờ thì Ji Hyeon đã rất thành thạo. Đứng trên thang, Ji Hyeon ngắm chùm nho chín mọng một cách thoả mãn, sau đó thì kéo lên cành cây.

“Chín mọng, tuyệt thật!”

Đúng lúc Ji Hyeon định cắt chùm nho, một con ong chẳng biết đậu ở đó từ bao giờ sau khi bị kinh động liền vo vo xông vào Ji Hyeon.

“Á á!”

Ji Hyeon hét lên, quơ tay đuổi con ong. Chiếc thang mất cân bằng, đổ nhào xuống.

“Ôi, mẹ ơi.”

Ji Hyeon cố lấy lại thăng bằng nhưng đã muộn mất rồi. Tưởng rằng sẽ dập mặt dập mũi, do đất cùng chiếc thang, nhưng Taek Gi nghe thấy tiếng hét thất thanh đã kịp thời chạy đến đón lấy Ji Hyeon. Hai người ôm nhau cùng ngã nhào xuống đất.

“Á!”

Tiếng hét này bật từ miệng Taek Gi, chứ không phải Ji Hyeon. Anh chàng hỗn hển, đẩy Ji Hyeon ra rồi đưa hai tay ôm lấy khu vực giữa hai chân, gập người lăn trên nền đất.

Khi ngã nhào xuống đất, chả ai kịp nghĩ đến tư thế ngã, hai người cứ ôm nhau ngã xuống, không biết góc độ ngã thế nào, chắc hẳn Ji Hyeon trong lúc sơ ý đã đụng phải phần nhạy cảm của Taek Gi, cũng tức là bộ phận vô cùng quan trọng đối với Taek Gi.

Ji Hyeon ngượng ngùng, không biết phải làm sao, còn Taek Gi găng vực mình đứng dậy nhưng vẫn phải hơi khom lưng.

“Này, *chỗ ấy* của anh không sao chứ?”

Ji Hyeon hỏi với vẻ rất biết lỗi, nhưng vừa ngẩng mặt lên đã gập về mặt như muốn giết người của Taek Gi.

“Không, *chỗ ấy*, tôi không có ý gì cả, chỉ là không biết anh có sao không... nhưng chắc chắn là anh có vấn đề rồi...”

Taek Gi vẫn nhìn trừng trừng Ji Hyeon, gương mặt anh chàng trắng bệch, hơi thở gấp gáp. Anh ta rảo bước đi vào phía trong vườn nho như thể chạy trốn, nét mặt có vẻ trách móc.

Ji Hyeon đột nhiên thấy mắc cười và cười phá lên.

“Sao lại khéo vậy nhỉ, đụng đúng *chỗ* nhạy cảm của người ta, suýt thì hỏng.”

Ji Hyeon nghĩ đến Taek Gi đang lẩn trốn ở đâu đó, lại không thể nhìn được cười. Sau một ngày làm việc, trên đường về nhà, Ji Hyeon phải cố gắng để ánh mắt mình không quét về phía hạ bộ của Taek Gi. Không có ý gì khác ngoài việc cô tò mò muốn biết xem nó có làm sao không. Trông vẻ mặt bình thản của Taek Gi thì có lẽ lúc này đã ổn rồi.

“Chỗ đó...”

“Sao cơ?”

“Tôi rất xin lỗi về chuyện ban nãy.”

“...”

“Chắc không sao chứ ạ?”

“Sao cơ?”

“Có ổn không?”

Nghe Ji Hyeon hỏi mấy câu, Taek Gi đột nhiên dừng máy cày lại.

“Nếu không ổn thì cô có chịu trách nhiệm không?”

“Trách nhiệm? Anh đừng đùa nhé. Làm gì đến mức ấy, trách nhiệm gì chứ?”

“Cô nghĩ là tôi đang đùa à?”

“À, tôi cũng biết là nếu chỗ ấy của đàn ông bị va chạm mạnh mẽ sẽ rất đau.”

Ji Hyeon nói đùa, nhưng Taek Gi liền túm ngay lấy cổ tay cô.

“Nếu sau này có chuyện gì xảy ra với tôi thì cô tính thế nào?”

“Anh cứ nói thẳng xem có chuyện gì xảy ra đi nào?”

“Nếu tôi tuyệt giống, cô có chịu trách nhiệm không?”

“Làm gì đến nỗi ấy nhỉ... Nhưng nếu xảy ra tình huống nghiêm trọng đó thì cũng chết dở.”

“Vậy nên cô đừng có coi đây là chuyện đùa nữa.”

“Tôi có đùa đâu. Xin lỗi anh.”

Ji Hyeon nói một cách hối lỗi. Taek Gi mới buông tay cô ra.

Taek Gi lại bắt đầu nổ máy cày. Ji Hyeon đã cố gắng hết sức để nhìn cười, nhưng cuối cùng cũng không nhìn nổi nữa, cô cười phá lên.

“Đừng có cười!”

Mặc dù nghe thấy Taek Gi quát lớn, nhưng Ji Hyeon vẫn chưa thể hoàn toàn ngừng lại.

Trong suốt hai tuần quay lại Kim Cheon, Ji Hyeon không lười nhác, không phạm lỗi, thành quả của việc chăm chỉ làm lụng là không phải nghe những lời nói càu nhàu của Taek Gi. Nhưng lao động cật lực hết như các bác nông dân đã khiến toàn thân Ji Hyeon mệt lử, xương cốt rã rời. Lúc này, nhà tắm cũng vừa được xây xong. Kết thúc một ngày làm việc mệt nhọc trở về mà được tắm tấp thì sướng biết bao. Nhà vệ sinh lại được lắp bồn cầu xả nước hiện đại, ban đêm đi vệ sinh cũng không phải sợ sệt nữa. Nhưng ông không hài lòng với việc ngày nào Ji Hyeon cũng tắm, không quen với việc lãng phí nước, ông cho rằng mức vài gáo nước dội qua người là xong, làm gì phải tắm tấp lâu la như thế? Bởi vậy ông đã to tiếng trách mắng, làm Ji Hyeon phải lén lút tắm vào những lúc ông không có nhà hoặc lúc nửa đêm khi ông đang ngủ.

Ji Hyeon cầm khăn lên, im lặng rời khỏi phòng, sau khi chắc chắn đèn phòng ông đã tắt, mới nhón bước đi về phía nhà vệ sinh. Cô dừng lại trước nhà vệ sinh, bật đèn nhà kho chứa máy cày như lời Taek Gi mach. Nhà vệ sinh mới xuất hiện thì cái nhà kho cũ chứa máy cày cũng biến mất, thay vào đó, nó bị đẩy dời sang chỗ nhà xí cũ trước kia. Lí do bật đèn nhà kho rất đơn giản. Chính là để cho ông, người dùng nước keo kiệt ấy, không phát hiện ra việc cô đi tắm. Nhà kho ở ngay cạnh nhà vệ sinh mới, vậy nên bật đèn bên đó thì bên trong nhà vệ sinh cũng rất sáng, việc tắm tấp sẽ không gặp khó khăn gì. Taek Gi cũng biết giữa đêm hôm mà đèn nhà kho bật sáng nghĩa là Ji Hyeon đang tắm, cho nên anh cũng không dám bén mảng đến gần nhà vệ sinh.

Ji Hyeon nhanh chóng lén vào nhà vệ sinh, cởi quần áo và bắt đầu tắm. Biết bao nhiêu mồ hôi vã ra cả ngày, làm sao có thể không tắm mà đi ngủ cho được, ông có thể hiểu được không? Nếu sợ lãng phí nước thì đâu cần làm nhà tắm kiêm nhà vệ sinh. Dù có phải lén lút đi tắm như con mèo vụng trộm, vẫn quá là sung sướng.

Khổ sở đợi cho đến lúc ông đi ngủ với cơ thể nhớp nháp là một cực hình, cho nên khi làn nước mát trạm vào da thịt, Ji Hyeon thấy thật sướng khoái vô cùng. Ji Hyeon gội đầu, tắm rửa kĩ cơ thể nhớp nháp mồ hôi, đang lau khô mình bằng khăn bông thì đột nhiên đèn ở nhà kho vụt tắt. Mọi thứ diễn ra chỉ trong tích tắc!

“Đứa nào bật đèn ở nhà kho thế hử?”

Tiếng quát như sấm động của ông vang lên.

Ji Hyeon thót tim, còn chưa kịp lau khô mình đã vội mặc quần lót, nhưng lúc ấy, qua cửa sổ, cái bóng của ông bước đến nhà vệ sinh đã hiện rõ.

“Cháu đang dở tay một chút ạ, cháu vừa về phòng lấy một ít đồ.”

Taek Gi vốn biết Ji Hyeon đang tắm cho nên nghe có tiếng hỏi anh liền chạy ra đáp lời.

“Làm gì đấy?”

“Máy cày trục trặc nên cháu đang kiểm tra một chút.”

“Thế hở? Thế ai vịn vòi nước, sao nghe có tiếng nước chảy?”

Lúc ấy Ji Hyeon mới chỉ kịp mặc một chiếc quần lót, còn ông thì đã cầm vào tay cửa rồi.

“Để cháu kiểm tra ạ!”

Taek Gi nhanh chóng chạy tới chặn cửa.

“Chắc chưa khoá vòi nước phải không?”

“Chắc vòi nước bị hỏng thôi ạ.”

“Thế thì phải sửa lại đi chứ.”

Chẳng qua là tắm tấp một chút thôi, nhưng cứ như thế phạm tội phản quốc. Ji Hyeon đứng chờ người ở đó, không dám nhúc nhích, tay cô ôm chặt mớ quần áo khắp người run lập cập.

“Vâng ạ, cháu sửa luôn đây ạ. Bác mới về nhà ạ?”

Cứ tưởng ông ngủ rồi, thì ra ông ra ngoài. Giữa đêm hôm khuya khoắt, ông không ngủ mà lại đi đâu vậy nhỉ?

“Mở cửa ra thử xem. Xem chỗ nào rò nước?”

“Oái!”

Ji Hyeon nhanh chóng nấp mình vào sau cánh cửa, cánh cửa lập tức được đẩy ra.

“Để con kiểm tra. Bác đi ngủ đi ạ!”

Taek Gi liền bước vào trong nhà tắm, đứng tựa lưng vào cửa, nhắm cản chân ông.

“Ta biết rồi. Ji Hyeon đang ngủ đấy à?”

“Vâng, hình như ngủ rồi ạ.”

“Được rồi. Bật đèn lên, sửa cho xong đi rồi đi ngủ.”

“Vâng ạ.”

Nghe tiếng bước chân của ông đã đi xa, Ji Hyeon định đóng cửa lại, bất thành lình đèn bật sáng. Đúng lúc ấy, Taek Gi quay người lại, trực diện nhìn Ji Hyeon.

“Ồi!”

Ji Hyeon kinh hãi, vội lấy áo che ngực, lập tức quay người ra sau. Taek Gi cũng vội quay mặt đi, hắng giọng bước ra ngoài.

Chết mất, chết mất thôi! Tôi phát điên mất, điên lên mất!

Ji Hyeon đương nhiên muốn mặc ngay quần áo, nhưng khốn nỗi người chưa ráo nước, ngay áo con cũng không thể mặc luôn vào được, chứ chưa nói tới áo pull hay quần thể thao. Cuối cùng, khá khốn đốn, Ji Hyeon cũng mặc xong quần áo lên người, phủ một chiếc khăn lên đầu và chạy một mạch về phòng với tốc độ chạy đua một trăm mét. Sau khi đóng chặt cửa phòng, Ji Hyeon bắt đầu vò đầu.

“A a a, thật điên lên mất thôi!”

Ji Hyeon chui vào trong chăn.

“Làm sao mình mới được tắm yên ổn đây? Xem ra phải biểu tình mới được.”

Ji Hyeon trần trở trong chăn.

“Xấu hổ quá đi mất!”

Ngày hôm sau, Ji Hyeon vào bếp thì thấy Taek Gi đang vo gạo. Anh chàng dường như có ý tránh mặt Ji Hyeon, Ji Hyeon cũng không dám nhìn thẳng vào Taek Gi.

“Để tôi vo cho!”

Ji Hyeon nói, cố gắng hạn chế sự giao tiếp bằng ánh mắt, Taek Gi lẳng lặng đặt giá gạo đang vo xuống, đi về phía tủ lạnh. Ji Hyeon vo xong liền cho gạo vào nồi. Taek Gi chuẩn bị thức ăn, Ji Hyeon cũng phụ giúp một tay, cả hai đều cố gắng tránh nhau, ai nấy đều mím môi mím lợi.

Bàn ăn đã dọn sẵn, Ji Hyeon nghĩ bụng không rõ ông bị làm sao, giờ này rồi mà vẫn chưa thấy ông đâu, đoạn bước ra khỏi bếp. Taek Gi đại để cũng nghĩ như Ji Hyeon. Dường như đồng thời, cả hai cùng bước ra khỏi cửa bếp, và họ đã đụng mặt nhau.

“Tôi ra gọi ông dậy!”

“Ok.”

Ji Hyeon rời khỏi bếp, đứng trước cửa phòng của ông, nói bằng một giọng hết sức cung kính: “Đến giờ dùng bữa rồi ông ơi!”

“Ta không muốn ăn. Hai đứa cứ ăn đi.”

Từ trong phòng vang ra giọng nói cọc cằn của ông.

Ji Hyeon trở vào bếp, báo rằng ông không ăn, rồi ngồi vào chỗ đối diện với Taek Gi và bắt đầu dùng bữa.

“Có khi nào... hôm qua ông biết tôi tắm cho nên hôm nay không ăn sáng không? Ông lại khó chịu phải không ạ?”

“Chắc không phải vì chuyện đó đâu.”

“Vậy tại sao ông lại bỏ bữa sáng?”

“Chắc có việc khác.”

“VẬY Ờ. MỖI LẦN ÔNG CÁU, TÔI ĐỀU RẤT SỢ.”

“ÔNG LÚC NÀO CHẢ THỂ.”

“BIẾT THỂ, NHƯNG TÔI VẪN CHƯA QUEN ĐƯỢC.”

Ji Hyeon xúc một thìa cơm cho vào miệng, rồi nhìn sắc mặt của Taek Gi nói.

“ANH ĐÃ NHÌN THẤY...”

“GÌ CHỨ?”

“ĐÊM QUA... TRONG NHÀ VỆ SINH... Ý TÔI LÀ...”

Taek Gi ngừng lừa cơm.

“ANH CHƯA THẤY GÌ... PHẢI KHÔNG?”

Phụt!

Taek Gi bặm miệng lại, sau đó bật cười.

Ji Hyeon đỏ mặt liếc nhìn anh ta. Taek Gi có vẻ đang rất khó khăn để nhịn cười, anh ta gắng nghiến chặt răng lại mà vẫn phát ra những tiếng “khùng khục”.

“ĐỪNG CƯỜI NỮA!”

Ji Hyeon nghiến răng cảnh cáo. Taek Gi uống một ngụm nước, trấn tĩnh lại.

“TÔI MUỐN TẮM MÀ CŨNG KHÔNG ĐƯỢC TẮM THOẢI MÁI, CỨ PHẢI LO SỢ NƠM NÓP, ỨC ĐẾN CHẾT ĐI ĐƯỢC MÀ ANH CÒN CƯỜI Ờ?”

Ji Hyeon luôn miệng cầu nhàu thì bỗng cảm thấy nước mũi như sắp xổ ra, vội lấu mu bàn tay quệt bừa ngang mũi.

Hình như mình bị cảm ờ. Sao đột nhiên lại chảy nước mũi nhỉ?

Ji Hyeon xúc một thìa cơm lên, trên bát cơm trắng đột nhiên có chất dịch màu đỏ rơi vào. Taek Gi trông thấy trước tiên, vội ngẩng đầu lên nhìn, Ji Hyeon kêu thất thanh “Trời ơi!”, đoạn cũng ngẩng đầu lên. Lúc này hai lỗ mũi như thể chời đợi đã lâu, lập tức tuôn ra hai dòng máu.

“MÁU CAM!”

Taek Gi thất thần, đứng phắt dậy, lập tức lấy khăn giấy bịt lỗ mũi lại cho Ji Hyeon.

“ĐẤY ANH XEM, TÔI CỐ SỐNG CỐ CHẾT LÀM VIỆC NÊN MỚI CHẢY MÁU CAM THỂ NÀY. MÀ LẠI BỊ CHẢY Ờ

cả hai bên mũi nữa chứ.”

“Chảy máu cam không chết đâu.”

“Có ai bảo chết đâu? Ý tôi là tôi đã rất chịu thương chịu khó làm việc đấy chứ.”

“Tôi biết rồi. Cô chăm chỉ lắm.”

Lấy khăn giấy nhét vào hai lỗ mũi của Ji Hyeon, Taek Gi tiếp tục lấy một nhúm khăn giấy xoắn lại, mang đến bồn rửa để thấm nước. Anh lau tay và những chỗ bị dính máu cam cho Ji Hyeon bằng giấy ướt ấy, đoạn dịu giọng bảo Ji Hyeon hôm nay hãy nghỉ ngơi, chớ đi làm.

“Tôi được nghỉ à?”

“Cô nghỉ đi.”

“Hôm nay phải xuất hàng đi mà.”

“Không sao đâu.”

“Thôi, tôi không muốn nghỉ. Ông không thích thấy tôi ngồi chơi trong phòng đâu.”

“Để tôi nói giúp dùm cho.”

“Thôi, anh đừng nói. Ông mà cáu lên chắc tôi rụng tim mất. Cứ để tôi ra vườn làm.”

Ji Hyeon lôi hai mảnh khăn giấy nhét trong mũi ra, trong khi Taek Gi dọn giúp cô chỗ cơm bị máu rơi vào.

“Tôi không ăn nữa đâu.”

“Ăn thêm đi.”

“Tự dưng không thích ăn gì nữa.”

Ji Hyeon xé miếng giấy mới nhét vào mũi rồi đứng lên, Taek Gi nhìn cô với vẻ rất thương xót. Việc này khiến Ji Hyeon nghĩ bụng: *chắc hẳn mình lầm tưởng, làm gì có chuyện anh ta lại xót mình?* Nghĩ đoạn, cô đặt ấm đun nước lên bếp gas, định pha một tách cà phê.

“Bụng rỗng uống cà phê không tốt đâu.”

Taek Gi cất lời, Ji Hyeon liền thờ ơ đáp lại: “Không sao đâu anh.”

Ji Hyeon đợi nước sôi, pha cà phê, rồi mang ra ngoài hành lang uống, Taek Gi bước ra với đĩa cơm cho lũ chó.

“Để tôi mang cho chúng nó.”

Ji Hyeon đột nhiên đứng phắt dậy, khiến Taek Gi không biết có chuyện gì xảy ra.

“Tôi muốn làm quen với lũ chó.”

“Con hơi bé tên là Jin Suk, còn con to là Jin Pal.”

“Chúng có tên nữa à?”

“Có chứ.”

“Jin Suk, Jin Pal, những cái tên thật thú vị. Nhưng trông chúng không giống chó ta, sao lại gọi là Jin Suk và Jin Pal nhỉ?”

Ji Hyeon cầm đĩa cơm và đi tới chuồng chó, vừa đi vừa gọi Jin Suk, JinPal. Lũ chó có lẽ đã đánh hơi thấy mùi cơm, liền nhồm cả dậy, vừa vẫy đuôi vừa sủa.

“Ăn đi, Jin Suk, Jin Pal!”

Ji Hyeon vừa đặt đĩa cơm xuống, hai con chó lập tức châu đầu vào ăn.

“Bố của chúng là giống chó Trần Đảo, còn mẹ của chúng là giống chó quê, chính là con chó của bà Jin Ju.”

Taek Gi đặt đồ lên máy cày và nói.

“Chó lai hả anh?”

“Ừm”

“Vậy nên chúng mày đâu phải hạng tầm thường, Jin Suk, Jin Pal nhỉ!”

Ji Hyeon dịu giọng ngồi xuống cạnh lũ chó.

“Lúc nào không có ông thì tao tắm cho tụi mày nhé. Ông mà thấy thì ông lại mắng, đến nước cho người tắm còn chẳng có, nữa là nước cho chó.”

Nghe Ji Hyeon nói xong, Taek Gi phì cười.

“Có ngon không? Bọn mày ăn nhiều góms nhỉ. Tao vào thay đồ rồi lại ra nhé.”

Ji Hyeon đi vào phòng, vừa đi vừa lẩm bẩm ‘thèm ăn hamburger quá đi mất’, song không hề biết rằng Taek Gi đã nghe thấy lời cô nói.

Ji Hyeon ra vườn ngồi gọt ổi để buổi trưa xe tải đưa lên Seoul, đột nhiên cô không thấy Taek Gi đâu cả. Đoán rằng Taek Gi đang ở sâu trong vườn ổi nên Ji Hyeon vẫn cần mẫn cùng các bà cô ngồi gọt ghém. Đến lúc đếm số lượng. Taek Gi chẳng biết từ đâu hiện ra và bảo Ji

Hyeon đi theo anh.

“Có việc gì vậy? Tôi đang phải kiểm kê số lượng.”

“Vào vườn hái thêm nho.”

“Bây giờ ạ? Chỗ này cũng nhiều rồi mà...”

Ji Hyeon thấy việc đóng gói nhẹ nhàng hơn việc hái nho, nên cho rằng Taek Gi cố ý bắt cô làm việc nặng nhọc, thành thử tự nhiên xì mặt đi theo Taek Gi. Tuy nhiên, khi vào trong vườn, Taek Gi thỉnh linh đưa cho Ji Hyeon một món đồ.

“Cái gì vậy ạ?”

“Cô ăn đi, bữa sáng cô chẳng ăn được mấy.”

“Nhưng là món gì vậy?”

Ji Hyeon mở túi giấy ra xem thì thấy có hamburger và cốc coca.

“Hamberger? Anh mua ở đâu vậy ạ?”

“Mua trên đường vào thành phố. Cô bảo muốn ăn mà.”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi bằng ánh mắt vô cùng cảm kích nhưng Taek Gi vẫn có vẻ phớt lờ như mọi khi, anh ta bắt đầu hái nho.

“Tôi ăn một mình à?”

“Cô ăn đi!”

Ji Hyeon cầm chiếc bánh hamburger, lột lớp giấy gói rồi cắn một miếng.

“Ôi ngon quá!”

Hồi ở Seoul thực ra Ji Hyeon cũng không hay ăn loại fast food này, nhưng lâu rồi không ăn cho nên cảm thấy rất ngon miệng. Coca có đá lạnh và hamburger, thực sự quá tốt phước.

“Nếu tôi nói tôi muốn ăn kem, anh sẽ mua cho tôi chứ?”

Câu hỏi của Ji Hyeon khiến cho Taek Gi nhìn cô bật cười.

“Lần sau tôi phải nói là muốn ăn pizza chứ nhỉ.”

“Muốn ăn gì thì cô cứ nói, tôi mua cho.”

“Anh có muốn ăn thử không?”

“Thôi.”

“Anh không thích thứ này sao? Ngon mà. Anh ăn thử đi này.”

“Thôi được rồi mà.”

“Thôi được rồi nghĩa là được đúng không? Anh ăn thử đi. Có muốn ăn thêm nữa, tôi cũng không cho đâu.”

Ji Hyeon đưa chiếc hamburger cho Taek Gi, anh hết nhìn cái bánh lại quay sang nhìn Ji Hyeon, cuối cùng mỉm cười và cắn một miếng.

“Ngon chứ?”

“Ngon lắm.”

“Thấy chưa, tôi bảo là ngon mà. Anh uống coca đi này.”

Ji Hyeon đưa cốc coca, Taek Gi ngần ngại nhìn cái ống Ji Hyeon vừa hút cách đó vài giây, sau đó đưa vào miệng hút rồi trả lại cho Ji Hyeon.

“Tuyệt không?”

“Ừm.”

“Lần sau anh mua hamburger tôm cho tôi nhé.”

“Được rồi, tôi nhớ rồi.”

Ji Hyeon tươi cười cắn thêm một miếng bánh thì nghe có tiếng gọi “Anh ơi”.

“Anh!”

Giọng nói nhẹ nhàng này đương nhiên là của Hong Y rồi.

Sao cô ả này lại đến đây?

“Hong Y à?”

“Dạ.”

Ji Hyeon cảm nhận được sự biến đổi cảm xúc của Taek Gi.

“Xin chào!”

Ji Hyeon mở lời chào trước, Hong Y cũng chào đáp lại. Cô gái này vừa chào vừa nhìn chăm chăm vào chiếc bánh hamburger và cốc coca trên tay Ji Hyeon.

“Anh à, chắc anh bận lắm nhỉ?”

“Cũng hơi bận chút thôi.”

“Nghỉ tay một chút cũng không được ạ?”

“Một chút thì không sao.”

Giọng cô ta ngọt ngào quá nhỉ.

Đúng lúc Ji Hyeon đang tị nạnh với giọng nói mượt mà của Hong Y thì chuông điện thoại trong túi quần cô reo lên. Ji Hyeon đưa cốc coca cho Taek Gi tỏ ý nhờ anh giữ hộ, rồi lấy điện thoại ra nghe.

“Alô?”

“Ji Hyeon à?”

“Vâng, ai thế ạ?”

“Anh, Tae Oh đây.”

“A, vâng, anh Tae Oh.”

Gương mặt Ji Hyeon bỗng sáng rực lên. Nghe Ji Hyeon gọi người đàn ông ở đầu dây bên kia là anh Tae Oh. Taek Gi nhú mày lại.

“Em đang ở đâu đấy?”

“Ở Kim Cheon anh ạ.”

“Ở đâu? Vườn nho à?”

“Vâng ạ, có việc gì vậy anh?”

“Mình nói chuyện một chút nha.”

“Vâng.”

Hong Y và Taek Gi bắt đầu dính chặt với nhau trò chuyện.

“Ngày mốt anh sẽ xuống KyeongJu, vì có cảnh quay ở đấy. Nếu em rảnh, anh hy vọng chúng ta gặp nhau một chút. Anh không dám chắc phải quay mất bao nhiêu lâu nhưng anh cũng định về nhà ở Po Hang một chuyến.”

“Em lúc nào cũng rảnh anh ạ. Nếu không em đến KyeongJu cũng được. Chỗ em ở rất gần Kyeong Ju.”

Ji Hyeon bất giác bắt gặp ánh mắt của Taek Gi, trông anh có vẻ thần thộn.

“Nếu tiện anh sẽ đến Kim Cheon. Anh xuống Kyeongju xem tình hình thế nào đã rồi điện lại cho em. Được chứ?”

“Vâng, cứ thế đi ạ!”

Ji Hyeon không thể nói thẳng ra rằng, cô rất mong Tae Oh đến thăm mình. Lúc này Taek Gi và Hong Y đã đi vào sâu trong vườn.

“Thế nhé, anh gọi lại cho em sau!”

“Vâng ạ.”

Ji Hyeon cúp máy miên man tưởng tượng cảnh Tae Oh đến thăm cô thì tốt biết bao, rồi chợt hướng mắt về phía Taek Gi và Hong Y đang đi xa dần.

Gì vậy, họ định làm gì mà phải đi sâu vào trong vườn thế kia?

Ji Hyeon cắn miếng hamburger trên tay và nhai nhồm nhoàm, dưới chân cô là cốc coca Taek Gi bỏ lại. Ji Hyeon cầm coca lên, nghĩ bụng chẳng biết Taek Gi và Hong Y làm gì trong cái chỗ khuất người kia.

“Họ làm gì nhỉ, chỉ còn hai người thì còn làm gì nữa.”

Ji Hyeon vừa ăn vừa canh cánh trong lòng. Người trong làng ai cũng biết mối quan hệ giữa Taek Gi và Hong Y, Ji Hyeon cũng biết, nhưng khi trông thấy hai người họ dính với nhau tận đáy lòng cô lại cảm thấy bức mình, ghen ghét.

“Sao mình lại phải ghen nhỉ? Quái lạ thật.”

Vừa nhủ vậy nhưng Ji Hyeon không thể kiềm chế được sự tò mò, cô bắt đầu đi về phía Taek Gi và Hong Y.

“Thật là, sao lại không nói được trước mặt mình chứ? Sao phải lẩn tránh? Hai người đó định làm gì vậy?”

Ji Hyeon tự cười giễu rồi đi vào trong vườn, thấy Taek Gi và Hong Y đang ngồi đằng xa.

Hai người họ ngồi nói chuyện, gần đến mức mũi như sắp chạm vào nhau. Họ nói chuyện gì, Ji Hyeon không nghe thấy được vì cô đứng cách quá xa. Nhưng Hong Y thì ngồi ở góc độ mà Ji Hyeon có thể nhìn thấy rất rõ. Nét mặt cô ta rạng rỡ như tràn ngập tình yêu.

“Bộ dạng sướng phát điên lên kìa!”

Ji Hyeon bĩu môi.

Ji Hyeon quay trở ra sau khi thấy mình quá cả nghĩ. Người ta yêu nhau, mình vào nhìn trộm làm gì chứ. Thật đáng thương.

Ji Hyeon ăn nốt chiếc bánh hamburger Taek Gi đã mua cho cô, đột nhiên thấy chiếc bánh không còn mùi vị gì nữa, đoạn trở lại nơi các bà cô đang đóng gói nho.

Ngày Tae Oh báo sẽ đến chơi, từ sáng sớm, Ji Hyeon đã lăm lăm trong tay chiếc điện thoại. Từ tinh mơ đến sáng trắng rồi đến trưa, Ji Hyeon thắc mắc không hiểu sao giờ này lẽ ra Tae Oh đã có thể gọi điện thoại cho mình mà vẫn chẳng thấy tăm hơi. Đến tận tối, Tae Oh vẫn chưa gọi điện. Ji Hyeon tự nhủ, thay vì ngồi ngây ra đợi, chi bằng gọi cho anh ấy trước. Cô cứ lăm lăm nhắm một mình, lúc quay phim chắc anh ấy quá bận nên không gọi cho mình được, quay xong thế nào anh ấy cũng sẽ gọi ngay thôi.

Ji Hyeon thiết tha mong ngóng điện thoại của Tae Oh đến mức ấy, phải chăng cô vẫn còn yêu anh, có vẻ lòng cô vẫn còn hướng về anh. Ngày ấy, Ji Hyeon đã rất nhớ và muốn gặp anh nhưng không thể nào gặp được, cô đã từ bỏ. Thời gian cứ thế trôi qua, cũng có đôi lúc Ji Hyeon nhớ lại và cảm thấy chua xót nhưng rồi cô vẫn cố quên đi để sống. Vậy mà lại ngẫu nhiên gặp nhau, bao yêu thương, tiếc nuối tưởng đã xa rồi, nay ủa về sống lại.

Khác hẳn thái độ với Kyu Jin, Ji Hyeon cho rằng Tae Oh là người đáng tin cậy, cô đặt nhiều niềm tin vào anh, khi Tae Oh thay đổi thái độ, cô đã vô cùng thất vọng. Anh là người đàn ông cô không muốn đánh mất. Nguyên nhân dẫn đến việc chia tay đau phải do lỗi lầm của Ji Hyeon, tất cả tại Kyu Jin, vậy nên cô càng thêm day dứt. Dù thời gian ở bên Tae Oh ngắn hơn thời gian quen biết Kyu Jin, nhưng nó khiến Ji Hyeon đau khổ hơn nhiều so với lúc cô chia tay Kyu Jin. Tae Oh là người đàn ông để lại cho Ji Hyeon nhiều cảm xúc và rung động thế đấy.

“Anh ấy sẽ gọi lại thôi!”

Ji Hyeon mòn mỏi chờ điện thoại của Tae Oh.

Ngày hôm sau, Tae Oh vẫn không gọi, ngày hôm sau nữa cũng vậy. Ngày thứ tư, đến đêm. Tae Oh mới gọi cho Ji Hyeon, bảo rằng anh đang trên đường trở về Seoul, khiến Ji Hyeon thất vọng vô cùng.

“Lịch trình kín hết, anh còn chẳng có thời gian về thăm nhà ở Po Hang. Anh xin lỗi, đã hẹn gặp em rồi mà lại không giữ lời được.”

“Không sao, anh bận việc mà.”

Ji Hyeon cố gắng trả lời để không lộ vẻ thất vọng.

“Khi nào quay xong bộ phim truyền hình này, anh sẽ quay về Po Hang một chuyến, đến lúc đó anh sẽ gọi em, mình gặp nhau nhé. Còn không thì khi nào em quay lại Seoul gọi cho anh cũng được.”

“Vâng. Cứ vậy đi anh ạ.”

“Em thế nào rồi, làm việc vất vả không?”

“Vất vả gì đâu anh.”

“Vậy liên lạc sau nhé.”

“Vâng.”

Ji Hyeon tiu nghỉu, nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại, rồi chậm chậm bước ra khỏi nhà.

“Thật lòng mà nói, anh Tae Oh bảo là gặp nhau cũng đâu có nghĩa là sẽ quay lại với nhau.”

Ji Hyeon vừa đi vừa đọc thoại cho vơi bớt nỗi buồn, một hồi lâu cô dạo bước đến tận vườn nho. Đang vào mùa thu hoạch, người làm ca đêm cũng nhiều, những chỗ đóng gói được thắp đèn sáng trưng. Ji Hyeon nghĩ bụng Taek Gi chắc vẫn còn ở vườn nho, lúc về cô sẽ đi về bằng máy cày. Nhưng khi bước vào vườn nho, đèn sáng trưng song không còn một ai cả.

“Mọi người đi đâu hết rồi nhỉ? Đi ăn tối cả rồi à?”

Không có ai ở chỗ đóng gói, Ji Hyeon từ từ đi vào trong vườn xem có ai đây không thì nghe vẳng từ đâu đó một giọng nói rất quen thuộc. Là giọng nói của ông.

Ông cũng đang ở đây à?

Ji Hyeon bước về hướng phát ra tiếng nói thì thấy ông từ phía sau lưng. Ông đang ngồi dưới gốc nho, cô định gọi rồi lại thôi. Bởi không chỉ có một mình ông, còn có một bà cụ cũng đang ngồi ở đó.

“Sao bà không nghĩ thoáng được ra nhỉ? Có ai nói gì đâu?”

Giọng nói ông cộc cằn.

“Già cả rồi, còn làm mấy chuyện nực cười ấy làm gì.” Bà cụ đáp lời.

“Nực cười gì chứ. Chúng ta có làm gì trái đạo lý đâu, có như bọn trẻ đâu?”

“Dù không trái đạo lý nhưng ông đã đành là ông Kim, còn tôi là bà goá.”

Bà cụ ấy mình đã gặp ở đâu rồi nhỉ? Đúng rồi! Chính là bà cụ đã cho kim chi!

“Goá thì không tái hôn được sao? Ông ấy mất cũng hơn chục năm nay rồi, có hề gì chứ?”

“Người ta không nói ra nói vào?”

“Mặc kệ miệng đời, miễn mình không để tâm là được.”

“Sao lại không để tâm được chứ. Sẽ mệt lòng đấy.”

“Nghĩa là bà không muốn chứ gì?”

Ông dùng dùng nổi giận.

“Ý tôi là mình già cả, lần thẩn rồi, làm đám cưới mà làm gì.”

“Thế bà cứ tính lén lút gặp nhau hằng đêm như thế này à?”

“Giời ạ, tôi cũng không biết nữa. Làm thế nào mới được bây giờ?”

“Thế nào là thế nào. Cứ làm đám cưới rồi sống chung chứ còn sao nữa.”

Ôi trời ơi!

Ji Hyeon vô cùng ngạc nhiên, vội vàng ngậm chặt miệng lại.

Ôi trời ơi là trời!

Ji Hyeon sắp phá lên cười nhưng vẫn cố gắng ngậm chặt miệng.

Trời đất ơi, chuyện gì thế này? Ông đang yêu cơ đấy!

Không ngờ trên đời lại có chuyện thế này, chuyện hai người già kì quặc yêu nhau. Nghe là biết tự đáy lòng ông muốn cưới và sống cùng bà, dù chỉ một ngày cũng được, còn bà thì lại sợ những người trong làng chỉ trích nên lần nữa băn khoăn.

“Vậy thì việc kia thế nào?”

“Việc nào chứ?”

“Chẳng phải tôi đã bảo bà thứ ba này khi đảo Jeju à?”

“Đang bận thế này mà chúng ta vẫn đi đảo Jeju được sao?”

“Thằng Taek Gi biết việc, nó tự lo được. Ta cứ đi thôi!”

“Tôi biết rồi, nào thì đi đảo Jeju.”

“Đã lén lút gặp nhau nói chuyện thế này rồi, lại còn đi chơi cùng nhau nữa, thế mà không chịu làm đám cưới là sao nhỉ?”

“Tôi đã nói rồi, người trong làng sẽ nói ra nói vào đấy!”

“Người trong làng thì can hệ gì!”

“Ồi dào, thật là. Làm gì mà ông lại nổi cáu như thế?”

“Thì bà đừng có khiến tôi bực.”

Ông vẫn nổi giận đùng đùng.

Ji Hyeon nghĩ bụng, chắc mình sẽ chẳng bao giờ thêm để ý đến một người đàn ông thế này dù có ở ngay bên cạnh, ông có gì tốt mà bà cụ phải chịu đựng như thế nhỉ.

“Bà bảo yêu tôi, tôi cũng yêu bà, vậy mà bà lại đi lấy thằng khác. Đến khi già, tôi bảo sống chung thì bà lại sợ ánh mắt người đời, dứt khoát không đồng ý.”

“Sao ông lại lôi chuyện đó ra nữa rồi. Ông cụ nhà tôi bảo không được lấy ông, bắt tôi phải lấy ông ấy. Ông bảo tôi phải làm thế nào.”

“Thế à, thế bà sống với tên lái vườn ấy tốt lắm à?”

Ôi ôi, trông ông kìa. Thật thú vị!

Ji Hyeon cảm thấy rất thú vị khi chứng kiến cảnh ông ghen. Cô thóp bụng lại để khỏi bật cười.

“Nếu cứ thế này thì đừng gặp nhau nữa. Cứ hễ gặp là ông lại nói cái giọng ấy.”

Cuối cùng thì bà cũng nổi giận và đứng phắt dậy, ngay lập tức ông kéo bà ngồi xuống.

“Tôi chẳng đã bảo bà trốn đi cùng tôi rồi đó thôi.”

“Làm sao mà trốn được. Ông cụ nhà tôi biết tôi đi gặp ông, suýt chết vì tức đấy. Ông không biết sao.”

“Bỏ đi với tôi có gì mà phải tức chết?”

“Tôi làm sao mà trốn đi được. Hồi đó tôi đâu có biết phải làm thế nào.”

“Vì thế cho nên bà đi lấy cái thằng Jin Tae đó hả?”

Ông lại cáu kỉnh.

“Ông cụ bảo thế thì sao tôi dám cãi lời.”

“Bà không biết tôi và thằng Jin Tae có mối thâm thù à!”

“Ông lôi cái chuyện từ đời tám hoánh ấy ra mà nói chỉ tổ đau đầu thêm thôi.”

“Ngày đó bà lấy thằng Jin Tae, tôi muốn giết quách nó đi cho rồi, nhưng tôi vẫn cố nhịn đấy.”

“Dù gì cũng là chốn thân tình, sao ông lại chửi người quá cố như chửi con mình thế! Ông tránh ra nào, bỏ tay ra!”

Bà đứng phắt dậy.

“Ngồi xuống đã!”

“Thôi, tôi không muốn nói chuyện với ông nữa.”

“Tôi đã bảo là ngồi xuống đi mà.”

Ông ấn bà ngồi xuống bằng mọi cách.

“Jin Tae thì Jin Tae, thế thì đã sao.”

“Ông cứ nói dai dẳng mãi nên tôi mới thế.”

“Trước khi chết, bà không muốn thử sống cùng nhau một lần hay sao.”

“Già mà còn làm chuyện xấu hổ...”

“Làm gì xấu hổ chứ. Khi sống đời sống vợ chồng với tên Jin Tae thì bà chẳng kêu ca, còn với tôi thì bà không muốn chứ gì!”

“Tôi điên mất thôi. Ông có nói thế nào thì tôi cũng mặc, thôi đi!”

Dường như bà thật sự đã nổi giận, Ji Hyeon thấy bà hất tay ông liền rón rén quay trở ra.

“Ôi trời ơi, ông mắc cười quá đi mất. Ôi chuyện gì thế này?”

Ji Hyeon mím chặt môi nhưng vẫn phì cười. Cô bước ra khỏi vườn nho thì thấy bóng đen thành linh xuất hiện ngay trước mặt, Ji Hyeon hết hồn ngẩng lên thì thấy Taek Gi đứng đó.

“Cô làm gì ở đây?”

“Đâu có gì, tôi đi hóng mát ấy mà.”

“Cô đi bộ tới à?”

“Vâng, lúc tôi đến không thấy anh.”

“Tôi vừa từ nhà đằng kia về.”

“Vậy ạ... Khi nào anh về nhà?”

“Tôi về ngay giờ đây.”

“Anh chở tôi về với nhé.”

“Tôi biết rồi. Cô đợi một lát nhé.”

Taek Gi định đi về phía Ji Hyeon vừa bước ra. Ji hyeon nhanh chóng ngăn anh lại nói: “Anh đừng vào đó.”

“Sao vậy?”

“Ở đó... Ông đang ở trong đấy.”

“Thế à? Thế thì sao?”

“Ông ở đó cùng với bà. Ở đằng ấy ấy...”

Ji Hyeon cười sặc sụa.

“Ông cũng có bồ đấy!”

Ji Hyeon đứng sát lại, nói thì thầm vào tai Taek Gi như thể tiết lộ một bí mật hết sức ghê gớm.

“Tôi biết từ lâu rồi.”

“Anh biết rồi à?”

“Ừ, tôi biết rồi.”

“Anh biết cả chuyện ông muốn cưới bà làm vợ á?”

“Biết chứ.”

Taek Gi cười nói.

“Ông bảo bà lấy nhau đi nhưng bà không chịu, nên ông rất bực mình.”

“Việc đó tôi cũng biết.”

“Anh biết hết rồi nhỉ. Biết rồi thì cũng phải động viên người ta vài câu chứ.”

“Người trong làng hầu như ai cũng biết cả rồi, chỉ có ông và bà tưởng không có ai biết thôi.”

“Thật vậy ạ?”

Ji Hyeon cười phá lên.

“Họ thật ngây thơ quá đi mất.”

“Nhưng dễ thương mà.”

“Vâng, dễ thương thật. Thú vị nữa. Ông và bà sẽ đi đảo Jeju.”

“Thế à? Ta về thôi.”

Taek Gi đi trước, Ji Hyeon chạy theo sau.

“Hình như ông yêu bà từ lâu lắm phải không ạ?”

“Bà cũng yêu bác mà.”

“Nhưng bà lại lấy người khác?”

“Vì thời trai trẻ, bác mang tiếng xấu nên ông cụ nhà bà đã phản đối kịch liệt, sau đó gả vội bà cho người khác.”

Taek Gi leo lên máy cày và nói.

“Ông nội tôi cũng nói như vậy, hồi trẻ ông họ... dù gì thì ông còn được gọi là đầu gấu mà.” Ji Hyeon ngồi xuống cạnh Taek Gi nói.

“Mọi người đều nói vậy.”

“Vậy nên ông chẳng bao giờ rời làng anh nhỉ? Vì ông bị bà làm cho tổn thương?”

“Thế đấy, trước lúc ấy bác đã rất cộc cằn rồi.”

“Vậy ạ, nói thực... ở cạnh người có tính cách như ông khổ lắm. Ở lâu thế nào cũng bị lây tính nóng của ông.”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi chỉ biết cười.

“Người trong làng đều biết cả rồi, giờ cũng chả có ai đàm tiếu, phải chi bà đổi ý, chịu lấy ông thì hay biết mấy. Ông đã nổi giận đùng đùng đấy.”

“Hai người ấy mà lấy nhau thì tốt quá rồi.”

“Còn anh Taek Gi định bao giờ lấy vợ?”

Ji Hyeon hỏi nhưng không thấy Taek Gi trả lời.

“Anh không kết hôn với cô Hong Y à?”

“Cũng đang định như vậy.”

“Cô Hong Y làm việc ở nơi khác ạ?”

“Cô ấy làm y tá ở Tae Gu.”

“À ra vậy.”

“Cô ấy chỉ về vào cuối tuần thôi.”

“Ra là thế. Y tá... một công việc tốt nhỉ.”

“Cũng đúng. Thỉnh thoảng cô ấy còn truyền nước cho các cụ trong làng nữa.”

“Vậy ạ.”

Ji Hyeon quay đầu lại nhìn Taek Gi. Anh ta nói anh ta định kết hôn với Hong Y. Lạ quá, sao Ji Hyeon lại cảm thấy tiếc nuối vậy nhỉ. Không phải tiếc vì Taek Gi lấy Hong Y, thực ra không biết chừng cô tiếc cho Hong Y hơn là tiếc cho Taek Gi, cảm giác tiếc nuối cứ ngập ngộn vì thấy Taek Gi lấy một cô gái khác.

Mình nghĩ linh tinh gì vậy? Sao phải tiếc? Tiếc gì chứ?

Ji Hyeon vội xua tan ý nghĩ ấy trong đầu. Dù vậy nhưng cô... vẫn cảm thấy có chút tiếc nuối.

Đêm trước khi lên đường đi đảo Jeju, có lẽ vì được đi du lịch cùng bà nên trông ông rất vui vẻ.

“Mai ta đi đặng này có tí việc.”

Ăn cơm tối xong, ông đứng dậy nói băng quơ.

“Ông đi đâu ạ?”

Biết tổng rồi nhưng Ji Hyeon vẫn đùa hỏi.

“Đặng này là đặng nào hả ông?”

“Thì cứ biết thế. Chắc ta sẽ phải đi vài ngày.”

“Ông đi một mình ạ?”

“Một mình, tất nhiên rồi.”

Ông nói với giọng khoa trương.

Ai dà, ông đi đảo Jeju với bà chứ gì.

Ji Hyeon phì cười.

“Một mình có được không?”

Ông hỏi Taek Gi, ý rằng Taek Gi có làm việc một mình được không. Trời ạ, từ khi ông bà yêu nhau, ông có bao giờ nghĩ đến chuyện vườn nho đâu.

“Từ mai các anh trai tráng làng bên sẽ sang giúp ta bác ạ.”

“VẬY Ờ. THẾ THÌ TỐT RỒI.”

“Vâng, bác cứ đi đi. Đừng lo bác ạ.”

“Ừ, ta biết rồi.”

Ông bước ra khỏi bếp, Ji Hyeon cứ lẩm bẩm nói rằng quá thú vị, Taek Gi cũng phải phì cười.

“Phải chi ông thường xuyên đi du lịch với bà thì hay biết mấy.”

“VÌ SAO?”

“Không có ông, tôi mới tắm thoải mái được. Từ ngày mai là được giải phóng rồi.”

Ji Hyeon reo to rồi đứng dậy đi rửa chén.

“Ông ở nhà thì cô cũng cứ thoải mái mà tắm.”

“Ông bảo tôi ngốn nước mà.”

“Cô thấy ai nhìn cô tắm bao giờ chưa?”

“Ôi trời, anh nói gì vậy? Anh bảo tôi trơ trẽn vậy sao?”

“Không, tôi bảo cô cứ mạnh dạn tắm đi. Mồ hôi nhễ nhại thế kia mà không tắm thì sống làm sao được.”

“Tôi cũng muốn làm như vậy lắm chứ. Chẳng biết khi hẹn hò với bà, ông có đổ mồ hôi không, không tắm có được không, chứ tôi mà không tắm thì tôi không sống nổi.”

“Bác vốn dĩ ít tắm lắm.”

“Việc ít tắm có khi phải xem lại tiểu sử gia đình. Ông nội tôi cũng hầu như không tắm, bà tôi cần nhần suốt ngày. Có phải mùi cơ thể đơn thuần đâu, mà rõ ràng là một mùi khó chịu.”

Ji Hyeon lắc đầu tỏ vẻ kinh tởm.

“Từ mai sẽ bận túi bụi đây. Chính thức vào mùa thu hoạch rồi.”

“Tôi đang chuẩn bị tinh thần đây.”

“Cố gắng làm tốt nhé.”

“Vâng, chúng ta cùng làm tốt nhé.”

Taek Gi nói sẽ bận túi bụi quả không ngoa chút nào. Từ tờ mờ sáng cho đến tối mịt, một tay người làm không xuể, tinh thần rệu rã, hết ngày này qua ngày khác. Trước đây công việc cũng bận, nhưng cả khi người thành phố đã thành thói bước vào kì nghỉ ở nông thôn, người ta vẫn phải đầu tắt mặt tối. Bởi phải giao hàng từ những vùng thành thị gần Kim Cheon cho đến tận những khu chợ nông sản xa xôi ở Seoul.

Phải hái nho lúc hương vị nho ngon nhất và phải đặt nho lên khay của khách trước khi nho rụng mới có thể bán với giá cao nhất. Không phải cứ để ở trên cây lâu là nho sẽ ngày một ngon ngọt hơn, nho phải hái đúng lúc, không được chậm trễ, và phải bán ngay.

Do làng thiếu người nên phải nhờ trai làng bên sang giúp, từ sáng sớm Ji Hyeon đã thấy một tốp trai lạ hoắc ở vườn nho. Nghe nói trai làng bên sang giúp thế này thì lần sau trai làng này phải sang làng bên giúp lại. Giúp đỡ nhau như vậy kể cũng tốt. Thường thì tiền công mướn người rất đắt, tiền vốn cũng không lo đủ, cho nên giúp đỡ nhau đôi bên cùng có lợi. Nhưng dĩ nhiên ai nấy đều mệt mỏi.

Quả thật, khi có những chàng trai lực lưỡng này xuất hiện, tốc độ công việc trở nên nhanh hơn hẳn so với khi chỉ có các bà cô.

Lần đầu tiên gặp các chàng trai làng bên tại vườn nho, Taek Gi đã giới thiệu Ji Hyeon là cháu gái của bác Kim chủ vườn nho này, và đó cũng là lần đầu tiên Ji Hyeon trở thành trung tâm của sự chú ý kể từ khi đến Kim Cheon. Chưa cần biết Ji Hyeon đến từ Seoul, chỉ cần thấy có con gái thôi, trai tráng nông thôn cũng đã thích thú rồi. Không phơi bày lộ liễu, cũng không âm thầm lẳng lặng, họ vô tư sỗ sàng, song lại rất tử tế với Ji Hyeon. Trong số năm chàng trai chưa vợ đến phụ việc có một người ngoài ba mươi, bốn người còn lại đều trẻ tuổi. Không chỉ có *chú* thêm lấy vợ đối xử tốt với Ji Hyeon, mà cả bốn chàng còn lại cũng đều đối tốt với cô một cách lạ thường.

Đừng xách nặng! Vào chỗ mát ngồi nghỉ một lát đi! Em vất vả quá!... Những câu nói quá mức quan tâm khiến Ji Hyeon xị mặt, cảm thấy phiền phức không chịu được.

“Chúng nó cứ nhìn thấy gái là mất hồn ấy mà.”

“Sao mà ngứa mắt với mấy cái ánh mắt ấy thế.”

“Ơ hay, mấy cái thằng!”

Không chấp nhận được thái độ của đám con trai làng bên, các bà cô quay lại xì xầm to nhỏ. Trong số ấy, anh chàng lớn tuổi nhất chỉ cần bắt gặp ánh mắt của Ji Hyeon là lập tức đỏ mặt. Cô tự hỏi: Anh chàng này giở trò gì vậy? Trên đời lại có người sổ sàng đến thế sao, toàn một lũ con trai hề thấy gái là sáng mắt.

Lúc ăn trưa thậm chí cả khi ăn nhẹ họ đều như vậy, tranh nhau chăm sóc Ji Hyeon, ai không chăm sóc được cho cô thì bực dọc. Ji Hyeon bối rối, chẳng biết phải nhìn đi đâu trước những sự quan tâm quá mức này. Nhưng thật lòng mà nói, cô cũng thấy vui vui.

Anh chàng lớn tuổi nhất được ngồi ăn cơm cạnh Ji Hyeon, từ lúc bắt đầu ngồi xuống cho đến khi ăn hết cơm, mặt cứ đỏ phừng phừng như người uống rượu. Các bà cô được thể trêu: “Chắc chẳng cần mua tương ớt đâu nhỉ, cứ chấm vào mặt cái thằng này là có ngay.” Từ khi sinh ra đến giờ, đây là lần đầu tiên trong đời Ji Hyeon nhận được sự quan tâm lớn lao đến thế. Cô vừa có cảm giác ghê ghê, song cũng vừa hí hửng trong lòng.

“Ji Hyeon ăn cây kem hoa quả này.”

Ji Hyeon đang đứng trên thang bốn chân hái nho thì một anh chàng làng bên gọi. Anh ta đang cầm một cây kem trên tay.

“Cảm ơn anh.”

Trong lúc Ji Hyeon leo thang xuống, cùng lắm cũng chỉ có hai bậc, anh chàng kia thể hiện tình cảm thắm thiết của mình bằng hành động giữ chặt chân thang cho Ji Hyeon.

“Nóng lắm phải không.”

“Vâng, nóng quá anh ạ.”

“Ji Hyeon ăn một miếng đi.”

Anh chàng làng bên tận tay bóc giấy gói cho Ji Hyeon.

“Cảm ơn anh. Anh mua về từ lúc nào thế ạ.”

“Trời nóng chết mất. Tôi chạy ra hàng bên cạnh hợp tác xã Liên Hợp mua đấy.”

“Có cả hợp tác xã Liên Hợp nữa cơ à? Tôi chẳng biết chỗ đó ở đâu cả.”

“Cô từ Seoul xuống chắc chưa đi thăm thú các làng rồi.”

“Vâng, vì tôi chưa có thời gian đi dạo ạ.”

Trời nóng bức thế này mà ăn một cây kem mát lạnh vào người thì mọi cơn khát đều tan biến cả.

“Tôi tên là Kim Ho Jun.”

“Đến giờ tôi mới biết tên anh đấy.”

“VẬY Ạ?”

“VẬY TỪ NAY TÔI SẼ GỌI ANH LÀ ANH HO JUN.”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.”

Nghe Ji Hyeon nói, Ho Jun đỏ mặt thích thú.

“Nhà Ji Hyeon có mấy anh chị em?”

“Tôi có một cậu em trai, năm nay học lớp 12. Tuổi tôi và nó cách nhau hơi xa, tôi là con cả.”

“Bố mẹ Ji Hyeon vẫn còn cả phải không?”

“Vâng.”

“Tôi là con út, trên tôi còn có ba người anh nữa.”

“Nhà anh không có chị em gái ạ?”

“Không có. Toàn con trai nên mẹ tôi rất vất vả. Bố tôi mất rồi, còn mẹ tôi thì bây giờ anh cả đang phụng dưỡng. Tôi là con út đâm ra lại hay, không có gánh nặng chăm sóc mẹ, và cũng không cần phải lo lắng cho em út.”

Ji Hyeon chẳng thể hiểu nổi vì sao Ho Jun lại mang chuyện gia đình ra kể với cô.

“Thằng Ho Jun đi đâu mất rồi, lại đi quấy rầy Ji Hyeon.”

Mấy anh làng bên từ phía sau Ho Jun đi tới, Ho Jun trừng mắt, vẻ mặt như sắp phải một mình chống chọi với thế lực thù địch.

“Trời hôm nay oi, sợ cô Ji Hyeon mệt nên tôi mua cây kem mang tới cho cô ấy.”

“Tui cũng mua kem cho Ji Hyeon đây này, Ji Hyeon ăn thêm một cây nữa nhé.”

“Thôi ạ, cái này đủ rồi ạ.”

Ji Hyeon nhẹ nhàng khước từ, nhưng anh con trai vừa chạy đến vẫn tỏ ra thất vọng.

“Làm vườn vất vả lắm phải không?”

“Lúc đầu thì cũng mệt nhưng bây giờ hình như quen rồi ạ.”

“Cô Ji Hyeon đến chắc bị mấy tên trai làng Gae Ryeong trêu chọc rồi ấy nhỉ?”

“Chuyện ấy thì... trai làng này ngoài anh Taek Gi ra tôi chưa gặp ai cả... nên chưa bị chòng ghẹo.”

“Thằng nhãi Taek Gi này sượng thật đấy.”

“Ai là thằng nhãi chứ.”

“Taek Gi đối xử có tốt với cô không?”

“Bây giờ thân thiện rồi, chứ lúc đầu tôi sợ phát khiếp. Vì tôi không làm được việc.”

“Taek Gi nổi nóng với cô à? Thằng này, tôi phải cho nó một trận mới được.”

“Chúng tôi làm hết cho, cô Ji Hyeon cứ vào trong chỗ mát nghỉ ngơi đi nhé.”

“Thôi ạ. Tôi mà nghỉ, anh Taek Gi lại nổi giận cho xem.”

“Taek Gi mà nói gì thì cô cứ bảo tôi. Tôi không nhẹ tay với hắn đâu.”

Ji Hyeon bỗng thấy mình như trở thành một nàng công chúa, có thể sai bảo đám thị tòng.

Nếu ngày nào cũng được đối đãi như thế này thì có việc gì không làm được cơ chứ.

“Ji Hyeon cứ nói đi. Ji Hyeon có muốn ăn gì không?”

“Không ạ. Anh Ho Jun cho cây kem nên bây giờ hình như tỉnh hẳn rồi ạ.”

Câu trả lời của Ji Hyeon khiến mặt Ho Jun bừng sáng.

“Bắt đầu làm việc thôi, các anh ơi!”

Bây giờ Taek Gi từ đằng xa nhìn về phía Ji Hyeon với vẻ mặt không mấy dễ chịu, rồi lớn giọng nói.

“Biết rồi, cái thằng này!”

Đám con trai làng bên đi về phía Taek Gi, Ji Hyeon cúi đầu chào Ho Jun tỏ vẻ cảm ơn vì đã mua kem cho cô, sau đó lại leo lên thang làm việc.

“Ngày mai tôi sẽ mua cho cô ấy. Cậu đừng có xen vào nhé.”

Ji Hyeon phì cười khi thấy các anh con trai khác lườm Ho Jun và buông lời cảnh cáo anh ta.

Ngày hôm sau các anh trai làng bên vẫn duy trì sự quan tâm cháy bỏng đối với Ji Hyeon như

thế. À không, còn kịch liệt hơn thế.

“Ji Hyeon ném thử cái này đi.”

Ngay khi Ji Hyeon vừa đến vườn nho, anh trai lớn tuổi liền chìa ra một giỏ cà chua.

“Đây là cà chua ạ.”

“Tôi trồng cà chua mà.”

“Thế ạ? Nhưng mà anh cho nhiều quá thì phải.”

“Ôi dào, nhiều nhận gì đâu. Tôi rửa sạch lắm rồi, cô Ji Hyeon cứ thế ăn thôi.”

“Cám ơn anh nhé. Tôi sẽ ăn.”

Ji Hyeon nhận lấy giỏ mây thì *chú* ấy then đổ mặt.

“Ông anh ơi, bọn em bấy lâu nay đến mùi cà cũng chẳng ngửi, vậy mà ông anh lại đem cho con gái người ta nhiều thế cơ à.”

Các anh trai khác chòng ghẹo.

“Rồi anh cũng sẽ cho chúng mày.”

“Nhìn anh đâu phải người phóng khoáng thế, đừng miễn cưỡng.”

“Đừng là đừng thế nào.”

Anh *chú* cau mặt.

Khi thời tiết oi bức đến đỉnh điểm, các chàng trai tranh nhau đưa kem cho Ji Hyeon, không còn cách nào khác, Ji Hyeon đành chọn lấy hai trong số những cây kem ấy. Dù luôn miệng nói rằng mình rất tiếc và xin lỗi vì không thể ăn thêm được, nhưng trong lòng Ji Hyeon lại cảm thấy rất vui. Những chàng trai không được Ji Hyeon chọn mặt mày tiu nghỉu, còn những chàng được chọn thì hí hửng ra mặt. Đây đâu phải là cuộc tuyển chọn đàn ông vào hậu cung mà chỉ đơn thuần là việc Ji Hyeon chọn cây kem hợp khẩu vị của mình. Vậy mà các chàng lại buồn vui với những chuyện giản đơn như thế. Cuộc sống thật thú vị biết dường nào.

Ji Hyeon làm quần quật cả ngày, song giỏ cà chua anh *chú* làng bên cho luôn được đặt cạnh cô để khi rảnh tay cô lại lấy từng quả ra ăn. Cà chua ngon và ngọt vô cùng. Trái cây vừa hái, còn tươi rói là tuyệt nhất. Cà chua tươi đến mức bỏ vào trong miệng cắn nghe rôm rộp giòn tan, hương vị thanh mát, sáng khoái.

Anh *chú* thấy Ji Hyeon liên tục ăn cà chua, có vẻ rất vui, mặt mày hơn hớn.

“Làm một ly rượu nào.”

Đang ngồi ăn nhẹ thì Ho Jun mời rượu.

“Thôi ạ.”

“Ji Hyeon không uống được rượu à?”

“Không phải, tôi mà uống rượu thì không làm việc được.”

“Ôi dào, nếu Ji Hyeon không làm được thì cứ ở đấy mà ngủ. Làm ly rượu đã.”

“Tôi hề uống rượu là mặt đỏ ửng lên, trông xấu lắm.”

“Xấu gì chứ! Khuôn mặt Ji Hyeon mà ửng đỏ thì đẹp vô cùng. Ji Hyeon có vẻ đẹp tự nhiên, mặt ửng hồng lên nữa thì trông như hoa hậu ấy.”

Anh chú Chong Sik nói văng cả nước bọt.

Oh my God, được khen là hoa hậu cơ đấy!

“Vậy thì cô uống một ly đi.”

Đã được ví đến cỡ hoa hậu rồi nên Ji Hyeon cũng muốn uống thử một ly.

“Vậy thì tôi uống bia nhé.”

“Thế cũng được.”

Ho Jin đặt bình rượu xuống, cầm chai bia lên thì Chong Sik đã cầm chai bia rót vào ly tự lúc nào.

“Cụng một ly nào.”

Chong Sik nâng ly lên nói.

Ji Hyeon cũng nâng ly lên định cụng ly với Chong Sik, song những anh chàng còn lại đều cùng lúc nâng ly, tíu tít cụng vào ly của Ji Hyeon như một bày ong.

“Coi bộ dạng chúng kìa. Ngứa mắt chịu không nổi. Chúng làm tôi điên lên mất!”

“Lũ chúng nó muốn lấy vợ quá rồi nên thấy con Ji Hyeon như thấy tia sáng cuối đường hầm đó mà.”

“Chắc bị chì chiết chuyện vợ con dữ lắm rồi.”

Các bà cô quay trở lại gièm pha các chàng trai làng bên, tuy nhiên tình cảm một mực yêu quý và tán dương đối với Ji Hyeon của các chàng trai vẫn chẳng hề xoay chuyển.

Taek Gi đã uống hết mấy ly rượu trong lúc ngồi ăn cùng, song chẳng nói một lời nào. Ji Hyeon được trai làng bên vây quanh, đối xử như với một nàng công chúa, không hề biết rằng Taek Gi đang cố nén vẻ mặt được dán hàng lớp tâm trạng dày cộp, bằng cách ăn sùm sụp bát canh bánh bột mì vừa mang ra.

Anh chú Chong Sik mời rượu, các anh còn lại cũng thay phiên nhau mời bia, không còn cách thoái thác, Ji Hyeon đành nhận ly bia, vừa uống được hai ly, mặt đã nóng bừng.

Không phải Ji Hyeon không uống được rượu, trái lại cô có thể uống thoải mái một lúc hai ba chai, nhưng vấn đề ở chỗ, như đã nói, Ji Hyeon hễ uống là mặt đỏ. Dù uống một ly hay hai ly thì mặt Ji Hyeon vẫn đỏ rất nhanh. Ji Hyeon thấy ghét mặt mình đỏ ửng lên vì rượu nhưng dường như đám con trai không nghĩ vậy. Ngày xưa tên Kyu Jin cũng bảo rằng mặt cô đỏ trông rất trong sáng đáng yêu, còn bây giờ mặt cô đỏ lên thì cánh trai làng càng ra sức chòng ghẹo, lại nghe thấy có người gọi cô là hoa hậu.

“Khí sắc tuyệt đẹp!”

“Hoa hậu Hàn Quốc mà ị!”

“Ji Hyeon đẹp hơn hoa hậu Hàn Quốc nhiều. Hoa hậu làm sao bằng. Người gầy nhom, lại còn cao lêu nghêu. Con gái thì phải như Ji Hyeon đây mới là đẹp.”

Ôi trời ơi, thật là, sao lại thế! Mấy anh chàng này có ý đồ gì mà ngoạc cả mồm ra khen cô thế này. Ji Hyeon thấy vui lắm nhưng không thể cười được, cô che gương mặt đỏ ửng vì rượu, ra vẻ ngượng ngùng. Thật ta không phải cô làm bộ làm tịch. Cảm giác ngượng khi bị chửi thẳng vào mặt cũng tương tự như cảm giác ngượng khi người ta liên tục khen mình hết lời.

Ji Hyeon làm những việc còn lại trong tâm trạng vui vẻ, còn Taek Gi chẳng biết bức xúc chuyện gì mà nổi giận.

“Đừng có ở đó cười nói nữa, làm việc hộ tôi một cái đi!”

Taek Gi hét tướng lên còn Ji Hyeon nhìn anh, thắc mắc không hiểu sao anh lại thô lỗ đến thế.

“Tôi đang làm việc đây thôi.”

“Ý tôi bảo là cô chú tâm làm việc đi.”

“Tôi không chú tâm thì đang làm gì đấy cơ chứ?”

“Cô vừa làm vừa cười cợt đấy thôi.”

“Cười cợt hay nhẩy múa thì đó là chuyện của tôi, tôi biết tôi phải làm gì, anh đừng có xen vào.”

Ji Hyeon lăm bắm quay ngoắt đầu đi, Taek Gi cũng dừng dừng nổi giận bỏ đi mất.

“Chắc thấy các anh làng bên đối xử với mình tốt quá nên anh ta nổi giận đây mà.”

Ji Hyeon nhìn theo lưng Taek Gi cho đến khi anh đi đến tít xa, miệng không ngớt lầm bầm nhưng khi Taek Gi quay lại nhìn, Ji Hyeon lại ngoảnh mặt đi.

“Dẫu sao cũng vẫn là người thô lỗ mà thôi.”

Ji Hyeon thấy chẳng cần thiết phải mất vui vì Taek Gi, cô mỉm cười và lại bắt đầu làm việc.

Ngày ngày nhận được sự quan tâm ân cần của các chàng trai làng bên, Ji Hyeon cười thầm trong bụng và cảm thấy như vậy mới đáng để sống. Nghĩ đến việc những chàng trai làng bên chỉ còn sang phụ việc mấy ngày nữa, cô cảm thấy tiếc nuối. Chỉ vài ngày nữa thôi, sự quan tâm sẵn đón này sẽ chấm dứt.

Chong Sik, người hôm mang cà chua, hôm mang rau diếp, có hôm lại mang cả một bao dưa hấu đến cho Ji Hyeon mặt đỏ bừng ngượng ngùng, bỏ các chàng trai đang làm ca đêm khác để chạy theo Ji Hyeon đang chuẩn bị đi về nhà. Anh ta đã phải lấy hết dũng khí để nói với vẻ hết sức bình tĩnh.

“Cô có rảnh thì đến vườn cà chua của tôi chơi nhé.”

“Vườn cà chua ạ?”

“Taek Gi biết đấy, cô cứ nhờ nó chở tới là được. Tôi sẽ biếu cô thật nhiều cà chua.”

“Đúng rồi, chú Chong Sik có lần bảo vườn nhà chú trồng cà chua mà?”

“Ơ, sao giờ lại gọi là chú. Tôi chưa có vợ mà.”

Chong Sik đỏ mặt, nói có vẻ không hài lòng.

“Cô gọi tôi là anh Chong Sik đi.”

“Vâng ạ.”

“Nhất định phải đến đấy nhé!”

“Vâng.”

Taek Gi đến chở Ji Hyeon về, Chong Sik quay lại vườn nho như thể chạy trốn, còn nét mặt Taek Gi khi lái máy cày cũng chẳng bình thường chút nào cả.

“Anh ta nói chuyện gì thế?”

“Việc riêng ấy mà.”

Ji Hyeon cố ý khiêu khích.

“Tôi hỏi là anh ta đã nói gì?”

“Sao vậy, anh tò mò à? Anh ta rủ tôi đến vườn cà chua chơi, bảo sẽ cho cà chua. Được chưa?”

“Cô sẽ đi chứ?”

“Tôi không muốn đi nên dù đã trả lời rằng sẽ đi nhưng không có nghĩa là nhất thiết phải đi. Nhưng nếu chỉ đi thăm vườn thôi thì cũng có gì xấu.”

Ji Hyeon nghĩ Taek Gi đang ghen nên nói chung chung như vậy.

“Trong số các anh làng bên cô có ưng ai không?”

“Không.”

“Vậy tại sao lại thân thiết thế?”

Taek Gi hỏi, giọng hơi run.

Anh chàng này đang ghen thật sao?

“Thân thiết ư? Tôi đâu có thân họ, mấy anh đó làm thân với tôi đấy chứ. Đâu có lý do nào để bực mình với người thân thiện với mình đâu. Phải không nào?”

Ji Hyeon huyền thuyên.

“Do quá đà nên mới thế.”

“Có gì mà quá đà chứ? Anh Taek Gi thấy đấy, họ không nổi giận dè dè như anh, họ hiền lành và tử tế biết bao. Với những người như thế thì đương nhiên tôi cũng phải tử tế thôi. Hơn nữa chẳng phải họ đến để giúp làm vườn cho ông đó sao? Mà anh Taek Gi này, hình như anh đang ghen? Chẳng có lý nào anh lại phải ghen cả, trừ phi anh thích tôi?”

Câu hỏi của Ji Hyeon khiến Taek Gi cười sặc sụa.

“Tôi vốn biết không phải vậy nhưng sao anh lại thế chứ. Sao anh lại ngầm để ý, rồi khi thấy tôi thân với các anh ấy, anh lại tỏ vẻ khó chịu?”

Dù biết mọi việc không như những gì cô vừa nói, song Ji Hyeon vẫn hỏi với một giọng điệu có chút đáng ngờ.

“Anh chàng đó đang muốn lấy vợ đấy.”

“Thế thì sao?”

“Hình như anh ta đang hy vọng có thể phát triển mối quan hệ với cô.”

“Anh nói gì vậy?”

Ji Hyeon giật mình nhìn chăm chặp Taek Gi, anh ta không phải vì ghen mà là vì một lý do khác. Một lý do tức chết đi được.

“Làm gì có chuyện ấy.”

“Thật đấy. Thế nên đừng có tùy tiện với anh ấy, chú ý cách cư xử một chút.”

“Cư xử gì cơ?”

“Liên tục cười nói thân mật, anh ấy sẽ tưởng cô Ji Hyeon cũng có ý với anh ấy đấy.”

“Đâu có, tôi đối xử thân mật thì có gì sai. Ôi trời ơi, tức chết mất. Mấy người đó tốt với tôi cho nên tôi cũng đối tốt lại, chuyện này dễ gây hiểu lầm đến thế sao? Con người kỳ lạ. Hề thấy người ta thân thiết là cho rằng người ta đều có ý đó cả sao?”

Ji Hyeon tức giận giậm chân nói.

“Cô ngây thơ trong sáng nên mới thế thôi. Anh ấy muốn lấy vợ ngay, cô Ji Hyeon đa tình quá nên anh ta hiểu lầm đấy.”

“Không phải đâu! Tôi tuyệt đối không nói gì cả! Anh ta ngoài bốn mươi rồi, không có chuyện đó đâu. Dù thế nào cũng không được!”

Ji Hyeon thở hỗn hển.

“Anh ấy mới có ba mươi bảy thôi mà.”

“Thật à, trông cứ như ngoài bốn mươi ấy.”

“Anh ấy làm việc ngoài đồng nên da bị sạm, vả lại không biết chải chuốt cho nên trông thế đấy.”

“Nhưng mà, ba mươi bảy tuổi thì bảo sao không già chứ? Cách tôi những mười một tuổi, chết mất. Đạo này có nhiều cô còn tìm bạn trai nhỏ tuổi hơn cơ. Trai trẻ đầy rẫy như thế sao lại phải yêu người đàn ông lớn hơn mình đến chục tuổi chứ! Ôi trời ơi, tức chết mất!”

Không thể nào hỏi Taek Gi những lời lẽ đại loại như đàn ông dưới quê sao lại hay có ý đồ với con gái thành phố. Vì nếu lên tiếng hạ thấp thanh niên ở quê, Taek Gi thế nào cũng sẽ tức giận.

“Như tôi nói rồi đấy, tôi thấy chán anh Taek Gi và ông quá cho nên dẫu có tử tế thế nào tôi cũng không lấy đàn ông Kyeong Sang đâu.”

Những lời Ji Hyeon nói ra là thật lòng. Ông cũng vậy mà Taek Gi cũng vậy, dù là bản tính trời

sinh thì Ji Hyeon vẫn chưa thể thích ứng được.

“Vì giọng nói cho nên người ta mới bảo đàn ông Kyeong Sang cọc cằn, chứ người ở đây đâu phải là người xấu.”

“Thì có ai bảo là người xấu đâu? Chẳng qua tôi không thể nào thích ứng được. Ở với người mà hễ nói ra câu nào là cãi nhau thì cứ phải lờ qua tiếng lại mãi sao? Vậy thì làm sao ở với cả đời được. Khi tâm trạng vui thì lại vui quá mức, khi khó chịu thì gào ầm lên như chết người đến nơi vậy, người bị bệnh loãng xương tính cách ấy.”

“Có loại bệnh ấy cơ à?”

“Khái niệm đó dùng để chỉ loại tính cách hoàn toàn không thể lý giải được. Tôi chỉ khuyên anh thôi, với cô Hong Y mà anh Taek Gi lúc nào cũng bày bộ mặt hầm hè và la hét như khi đối xử với tôi thì quá là tàn bạo đấy. Nhưng dù gì cũng chẳng có lý do nào để anh đối xử với cô ấy như vậy đâu nhỉ.”

“Đàn ông Kyeong Sang thì đúng là hơi nóng thật nhưng bụng dạ không xấu.”

“Dù bụng dạ không xấu song cũng khiến người nghe tổn thương. Anh Taek Gi nên cư xử như mấy anh làng bên, mời tôi ăn kem và bảo tôi nghỉ ngơi mới đúng mực.”

Ji Hyeon đưa mắt dò xét nét mặt của Taek Gi thì thấy anh bật cười.

“Dẫu sao cô cũng đừng khiến các anh làng bên hiểu lầm nữa.”

“Tôi có làm gì khiến các anh ấy hiểu lầm đâu, họ cũng bảo chỉ làm thêm vài ngày nữa rồi thôi mà.”

Chong Sik chẳng hề biết anh ta đã ngộ nhận một cách hoang đường, tưởng rằng quan tâm dồn dập mới là hay. Ji Hyeon chẳng thể nào hiểu nổi.

Ji Hyeon về đến nhà, không hề nói một lời với Taek Gi đại loại như “Anh vất vả rồi”, cô tự mình dọn bữa tối, sau khi ăn xong lại mang cơm cho Jin Suk và Jin Pal.

“Buồn cười lắm, cưng ạ. Nếu cứ thấy tao thân thiện và quan tâm đến ai đó mà cho rằng tao yêu người đó, thì hóa ra ta có đến mười tám đời chồng rồi đấy.”

Ji Hyeon càng nghĩ càng tức. Trong lúc cô cầu nhàu, Jin Suk và Jin Pal chỉ chăm chăm ăn cơm, chẳng hề để ý.

“Tao đi tắm đây, có ai đến thì sửa to lên nhé. Rõ chưa?”

Dường như hiểu được lời của Ji Hyeon, Jin Suk và Jin Pal vẫy đuôi.

Ji Hyeon vào nhà tắm, nhẹ nhàng trút quần áo, chậm rãi tắm trong dòng nước mát. Nhân lúc không có ông ở nhà, Ji Hyeon định tắm cho thật sạch, nhưng tắm nước lạnh thì khó mà sạch hẳn được, song được tắm thoải mái Ji Hyeon cũng thỏa mãn lắm rồi.

Ji Hyeon quấn khăn lên mái tóc ướt, bước ra khỏi nhà tắm thì nghe thấy điện thoại đổ chuông. Cô chạy đến nhắc ống nghe, người gọi là ông. Ông bảo rằng lẽ ra hôm nay về nhưng việc vẫn chưa xong nên phải ở lại thêm một ngày. Đường như ông không quan tâm đến vườn nho, chẳng hỏi han thêm gì, ông cúp máy luôn.

“Ô, ông hay thật!”

Ji Hyeon dọn dẹp qua nhà cửa, giặt đồ lót rồi treo trong phòng, sau đó vừa ăn cà chua anh *chú* cho, vừa xem tivi ở phòng của Taek Gi. Bỗng nghe có tiếng chào, Ji Hyeon giật mình quay lại thì thấy Hong Y. Sao không nghe tiếng chân vào nhà nhỉ? Vì cổng chính hầu như mở suốt ngày đêm nên nhiều khi người đến nhà mà không ới một câu thì cũng chẳng ai biết. Hong Y đang đứng trước cửa phòng của Taek Gi.

“Chào cô!”

“Anh Taek Gi đâu ạ?”

“Anh ấy ở ngoài vườn nho, đang làm ca đêm.”

Ji Hyeon ngạc nhiên, ngẫm ra mới biết hôm nay là cuối tuần. Cuối tuần Hong Y sẽ về nhà.

“À, thế ạ? Em cứ tưởng anh ấy ở nhà nên đến đây.”

“Cô ra vườn thử xem.”

“Chắc phải thế rồi ạ. Nhưng mà chị ở nhà một mình ạ? Ông cũng ở ngoài vườn phải không ạ?”

“Không, ông đi đâu xa ấy. Đáng ra hôm nay về nhưng ông gọi điện bảo sẽ ở lại thêm một ngày nữa.”

“Ông đi đâu vậy ạ?”

Khuôn mặt Hong Y bỗng có vẻ nghiêm trọng.

“Ông đi du lịch.”

“Đi du lịch ạ? Thế suốt mấy ngày nay chỉ có chị và anh Taek Gi ở cùng nhau ạ?”

“Ừm.”

Ji Hyeon trả lời như thể đó là chuyện đương nhiên, nét mặt của Hong Y chợt trở nên lãnh đạm.

“Chào chị.”

Hong Y quay ngoắt bỏ đi.

“Sao lại thế? Thật kỳ quặc.”

Ji Hyeon tiếp tục xem tivi. Cô bảo Hong Y rằng Taek Gi đang ở ngoài vườn nhưng chỉ chưa đến năm phút sau khi Hong Y đi thì Taek Gi về đến nhà.

“Ơ? Anh không gặp Hong Y à?”

“Không.”

“Cô ấy vừa đến, tôi bảo anh ở ngoài vườn nên cô ấy ra vườn rồi.”

“Thế à?”

“Anh không ra đó xem sao?”

“Cô ấy sẽ quay lại đây thôi.”

Hai người đó đang giận nhau ư? Sao lại thờ ơ như vậy chứ?

“Anh xong việc sớm nhỉ?”

“Công việc hôm nay xong xuôi cả rồi.”

“Tôi đang xem tivi.”

“Cô vừa xem vừa ăn đi.”

Taek Gi chìa ra một hộp pizza.

“Anh vừa vào phố à?”

“Tôi cần mua vài thứ phụ tùng nên tiện mua luôn trên đường.”

Ji Hyeon mở hộp pizza. Mặc dù không biết chiều dài cụ thể của quãng đường, nhưng từ làng lên phố là một đoạn đường rất xa, không hiểu sao pizza vẫn còn nóng ấm.

“Anh ăn cùng tôi nhé.”

Ji Hyeon xé một góc pizza đưa lên miệng rớt nói.

“Tôi không thích những thứ như pizza.”

Taek Gi bật đèn nhà kho lên nhìn vào máy cày trả lời.

“Máy cày trục trục à?”

“Bộ khởi động có vấn đề rồi. Chắc phải thay phụ tùng.”

“Cái máy cày này cũ quá rồi nhỉ?”

“Cũ rồi.”

“Anh bảo ông mua cái mới thử xem.”

“Nó chưa rời ra từng mảnh, còn xài được thì bác còn không cho mua đâu.”

“Nước cũng tiết kiệm, máy cày cũng tiết kiệm, ông chặt bóp từng li từng tí như thế để đi du lịch thoải mái sao. Hôm nay ông không về đâu.”

“Bác không về à?”

“Ông gọi điện bảo mai mới về. Nào tiền vé máy bay đi Jeju, tiền khách sạn, đâu phải chuyện

chơi, mà hình như chẳng tiết kiệm gì cả.”

“Thế cũng tốt chứ sao. Đi du lịch cùng bà cũng phải chi tiêu thoải mái một chút mới được. Tuy tôi không biết hồi trẻ bác thế nào nhưng từ khi biết bác đến gờ, tôi chưa bao giờ thấy bác dùng thứ gì bừa bãi cả.”

“Anh ăn cùng tôi đi. Anh Taek Gi vẫn làm việc mà tôi lại ăn pizza, tôi áy náy lắm.”

“Cô không phải áy náy đâu.”

“Anh ăn cùng tôi đi mà.”

Ji Hyeon nói dứt lời, Taek Gi phì cười, anh đứng dậy bước đến hành lang.

“Ăn đi mà.”

Ji Hyeon đưa bánh, Taek Gi nhận lấy rồi ngọam một miếng hết nửa góc pizza.

“Anh sống với ông từ khi nào?”

“Từ lúc tôi học đại học, chắc cũng được sáu năm rồi.”

“Anh cũng học đại học ạ?”

Ji Hyeon hỏi với vẻ mặt có phần kinh ngạc.

“Tôi không giống người học đại học ra à? Chắc thấy tôi học đại học ra mà lại đi làm vườn nên cô kinh ngạc lắm phải không?”

“Đâu có, chẳng qua... chẳng qua tôi hơi ngạc nhiên một chút thôi.”

Ji Hyeon không phải chỉ hơi ngạc nhiên mà đúng như lời Taek Gi nói, cô hết sức kinh ngạc vì Taek Gi bảo anh đã tốt nghiệp đại học nhưng lại làm nông dân. Thật không thích hợp chút nào.

“Vậy gia đình anh sống ở đâu? Anh ở với ông như vậy, chắc người thân của anh không ở Kim Cheon này rồi.”

“Vài năm trước gia đình tôi chuyển đến Gumi cả rồi. Anh tôi đón cả nhà đến đấy.”

“Anh có anh trai ạ?”

“Tôi có một anh trai và một đứa em gái. Anh trai tôi làm việc cho một công ty ở Gumi, Cô có biết khu công nghiệp Gumi không? Anh tôi lấy vợ xong rồi sống ở đó luôn.”

“Ra là vậy. Anh tốt nghiệp khoa nào ra ạ?”

“Khoa Hoá.”

“Ồ, khoa Hoá... thì phải làm khoa học chứ nhỉ?”

“Nông nghiệp cũng là khoa học mà.”

Taek Gi trả lời chẳng ngần ngại.

“Làm nông nghiệp chỉ cần có đất và hạt giống thôi sao? Đâu chỉ vậy. Từng thứ một đều phải có khoa học cả. Cô có thấy cạnh vườn nho có một nhà kính không?”

“Tôi chỉ thấy đằng xa thôi.”

“Ở đó đang phát minh giống nho mới. Giảm bớt vị chua tăng thêm vị ngọt, từng bước nâng cao hàm lượng dinh dưỡng cho giống nho. Mai tôi sẽ cho cô xem.”

“Vậy ạ...”

“Bác muốn nho của vùng Kim Cheon phải được đánh giá là đặc sản, nên đã hỏi tôi làm thế nào để nâng cao chất lượng. Hồi đó học đại học, tôi đã hỏi ý kiến giáo sư dạy tôi và trao đổi với giáo sư ngành Nông nghiệp dạy ở Đại học Khoa học Kim Cheon, rồi dần bắt đầu quan tâm đến vấn đề này. Tôi nghĩ nếu mình tìm được giống tốt thì có thể tạo nên thương hiệu riêng và sẽ đánh được hàng đi xuất khẩu. Cô biết loại nho hạt to và loại vỏ khó tróc không?”

“Tôi biết.”

“Cái đó mà muốn giữ cho tươi thì bón rất nhiều thuốc. Do đường xa nên phải vận chuyển bằng đường thuỷ hoặc đường hàng không, vả lại trong khi vận chuyển mà không phun thuốc bảo quản thì sẽ bị hư hết. Như vậy rõ ràng là không tốt đối với sức khỏe con người. Cho nên tôi cũng đang nghiên cứu một loại thuốc tự nhiên ít gây độc hại đối với con người, đồng thời vẫn giữ được chức năng bảo quản.”

“Anh Taek Gi nghiên cứu?”

“À không, có một nhóm nghiên cứu sinh.”

“À ra vậy...”

“Trong khi nhóm nghiên cứu sinh làm việc, bác đã biếu tặng cho họ một vài gốc nho để họ có thể thí nghiệm thuốc mới. Bác cũng đã dốc lòng xây dựng nhà kính nghiên cứu giống nho mới.”

Đó là việc mà Ji Hyeon hoàn toàn không hề hay biết. Nhóm nghiên cứu Taek Gi nói tới đang thực hiện một dự án có ích cho nông thôn, và ông đã sát cánh cùng dự án đó. Có việc hiến đất cho nhà nước mà ông nói là một phần trong những đóng góp của ông cho đội nghiên cứu ấy. Vậy mà Ji Hyeon luôn nghĩ, việc nhà nông chỉ đơn thuần là rắc hay gieo hạt xuống đất là được. Cô vẫn tưởng chỉ cần đợi có mưa, hoạt hút chất dinh dưỡng lớn lên, quả chín đều thì hái xuống

đem bán. Nhưng khi Taek Gi bảo rằng đó là cả một công việc khoa học, Ji Hyeon mới bắt giác giật mình. Việc sử dụng gạo nếp cẩm hay biện pháp canh tác hữu cơ có lần được nhắc đến trên tivi qua một phóng sự về phương pháp khiến quả hồng còn xanh chỉ trong một hai ngày liền chín mọng. Cả ngôi làng trồng hồng trong một thời gian ngắn đã trở thành một làng rất giàu có. Ji Hyeon xem phóng sự xong, gật gù, nửa tin nửa ngờ. Không ngờ đó cũng là một công trình khoa học. Thật kỳ diệu!

“Năm rồi tôi ngâm một lượng nho lớn định làm rượu nho bán nhưng không tìm được mối mua hàng nên đã thất bại. Nhưng cũng vì thế tôi đã rút ra được nhiều kinh nghiệm.”

“Anh ngâm cả rượu nho cơ ạ?”

“Làm mứt nho, rượu nho, tôi muốn làm thử tất cả những thứ có thể làm được từ nho. Bọn trung gian ăn chặn nhiều lắm, siêu thị lớn cũng vậy, cửa hàng cũng thế, nếu mình không có thương hiệu sẽ chẳng có nơi nào sẵn lòng nhận hàng của mình đâu. Hợp tác xã cũng hỗ trợ cho thương hiệu, cũng có nơi chịu giúp đỡ, nhưng nhìn chung không mấy tác dụng, riêng chuyện quảng bá thôi đã nảy sinh cả đồng vốn đề rồi, lợi bất cập hại.”

“Dù gì việc quảng bá cũng là việc quan trọng nhất. Người ta vẫn nói, chiến lược quảng bá chiếm hết 90% trong kinh doanh mà.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi nhìn cô với ánh mắt như thể muốn bảo rằng: *cô cũng có chút hiểu biết đấy chứ nhỉ?*

“Tuy tôi ăn không ngỏi rồi mấy năm nhưng ehuyên ngành của tôi là Marketing đấy. Đi phỏng vấn xin việc tôi toàn ứng cử vào vị trí Marketing, nhưng đều rớt hết.”

“Người ta đúng là không biết trọng dụng nhân tài.”

“Không phải người ta không biết trọng dụng nhân tài mà là do có nhiều người giỏi hơn tôi. Thế rượu nho có ngon không ạ?”

“Mùi vị rất ngon. Cô muốn uống thử không?”

“Anh có à?”

“Tôi làm sẵn cả ngàn chai, nhưng chỉ bán được chưa đến hai trăm chai, còn thừa nhiều lắm.”

Taek Gi vào phòng lấy một chai rượu mang ra.

“Chai rượu nho này trông rất là...”

“Rất là sao?”

“Trông rất quê, nhất là mẫu mã. Kiểu dáng chai trông giống hệt mấy chai rượu nho bày

ngoài đường, trông rẻ tiền lắm.”

“Có những mẫu giống hệt thế này rồi à?”

“Giá bán bao nhiêu ạ?”

“Ở những cửa hàng vừa vừa, rượu nho nhập khẩu có giá tầm 5000 won, cũng có loại xấp xỉ 10000 won. Vậy nên có người bảo nếu giá đắt quá sẽ không bán được, thế rồi định giá 9000 won.”

“Rượu thì có vẻ rẻ, nhưng nếu để người ta có ý định mua thì hình thức rất quan trọng.”

“Đúng thật.”

Ji Hyeon mở nắp chai rượu và ngửi mùi thơm.

“Mùi rượu ngọt ngào quá. Nhưng tôi chưa uống rượu nho bao giờ nên chẳng biết như thế nào là rượu ngon. Tôi uống thử đã nhé.”

“Vâng.”

Ji Hyeon lấy một ly thủy tinh từ nhà bếp ra, rót rượu nho uống.

“Không giống rượu. Cứ như nước ép nho ấy. Tuy cũng có một chút vị cồn nhưng vẫn dịu lắm.”

“Một lát nữa, hơi rượu sẽ bốc lên ngay đấy.”

Lời của Taek Gi quả nhiên chính xác. Khi uống vào thì vị nhẹ như nước ép, có thể uống liền mấy ly, một lúc sau hơi nóng mới xộc lên.

“Rượu ngon thật. Ngon thực sự. Ngon và dịu như thế này, phụ nữ sẽ rất thích.”

“Chỉ cần uống thử thôi mọi người sẽ thích ngay, nhưng vấn đề là người ta đâu có chịu uống thử.”

“Cứ bỏ không thế này tiếc lắm. Thực sự rất ngon mà. Nó lại rất hợp với pizza nữa chứ.”

“Toàn những chai rượu tâm huyết của tôi mà có ai chịu hiểu cho đâu.”

“Có điều, ông không bảo sẽ giao vườn nho lại cho anh Taek Gi ạ?”

Nghĩ lại thì thấy thật đáng nghi ngờ. Thời gian qua Ji Hyeon thấy ông và Taek Gi như chân với tay, y hệt hai ông cháu ruột vậy. Taek Gi chăm chỉ làm hết những việc nặng nhọc ở vườn mà không kêu ca một lời; còn ông thì tin tưởng anh hơn ai hết. Ông sẵn lòng hiến cây nho cho nhóm nghiên cứu sinh thí nghiệm, thì việc cho đất lẽ ra phải là cho anh Taek Gi, chứ sao lại cho đứa cháu họ xa như Ji Hyeon.

“Bác cũng đã bảo là giao vườn cho tôi.”

“VẬY Ạ?”

“Nhưng tôi từ chối rồi.”

“Ôi trời, sao vậy ạ?”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi với vẻ mặt khó hiểu.

“VÌ HÌNH NHƯ TÔI CÓ HAM MUỐN KHÁC.”

“HAM MUỐN, HAM MUỐN GÌ CƠ Ạ?”

“Hiện giờ tôi giúp việc trên đất của bác và chỉ thấy hứng thú khi tìm ra giống nho mới, nhưng một khi đất của bác trở thành đất của tôi, tôi sẽ nghĩ đến việc tiêu tiền nhiều hơn việc tìm ra giống nho mới.”

Ji Hyeon nghe Taek Gi nói, vẻ mặt thắc mắc, không hiểu sao anh ta lại phải biện minh một cách sâu sắc như vậy.

“Nếu tiêu một ít tiền cũng có sao đâu nhỉ?”

“Vấn đề không phải là chuyện tiêu tiền. Nếu chỉ ăn tiêu không thôi, không tìm ra giống nho mới thì cũng chẳng sao cả, nhưng như vậy sẽ dần trở nên lười biếng, đó là việc cần ngăn ngừa phải không nào?”

Ji Hyeon nghĩ bụng, không hiểu Taek Gi là người vĩ đại, hay chỉ đang giả bộ tu hành ngoan đạo chẳng chút lòng tham, mà lại từ chối nhận đất.

“Nếu cô nhận thừa kế vườn của bác thì đừng bán hết mà hãy để lại một nửa. Vì nếu tìm ra được giống nho mới, thu nhập sẽ cao hơn gấp mấy lần bây giờ. Lúc ấy không bán lại thành ra sáng suốt hơn đấy.”

“Ông sẽ giao vườn lại cho tôi chứ? Tôi đã cố gắng học làm vườn rồi.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi cười phì một tiếng rồi bật đèn nhà kho lên và đi vào nhà tắm. Hình như anh tắm nên có tiếng nước chảy.

Hóa ra anh ta không chỉ biết mỗi việc đồng áng như mình tưởng. Đánh giá một con người quá thực không được bừa bãi.

Ji Hyeon quá đổi ngạc nhiên, vì từ giờ cô phải nhìn Taek Gi bằng con mắt khác. Cô cầm ly rượu nho bên cạnh chiếc pizza lên, đang chực uống thì Taek Gi gọi vắng tên cô từ trong nhà tắm.

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Xin lỗi, phiền cô lấy giùm tôi cái khăn được không?”

“Vâng.”

Có lẽ Taek Gi kiểm tra qua máy cày rồi vào ngay nhà tắm nên đã quên mang theo khăn lau người. Ji Hyeon cầm một chiếc khăn sạch lại gần nhà tắm và khẽ gõ cửa. Cửa mở hé vừa đủ một nắm tay, Taek Gi thò tay ra, nhận lấy chiếc khăn từ Ji Hyeon rồi đóng cửa lại.

“Có chuyện này...”

Ji Hyeon chợt nảy ra một ý tưởng trong đầu.

“Gì vậy?”

“Rượu nho ấy ạ, ngoài siêu thị lớn và cửa hàng ra, anh không tìm được nơi nào khác để bán à?”

“Còn có nơi khác sao?”

“Nếu tìm chắc là sẽ có.”

“Vậy à, tôi không biết nơi nào khác cả.”

“Hay để tôi tìm thử xem... A, phải rồi, tôi không biết hỏi chuyện này có được không nhưng vườn nho này tính ra được bao nhiêu tiền nhỉ?”

“Đất rất rộng nên cũng khối tiền đấy.”

“Không biết có đủ để mẹ tôi ngẩng cao đầu khi đến dự hội cựu sinh viên được không?”

Ji Hyeon dứt lời, Taek Gi mở cửa nhà tắm bước ra và cười.

“Phụ nữ chuyên có cái tật đó.”

“Đàn ông cũng vậy mà.”

“Vậy sao? Cũng có tính đó sao?”

“Có chứ.”

“Ôi trời, da mặt anh bong cả ra rồi. Anh không dùng kem chống nắng à?”

Ji Hyeon nhìn lên gò má của Taek Gi và nói.

“Đàn ông đàn ông dùng làm gì, không sao đâu.”

“Đàn ông thì cũng phải dùng chứ. Phơi mình suốt ngày dưới tia tử ngoại. Anh không nghe người ta nói à? Tia tử ngoại khiến lão hóa nhanh hơn đấy. Tôi không thích bị già nhanh. Khoan đã, tôi bóc ra cho, để vậy trông chướng mắt lắm.”

Ji Hyeon đưa tay cẩn thận bóc miếng da ở vùng gò má của Taek Gi. Bất chợt có tiếng gọi vang: “Anh!” Ji Hyeon giật mình quay ra thì thấy Hong Y đang nhìn lại với ánh mắt tóe lửa.

“Ơ, Hong Y.”

“Cô Ji Hyeon, cô bảo anh ấy đang ở ngoài vườn cơ mà?”

Hong Y bước vào sân, mặt tái xanh.

“Vâng, nhưng cô Hong Y vừa đi được một lúc...”

“Anh ấy ở nhà mà sao cô lại nói là ở ngoài vườn? Tôi vừa ra vườn về đây.”

Vẻ mặt của Hong Y trông thật ảm ức và như sắp nổi đóa đến nơi.

“Không phải, không phải vậy đâu, lúc cô Hong Y đến thì...”

“Cô Ji Hyeon tinh quái thật đấy!”

“Không phải vậy đâu, cô nghe tôi nói đi nào...”

“Anh à, anh nói chuyện với em một lát.”

Hong Y ngang nhiên cắt lời Ji Hyeon. Ji Hyeon không biết làm cách nào khác, chỉ đành đứng nhìn Hong Y. Hong Y lườm Ji Hyeon rồi bỏ đi trước.

“Tôi đã nói với anh là cô Hong Y đến tìm anh cơ mà. Sao anh không quay trở lại vườn nho để tôi khỏi mang tiếng chứ?”

Ji Hyeon trút giận lên Taek Gi vì những điều Hong Y vừa gây ra cho cô.

“Để tôi giải thích.”

“Ôi, tức chết mất. Chuyện gì thế này? Mà cô Hong Y cũng ghê thật, không gặp được anh thì bảo tôi tinh quái à?”

Taek Gi nhìn Ji Hyeon với vẻ khó xử, rồi đi ra ngoài.

“Cô không đợi tôi nói hết câu mà đã bỏ đi thế à? Không có nhà thì tôi bảo là không có nhà, chứ tôi lại thêm nói có thành không à? Mà Chang Taek Gi cũng có là anh giải phóng quân đâu mà tôi phải giấu giếm cơ chứ?”

Ji Hyeon không thể kiềm chế được cơn giận vì Hong Y đã chẳng nói chẳng rằng phăm phăm bỏ đi, mặc kệ lời thanh minh của cô.

“Jin Suk, Jin Pal, chúng mày nghe đây! Từ nay hể cái con *đậu đỏ* ấy mà đến thì cứ cắn vào móng nó cho tao. Không nghe lời thì từ nay về sau, đừng hòng tao cho chúng mày ăn cơm, dù chỉ là một hạt nhé, rõ chưa!”

Tay chống nạnh, Ji Hyeon nghiêm mặt ra lệnh cho Jin Suk và Jin Pal rồi hầm hầm đi vào phòng.

Càng nghĩ càng thấy láo toét! Hay mình đường hoàng chạy ra mắng cho một trận?

Ji Hyeon đứng vụt dậy rồi lại ngồi xuống.

“Hừ, sợ tôi cướp mất người yêu à? Thử khinh tôi một lần nữa xem. Tôi cướp luôn cho biết tay.”

Taek Gi đi theo Hong Y hơn một tiếng đồng hồ vẫn chưa thấy quay về. Lúc này đã hơn 10 giờ gần 11 giờ đêm.

“Chắc van xin đến mỗi cả chân tay ấy chứ? Mà sao đến giờ vẫn chưa về nhỉ?”

Lạ là Ji Hyeon lại cảm thấy căng thẳng khi Taek Gi ở bên Hong Y, cô không biết hai người đó nói chuyện gì và làm gì khi ở bên nhau.

“Ngủ đi thôi. Mặc anh ta có về hay không.”

Ji Hyeon tắt đèn, nằm xuống.

Trần trọc mái vẫn không ngủ được, Ji Hyeon chợt phát hiện có bóng người thấp thoáng đứng ngoài cửa. Hình như Taek Gi đã về. Trông bóng người, có vẻ Taek Gi định gõ cửa, Ji Hyeon ngồi dậy, nhưng lại thấy Taek Gi chần chừ rồi bỏ đi, một lát sau thì nghe thấy tiếng cửa phòng Taek Gi đóng lại.

“Muốn nói gì thì cứ nói đi chứ...”

Ji Hyeon nằm bầm có vẻ tiếc nuối rồi lại nằm xuống.

Phần năm

Ông gọi điện bảo hôm sau về, song như thần tốc, ông về nhà từ trước bữa sáng, mang theo vẻ đáng sợ vào phòng và đóng sập cửa lại như muốn đập nát nó, ông ngồi trong phòng một hồi lâu rồi lại đi ra vườn. Hình như trong chuyến du lịch, ông với bà đã xảy chuyện gì đó khiến cơn nóng giận của ông bốc tới cực điểm. Mời ông ăn sáng thì ông hét toáng lên, sau đó chẳng nói chẳng rằng bỏ ra ngoài vườn nho. Có lẽ tại ngồi yên trong phòng thấy có lỗi, nên ông đã ra ngoài. Mấy chàng trai làng bên chào ông, ông cũng chỉ đáp lại kiểu nửa vờ, sau đó lại toàn luôn miệng rầy la họ và mấy bà cô nữa.

“Ông chủ vườn sao thế nhỉ? Vô duyên vô cớ sao lại khiến người tức lộn cả ruột lên thế này?” Bà cô lớn tuổi nhất nhìn ông và nói, khi ông đang mắng nhiếc với những lý do giời ơi đất hời.

“Ai mà biết được chứ.”

“Thật kỳ quặc!”

Trong khi các bà cô liếc nhìn ông, mỗi người một câu bàn tán thì Ji Hyeon và Taek Gi nghe ông mắng mà chẳng nói một lời nào.

“Đưa cái này cho bà ấy giùm ta rồi về đây.”

Ông gọi Ji Hyeon ra một góc và chìa ra cho cô một chiếc phong bì.

“Gì thế ạ?”

“Không cần biết. Có biết cái bà đã cho kim chi không?”

“Dạ biết ạ.”

“Mang cái này sang đưa cho bà ấy đi.”

“Vâng,”

Ji Hyeon cầm phong bì ông đưa rời khỏi vườn.

Tò mò, Ji Hyeon nắn thử phong bì thì thấy bên trong không phải tiền mà là một lá thư, dù rất muốn xem nhưng cũng chẳng thể nhòm ngó gì được vì ông đã dán kín lại rồi.

Đường đến nhà bà xa tít tắp. Ji Hyeon hồn hển cuộc bộ đến trước cổng liền dừng lại gọi bà. Bà mở cổng, nhìn Ji Hyeon, hẳn đã có chuyện xảy ra với ông bà, cho nên bà mới phải lấy khăn chườm đầu như vậy.

“Con đến đây có việc gì?”

“Ông bảo con mang cái này đến cho bà ạ.”

Ji Hyeon bước tới bên hiên nhà, ngồi xuống rồi đưa phong bì thư cho bà.

“Cái gì vậy?”

“Con cũng không biết đâu ạ.”

“Về bảo ông, bà không nhận. Đi đi, đi về đi.”

“Bà nhận đi ạ. Con mà mang về thế nào ông cũng nổi giận lôi đình. Từ sáng sớm về, ông đã bắt đầu nổi cáu rồi, đến giờ ông vẫn tiếp tục giận dữ ở ngoài vườn đấy ạ.”

“Ta mặc xác cái đầu bốc hỏa của lão.”

“Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ?”

“Chuyện gì chứ. Ông ta lại không kiềm chế được bản tính hung hăng.”

“Thôi bà nhận đi ạ. Con mà mang về chắc ông tức long sòng sọc lên mất.”

“Giời ạ, nhìn mà phát bực! Có mỗi ông biết tức giận thôi hả?”

Đột nhiên bà cũng nổi giận chẳng kém gì ông.

“Thôi con về đây, bà ơi.”

“Về nói với ông ấy đến đây mà đưa, ta ghét kiểu thế này lắm, bảo ông ấy đừng có lộn xộn nữa.”

“...”

Ji Hyeon không thể nhận lời sẽ thừa lại với ông theo đúng những lời bà nói được, nên đành cười gượng rồi rời khỏi nhà bà.

Ji Hyeon vẫn băn khoăn, không hiểu vì sao ông bà đi du lịch cùng nhau lẽ ra phải rất vui vẻ mà cuối cùng lại thành ra thế này, cô thấy bứt rứt vì chưa thể tìm hiểu xem rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

“Người già mà cũng hện hò, cũng giận dỗi cáu kỉnh. Thú vị thật!”

Ji Hyeon bật cười, dù gì cô vẫn cảm thấy ông bà thật đáng yêu.

Ji Hyeon vừa hồi tưởng lại chuyện xích mích giữa ông và bà, vừa cười khúc khích đi về phía vườn nho, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng máy cày, quay lại thì nhận ra đó là Ho Jun.

“Cô đi đâu về đấy?”

“Có chút việc ông tôi nhờ ấy mà. Anh ra vườn ạ? Anh chở tôi đi nhờ với nhé?”

“Mao lên đi nào.”

Ji Hyeon cảm thấy thật may mắn khi không phải cuốc bộ về vườn dưới cái nắng chói chang, cô lập tức leo lên máy cày.

“Anh đi đâu về vậy ạ?”

“Tôi đi mua kem. Mua cả rượu và bia nữa đây.”

“Đến giờ ăn lót dạ rồi nhỉ.”

“Vâng. Cô ăn một que kem nhé.”

“Thôi, đến nơi rồi ta cùng ăn mới phải.”

“Tôi nghe Taek Gi nói, hình như, bác Kim chủ vườn bảo cô về đây là để giao lại vườn nho phải không?”

“Dạ vâng.”

“Vậy cô nhận vườn rồi thì có còn sống ở đây nữa không?”

“Không ạ, thế sao được ạ... phải về Seoul chứ.”

“Thế cô bán vườn đi à?”

Ho Jun hỏi với vẻ ngạc nhiên.

“Việc đó tôi vẫn chưa nghĩ đến.”

Thành thật mà nói, Ji Hyeon dự tính ngay khi ông giao đất cô sẽ lập tức bán luôn rồi bay về Seoul, nhưng không thể nói thẳng nói thật như vậy được.

“Ông bảo ông sẽ giao lại đất cho tôi với điều kiện tôi phải về đây làm vườn từ một đến hai năm. Vậy nên khi nào ông giao đất, tôi mới tính đến chuyện tiếp theo.”

“Thế cô chỉ ở đây một thời gian thôi à.”

“Chắc là vậy ạ. Tôi định qua mùa nho sẽ quay trở Seoul. Tầm Trung thu ấy.”

“Ừm... Tôi muốn hỏi là, có phải cô đang hẹn hò với Taek Gi không?”

“Không phải đâu!”

Thấy Ji Hyeon xua tay phủ nhận, nét mặt Ho Jun rục rở hẳn lên.

“Anh Taek Gi có bạn gái rồi.”

“Thế à. Vậy mà tôi cứ tưởng Taek Gi và cô Ji Hyeon đang yêu nhau chứ lại.”

“Không phải đâu. Anh Ho Jun có bạn gái chưa ạ?”

“Bạn gái gì, tôi chưa có.”

“Anh cũng đã đến tuổi lập gia đình rồi nhỉ?”

“Đến tuổi rồi. Có điều tôi vẫn muốn từ từ hẵng tính.”

“Vâng...”

Lập gia đình thì cứ từ từ hẵng tính thế nào được. Dẫu sao cách nói chuyện của người vùng Kyeong Sang cũng thật thú vị.

“Xét một cách tổng thể, cô Ji Hyeon thấy con người tôi thế nào?”

“Anh Ho Jun ạ?”

“Ừ.”

“Anh tử tế này, vui vẻ này... khoẻ mạnh này.”

Nghe Ji Hyeon nói, Ho Jun cười sung sướng.

“Tôi, thực ra để ý đến một người.”

“Vậy ạ?”

“Cô có thể cho tôi biết phải làm thế nào để tỏ tình cho mùi mẫn được không?”

“Vậy thì... anh cứ bày tỏ bằng cả tấm lòng mình là tốt rồi mà?”

“Tắm lòng?”

“Vâng.”

“À, bằng tắm chân tình.”

Ho Jun nhìn Ji Hyeon đắm đuối, trong mấy ngày gặp gỡ vừa qua, đây là lần đầu tiên anh ta nhìn cô cười tinh quái. Ji Hyeon linh tính có chuyện gì quái lạ ở đây.

Lẽ nào anh chàng này định tỏ tình với mình?

Ji Hyeon nhớ lại lần trước Ho Jun còn kể rằng anh ta là con út trong nhà cho nên trách nhiệm phụng dưỡng mẹ già em nhỏ hầu như không có.

Ôi, trời đất ơi!

“Ji Hyeon này, tôi nói thật điều này...”

“Anh Ho Jun họ Kim, gốc gác ở đâu nhỉ?”

“À, tôi à? Họ Kim nhà tôi là một chi họ Kim ở Kim Hae.”

“Ô, họ Kim nhà tôi cũng vậy. Xem lại gia phả xem, biết đâu chúng ta là người một nhà đấy.”

“Sao cơ?!”

“Chúng ta là người cùng một dòng họ.”

Ji Hyeon thấy Ho Jun đang méo mặt, lại càng cười tươi rói.

“Thì ra cô cũng là người họ Kim vùng Kim Hae.”

Ho Jun lẩm bẩm, giọng hơi ỉu xiu. “Ôi trời, biết đâu họ Kim ở Kim Hae lại có nhiều chi khác nữa...” anh ta thở dài.

Ji Hyeon nghĩ bụng đúng là anh ta định tỏ tình với mình, song cô thở phào nhẹ nhõm vì đã ngăn chặn kịp. Thực ra Ji Hyeon không thể chấp nhận Ho Jun, không phải vì Ho Jun là người nhà quê mà do anh ta hoàn toàn không phải hình mẫu lý tưởng của cô. Nếu bỏ qua chuyện người nhà quê, người thành thị thì thâm tâm cô cũng e ngại chuyện tuổi tác. Ở tuổi đó, chẳng mấy chốc trán sẽ bắt đầu hói nhẵn, chưa cần nghĩ đến chuyện mười năm nữa, ngay lúc này đây trán anh ta đã như vậy rồi. Nhưng Ji Hyeon vẫn cảm thấy có chút tội nghiệp cho anh chàng Ho Jun, vì đã đột ngột khiến anh ta thất vọng.

Ji Hyeon trở về vườn cùng Ho Jun, Taek Gi đứng từ xa liếc mắt nhìn hần học.

“Cô Ji Hyeon ăn một que kem đi.”

Ho Jun lấy một que kem đưa cho Ji Hyeon thì đột nhiên Taek Gi hét toáng lên.

“Cô không làm việc mà đi đâu thế hả!”

Tiếng quát của Taek Gi khiến Ji Hyeon, Ho Jun và cả các bà cô đều giật mình quay lại nhìn.

“Đâu có, mà sao anh lại bực mình chứ?”

Ji Hyeon lặng người hỏi.

“Mọi người đều đang làm việc vất vả, thế mà cô bỏ đi chơi một mình à!”

Taek Gi lại hét toáng lên.

“Ông nhờ tôi đi làm vài việc vặt!”

Ji Hyeon nhìn thẳng vào mặt Taek Gi, hét lên đáp trả. Các bà cô đứng nhìn, xầm xì bàn tán: “Ai chà, con nhỏ này cũng ghê gớm đấy nhỉ.”

“Sao hả, anh không biết gì mà nổi khùng lên vậy à! Tôi là người để anh và ông trút hết bực dọc lên đấy hả? Tại sao lại hét toáng lên vậy chứ!”

Ji Hyeon thừa cơ chống trả kịch liệt hơn. Loáng thoáng nghe thấy tiếng của Ji Hyeon, các anh trai làng bên cũng lẩn lượt kéo đến.

Taek Gi không hiểu rõ nguồn cơn đã quát tháo nên lúc này cảm thấy ngượng nghịu. Có điều anh chưa chịu thua ngay mà chống chế thêm vài câu chữa ngượng.

“Đi làm việc bác nhờ thì cũng phải đi nhanh về nhanh còn làm việc nữa chứ!”

“Thì tôi về làm việc đây! Dọc đường chẳng ghé vào đâu cả, tôi đi thẳng một mạch rồi gặp anh Ho Jun trên đường nên đi nhờ về đây! Anh có thấy tôi đi chơi không? Cáu gắt vậy là đủ rồi đấy!”

“Ôi mẹ ơi, tôi cứ tưởng con Ji Hyeon hiền lành ngây thơ, hóa ra không phải nhỉ?” Các bà cô phần khích bàn tán.

Ji Hyeon đang nhăn nhó lườm Taek Gi thì ông từ trong vườn đi ra.

“Sao lại gây lộn đấy?”

“Ông à, từ giờ ông đừng sai con làm những việc lặt vặt nữa, không người ta lại bảo con đi chơi. Cái anh Taek Gi này lại còn nổi cáu với con giữa chỗ đông người nữa.”

Ji Hyeon phân bua với ông.

“Từ bây giờ, ông và anh Chang Taek Gi cũng đừng trút giận lên con nữa. Hai người đàn ông cùng trút giận lên đầu con chắc con chết vì rối loạn thần kinh mất. Con không mất hết lý trí vì vườn nho đâu, ông cho thì con nhận, không thì thôi! Mọi người đừng có trút giận lên con nữa!”

Ji Hyeon dốc hết lòng mình rồi quay ra trả que kem cho Ho Jun, sau đó đi khỏi vườn.

“Sao mày lại nổi nóng la mắng Ji Hyeon thế hử?”

Nghe thấy ông quở trách Taek Gi nhưng dù sao Ji Hyeon cũng đã trên đường về nhà. Mồ hôi nhễ nhại dưới cái nắng gắt, một hồi lâu Ji Hyeon cũng cuốc bộ về đến nhà, cô lấy nước trong tủ lạnh ra uống đến căng cả bụng rồi vào phòng nằm.

Càng nghĩ càng không hiểu sao lại có loại người như thế. Anh ta là ai, phải gọi anh ta là Diêm vương ấy chứ! Chỉ có Diêm vương mới như vậy. Chẳng biết đầu cua tai nheo ra sao đã giở thói bất lịch sự ở chốn đông người. Tôi đến vườn nho có phải để anh trút giận đâu, lúc đầu tôi chưa làm được việc nên nhẫn nhịn để được chỉ dẫn, chứ hôm nay thì không thể nào chịu đựng được nữa rồi!

“Chẳng có ai ngốc vậy cả!”

Ji Hyeon ngồi bật dậy thở phì một hơi cho nhẹ cơn tức thì nghe thấy tiếng máy cày.

“Ji Hyeon à.”

Ông gọi. Dường như ông đã theo cô về đến nhà rồi.

“Ji Hyeon à.”

Ông lại gọi một lần nữa, Ji Hyeon mở toang cửa thì thấy Taek Gi đang đứng cạnh ông.

“Tôi xin lỗi cô chuyện ban nãy. Tôi không biết bác nhờ cô đi công chuyện.”

“Tôi không nhận lời xin lỗi đâu. Tôi không cần.”

Ji Hyeon trả lời hết sức lạnh nhạt, còn ông thì ngạc nhiên.

“Tôi xin lỗi mà.”

“Kể cả anh nghĩ tôi đi chơi thì anh cũng không có quyền quát mắng người ta ở chỗ đông người. Như vậy có khác nào anh làm bẽ mặt tôi!”

“Tôi không có ý khiến cô bẽ mặt.”

“Tôi không muốn nghe nữa. Tôi không chấp nhận lời xin lỗi của anh đâu.”

“Cô Ji Hyeon...”

“Dẹp chuyện đó sang một bên đi. Thế, bà ấy nói thế nào?”

“Bà bảo đâu chỉ riêng ông biết tức giận, và bảo nhìn ông mà phát bực hay sao ấy.”

“Cái gì?”

Gương mặt ông trở nên hung hãn.

“Bà bảo bà nhìn là phát bực cho nên ông đừng có lộn xộn nữa!”

Dù bà đã bảo cứ nói lại với ông y như thế nhưng Ji Hyeon không hề muốn làm vậy. Có điều do căng thẳng quá độ nên cô nói thẳng ra hết mất rồi.

“Bà ta nói những lời như thế thật đấy hả? Nói cho ta biết xem nào, thật đấy hả! Bà ta điên rồi, có thật không?!”

Ông dùng dùng nổi giận.

“Ông làm ơn đừng nổi nóng với con nữa!”

Ji Hyeon tái mặt nói còn ông thì cau mày, mặt nhăn nhó.

“Không phải ta đang nổi giận với con mà là...”

“Thì ông cứ lấy bà đi ạ!”

Ji Hyeon đánh quả bom bất ngờ khiến ông và Taek Gi đều kinh ngạc.

“Ông và bà đang hẹn hò, việc này cả làng biết hết rồi, đến con cũng biết. Ông nghĩ không ai biết phải không ạ? Biết hết rồi ông ơi. Thậm chí cả chuyện ông đi đảo Jeju du lịch cùng bà chứ không phải đi công tác. Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, cứ mỗi lần gặp nhau ông đều nổi giận như thế này thì có lý do gì để bà lấy ông? Chẳng trách bà lấy người khác! Giả dụ bà lấy ông thật, cùng lắm chỉ trong vòng một tháng bà sẽ ly dị với ông thôi. Bây giờ cũng vậy, nếu ông muốn sống hạnh phúc với bà thì con xin ông bớt nổi cáu một chút đi ông ạ.”

Ji Hyeon nói đồng dục như thể đang hùng biện.

Ông nhìn Ji Hyeon, môi lấy bầy, sắc mặt chuyển từ tái xanh sang đỏ lử như sắp nổ tung. Nét mặt Taek Gi lúc này cũng thật khó tả.

Sao vậy nhỉ, không khí sao thế này? Mình đã nói gì sai sao?

Mặt ông bắt đầu nhăn nhúm lại. Chẳng biết ý ông thế nào mà ông lại hắng giọng.

Chết thật, mình biết nói gì bây giờ?

Ji Hyeon bỗng muốn cắn đứt lưỡi mình vứt đi cho rồi.

“Con không cần đất của ông nữa. Con sẽ quay về Seoul!”

Không phải vậy, Ji Hyeon không hề nghĩ như vậy, để kết thúc chuyện này, cô đã nói hơi bốc, trót nói là không cần đất, lại còn bảo sẽ về Seoul. Chưa suy nghĩ kỹ mà đã phát ngôn, Ji Hyeon bối rối vô cùng, xem chừng chuyện lớn rồi đây.

Cả ông và Taek Gi lại kinh ngạc thêm một lần nữa, hai người đều nhìn chăm chăm vào Ji Hyeon.

Làm sao bây giờ? Ý mình đâu phải thế này, to chuyện rồi.

Sau đó để tránh ánh nhìn bom đạn và gai góc của ông và Taek Gi, Ji Hyeon quay ngoắt đi, bắt đầu chuẩn bị gói ghém hành lý.

Ji Hyeon đã nói không cần đất và sẽ về Seoul cho nên phải vờ thu dọn hành lý, nhưng sau khi gói ghém xong xuôi, cô lại chẳng biết phải làm gì tiếp theo.

Sao mình lại nói về chuyện của ông bà làm gì, cứ thẳng như ruột ngựa vậy. Đã thế lại còn nói không cần đất và sẽ về Seoul nữa chứ. Đầu mình đúng là toàn bã đậu.

“Ừm, thực ra...”

Dù không biết ông định nói gì nhưng Ji Hyeon biết mình đang rơi vào tình tiết vô cùng nan giải. Ông quay trở vào phòng còn Taek Gi vẫn đứng yên tại chỗ. Ji Hyeon đóng cửa phòng lại, nhưng Taek Gi đã nhanh tay nắm lấy cánh cửa.

“Tôi xin lỗi, cô Ji Hyeon. Tôi thật lòng xin lỗi.”

“...”

Đáng lẽ lúc này Ji Hyeon nên nói rằng anh không cần xin lỗi nữa, Taek Gi nói vậy chắc đã ân hận lắm rồi. Cô hứa với mẹ xuống Kim Cheon cố gắng làm lụng rồi nhận đất thừa kế để cho mẹ một cuộc sống an nhàn, vậy mà đột nhiên lại nổi nóng tuôn ra hết cả chuyện hèn hò bí mật của ông để đến nông nổi thế này.

“Tôi xin lỗi.”

Taek Gi liên tục nói xin lỗi. Nhưng Ji Hyeon đã trót nói sẽ không nhận lời xin lỗi của Taek Gi cho nên nếu giờ nhận lời ngay thì cô đúng là một kẻ ngốc, có điều nếu không chịu tha thứ cho Taek Gi, vấn đề có khi còn nan giải hơn nữa. Dù sao cô cũng đã giả vờ gói ghém đồ đạc rồi.

Ji Hyeon lẳng lặng gói ghém tất cả đồ đạc, ngoài cái chăn ra, căn phòng đã trống hoác, chẳng còn thứ gì để có thể kéo dài thời gian cả. Cô nhìn quanh mọi góc ngách rồi cầm túi xách bước ra ngoài. Thế nhưng trong lòng Ji Hyeon cứ thôi thúc: *Chang Taek Gi anh giữ tôi lại đi, nín kéo tôi đi. Anh mà để tôi đi là to chuyện thật rồi đấy.*

“Cô Ji Hyeon!”

Taek Gi gọi to. *Được rồi!*

“Để tôi đưa cô ra ga. Cô đừng thế nữa.”

Câu nói của Taek Gi hoàn toàn trái ngược với suy nghĩ của Ji Hyeon.

Mày điên mất rồi! Kim Ji Hyeon à!

Ji Hyeon muốn tự đâm vào ngực mình. Cô thấy phải chào từ biệt nên nhìn đăm đăm vào phòng ông.

“Con đi đây. Ông không cần ra tiễn đâu ạ.”

Dĩ nhiên ông không trả lời. Đó lại là chuyện đáng mừng. Ji Hyeon thật sự không muốn phải đối diện với ông lúc này. Vì cả ông và Ji Hyeon đều sẽ thấy ngượng ngùng.

Ji Hyeon khệ nệ lôi túi xách ra, rồi nhìn lữ chó.

“Jin Suk, Jin Pal, tao đi đây. Tao chán mấy người đàn ông nhà này quá nên bỏ đi đây. Chúng mày phải biết, ở đây lâu sẽ chết vì đau dạ dày, cho nên chúng mày bỏ trốn cả đi.”

Ji Hyeon cứ nói huyên thuyên những lời không đúng với lòng mình rồi lôi túi xách ra cổng, bước đi được hai bước thì Taek Gi chớp lấy cái túi của cô.

“Để tôi đưa cô đi.”

Giờ ạ, đến lúc này rồi mà vẫn không chịu níu kéo tôi ở lại à?

Cứ tưởng Taek Gi sẽ giữ Ji Hyeon lại, ai ngờ câu chuyện đang diễn ra đúng như ý muốn thì anh ta lại bảo để anh ta chở cô đi.

“Không cần đâu ạ!”

Ji Hyeon to giọng.

“Tôi xin lỗi.”

Taek Gi đã nói xin lỗi rồi. May quá!

Phải xin lỗi thêm một lần nữa chứ, Chang Taek Gi à! Anh phải níu kéo dai dẳng hơn một chút nữa chứ.

“Cô đừng đi. Tôi xin lỗi.”

Phù, trời Phật ơi!

Ji Hyeon thấy rằng không thể bỏ lỡ cơ hội này được, nên chuyển từ ánh mắt lạnh băng sang ánh mắt ấm ức, buồn bã nhìn Taek Gi.

“Tôi thật lòng xin lỗi đấy.”

“Thật lòng chứ?”

“Tôi thật lòng xin lỗi mà.”

Chang Taek Gi, anh luôn tỏ ra giỏi giang xăng xôi, vậy mà lúc này, khi xin lỗi trông bộ dạng anh lại rụt rè nhút nhát đến thế. Bất kể thế nào những lời tôi nói đều không hề có ý xấu.

“Về sau... nếu anh chưa biết rõ đầu đuôi thế nào thì đừng la lối người khác ở chỗ đông người như thế nữa?”

Tốt đẹp rồi, tuy Ji Hyeon nói không cần đất nữa nhưng giờ bỏ đất mà về thì suốt hai tháng trời cực khổ làm việc dưới cái nắng gay gắt thành ra công cốc sao, vả lại có nhiều con mắt sẫm soi nên không thể bỏ đi như vậy được. Thay vì bỏ đi nên bắt anh ta hứa thay đổi thái độ, để anh ta không quáat mắng linh tinh nữa.”

“Tôi sẽ thận trọng hơn.”

“Có thật không ạ?”

“Thật mà, cô vào nhà đi.”

Taek Gi đỡ lấy túi xách của Ji Hyeon, mang trở lại vào nhà. Ji Hyeon thấy lòng nhẹ nhõm hẳn, cô quay lại, ra vẻ như mình không hề hơn thua mà thực sự bỏ qua cho Taek Gi vì anh ta đã xin lỗi.

“Cô nghỉ đi.”

“Tôi đi nghỉ đây.”

“Cô có muốn ăn gì không.”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi ngạc nhiên như thể lời anh nói không hề phù hợp với một người đàn ông như anh. Taek Gi mỉm cười ngượng gạo rồi đi ra vườn nho.

Ji Hyeon nghĩ không biết ông ở trong phòng hiện giờ sắc mặt thế nào, cô loạng choạng bước về phòng.

Mặt trời đã gác núi, ông đi ra ngoài đến giờ này vẫn chưa về, Taek Gi cũng vẫn ở ngoài vườn. Đúng lúc Ji Hyeon băn khoăn không biết cô có phải ăn cơm một mình không thì Taek Gi về đến nhà.

“Anh về rồi đấy à?”

Có lẽ do chuyện ban sáng nên trông Taek Gi có vẻ ỉu xiu.

“Cô đã hết giận tôi chưa?”

Taek Gi cười hỏi.

Cười như vậy có phải trông đẹp trai hơn không, phải cười nhiều lên chứ, suốt ngày nổi giận, phùng má trợn mắt lên làm gì

“Tôi đang không biết có phải ăn tối một mình không thì anh về. Ông không có nhà. Ông vẫn giận hay sao mà bỏ ra ngoài rồi. Để tôi dọn cơm nhé!”

“Cô lại đây ăn thịt gà này.”

Taek Gi đặt bọc thịt gà xuống chõng tre.

“Có dịp gì đặc biệt hay sao mà lại ăn thịt gà?”

“Tôi mua về để chuộc lỗi với cô đấy. Uống với tôi một cốc bia nhé.”

Ji Hyeon nhìn sững sờ rồi phì cười, Taek Gi cũng cười.

“Huề nhé!”

“Vâng.”

Ji Hyeon ngồi lên chõng. Taek Gi mở gói giấy bọc gà, cầm một cái đùi đưa cho cô.

“Tôi bắt con gà có cái đùi to để chiên đấy.”

Trước hành động không biết ngại ngùng của Taek Gi, Ji Hyeon đành cười trừ.

“Mà khoan đã, anh đã rửa tay chưa đấy?”

“À à, tôi đi rửa ngay đây.”

Taek Gi bỏ chiếc đùi gà đang cầm xuống, chạy đến vòi nước, Ji Hyeon phì cười, cầm chiếc đùi Taek Gi vừa bỏ xuống lên, bắt đầu gặm.

“Ngon quá!”

“Tôi mua ở tiệm chiên gà ngon nhất đấy.”

“Việc ở vườn xong hết chưa ạ?”

“Xong hết rồi. Từ mai mấy anh làng bên sẽ không đến phụ nữa. Những việc bận hầu như xong cả rồi.”

“Vậy là tôi không chào tạm biệt các anh ấy được rồi.”

Ji Hyeon nói với vẻ luyến tiếc. Bởi cũng nhờ có các anh làng bên mà trong một thời gian cô được sống như hoa hậu Hàn Quốc.

“Cô tiếc à?”

“Thật ra thì... tôi tiếc việc được đối đãi như một công chúa hơn.”

“Vậy để tôi đối xử với cô như đối với một cô công chúa nhé?”

“Tôi chỉ cần anh đừng hét lên với tôi là được!”

Taek Gi cười, đi vào nhà bếp lấy cốc mang ra.

“Chúng ta giảng hòa nào.”

“Vâng.”

Taek Gi rót bia đầy hai cốc.

“Uống thôi.”

Taek Gi nâng cốc, Ji Hyeon cũng nâng cốc.

“Từ giờ ta đừng cãi nhau nữa nhé!”

“Vâng.”

Hai người khẽ chạm cốc rồi uống một hơi cạn sạch.

“Giờ cô thấy tâm trạng thoải mái hơn chưa?”

“Tôi không phải người giận lâu. Tôi mỏng manh yếu ớt, nhưng hết giận rồi là thôi.”

“Tính không hẹp hòi là tốt rồi. Đạo này có lắm cô chỉ thích làm theo ý mình, ngang bướng, rồi sấm soi người khác từng li từng tí. Đối với đàn ông, loại phụ nữ ấy vứt đi!”

“Ý anh là những cô gái ngang ngạnh không hấp dẫn à?”

“Dẫu sao người có tính cách ôn hòa, biết lắng nghe người khác và có chính kiến vẫn tốt hơn nhiều so với người ngang bướng.”

“Đàn ông thì sao, không hề ôn hòa dịu dàng, mà những người đàn ông hay nổi nóng như anh và ông cũng không hề hấp dẫn. Vừa rồi tâm trạng tôi thật sự rất tồi tệ.”

“Tôi biết rồi, tôi xin lỗi.”

“Cô Hong Y không bực mình mỗi khi anh Taek Gi nổi giận à?”

Taek Gi không trả lời câu hỏi của Ji Hyeon.

Có lý do nào không nhỉ? Dù sao cô Hong Y cũng giỏi thật, có thể chấp nhận được tính cách ấy.

“Ông tôi...”

“Vâng.”

“Việc tôi bảo ông lấy bà đi ấy, tôi nói ra thật đột ngột. Hình như câu nói ấy khiến ông bị tổn thương, Tôi sai rồi.”

“Dù sao ông cũng muốn lấy bà, nói thẳng ra vậy cũng tốt.”

“Ông muốn giấu chuyện hẹn hò của ông bà nhưng tôi làm lộ rồi.”

“Biết đâu bác cũng đang mong có ai đó làm bại lộ chuyện này thì sao.”

“Thế ạ?”

Ji Hyeon cười khúc khích, Taek Gi cũng cười.

Ji Hyeon đặt chiếc xương đùi gà vừa ăn xong xuống, cầm một miếng khác lên và bắt đầu gặm tiếp.

“Tôi lại thấy hình như ông phản ứng dữ dội quá. Tôi còn bảo nếu lấy bà, chỉ trong một tháng thế nào ông bà cũng sẽ ly hôn...”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi phá ra cười.

“Ông nổi giận đấy.”

“Mai mốt cô cứ nhận lỗi với bác đi.”

“Tôi cũng định làm thế.”

“Xong việc rồi cô sẽ quay về Seoul à?”

“Nếu ở đây chẳng còn việc gì để làm thì tôi sẽ về Seoul.”

“Vậy mùa vụ năm sau cô sẽ lại xuống đây chứ?”

“Sao vậy ạ? Anh không thích tôi về Seoul à?”

Taek Gi cười nhẹ, chẳng nói câu gì.

“Cho tôi một cốc nữa nào.”

Ji Hyeon chìa cốc ra cho Taek Gi rót đầy rồi tiếp tục uống hết một hơi.

“Ngồi trên chõng tre ở quê, uống bia nhắm với thịt gà, thật là an nhàn tự tại.”

“Đạo gần đây, người có tiền thường muốn về quê xây nhà, cuộc sống ở quê thanh bình, yên ổn.”

“Nếu có nhà khang trang, sống ở nông thôn cũng không đến nỗi nào. Nhưng mà nói thật ở đây hơi bất tiện. Ông không ở nhà thì không sao, hễ ở nhà là tôi tắm rửa không được thoải mái.”

“Nếu bác lấy vợ thì...”

Taek Gi nói lấp lửng, chẳng biết định nói gì.

“Nếu anh lấy cô Hong Y, cô ấy sẽ nghỉ việc làm y tá ạ?”

“...”

“Hai người rất xứng đôi.”

“Hong Y và tôi...”

Taek Gi vừa định nói thì điện thoại của Ji Hyeon ở trang phòng reo lên.

“Ơ, anh đợi tôi một lát!”

Ji Hyeon đặt cốc bia xuống, chạy vào phòng nghe điện thoại.

“Alô?”

“Ji Hyeon đấy à?”

“Ai thế ạ?”

“Anh là Tae Oh đây. Em quên giọng anh rồi à?”

“Anh Tae Oh!”

Giọng Ji Hyeon cao vút như tiếng chim vàng anh.

“Em ổn chứ?”

“Dạ vâng ạ.”

“Đang ở Kim Cheon à?”

“Vâng.”

“Anh đang ở Po Hang đây.”

“Po Hang ạ?”

“Anh được nghỉ phép nên về đây, định mai trên đường trở lên Seoul sẽ ghé qua thăm em, có gì phiền không?”

“Ngày mai ạ? Đương nhiên rồi, không sao đâu ạ.”

“Em chỉ đường cho anh nhé?”

“Vậy thì anh đi thế này...”

Ji Hyeon cho Tae Oh biết tên làng và hướng dẫn cách đi theo những gì cô biết, sau đó cúp máy.

“Ôi, ôi!”

Tae Oh sẽ đến đây vào ngày mai! Ji Hyeon đột nhiên thấy lòng mình bồn loạn.

“Làm thế nào bây giờ?”

Ji Hyeon lục lọi túi xách tìm xem cô sẽ mặc áo nào. Xem ra chỉ có mỗi cái áo cô mặc lúc xuống Kim Cheon là khả dĩ thôi.

“Áo coi như xong rồi, trang điểm thì sáng mai làm... Hay mình đắp mặt nạ nhỉ? Dưa leo, đúng rồi, đắp dưa leo.”

Ji Hyeon bước ra khỏi phòng, Taek Gi nhìn cô chăm chăm.

“Cô không ăn thêm à?”

“Tôi xin lỗi. Tôi không ăn nữa đâu. Tôi bận đột xuất!”

Ji Hyeon hót hải chạy vào bếp cắt dưa leo thành lát mỏng bỏ vào đĩa mang ra.

“Cô làm gì thế?”

Taek Gi ngồi rót bia uống một mình, cất tiếng hỏi.

“Tôi định dưỡng da một tí.”

“Có khách đến à?”

“Vâng.”

Ji Hyeon đi vào phòng nằm xuống, bắt đầu đắp dưa lên mặt.

“Phải ăn thêm chứ sao lại bỏ?”

“Thôi, tôi không muốn ăn nữa. Chắc không đến mức ngứa vì đói đâu.”

Tae Oh là gì mà hơn cả con gà ngon lành vậy nhỉ, nhưng giây phút Tae Oh bảo đến thăm thực sự khiến Ji Hyeon chẳng muốn ăn uống gì nữa.

“Anh Taek Gi.”

“Sao vậy?”

“Phiền anh giúp tôi đắp dưa lên mặt được không?”

Nghe Ji Hyeon nhờ, Taek Gi bước vào phòng.

“Ai đến mà cô phải thế này?”

Taek Gi đắp dưa lên mặt Ji Hyeon và hỏi.

“Anh ấy là người quen, học khóa trên tôi.”

“Tên là Tae Oh à?”

“Vâng, tên là I Tae Oh.”

“Là đàn ông à?”

“Vâng, là đàn ông.”

“Hình như tên em trai danh họa Van Gogh [1] cũng đọc là Tae Oh.”

[1] Tên em trai Vincent của van Gogh là Theo van Gogh.

“Đúng rồi đấy ạ.”

“Anh ấy thân với cô lắm à?”

“Còn hơn cả thân thiết... thật ra anh ấy là người yêu cũ của tôi.”

Ji Hyeon vừa nói dứt câu, Taek Gi liền dừng tay lại.

“Người yêu... cũ á?”

“Tôi và anh ấy từng yêu nhau nhưng vì cái tay Kyu Jin chết tiết... dù sao chúng tôi chia tay vì một người thứ ba. Lần trước tôi về Seoul có duyên gặp lại.”

Ji Hyeon bời hời nói.

“Anh ấy chẳng có gì thay đổi cả? Tôi đã vui biết đường nào. Anh Tae Oh cũng mừng lắm. Đột nhiên lại thấy tình cảm tràn đầy, ấm áp, tôi đã rất thích anh ấy nhưng mà...”

“Anh ta làm gì?”

“Làm đạo diễn phim truyền hình, của Đài truyền hình ấy! Quê của anh ấy ở Po Hang, anh ấy về thăm quê, giờ quay lại Seoul nên tiện ghé qua đây chơi.”

“Bây giờ cô vẫn còn thích anh ta à?”

“Việc này, tôi cũng không biết nữa. Nhưng chắc vẫn còn tình cảm, vì tôi vẫn run rẩy và hồi hộp. Anh ấy bảo ngày mai sẽ đến tìm tôi liền đập loạn nhịp theo.”

“Thế thì được rồi.”

Trên mặt Ji Hyeon vẫn còn nhiều chỗ chưa đắp dưa nhưng Taek Gi đã đột nhiên bỏ dĩa xuống và đứng dậy.

“Anh đắp giùm tôi chỗ này với.”

“Cô tự đắp đi.”

Chẳng biết Taek Gi trở chứng thế nào mà thoát cái đã bỏ ra ngoài.

“Sao thế, không muốn đắp cho mình, lại bỏ ra ngoài à?”

Ji Hyeon nghĩ bụng, chắc tính cách quái dị của anh ta lại bộc phát nữa rồi, cô đành tự mò mẫm đắp dĩa leo.

“Dầu sao cũng là một dạng tính cách khó hiểu.”

Tối hôm đó Ji Hyeon mất ngủ. Và thật kỳ lạ, hình như Taek Gi cũng không ngủ được nên cứ

đi đi lại suốt đêm.

9 giờ sáng, Ji Hyeon nhận được điện thoại của Tae Oh báo rằng bắt đầu xuất phát từ Po Hang đi Kim Cheon. Thấy anh nói hai tiếng nữa sẽ tới nơi, Ji Hyeon liền rối rít chạy đi tìm Taek Gi.

“Anh đưa tôi về nhà ngay nhé!”

“Sao vậy?”

“Vì người khách hôm qua tôi kể sắp đến rồi! Anh làm ơn đi mà! Chở tôi về nhà nhé! Tôi không thể gặp người ta với bộ dạng như thế này được!”

Taek Gi lập tức đưa Ji Hyeon về nhà mà chẳng hề phàn nàn, còn Ji Hyeon bắt đầu cố gắng tô vẽ.

Vì bận quay phim. Tae Oh đã không giữ đúng lời hứa gặp Ji Hyeon trên đường xuống Tae Gu khiến cô rất tiếc nuối. Nhưng lần này, dù sao Ji Hyeon cũng không cần đợi đến khi về Seoul mới được gặp lại Tae Oh, bởi anh sẽ đến tận đây.

Ji Hyeon chăm chút cho làn da đã bị cháy nắng thối ráp của mình. Hôm qua cô đã đắp mặt nạ dưa leo, nhưng chỉ có một ngày thì làm sao da mặt trở nên trắng mịn như ngọc được. Trang điểm cũng nhanh thôi, nhưng khi chải mascara, tay cô cứ run lẩy bẩy. Tuy nhiên, dù trang điểm tỉ mỉ mặt Ji Hyeon cứ trắng bợt như thể được bôi một lớp phấn rôm.

“Làm thế nào bây giờ? Nếu tẩy đi thì còn nhoe nhoét hơn.”

Ji Hyeon bồn chồn lo lắng. Cô muốn mình trông đẹp hơn bất kỳ ai mà khi trang điểm lại thành ra thế này.

Ji Hyeon thẳng tay lau bớt đi những mảng trắng bệch lộ liễu, trau chuốt kỹ càng hơn để người ngoài không nhận ra, sau đó cô thay bộ đồ làm việc bằng bộ quần áo mặc khi từ Seoul xuống đây. Trông cô đã khá hơn ban nãy.

“Phải nói gì nhỉ? Vồn vã quá cũng không được phải không?”

Ji Hyeon cầm gương lên, diễn tập những điệu bộ định thể hiện khi gặp Tae Oh.

Dù chi là tiện đường ghé thăm nhưng nếu trong lòng không có tình ý chắc sẽ không đến tận đây để gặp mình. Bởi dù sao từ đường cao tốc tới đây chẳng hề gần chút nào.

Ji Hyeon có cảm giác mơ hồ như đang chờ đợi một điều gì đó.

“Lẽ ra mình đắp cả trứng gà luôn mới phải?”

Ji Hyeon hậm hực ra khỏi phòng thì thấy Taek Gi vẫn đang ở ngoài sân, cô cứ tưởng anh đã trở ra vườn. Taek Gi nhìn Ji Hyeon trang điểm xong với vẻ mặt rất không vừa ý.

“Anh không ra vườn à?”

“Không còn nhiều việc.”

“Vậy thì...”

Đợt các anh làng bên qua phụ giúp là quãng thời gian bận bịu nhất, giờ có thể rảnh tay một chút rồi.

“Anh Taek Gi, anh thấy tôi thế nào?”

Ji Hyeon hỏi và dĩ nhiên mong Taek Gi nói rằng “rất ổn”, song câu trả lời của Taek Gi lại hoàn toàn trái ngược.

“Rườm rà quá.”

“Dạ? Thôi thế cũng được, anh thật là!”

Thấy mình thật ngốc nghếch khi hỏi Taek Gi, Ji Hyeon bĩu môi, liếc mắt nhìn điện thoại xem giờ, rồi ra ngoài cổng.

“Đáng lẽ giờ này phải đến rồi chứ nhỉ, hay anh ấy không tìm được làng?”

Ji Hyeon đang ra ra vào vào, nóng lòng chờ đợi thì từ tít đằng xa một chiếc xe hơi phóng tới, kéo theo đầy bụi mù.

“Có phải chiếc xe ấy không nhỉ?”

Ji Hyeon ngó ngàng nhìn. Đúng như dự đoán, chiếc xe chạy đến chỗ Ji Hyeon và dừng ngay trước nhà. Cửa xe mở ra, Tae Oh mà Ji Hyeon mãi mòn mong đợi bước xuống xe.

“Anh.”

“Chào Ji Hyeon.”

Mỗi khi nghe Tae Oh gọi tên mình, Ji Hyeon lại thấy xốn xang trong lòng.

“Anh tìm nhà có khó không?”

Ji Hyeon đã thầm nhủ không được hớn hờ quá mức nhưng cô đâu biết rằng mình đang cười tươi rói, đến mức lộ cả răng hàm.

“Ồ không, nhà dễ tìm mà.”

“Anh đang nghỉ phép ạ?”

“Ừ, hôm nay là ngày cuối cùng của kỳ nghỉ nên anh về Seoul, nhân tiện ghé qua thăm em. Anh muốn được ăn nho mà.”

“Anh đến đúng lúc rồi!”

Đúng lúc ấy, chợt có tiếng mở cửa xe, một cô gái xinh đẹp bước xuống đứng cạnh Tae Oh cười rạng rỡ. Về mặt Ji Hyeon bỗng nhiên dờ dẫn.

“Ai vậy...”

“À, làm quen đi nào, Ji Hyeon. Đây là Su Hee, vợ sắp cưới của anh.”

“Dạ?”

Ji Hyeon cố kìm nén cơ mặt đang có chiều hướng méo xệch.

“Sắp cưới ạ?”

Ji Hyeon hỏi với một nụ cười khó hiểu, đó dường như không phải một nụ cười mà đúng hơn là điệu bộ sắp khóc.

“Ừ, lần này về quê cùng anh là để ra mắt bố mẹ anh. Su Hee à, làm quen đi nào. Anh đã kể với em rồi đấy? Đây là Ji Hyeon, cô em khóa dưới của anh. Cô ấy đến đây thừa kế vườn nho đấy.”

“Tôi đã nghe anh Tae Oh kể nhiều về cô. Tôi bảo đến thế này thì hơi ngại nhưng anh Tae Oh cứ bảo đến thưởng thức nho Ji Hyeon trồng. Kỳ quá nhỉ?”

“Vâng à không, không có gì đâu ạ. Hai người đến thì vui chứ ạ.”

Hu hu, mình muốn khóc quá trời.

Ji Hyeon dẫn Tae Oh cùng cô vợ sắp cưới của anh vào thì Taek Gi đang chơi đùa với lũ chó thấy vậy liền đứng dậy.

“Đây là anh Tae Oh, học khóa trên, còn đây là vợ sắp cưới của anh ấy.”

Ji Hyeon giới thiệu mà mặt buồn rười rượi.

“Xin chào!”

Trong lúc Taek Gi và Tae Oh lần lượt chào hỏi nhau thì Ji Hyeon vào bếp đun nước pha cà phê.

Nghe tiếng Taek Gi và Tae Oh chuyện trò ở bên ngoài, Ji Hyeon xé gói cà phê pha sẵn, cảm

giác vô cùng thất vọng, tiếc nuối và suy sụp.

Trời ơi, mình dày công trang điểm, mong ngóng anh ta đến thế mà anh ta lại dẫn theo một cô vợ sắp cưới. Lần trước gặp ở Seoul, có đánh chết mình cũng không thấy anh ta có vẻ có bạn gái gì cả, sao bây giờ lại trở mặt thế này. Mình chạy từ ngoài vườn về đây, trang điểm, thay đồ và mơ tưởng rằng anh ấy đến đây không đơn thuần là ghé qua chơi.

Ji Hyeon đứng bên cửa sổ nhìn cô gái bên cạnh Tae Oh.

Đẹp thật!

Cô ấy đẹp mê hồn. Trước những cô gái dù nhìn ở góc độ nào đi nữa cũng không có được một chút nhan sắc nào thì Ji Hyeon quả đúng là một người đẹp không có đối thủ. Nhưng cô gái này dáng cao, thanh mảnh, giản dị, trang nhã, cô ấy không trang điểm nhưng làn da trông tươi tắn mọng nước, trắng nõn như thể được mát xa trong spa suốt 4 ngày 3 đêm. Còn quần áo? Cô ấy mặc một chiếc quần âu phối với áo sơ mi thông thường, nhưng trông là biết cô ấy thuộc tít người phụ nữ của công việc, lời nói cử chỉ đều nhã nhặn, lịch sự và đầy trí tuệ.

Ji Hyeon buông một tiếng thở dài, quay lại chỉ muốn hắt đổ ấm nước đang đun, song cô lại đổ cả phê pha sẵn vào cốc.

Ji Hyeon mang cà phê ra, Tae Oh và cô vợ sắp cưới của anh như hiểu ý nhau, cùng nhìn cô nở một nụ cười thật tươi. Nụ cười của Tae Oh vẫn đẹp như xưa. Nụ cười của vị hôn thê của anh cũng đẹp, nụ cười ấy khiến Ji Hyeon thêm bực bội.

“Nhà thông từ trước ra sau nên mát mẻ quá.”

Vợ sắp cưới của anh Tae Oh cất tiếng.

“Vâng, mát lắm ạ.”

“Sao chỉ có ba ly thôi?”

Tae Oh ngạc nhiên hỏi.

“Anh Taek Gi không uống cà phê vì sợ tối khó ngủ ạ.”

“Ồ, Ji Hyeon chu đáo với Taek Gi quá nhỉ?”

“Dạ?”

“Anh cứ thắc mắc, dù thừa kế đất, nhưng không biết Ji Hyeon làm công việc đồng áng nặng nhọc thế nào, hóa ra là có nguyên do cả. Đáng lẽ có bạn trai rồi thì phải kể với anh chứ?”

Không phải vậy, anh nói gì thế?

Ji Hyeon nhìn Taek Gi với gương mặt thất thần, còn Taek Gi thì ồm ồm chẳng nói lời nào cả.

Ji Hyeon định giải thích rằng hai người ngoài mối quan hệ công việc ra thì không có gì khác, nhưng rồi lại thôi, bởi Tae Oh đã đưa vợ sắp cưới đến mà chẳng lẽ cô lại tự nhận là đang thui thủi một mình.

“Tôi có được hái nho ăn không, anh Taek Gi.”

“Dĩ nhiên rồi. Anh muốn bao nhiêu thì hái bấy nhiêu. Lúc nào về, tôi biếu thêm cả mấy thùng nữa ấy chứ.”

“Không cần phải thế đâu anh ạ. Tôi ăn ở đây thôi.”

“Không không, tôi biếu anh làm quà ấy mà.”

Tae Oh và Taek Gi bỏ mặc Ji Hyeon, nói chuyện với nhau rôm rả.

“Tôi nghe nói cô sẽ thừa kế vườn nho này à?”

Vị hôn thê của Tae Oh hỏi.

“Gì ạ, dạ vâng...”

“Thích quá nhỉ. Tôi ganh tị với cô quá đi mất.”

Vị hôn thê của Tae Oh nói. Ji Hyeon bấy giờ chỉ biết cười trừ, nghĩ bụng, cô ganh tị với tôi, nhưng lúc này tôi cũng đang ganh tị với cô đây.

Ji Hyeon lầm lì đi theo sau Taek Gi, dẫn Tae Oh và cô bạn gái ra vườn nho thăm thú. Taek Gi còn dẫn đôi Tae Oh đến nhà kính, nơi đang nghiên cứu giống nho mới, những lời giảng giải của Taek Gi không lọt vào tai Ji Hyeon, cô chỉ nghe thấy tiếng Tae Oh nói rằng chắc chắn sẽ kiếm được bội tiền nếu dự án này thành công. Ji Hyeon sao chẳng lòng của Taek Gi, cô chỉ nghe thấy lời Tae Oh.

“Su Hee thế nào?”

“Dạ?”

“Su Hee!”

Tae Oh chỉ tay về phía Su Hee đang chụp ảnh cảnh nho bằng máy kỹ thuật số và hỏi.

“Cô ấy đẹp lắm. Hai người xứng đôi lắm.”

“Cô ấy là một cô gái tốt.”

“Có thể nhìn ra. Cô ấy làm nghề gì vậy ạ?”

“Biên tập radio của Đài truyền hình.”

“À, ra thế...”

“Anh chàng Taek Gi ấy trông cũng có vẻ tốt nhỉ.”

“Vâng? Dạ, anh Taek Gi ấy ạ?”

“Phải nói sớm chứ, để anh còn mua món quà mang đến tặng hai người.”

Sao anh nói khó nghe đến vậy. Nếu tôi chỉ có một mình thì anh không tặng quà cho tôi được à?

“Khi nào... anh tổ chức lễ cưới?”

“Vào thu, anh định tổ chức trước Trung thu.”

“Vậy là... tầm tháng Chín?”

“Đầu tháng Chín hoặc sớm hơn, khoảng cuối tháng Tám. Thứ Bảy tuần sau bố mẹ hai bên ra mắt rồi quyết định ngày luôn.”

“Vâng ạ...”

Ji Hyeon thở dài, nói không ra lời.

“Em sẽ đến dự chứ?”

Xem con người trơ tráo chưa kìa. Còn hỏi là có đến không nữa chứ?

“Dạ vâng.”

Điên à, tôi mà phải đến đó à! Ji Hyeon muốn hét lên, nhưng không sao làm được.

“Em đến cùng Taek Gi nhé!”

Tae Oh như thế có ý gán ghép Taek Gi và Ji Hyeon lại thành một cặp.

“Dạ? Nếu được thì...”

Ji Hyeon trả lời lấp lửng.

Taek Gi đóng hai thùng nho tặng Tae Oh. Tae Oh nhận ngay, chẳng một lời khách sáo, sau đó xin phép về luôn vì ngày mai phải đi làm. Tae Oh cùng cô vợ chưa cưới chở thùng nho quay về Seoul. Sự việc diễn ra thật vô vị.

Đứng trông chiếc xe của Tae Oh dần mất hút đằng xa, Ji Hyeon thở dài liên tục. *Tên xấu xa,*

đồ chết tiệt! Cô thầm rửa.

“Tâm trạng cô không sao chứ?”

Taek Gi hỏi.

“Tâm trạng tôi làm sao chứ?”

Ji Hyeon bỗng đứng quay ra nổi cáu với Taek Gi.

Về đến nhà, Ji Hyeon mặt mày ảm đạm, ngồi trên chõng thở dài, phả hơi xuống tận mặt đất. Càng nghĩ càng tiếc nuối Tae Oh, cô tự trách mình quá ư khờ dại.

“Tôi đi ra vườn đây.”

“Anh đi đi.”

Taek Gi ra vườn, chỉ còn lại một mình Ji Hyeon bị vây bọc bởi nỗi buồn dài dặc. Không biết phải làm gì, cô ngả mình lên chõng, lặng ngắm bầu trời.

“Cô ấy là một cô gái tốt.”

Ji Hyeon nhớ đến lời Tae Oh nói rằng Su Hee là người tốt cùng ánh mắt chan chứa tình yêu của anh dành cho cô ấy. Hình như anh yêu cô ấy rất nhiều. Vì yêu nhau sâu nặng nên mới cưới, nhưng sao Ji Hyeon lại buồn bã và đau lòng đến vậy.

“Mình thật hoang tưởng! Xấu hổ quá đi mất!”

Những ảo tưởng kỳ quặc về người đàn ông sắp lấy vợ, nếu để Tae Oh hay bất cứ ai biết được thì sẽ rất nực cười và đáng xấu hổ.

“Điên mất rồi, thật là...”

Ji Hyeon đỏ ửng mặt khi nhớ lại chuyện tối qua lúc đắp dưa leo, cô đã nói với Taek Gi rằng trái tim cô đang run lên vì hồi hộp.

“Sao mình suy nghĩ ngây ngô thế nhỉ? Đúng là điên thật rồi!”

Ji Hyeon đang run mình vì xấu hổ thì ông cụ bạn trước mang cho ông họ chai rượu ngâm chuột bao tử đến chơi, lần này ông mang theo một chai nước tăng lực Bacchus-D và một cái ấm.

“Ông đâu?”

“Hình như ông cháu ra đình rồi ạ.”

“Nhưng mà ta có thấy ông ấy ở đình đâu.”

Nếu vậy thì chắc ông sang nhà bà rồi.

“Cầm lấy cái này.”

Ông cụ chìa ra chai Bacchus-D.

“Gì vậy ạ?”

Ji Hyeon nhận lấy rồi tò mò hỏi.

“Chai thuốc nông được ta mượn về lần trước, dùng còn thừa. Nhắn lại với ông ấy là ta cảm ơn nhé.”

“Vâng ạ.”

Ji Hyeon cầm lấy chai Bacchus-D.

“Còn cái này là rượu nếp. Vừa mới nấu xong nên ta mang một ít qua trước. Ông ấy về thì bảo uống luôn đi nhé.”

“Vâng ạ.”

“Này, không được uống nông được đâu đấy. Chết người đấy.”

“Con biết rồi ông ạ. Con không uống đâu.”

“Taek Gi đâu?”

“Ở ngoài vườn ạ.”

“Thôi được rồi. Ta đi đây.”

“Vâng, ông đi ạ.”

Ji Hyeon lại ngồi lên chõng và thở dài. Thế rồi cô nhìn sang cái ấm đang ở cạnh bên.

“Hay mình uống thử một ít rượu nhỉ? Với tâm trạng chán chường này thì cứ uống vài chén rượu nếp rồi đi ngủ cho rồi.”

Ji Hyeon vào bếp lấy cái chén nhỏ ra rồi rót rượu, cứ uống một hơi hết một chén.

“Khà!!!”

Không mùi không vị nhưng lại rất kỳ lạ, hình như trong rượu có lẫn thứ gì đó, tóm lại rượu

này có vị kỳ cục.

“Sao các ông lại uống thứ rượu này nhỉ?”

Ji Hyeon nhớ lại hồi mẹ mang thai em cô, mẹ cũng từng bảo thèm uống rượu nếp, mỗi lần uống là uống liền hai chén. Dù mùi rượu nếp hơi lạ, nhưng vẫn là thứ rượu có thể uống liền tù tì.

Một chén, hai chén rồi ba chén, uống đến chén thứ tư, Ji Hyeon bắt đầu thấy cảm giác buồn bã xót xa dịu đi được phần nào.

“Mình mà uống hết chắc ông sẽ nổi giận mất, uống vậy thôi.”

Đường như Ji Hyeon đã ngà ngà say, cô hất cái chén ra xa rồi kéo chai Bacchus-D chứa nông dưng lại.

“Bacchus-D thì có mùi gì nhỉ?”

Ji Hyeon mở chai nông dưng ra ngửi thử. Mùi thuốc rất hăng.

“Mùi hăng quá.”

Sẵn có men rượu trong người, Ji Hyeon chẳng thèm dậy nắp lại, cơ thể nặng trĩu cứ thế đổ kềnh xuống chõng. Nghĩ đến ánh mắt si tình của Tae Oh mỗi khi nhìn cô vợ chưa cưới, Ji Hyeon lại luôn miệng lẩm bẩm “đồ xấu xa” rồi chìm vào giấc ngủ.

Tối về nhà, định vào nhà tắm tắm rửa, phát hiện thấy Ji Hyeon đang nằm trên chõng, Taek Gi liền tới đánh thức cô dậy.

“Về phòng ngủ nào.”

Nhưng đầu lay thế nào, Ji Hyeon cũng không chịu tỉnh dậy. Quanh chỗ Ji Hyeon nằm có một thứ mùi lạ bốc ra. Anh mở nắp thì chứng tỏ cô nàng đã uống rượu nếp rồi, nhưng mùi này không phải mùi rượu mà là mùi thuốc hóa học rất độc xộc vào mũi. Mùi này rất quen. Trên chõng còn có một bát ăn cơm nằm lán lóc và một chai Bacchus-D mở nắp. Taek Gi cầm chai Bacchus-D lên ngửi thử, mặt mày lập tức tái mét.

“Tỉnh dậy đi Ji Hyeon! Tỉnh dậy đi nào, dậy xem nào!”

Định ninh rằng Ji Hyeon uống phải nông dưng vì nhầm tưởng là nước trái cây, Taek Gi nắm lấy vai Ji Hyeon, tát vào bên má và không ngừng lay cho cô tỉnh dậy. Song, mắt Ji Hyeon cứ nhắm nghiền, không sao đánh thức được.

“Nguy rồi!”

Taek Gi vực Ji Hyeon dậy, cõng cô chạy ra ngoài, đặt lên xe tải, sau đó mau chóng ngồi vào chỗ và nổ máy.

“Này, này, tỉnh dậy đi nào! Tỉnh dậy đi nào!”

Trên đường đến bệnh viện trung tâm thành phố, Taek Gi liên tục lắc người Ji Hyeon nhưng vẫn không thể đánh thức được cô.

“Không được, làm ơn. Không thể như thế được!”

Vừa đến bệnh viện, Taek Gi liền cõng Ji Hyeon chạy ngay vào phòng cấp cứu, vừa chạy vừa

hồ hoán rằng Ji Hyeon đã uống phải nông dược. Tiếng la hét của Taek Gi to đến mức cả phòng cấp cứu rối cả lên.

Ji Hyeon được đặt xuống giường, các bác sĩ và y tá liền chạy đến kiểm tra huyết áp và đồng tử của Ji Hyeon. Taek Gi đứng bên cạnh, cầu xin bác sĩ hãy cứu sống Ji Hyeon. Lúc này, Ji Hyeon bắt đầu nhúc nhích.

“Cô ấy uống nhiều không?”

“Việc đó thì, chắc không nhiều đâu ạ...”

Theo chỉ định của bác sĩ, một y tá chuẩn bị dụng cụ xúc ruột, một y tá khác chuẩn bị tiêm thuốc vào tay Ji Hyeon. Đúng lúc đấy thì đột nhiên Ji Hyeon cau mày, mở mắt.

“Này cô, cô có nhìn thấy tôi không?” Bác sĩ cất tiếng hỏi.

“Ji Hyeon, cô có nhìn thấy tôi không?” Taek Gi chộp lấy tay Ji Hyeon hỏi.

“Đây là đâu vậy?”

“Bệnh viện.”

“Bệnh viện ạ? Sao tôi lại ở bệnh viện?”

“Không phải cô đã uống nông dược rồi à?”

Taek Gi lớn giọng hỏi.

“Nông dược ạ? Làm gì có, tôi chỉ uống rượu nếp thôi mà...”

Nghe lời này của Ji Hyeon, bác sĩ, y tá và dĩ nhiên cả Taek Gi đều thở phào nhẹ nhõm.

“Rượu nếp à?”

“Thế cô uống hết mấy chén rượu?”

Bác sĩ hỏi với vẻ mặt hoang mang.

“Bốn chén ạ.”

Ji Hyeon ngơ ngác trả lời, đồng thời ngồi dậy.

“Thế thì cô về được rồi.”

Bác sĩ nói hết câu, mặt Taek Gi hằm hằm, chuyển từ xanh lét sang đỏ ửng

Sau sự cố nông dược, rời khỏi bệnh viện, Taek Gi nhìn chăm chặp Ji Hyeon, lúc này vẫn còn

lảo đảo vì chưa tỉnh hẳn.

“Sao vậy? Tôi chỉ uống chút rượu nếp thôi mà...”

“Cô uống có một chút rượu, vậy mà tôi gọi như thế cũng không nghe thấy à?”

“Đâu có, tôi thấy nặng đầu, nằm một lát rồi ngủ thiếp đi. Có điều tôi có cái tật, hề ngủ là không biết trời đất đâu...”

“Đi mau lên!” Taek Gi quát.

Ji Hyeon chệnh choáng theo sau, mỗi khi chao đảo Taek Gi lại đỡ cô.

“Đi thành một đường thẳng xem nào!”

“Tại tôi vẫn chưa tỉnh rượu hẳn nên mới vậy!”

Ji Hyeon lớn tiếng đáp lời. Taek Gi nhìn cô, rồi nói: “Để tôi công!”

“Thôi, tôi đi bộ được.”

Taek Gi quay ngoắt người, phăm phăm đi trước, Ji Hyeon xị mặt bước theo sau. Ji Hyeon leo lên xe tải bỗng cảm thấy tức giận, cô trừng mắt lườm Taek Gi.

“Sao cô lại uống rượu hả!”

Taek Gi gằn giọng bực tức.

“Tôi chỉ uống có một chút, chẳng lẽ không được uống à? Tôi có phải là trẻ vị thành niên đâu.”

“Vậy sao cô lại mở nắp nông dục ra rồi để đấy? Định trộn vào uống đấy à!”

“Nông dục? Tôi mở nắp ra để đó á?”

“Tôi được một phen mát vía vì cứ tưởng cô uống nông dục rồi.”

Taek Gi tiếp tục trách móc.

“Tại sao tôi lại phải uống nông dục chứ! Mà ai mượn anh chở tôi đến bệnh viện? Anh tự lòi tôi đến bệnh viện làm bẽ mặt tôi, giờ lại nổi quạu lên nữa à?”

Ji Hyeon chẳng chịu thua, cũng lớn tiếng cãi lại.

Taek Gi quay phắt đầu lại, trừng mắt nhìn Ji Hyeon như thể muốn giết cô.

“Lòi mắt ra bây giờ. Đừng có nhìn tôi như thế! Tôi đủ bẽ mặt rồi!”

“Được rồi, đi thôi!”

“VẬY ĐI ĐI!”

Taek Gi và Ji Hyeon cứ luôn miệng cầu nhau lẫn nhau.

“Rốt cuộc vì sao cô phải uống rượu nếp.”

Khi về đến làng, Taek Gi dừng xe lại hỏi.

“Thì, thì tại...”

Ji Hyeon nén tiếng thở dài.

“Tại điều gì?”

“Tại tôi buồn quá nên mới thế.”

“Buồn gì cơ chứ?”

“Thì vừa gặp anh ấy nên dù sao cũng hơi... tôi không ngờ anh ấy đã có vợ sắp cưới, cũng không ngờ anh ấy lại chở cô ta đến đây.”

“Cô đã nghĩ hai người có thể làm lại từ đầu đúng không?”

“Tôi không hẳn nghĩ như thế, nhưng vì anh ấy bảo đến để gặp tôi... Tôi rất buồn và thất vọng, tôi tự hỏi sao mình lại mơ tưởng hão huyền như thế. Đúng lúc buồn rầu thì ông cụ cho bình rượu ngâm chuột bao tử đợt trước mang rượu nếp đến, thành thử tôi uống luôn. Cô gái ấy... quả thật rất đẹp.”

Ji Hyeon nói pha lẫn tiếng thở dài.

“Anh ấy dẫn một cô gái đẹp hoàn mỹ đến nên tôi hơi thất vọng...”

“Sao phải thất vọng chứ? Gầy gò như thế thì có gì là đẹp.”

“Xì... Ở Seoul đáng như thế mới là đáng chuẩn đấy. Hơn nữa cô ấy lại là biên tập viên của chương trình radio Đài truyền hình. Còn tôi, tôi chỉ là một kẻ vô công rồi nghề mà thôi.”

“Sao lại vô công rồi nghề? Cô là chủ vườn nho này mà.”

“Chủ gì chứ, đã chắc là ông cho hay không đâu. Tôi đã làm lộ chuyện hẹn hò của ông bà, lại còn bảo sẽ bỏ đất về Seoul biết đâu ông giận không cho đất nữa.”

“Thế nên cô rất thất vọng?”

“Tự nhiên tôi thấy thất vọng. Tôi đã từng nghe các anh làng bên gọi mình là hoa hậu Hàn

Quốc nhưng khi nhìn thấy cô gái ấy, tôi mới thấy tất cả chẳng qua chỉ là nói chơi mà thôi, tối qua mặc dù tôi đã đắp mặt nạ dưa leo, nhưng bộ dạng này vẫn khiến tôi thấy xấu hổ. Chỉ cần nghĩ đến chuyện anh ấy sẽ lấy người con gái khác, tôi liền cảm thấy xấu hổ, bẽ bàng vì mình đã tự huỷ hoại mình. Tôi thấy xấu hổ và ngượng ngùng trước cả anh Taek Gi nữa...”

“Ji Hyeon đẹp hơn cô gái ấy.”

“Anh nói dối...”

Ji Hyeon cười buồn, cho rằng Taek Gi đang nói dối an ủi mình.

“Thật đấy.”

“Thôi đi, chính anh cũng bảo là rườm rà mà.”

“Tôi đùa thôi.”

“Người ta bỏ công trau chuốt mà anh lại nở lòng bảo là rườm rà.”

“Tôi chỉ đùa thôi, mà cô không thấy cô ấy sao? Người ta là khách, nên cố dĩ người ta loại nho được bón bằng phân thuốc tự nhiên của nhóm nghiên cứu sinh. Loại nho ấy cứ ăn không cũng không sao nhưng cô Ji Hyeon hiếu khách nên đã rửa lại bằng nước sạch đến mấy lần. Vậy mà mỗi khi ăn, cô Su Hee ấy lại phải lau lại bằng khăn giấy, trông thật ngứa mắt.”

“Đúng rồi. Tôi trông cũng chướng mắt lắm. Đó là loại nho mất bao công sức vun trồng, loại nho đến mình còn chưa được nếm, vậy mà cô ta lại kỹ tính đến thế, đúng là không thể chấp nhận được.”

“Đúng rồi, không thể chấp nhận được.”

Kỹ tính thực ra không phải tội tình gì, nhưng Ji Hyeon coi đó là điều không thể chấp nhận được. Được mắng một trận hả hê, Ji Hyeon cảm thấy nhẹ nhõm, cười khúc khích.

“Vừa nãy tôi hoang lắm đấy. Chai nông được mở nắp đặt bên cạnh cô, tôi lay gọi cô mãi cô vẫn nằm bất động...”

Nghe Taek Gi kể lại, Ji Hyeon tròn mắt nhìn anh, rồi phá ra cười. Thấy Ji Hyeon cười, Taek Gi nhìn Ji Hyeon, thắc mắc không hiểu suy nghĩ của mình có gì bất thường mà khiến cô phải cười.

“Buồn cười quá đi mất, người ta uống rượu nếp rồi ngã lăn quay ra, mà anh lại nghĩ là uống nông được. Ha ha ha ha.”

Ji Hyeon ôm bụng cười, Taek Gi cũng phì cười vì ngượng.

“Anh Tae Oh khiến tôi xót xa, còn anh lại làm tôi sặc cười.”

“Sau này bất kể là rượu hay nông được thì cô cũng đừng uống nữa. Không tôi lại tưởng cô

làm bậy, rồi lại hết cả hồn đấy.”

“Anh tưởng tôi chết rồi à?”

“Chứ còn gì nữa?”

“Sao tôi phải uống nông được chứ? Tôi đâu gốc đến vậy.”

“Những người uống chất hóa học đâu phải toàn người gốc cả đâu. Chỉ vì một phút nông nổi nên phạm sai lầm đó thôi.”

“Anh lo lắng cho tôi à?”

“Thế cô bảo tôi không lo à?”

“Hình như anh Taek Gi luôn nghĩ cho tôi thì phải.”

“ ... ”

“Cô Hong Y mà biết, cô ấy lại làm ầm lên cho xem. Hôm ấy, cô Hong Y bảo tôi giấu anh ở nhà, nói dối là anh ở lại vườn ấy. Hôm đó tôi giận quá nên mới bảo Jin Suk, Jin Pal là con *đậu đỏ* ấy mà đến thì cứ cắn vào móng nó cho tôi.”

Nghe Ji Hyeon nài, Taek Gi ôm bụng cười ngặt nghẽo.

“Hồi nhỏ Hong Y cũng có biệt danh là *đậu đỏ* đấy.”

“Tôi gọi là *đậu đỏ* nhưng sao nghe cứ na ná từ *đậu nhỏ* ấy nhỉ.”

Taek Gi lại cười nắc nẻ.

“Những lúc thế này trông anh Taek Gi cũng đâu đến nỗi nào, lúc anh cười ấy. Chứ lúc giận lên thì bộ dạng thật đáng ghét.”

“Dạo này tôi có nổi giận nữa đâu.”

“Trên đường từ bệnh viện về anh nổi giận rồi còn gì.”

“Việc đó, do bất ngờ quá nên tôi mới thế.”

“Phải rồi, anh Tae Oh mời tôi đến dự lễ cưới.”

“Cô có đi không?”

“Bây giờ tôi cũng chưa biết nữa. Anh Tae Oh cứ tưởng tôi và anh đang yêu nhau. Nhưng tôi cũng không phủ nhận. Vì tôi ghét anh ta đưa vợ chưa cưới đến, cả cái điệu bộ cười nói hớn hở của anh ta. Tôi xin lỗi vì như thế tôi đang lợi dụng anh vậy.”

“Không sao, tôi không để bụng đâu.”

“Anh ấy còn nói là hãy đi cùng anh đến dự lễ cưới.”

“Vậy ta đi cùng nhé?”

“Cô Hong Y sẽ xé xác tôi ra mất.”

Ji Hyeon liếc mắt nhìn Taek Gi.

“Tuần sau tôi sẽ ra ngoài một hôm.”

“Sao vậy ạ?”

“Sáng tôi phải đến Tae Gu để đón đội nghiên cứu khoa học của trường đại học.”

“Vẫn ở Kim Cheon mà sao lại phải đi cả ngày ạ?”

“Tôi phải thức đêm cùng đội nghiên cứu.”

“Anh đến Tae Gu chắc cô Hong Y sẽ thích lắm. Anh sẽ gặp cô ấy chứ?”

“Tôi và Hong Y không lấy nhau đâu.”

Nghe Taek Gi nói, Ji Hyeon giật mình, nhìn lại.

“Không phải vậy sao?”

“Không phải.”

“Không phải anh thích cô Hong Y sao? À không, chẳng phải hai người đang yêu nhau sao?”

“Tôi chỉ coi Hong Y như đứa em gái thôi. Dù Hong Y không nghĩ vậy đi nữa.”

“Vậy mà tôi cứ tưởng anh Taek Gi thích cô Hong Y.”

“Hong Y là cô gái xinh đẹp, tốt bụng nhưng tôi không thể coi cô ấy hơn một người em gái được.”

“Hai người không hợp nhau ạ?”

“Chứ còn gì, vậy đấy.”

“Cô Hong Y chắc sẽ buồn lắm. Cô ấy cứ tưởng anh Taek Gi cũng thích mình, vậy mà...”

“Vậy thì...”

“Chuyện gì vậy?”

“Chuyện hơi nực cười, nhưng tôi thấy ghen mỗi khi anh với cô Hong Y ở bên nhau.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi quay lại nhìn cô chăm chú.

“Bỗng dưng tôi lại cảm thấy ghen một cách kỳ lạ. Tôi tò mò không biết hai người làm gì khi ở bên nhau. Tôi buồn cười phải không?”

“Không.”

“Cô Hong Y tốt đến vậy mà anh còn không coi cô ấy là bạn gái thì anh coi ai là bạn gái cơ chứ?”

Có lẽ câu hỏi của Ji Hyeon hơi bất ngờ nên Taek Gi đỏ ửng mặt.

“Chẳng lẽ anh coi tôi là bạn gái?”

“...”

“Anh coi tôi là bạn gái phải không? Anh nói đi nào.”

“...”

“Anh thấy tôi thế nào?”

Ji Hyeon đang hỏi dò thì đột nhiên Taek Gi dừng xe lại, trợn mắt nhìn thẳng vào Ji Hyeon.

“Sao anh lại nhìn tôi như thế? Tôi đùa thôi mà. Dù sao với tính khí ấy của anh...”

“Cô Ji Hyeon, tôi thấy cô rất ổn.”

“Thật ạ?”

Ji Hyeon đang cười tươi thì Taek Gi chợt lấy tay cô.

“Ơ, sao anh lại làm vậy?”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi với vẻ ngạc nhiên, còn Taek Gi nhìn Ji Hyeon với ánh mắt đắm say triền miên, nhưng lập tức lại thả tay cô ra.

Ồi giờ, anh chàng này, phải nắm lâu hơn chút lại.

Ji Hyeon thoáng ngượng ngùng, định thay đổi bầu không khí nên luôn miệng nói đùa, nhưng ánh mắt Taek Gi vẫn chưa buông tha cô.

“Anh Taek Gi đi Tae Gu, tôi ở nhà chắc chán lắm.”

Ji Hyeon lầm bầm như thế độc thoại, còn Taek Gi lại tiếp tục cho xe chạy.

“Hôm nay trên phố có hội chợ nho, cô muốn đi cùng tôi không?”

“Hội chợ nho ạ?”

“Hội chợ được tổ chức nhằm quảng bá cho nho Kim Cheon. Bắt đầu từ năm ngoái, năm nay mới là lần thứ hai thôi. Trước có cả hội chợ hoa và hội chợ tôm đấy.”

“À vậy ạ.”

“Người ta bán nho trực tiếp cho người đến hội chợ. Không chỉ có nho của vườn bác Kim mà còn có nho của tất cả vườn trồng nho ở Kim Cheon. Ngoài nho ra còn có nhiều loại hoa quả khác. Hình như có cả ban nhạc và diễn viên đến nữa.”

“Hay quá. Diễn viên nào vậy ạ?”

“Tôi cũng không biết.”

“Hình như mình phải chờ lại một ít nho?”

“Không cần đâu. Vườn nhà mình còn nhiều nho chưa thu hoạch.”

“Bây giờ đi ạ?”

“Phải đến vườn nho lấy mấy thùng đã rồi mới đi.”

“Vậy tôi đi với. Mà phải mặc đồ đẹp ra đường chứ nhỉ?”

“Ừ, đúng rồi.”

Ji Hyeon thay bộ đồ làm vườn bằng bộ quần áo tươm tất hơn, sau đó trang điểm nhẹ rồi ra ngoài.

Ji Hyeon đang leo lên máy cày đỗ ngoài cửa, chợt nhớ ra điều gì, cô lại trở xuống.

“Anh mang cả rượu nho theo nhé!”

“Không có ích lợi gì đâu. Năm ngoái tôi cũng mang đi nhưng bán chưa được mười chai lại phải mang về.”

“Mình đừng bán mà tặng kèm cho những người đến mua nho ở hội chợ là được. Anh bảo là để đầy ở nhà kho mà. Thay vì bỏ không thì mình tặng kèm, coi như quảng cáo cho nho nhà mình, lại chẳng tốt hơn sao.”

“Ừ nhỉ, vậy cũng được. Tôi để cả trong kho, ta đến vườn tiện thể lấy luôn.”

Đến vườn nho, Ji Hyeon cùng các bà cô khuân thùng nho và rượu lên xe. Ji Hyeon và bà chủ tịch Hội phụ nữ được bầu làm nhân viên tiếp thị. Taek Gi nhanh chóng khởi động xe lên đường.

Tưởng sớm, ai ngờ đến nơi rất nhiều người bán hàng khác đã ở đó từ trước. Do những người đến sớm đã chiếm hết chỗ đẹp nên Taek Gi đành phải nhận một vị trí không mấy bắt mắt.

“Ở đây cách cổng ra vào quá xa, chỗ này trông cũng không đẹp. Vị trí là một yếu tố rất quan trọng trong kinh doanh.”

Ji Hyeon càu nhàu, Taek Gi cũng chẳng còn cách nào. Nghe giọng thì biết Taek Gi cũng bực mình không kém.

“Hình vẽ ở tấm băng-rôn đằng kia trông dễ thương quá.”

Đã một giờ trôi qua, việc thu hút khách vắng lai như thể hái sao trên trời, chung quanh chỉ có ruồi bay, Ji Hyeon nhìn xung quanh với vẻ mặt ngao ngán, miệng lẩm bẩm.

“Nho chính gốc ở Kim Cheon đây, giống nho Komi đây, vị rất thanh và ngọt đây.”

“Hề là nho Komi thì vị đều thanh và ngọt cả sao?”

“Vâng ạ.”

“Chỉ cần họ biết là nho Komi chính gốc họ sẽ muốn ăn nho ngay, nhưng vẫn đề là chẳng có vị khách nào cả.”

Hội chợ đã bắt đầu từ lâu, nhưng có lẽ do thời tiết nóng bức nên đến giờ vẫn không có khách. Nơi tổ chức là một bãi đất trống trong thành phố mà năm sau hoặc năm sau nữa sẽ khởi công xây dựng chung cư. Cứ nghĩ quảng bá ở trên phố là tốt nhất, không ngờ phải ngồi phờ phạc chờ khách, mà khách thì cứ như lá mùa thu.

Đã 4 giờ chiều, quầy của Ji Hyeon và Taek Gi vẫn chưa bán được hộp nho nào, ai nấy đều

cảm thấy bồn chồn, mặt lả, có lẽ bà chủ tịch Hội phụ nữ cũng vậy.

“Phải làm sao bây giờ? Hay để tôi ra cổng kéo người ta vào nhỉ?”

“Tối đến chắc sẽ đông khách thôi. Năm ngoái, ban ngày cũng chưa có khách lắm.”

“Vẫn biết vậy nhưng mà...”

“Hay ta qua đằng kia ăn cơm đi.”

Hội chợ dành ra một góc cho các gian hàng ẩm thực, cả ba người vào quán ăn một bữa trưa muộn, ăn xong cũng gần 5 giờ. Lúc này khách khứa đã dần đông lên, sau khi mặt trời gác núi, khách đến hội chợ quả nhiên bắt đầu chen chúc. Ngồi chờ dài cổ suốt mấy tiếng chẳng có ai đoái hoài, vậy mà giờ lại đột nhiên nhốn nháo, khách khứa rôm rả. Có điều, dù khách có đông đúc thế nào đi chăng nữa, gian hàng của Taek Gi cũng vẫn chẳng có vị khách nào ghé thăm. Huống hồ, nhạc hội vừa bắt đầu, ca sĩ được mời tới là một ca sĩ hát nhạc trữ tình rất nổi tiếng, khách đến hội chợ đều chăm chú xem biểu diễn cho nên quầy bán nho của Taek Gi càng rơi vào thế bất lợi hơn.

“Làm sao bây giờ?”

Khách kéo đến như trẩy hội mà mới bán được hai hộp nho hiếm hoi. Nếu cứ thế này có lẽ ta chở đến bao nhiêu thì phải chở về bấy nhiêu mất thôi.

Bà chủ tịch Hội phụ nữ đã cố gắng làm khuấy động cả sân để lôi kéo khách vào quầy mình, nhưng quầy khác cho rằng bà có ý cướp khách nên suýt nữa thì cãi nhau to, kiểu này đến chào hàng cũng không xong.

Tuy mới bán được hai hộp nho nhưng Ji Hyeon đã tặng được nhiều chai rượu nho miễn phí, cô hy vọng người mua nho thấy ngon sẽ truyền tai nhau, nhưng họ lại chẳng hề uống thử một chút rượu nào.

Ngồi thẩn thờ, Ji Hyeon nhìn dáng điệu nực cười của những người tham gia hát hò đang nhún nhảy theo điệu nhạc ở đằng xa, mặc dù chẳng có ban nhạc nào ngoài một giàn karaoke được lắp sẵn. Đột nhiên Ji Hyeon nảy ra một ý trong đầu.

“Bây giờ còn đăng ký hát được không ạ?”

“Sao cơ?”

“Nhạc hội ấy.”

“Cô định lên đây hát à?”

“Toi trông thế thôi, chứ đi hát karaoke tôi chưa bao giờ dưới 90 điểm đâu nhé.”

“Cô định lên đó hát thật sao?”

“Hôm nay phải bán sạch số nho đã mang đến đây cho nên anh làm ơn đăng ký giúp tôi đi. Có điều giải nhất được gì vậy ạ?”

“Máy giặt.”

“Ồ! Còn giải nhì?”

“Hình như là quạt máy?”

“Bỏ qua quạt máy đi. Ok, máy giặt!”

Ji Hyeon thúc vào lưng Taek Gi, anh chàng không biết phải làm thế nào hơn đành đến nài nỉ người ta cho đăng ký dù đã hơi muộn. Lẽ ra trễ giờ thì không được đăng ký nhưng không biết có phải do thí sinh dự thi ít quá hay không mà ban tổ chức lập tức nhận lời. Do đăng ký sau cùng nên Ji Hyeon nhận được số thứ tự cuối.

“Cô không run à?”

Taek Gi hỏi như thể anh đang hồi hộp vậy.

“Tuy hơi run nhưng vì sự nghiệp bán nho thì có gì tôi không làm được chứ!”

“Cô hát hay thật à?”

“Anh nghe xong thì đừng ngạc nhiên nhé. Chỉ cần gương mặt tôi đẹp hơn một chút nữa thôi là tôi sẽ thành ca sĩ dance ngay đấy.”

“Dance, ca sĩ dance ấy à?”

Taek Gi đang kinh ngạc nhìn Ji Hyeon thì ban tổ chức đọc tên người dự thi cuối cùng, Ji Hyeon, cô chạy như bay lên sân khấu.

“Xin chào quý vị, tôi là Kim Ji Hyeon, đến từ huyện Gae Ryeong!”

Ji Hyeon cười thật tươi chào khán giả thì thấy một người đàn ông trung niên ngồi ở ghế quan khách vẫy tay chào cô.

“Cô Kim Ji Hyeon sẽ hát cho chúng ta nghe bài *Em rất yêu anh*.”

Người dẫn chương trình lui về phía sau, nhạc nền cất lên, Ji Hyeon bắt đầu hát. Dáng vẻ duyên dáng cùng nụ cười luôn nở trên môi, Ji Hyeon trông như thể một cô gái đoan trang hiền thực.

“Dù suốt ngày bận rộn nhưng hễ có phút giây rảnh rỗi em lại nghĩ đến anh. Anh đã sống trong em từ lúc nào. Em đã được cười rất nhiều, vì có anh...”

Ji Hyeon bắt đầu giữ bỏ vẻ thực nữ đoan trang để chuẩn bị cho màn trình diễn kế tiếp. Cô nhún vai hòa theo điệu nhạc, đồng thời khe khẽ lắc eo.

“Từ lúc nào mọi thứ nơi anh đã đổi thay, từ lời nói êm ái cho đến chất giọng trầm.”

Màn nhún vai và lắc eo theo điệu nhạc chỉ dừng đến đây, sau đó Ji Hyeon lại đổi sang phong cách dịu dàng truyền thống.

“Dù rằng em vẫn chưa thể nói ra...”

Mở nhẹ lòng bàn tay và trải cánh tay hướng về khán giả, bắt đầu bước những bước lộng lẫy.

“Em ở đây, em thật sự yêu anh. Dù em còn lo lắng với tình yêu nhưng thật lòng em rất thích anh!”

Ji Hyeon được vỗ tay tán thưởng như thể cô chính là thành viên nhóm nhạc Jewelry. Người ta cũng không thể nào quên được nụ cười quyến rũ của cô khi hát đoạn cuối bài. Ở hàng ghế khán giả, cánh đàn ông liên tục reo hò, cánh phụ nữ trẻ em cũng vỗ tay rào rào tán thưởng.

“Ồi trời ơi, xem Ji Hyeon kìa! Ôi, con bé hát hay quá!”

Bà chủ tịch Hội phụ nữ thốt lên, không biết miệng mình đang há hốc. Còn Taek Gi, như quá bất ngờ, anh tủm tỉm cười, ngắm nhìn Ji Hyeon.

“Em cảm thấy xao xuyến khi gặp anh trong đám bạn bè, và cảm giác cả thế giới này như thể dành riêng cho em khi em ngồi bên anh. Những lúc tình cờ ánh mắt chạm nhau, em đã thấy trọn bóng hình anh, lòng em hướng về anh từng chút. Dường như thế gian này chỉ có em và anh.”

Khi ấy, Ji Hyeon xoay người, dang tay hướng về phía Taek Gi, Taek Gi trân trân nhìn về phía trước.

“Ờ hơ... Dù thế nào em vẫn muốn có anh kề bên. Dù ngày tháng dần trôi, cảm giác này vẫn chẳng thể nói thành lời, vậy mà em yêu anh. Khi ta nắm tay nhau sẽ thế nào. Nếu như ta trao đôi môi...”

Khi ấy chuông báo hiệu đoạt giải vang lên...

“Vâng cô Ji Hyeon hát rất hay!”

Ban tổ chức đã bước ra nhưng Ji Hyeon vẫn chưa chịu rời sân khấu, cô vẫn cầm lấy micro và nói thật to: “Gian hàng nho ông Kim ở góc kia là gian của tôi! Mong quý vị đến mua nho ủng hộ cho tôi ạ! Quý khách nào mua nho sẽ được tặng miễn phí một chai rượu nho! Tôi mong nhận được sự ủng hộ từ quý vị ạ!”

Ji Hyeon đưa hai tay lên đầu mô phỏng hình trái tim sau đó rời khỏi sân khấu. Ji Hyeon vừa

đi xuống, Taek Gi cười tươi nhìn cô.

“Trông tôi biểu diễn thế nào?”

“Như thế là hay à?”

“Mấy giết sẽ về tay tôi, anh cứ đợi mà xem.”

“Cô Ji Hyeon! Cô Ji Hyeon!”

Nghe thấy có tiếng gọi tên Ji Hyeon, Taek Gi và Ji Hyeon quay lại thì thấy anh Chong Sik lâng lâng đang lách đám đông bước đến.

“Anh Chong Sik!”

“À ừ, Taek Gi. Trời ơi, cô Ji Hyeon ơi, cô làm tôi mất hồn đấy, cô hát hay quá thế!”

Chong Sik nhìn Ji Hyeon e thẹn nói.

“Cảm ơn anh. Anh đến hội chợ chơi ạ?”

“Tôi cũng bán cà chua mà, dĩ nhiên phải đến chứ.”

“Anh bán được nhiều chưa ạ?”

“Chẳng bán được bao nhiêu cả. Tôi thật sự rất bất ngờ. Trời ơi, cô hát hay quá...”

Chong Sik nhìn Ji Hyeon với ánh mắt đắm đuối và nói. Ánh mắt ấy như thể đang rất đắm say vậy.

“Tôi nhìn lên ánh đèn trên sân khấu cứ ngỡ nàng tiên nào vừa giáng trần, định thần lại thì mới biết đó là cô Ji Hyeon.”

“Ôi, sao anh lại nói quá lời thế!”

“Không quá lời đâu. Thật đấy, cô ăn mặc như thế này trông đẹp vô cùng!”

“Cảm ơn anh.”

“Này mấy đứa, khách đến rồi kia!”

Nghe thấy tiếng gọi của bà chủ tịch Hội phụ nữ, Ji Hyeon quay lại nhìn thì thấy ngay sự hiệu nghiệm của việc quảng cáo trên sân khấu, khách khứa đang kéo đến ùn ùn.

“Thôi em xin phép trước ạ.”

Ji Hyeon định quay đi thì Chong Sik chớp lấy tay cô. Ánh mắt Taek Gi long lên.

“Sao, sao anh lại thế ạ?”

“Cô đến vườn tôi chơi nhé. Nhất định phải đến nhé!”

“À, vâng, em sẽ đến ạ.”

“Phải đến đấy.”

“Vâng, vâng.”

Ji Hyeon gỡ tay Chong Sik ra, cười gượng gạo rồi cùng Taek Gi chạy vội về gian hàng.

“Đến đây mau lên, đột nhiên khách kéo đến đông quá!”

Bà chủ tịch Hội phụ nữ phần khởi nói.

“Xin mời! Xin mời!”

“Cô gái hát hay quá nhỉ. Cho ta một ít nho nào.”

“Vâng ạ, các bác cứ ăn thử nho ở hàng cháu đi ạ. Ngon lắm đấy ạ.”

Ji Hyeon hái một trái nho đưa vào miệng của ông bác vừa khen mình hát hay.

“Ngon thật!”

“Bác mua nho, hàng cháu sẽ tặng thêm chai rượu nho này nữa ạ. Rượu này do chính tay chúng cháu làm từ nho vườn nhà. Bác uống thử đi ạ.”

Ji Hyeon rót rượu nho ra một cốc giấy.

“Ở Pháp người ta coi rượu nho là thức uống mang lại sự hưng khởi, bữa ăn không có rượu nho được ví như ban ngày không có mặt trời. Vậy nên ở Pháp có vô số hãng rượu nho nổi tiếng, chắc bác cũng đã biết, như Bordeaux, Bourgogne, Ronnc, Loire, Alsace, vân vân... Loại rượu nho chắc chắn còn ngon hơn những loại rượu nho thượng hạng của Pháp chính là rượu nho do nhà cháu tự chế đây ạ. Chắc bác cũng biết trong rượu nho có chứa nhiều vitamin và khoáng chất phải không ạ? Từ rất lâu rồi, người ta đã phát hiện ra trước khi đi ngủ mà uống một ly rượu nho sẽ rất tốt cho việc lưu thông máu. Máu lưu thông tốt thì da dẻ sẽ đẹp lên, lại còn ngăn ngừa được các chứng bệnh của người già nữa. Chúng cháu tặng bác chai rượu, mỗi ngày trước khi đi ngủ bác uống một ly rồi hãy đi ngủ nhé!”

“Xem này, cô gái này uyên bác ra phết đấy!”

“Ngon lắm, ngon thật đấy!”

Những người tìm đến mua nho gật gù nghe những lời giới thiệu của Ji Hyeon, sau đó họ tranh nhau mua từng hộp một.

“Bao nhiêu đây?”

“Dạ 13000 won ạ. Nhà cháu tặng thêm một chai rượu nữa ạ.”

“VẬY cho bác hai hộp!”

“Vâng, cháu cảm ơn bác ạ! Anh Taek Gi, hai hộp!”

“Bán cho tôi một hộp nhé!”

“Vâng!”

“Bán cho tôi nữa”

“Vâng, vâng!”

“Tôi mua riêng rượu nho thôi có được không?”

“Bác dùng hết thì liên lạc theo số điện thoại dán trên hộp giúp cháu ạ. Mua một chai thôi nhà cháu cũng giao đến tận nhà.”

Ji Hyeon nói với giọng thánh thót như sơn ca.

“Anh Taek Gi ơi, mau đưa nho cho khách đi này!”

Nghe tiếng Ji Hyeon ríu rít gọi, Taek Gi đang soạn nho cho khách cũng phải phì cười. Dường như anh đang được thấy Ji Hyeon trong một dáng vẻ khác. Lúc đầu khi Ji Hyeon mới về, Taek Gi chỉ thấy cô là một cô gái lười nhác, không thích lao động và rất nhàm chán. Nhưng thực ra, Ji Hyeon lại là một cô gái đầy sức quyến rũ, trong một thời gian dài Taek Gi đã không hề nhận ra điều đó.

Bắt gặp ánh mắt của Ji Hyeon kèm theo nụ cười thật tươi, Taek Gi cũng mỉm cười đáp lại.

“Những lời cô giới thiệu về nho khi nãy, cô biết trước và cứ thế nói ra đấy à?” Taek Gi hỏi.

“Nó ở đâu đó trong trí nhớ và đột nhiên hiện về, nên tôi cứ nói đại đi chứ không biết có chính xác không nữa. Mà chắc gì mọi người đều biết hết?”

Nói đoạn, cả Taek Gi và Ji Hyeon cùng nhìn nhau cười.

Ji Hyeon bước lên sân khấu biểu diễn, đồng thời quảng bá cho gian hàng của cô, chỉ trong vòng hai giờ sau đó, toàn bộ số nho được chuyển đến hãng xe tải của Taek Gi đã được bán sạch. Hơn nữa, Ji Hyeon còn đoạt giải nhất cuộc thi hát nên được tặng thêm một chiếc máy giặt mang về.

Bà chủ tịch Hội phụ nữ cùng mấy người dân trong làng rời khỏi hội chợ trước, Ji Hyeon và Taek Gi ở lại dọn dẹp, sau cùng cả hai khiêng máy giặt được thưởng lên xe, lên đường trở về với vẻ mặt hân hoan.

“Tôi đã bảo là sẽ đoạt được cái máy giặt này mà.”

“Cô thật đáng nể.”

“Anh khen tôi à?”

“Dĩ nhiên rồi. Hôm nay cô vất vả quá”

“Nhờ công tôi cả đấy nhé!”

“Tôi biết rồi.”

Ji Hyeon cười tự đắc, Taek Gi cũng cười khoái trá.

“Hôm nay anh mới thấy tôi là cô gái ổn phải không?”

“Tôi biết từ trước rồi mà.”

“Làm gì có chuyện.”

“Thật mà.”

“Hôm nay tôi còn được anh khen thật lòng nữa cơ đấy.”

Ji Hyeon làm điệu bộ hất hàm, Taek Gi lại phì cười.

“Cô có đói bụng không?” Hình như lúc nãy mãi bán nho nên không để ý, giờ mới thấy đói bụng. Chúng ta mau về nhà thôi.”

“Tôi mua thịt lợn chiên xù cho cô nhé?”

“Anh khao tôi đó à?”

“Phải khao chứ... Nhờ cô mà hôm nay ta bán hết sạch nho còn gì.”

“Vậy thì tôi sẽ ăn cho anh vui.”

Taek Gi lại cười.

Taek Gi đưa Ji Hyeon đến một nhà hàng, tuy không sang trọng nhưng ở một phố thị nhỏ thế này thì nhà hàng này thuộc loại hiếm có.

“Chôn chân mãi ở trong làng nên tôi không hề biết có những nơi thế này.”

“Trong phố hầu như có mọi thứ y như ở Seoul.”

“Vậy cơ ạ.”

“Không phải cứ ở tình lý là kém văn minh hơn đâu.”

“Quả đúng là như vậy.”

“Ngoài thịt lợn chiên, cô muốn ăn gì khác thì cứ nói nhé. Hay ăn suất đầy đủ nhé.”

“Suất đầy đủ đắt nhất ạ?”

“Ừ, đắt nhất.”

“Vậy tôi sẽ ăn một suất đầy đủ.”

“Ok.”

Taek Gi gọi hai suất đầy đủ.

“Chắc cô mệt lắm nhỉ?”

“Mệt thì mệt thật nhưng bán được hết nho nên tâm trạng rất vui.”

“Tôi cũng không ngờ bán được hết đấy.”

“Tôi cũng vậy.”

“Vả lại, tôi cũng không ngờ cô Ji Hyeon hát hay đến thế.”

“Việc này không chỉ đơn giản là hát hay, mà còn cần phải có kỹ thuật nữa.”

“Kỹ thuật gì vậy?”

“Kỹ thuật để được 90 điểm khi hát karaoke ấy mà. Trước tiên cứ phải hát to là máy sẽ tự động cho 90 điểm, thứ nữa phải hát đúng nhạc, vậy là được 95 điểm. Mà khi hát to đồng dạng sẽ tạo cảm giác như thể giọng hát rất hay.”

“Không phải kỹ thuật đâu, giọng cô hát hay thật mà.”

“Ô, sao hôm nay lời ca ngợi lại tràn ngập thế này.”

Câu nói đùa của Ji Hyeon khiến Taek Gi lại phá ra.

“Anh cười nhiều quá nhỉ.”

“Thì buồn cười quá chứ sao.”

Ji Hyeon và Taek Gi đưa mắt nhìn nhau, cười khúc khích, đột nhiên họ cảm thấy như thể thân mật quá nên lại ngượng ngùng, im bật.

“Hội chợ diễn ra đến hôm nào ạ?”

“Đến tuần sau.”

“Vậy thì ngày nào tôi cũng phải lên hát như vậy à?”

“Không cần, chỉ hôm nay thôi là tôi đã biết ơn cô lắm rồi.”

Người phục vụ mang xúp ra.

“Cô ăn đi.”

“Vâng.”

Ji Hyeon múc một muỗng xúp lên ăn, Taek Gi nhìn cô chăm chú.

“Anh có hay đến những nơi này không?”

“Không thường xuyên, chỉ đôi lần thôi.”

“Anh hay đi với ai thế? Với cô Hong Y à?”

“Ừ.”

“Lần trước anh bảo anh không coi Hong Y là bạn gái phải không nhỉ?”

“Ừ.”

“Thế nhưng giả sử cô Hong Y bảo anh hãy lấy cô ấy, anh có làm không?”

Nghe Ji Hyeon hỏi, Taek Gi ngẩng đầu lên, chăm chú nhìn cô.

“Sao cô lại hỏi vậy?”

“Không có gì, bỗng dưng tôi thấy tò mò thôi mà.”

“Nếu có một người, cô không hề coi anh ta là bạn trai nhưng anh ta lại bảo muốn lấy cô, liệu cô có đồng ý không.”

“Không.”

“Tôi cũng vậy.”

“Nhưng anh rất hiểu con người cô ấy, và ở bên cô ấy lâu rồi mà.”

“Vì từ bé chúng tôi lớn lên cùng nhau.”

“Anh không hề nghĩ đến chuyện kết hôn à?”

“Vì từ bé lớn lên cùng nhau nên tôi luôn coi cô ấy như em gái thôi.”

“Hóa ra vậy... anh thích mẫu phụ nữ thế nào? Hình như anh cũng có mẫu người lý tưởng đấy chứ.”

“Tôi không có.”

“Anh mà không có ạ?”

“Khả năng để gặp được hình mẫu lý tưởng rất thấp, mà vốn dĩ tôi cũng chưa từng tạo ra những tiêu chuẩn lý tưởng.”

“Tôi thì thích mẫu người như Jang Dong Gun hoặc Won Bin.”

“Những anh chàng ấy thì con gái ai chẳng thích?”

“Thế ạ?”

“Vậy thì tôi cũng thích cô diễn viên Jeon Ji Hyeon đấy.”

Ji Hyeon phì cười, Taek Gi cũng cười.

“Khi này lúc cô hát đến phần điệp khúc ấy...”

“Vâng.”

“Cô đưa tay ra hướng về phía tôi...”

Taek Gi chưa kịp dứt lời thì hai suất cơm thịnh soạn đã được mang ra.

“Trông ngon quá đi mất.”

Ji Hyeon cầm dao và đĩa lên, bắt đầu cắt thịt ra từng miếng.

“Sao cơ ạ? Anh nói tiếp đi ạ?” Ji Hyeon cho một miếng thịt vào miệng và hỏi.

“Không có gì, ăn thôi.”

“Anh Taek Gi cũng ăn đi.”

“Ừ.”

Ji Hyeon đói bụng nên ăn ngẫu nhiên, cô liên tục đưa thịt vào miệng đến phồng cả hai má

rồi mới nhai. Taek Gi kiên nhẫn ngồi nhìn Ji Hyeon, gương mặt không ngớt nở nụ cười.

Rời khỏi nhà hàng về nhà, Ji Hyeon leo lên xe, thắt dây an toàn và hỏi rằng ngày hôm nay liệu có tiêu hoang quá hay không.

“Không đâu.” Taek Gi trả lời.

“Lâu lắm rồi tôi không đi ăn hàng nên hôm nay thấy ngon miệng quá.”

“Mai một tôi sẽ đưa cô đến ăn lần nữa.”

“Tôi đang mong anh nói vậy. Bữa ăn quả thực rất ngon.”

“Cô khách sáo quá.”

Taek Gi lái xe được một lúc, cảm thấy yên ắng, quay sang thì thấy Ji Hyeon đã ngủ tự bao giờ. Taek Gi nghĩ bụng chắc cô nàng đã mệt quá rồi, để bán hết nho, Ji Hyeon đã phải gồng hát một bài hát mà chưa hề có sự chuẩn bị nào trước đó.

Taek Gi đỗ xe lại vệ đường một lúc, sau đó tháo dây an toàn, bởi cảm thấy xót Ji Hyeon ngủ trên xe không được thoải mái.

Anh giữ tấm chăn nhỏ đắp lên người Ji Hyeon, nhẹ nhàng nâng đầu cô đang ngoẹo sang một bên, bất ngờ đầu cô lại ngã vào ngực anh. Ji Hyeon vẫn tiếp tục ngủ. Taek Gi thấy lòng mình xốn xang đến lạ, anh ngồi nguyên tư thế, không dám nhúc nhích một hồi lâu. Hơi thở ấm áp của Ji Hyeon phả từng chuỗi dài vào cổ anh.

Taek Gi chẳng biết làm thế nào, đang giữ đầu Ji Hyeon trên ngực mình thì như bị thôi thúc, anh cúi xuống, khẽ chạm môi lên mái tóc cô. Ji Hyeon bất chợt cựa quậy, Taek Gi giật mình. Ji Hyeon hé mắt nhìn Taek Gi rồi lại tựa đầu vào lưng ghế ngủ tiếp.

Taek Gi gắng thở không ra tiếng rồi kê chăn cho Ji Hyeon tựa đầu vào cửa kính, sau đó mỉm cười nhìn cô và cho xe chạy.

“Ji Hyeon này!”

Ji Hyeon đang định nâng đũa lên ăn sáng thì ông cất lời nói với cô.

“Vâng.”

“Nghe rõ lời ông nói chứ?”

Ông định nói gì nhỉ. Hay ông định báo oán lời nói quá trớn của mình hôm trước.

“Ông ơi, hôm trước con giận quá nên cũng không biết mình nói gì...”

“Bà ấy, ta sẽ sống chung với bà ấy.”

“Dạ?”

Cả Ji Hyeon lẫn Taek Gi cùng tròn mắt, rướn cổ nhìn ông.

“Không thể nào trơ trẽn về sống cùng thế được, e hèm, vậy nên ta quyết định cuối tháng này sẽ làm một buổi tiệc cưới ấm cúng tại đình làng.”

“Thật ạ?”

“Dĩ nhiên là thật rồi.”

“Ồ, cháu chúc mừng ông. Ông ơi, vậy là bà đã đồng ý rồi ạ?”

“Đồng ý rồi, đương nhiên.”

“À, vâng ạ.”

“Chúc mừng bác ạ.”

“Vớ lại, Ji Hyeon này.”

“Dạ?”

“Đất ông cho mày đứng tên cả đấy.”

“Dạ?”

“Ông nói là giao đất cho mày.”

“Vâng! Con mới xuống thôi mà, mới đó mà ông đã cho con rồi ạ?”

“Bà ấy bảo ta nếu cho thì cứ cho nhanh đi, vậy nên ta đã quyết rồi. Taek Gi, biết thủ tục nên lo liệu đi nhé.”

“Vâng ạ, thưa bác!”

“Nhưng đừng động đến phần vườn ta đã quyền tặng nhóm nghiên cứu đấy. Với cả cũng đừng bán cái nhà kính đang nuôi trồng giống nho mới. Hiểu không?”

“Vâng...”

“Ông mong mày đừng bán vườn mà hãy dốc sức giữ vườn, còn nếu chúng mày muốn bán thì ta cũng đành vậy chứ biết làm gì hơn?”

“Ông cho con thật ạ?”

“Ta giống như đang đùa à?”

“Dạ không, vì đột ngột quá nên con bối rối...”

“Ăn cơm đi.”

Ông bắt đầu đựng đĩa thì Ji Hyeon và Taek Gi mới bắt đầu ăn. Nhưng vì quá sung sướng khi vườn nho cuối cùng cũng đã thuộc về tay mình nên Ji Hyeon ăn không quá nửa bát đành bỏ lại.

“Tôi đi Tae Gu về rồi sẽ làm thủ tục cho cô, được không?” Taek Gi nói.

“Không phải gấp đâu anh ạ. Tôi vẫn chưa định báo cho gia đình ở Seoul biết.”

“Sao vậy?”

“Bỗng dưng... đến khi được nhận đất thật rồi, tôi lại có cảm giác lạ lẫm.”

“Lạ thế nào?”

“Tôi cũng không biết. Tuy làm việc ở vườn nho vất vả mấy tháng rồi nhưng giờ tôi không muốn bán đất đi nữa, kỳ lạ thật.”

Ông đã quyết định giao đất lại cho Ji Hyeon, nhưng bản thân cô lại thấy băn khoăn trong lòng. Ji Hyeon đứng ngồi không yên, cuối cùng quyết định gọi điện về nhà.

“Mẹ à?”

“Ờ, Ji Hyeon à. Sao lâu quá không thấy con chủ động gọi điện về nhà nhỉ?”

“Đột rồi con bận lắm. Giờ thì rảnh rang rồi.”

“Thế à? Đã thu hoạch hết chưa?”

“Dạ, hầu như xong cả rồi “

“Chắc mệt lắm phải không?”

“Dạ không, không sao nhưng mà... con muốn nói về chuyện của ông.”

“Sao vậy? Ông bảo không cho đất à?”

“Dạ không, không phải vậy, mà là...”

“Thế ông bảo cho rồi à?”

“Không phải, mẹ ơi. Việc là thế này... ông sắp lấy vợ.”

“Hả? Cái gì?”

“Lấy vợ, ông bảo ông sắp lấy vợ.”

“Ôi trời đất ơi, con vừa nói gì vậy?”

“Ông thích một bà nên cuối tháng này sẽ tổ chức lễ cưới ở đình làng.”

“Ôi trời đất ơi. Bà ấy là gái chưa chồng à?”

“Mẹ này, đã là bà già thì làm sao mà còn là gái chưa chồng cơ chứ?”

“Hóa ra bà ấy đi bước nữa à?”

“Chắc là vậy. Lần trước hình như con nghe bà bảo làm cỗ giỗ ông gì ấy?”

“Bà ấy không có con cháu gì à?”

“Con nghe nói là có hay sao ấy?”

“Có á?”

“Vâng, sao vậy mẹ?”

“Chắc ông không định lấy bà ta rồi lật lọng giao đất cho con bà ta đấy chứ?”

Dẫu thế nào, mẹ Ji Hyeon cũng không chịu buông tha mảnh đất.

“Con nói mẹ nghe xem, ông đã bảo cho đất chưa?”

“Ông vẫn chưa nói gì cả.”

Nếu Ji Hyeon nói với mẹ rằng cô sắp được sở hữu đất của ông, mẹ cô chắc chắn sẽ phi ngay đến phòng giao dịch bất động sản, vậy nên trước mắt cô phải giấu, chưa thể nói ra ngay.

“Có điều gì đó khả nghi lắm, con nhỏ này. Liệu có phải bà ấy thấy ông có đất nên mới chịu lấy ông không? Nếu không tại sao lại chịu lấy ông già kỳ cục ấy chứ. Già cả rồi.”

“Không phải vậy đâu mẹ ạ. Hồi còn trẻ, ông bà từng yêu nhau nhưng do bố mẹ bà phản đối nên ông bà phải chia tay.”

“Như nhau cả thôi. Già cả rồi còn cưới xin gì nữa, vì đất đó thôi. Bà ấy định giành phần cho con cái nên mới lấy ông mà đấy.”

“Mẹ làm ơn, đừng có suy diễn như vậy đi mà.”

Ji Hyeon cảm thấy ghét mẹ cô vì bà cứ suy diễn vô cớ, chỉ sợ bị cướp đất, mà thực ra có biết

đầu của tai nheo thế nào.

“Chuyện không phải vậy đâu. Mẹ đừng suy diễn nữa.”

“Con ngây thơ nên mới nghĩ vậy thôi.”

“Thôi đủ rồi. Rốt cuộc mẹ có đến không?”

“Đến đâu?”

“Ông làm đám cưới mà mẹ định không đến à?”

“Phải đến, phải đến chứ. Đến để còn làm rõ mọi chuyện nữa chứ. Phải cho người ta biết ông chủ vườn nho bắt con gái tôi làm việc cực khổ đến suýt chết, mà giờ lại đem đất cho một đứa vô công khác.”

“Con hết chịu nổi rồi, mẹ thật quá đáng!”

Ji Hyeon ngắt điện thoại.

Cúp máy, Ji Hyeon thần thờ ngồi nghĩ đến việc ông bảo giao lại mảnh đất mà bao lâu nay cô hằng mong đợi. Vậy mà cô không hề dang hai tay ra hoan hỉ đón nhận. Đợi sau khi Taek Gi đi Tae Gu về, thủ tục bàn giao đất chẳng mấy chốc làm xong, việc hồi hộp là điều đương nhiên thôi, song tại sao Ji Hyeon lại băn khoăn đến thế. Cô không biết đây là cảm xúc gì cô chỉ cảm thấy giá như đợi thêm một thời gian nữa thì tốt hơn, bán vườn nho đi liệu có phải quyết định đúng đắn không? Ji Hyeon lại nghĩ nếu bán đất, cô sẽ có tiền cho mẹ mua nhà đẹp, mua xe hơi như mong ước, và dư dả để mua trang sức, hột xoàn, có thể hãnh diện với bạn bè mỗi khi đi học lớp, như vậy có phải kế hoạch đã thành công?

“Trời ơi, sao đột nhiên lại thế này?”

Ji Hyeon không biết vì sao cô lại phân vân, vì sao lại cảm thấy băn khoăn lạ lùng.

Ji Hyeon không phải không có ý muốn bán hết đất rồi về Seoul sống một cách an nhàn ngay lập tức. Nhưng giờ đây khi đã quen và có thể làm những công việc ở vườn nho rồi, thì dù có vất vả và cực nhọc, Ji Hyeon vẫn cảm thấy tiếc nuối khi phải rời bỏ những công việc này.

“Mình tiếc gì cơ chứ?”

Không thể hiểu nổi, rốt cuộc Ji Hyeon tiếc nuối về điều gì.

Ji Hyeon thấy đầu óc mình thật phức tạp. Biết rõ ràng được hưởng tài sản thừa kế là việc vô cùng hoan hỉ trong đời nhưng cô lại không thể nghĩ đơn giản như vậy được. Ji Hyeon ngồi thần người nhìn ra ngoài cửa, dõi mắt về phía cánh đồng mênh mông.

Phần sáu

“Ngày mai là ngày cuối cùng của mùa nóng rồi nhỉ?”

“Vâng ạ.”

“Đầu hè và giữa hè chưa làm có gì cả, cuối hè ta làm một bữa linh đình mới được. Bắt con Jin Pal làm thịt đi!”

Ji Hyeon đang bữa miếng dưa hấu ra ăn, liền giật bắn mình, nhìn ông chăm chặp.

“Bắt Jin Pal làm thịt ạ?”

“Cuối hè rồi, không ăn sao?”

“Ông ơi, ông nói vậy nghĩa là sẽ ăn thịt Jin Pal thật ạ?”

“Ừ, Ta nuôi nó để ăn mà, cuối hè thì phải ăn chứ sao?”

“Ôi trời đất, trời đất ơi!”

Ji Hyeon đặt miếng dưa hấu xuống, tức giận nhìn ông.

“Ông à, sao ông có thể bắt con chó ông nuôi để ăn thịt được nhỉ?”

“Mày nói gì?”

“Vậy cứ cuối mùa nóng, ông lại bắt chó nhà làm thịt ạ?”

“Nếu không, ta nuôi chúng để làm gì hả? Toàn chúí mũi ăn rồi ỉa bậy, chẳng làm gì cả. Lũ chó ấy không nuôi để làm thịt thì nuôi để làm gì?”

Ji Hyeon không giấu được nỗi kinh ngạc.

“Ngày mai nấu nước đi!”

“Không được làm vậy đâu ạ!”

Ji Hyeon hét toáng lên.

“Tuyệt đối không được đâu ạ. Không bao giờ!”

“Mày, mày bảo sao? Trời ơi, giờ mày muốn gì nào?”

“Không thể làm thế được đâu, ông ơi.”

“Tại sao?”

“Ông đừng ăn thịt Jin Pal. Sao lại có thể ăn thịt chó được chứ ạ? Chúng ta đâu phải người man rợ mà có thể bắt chó mình nuôi để làm thịt ăn ạ!”

“Người man rợ?”

“À không, ý cháu là người vô ý thức chứ không phải người man rợ, mà dù sao cũng không thể làm vậy được đâu ông ơi! Người Pháp mà biết, họ cười cho đấy.”

“Chó ông nuôi mà sao mà lại thế? Ông ăn thịt chó của ông thì có sao nào? Người Pháp? Bọn Pháp đó cho ông ăn cơm hay cho lũ chó nhà ông ăn cơm hả? Có gì mà mà phải ngăn cản ông. Thôi, không còn việc gì làm thì mà vào rửa chân đi ngủ cho ông nhò!”

Ông dùng dùng nổi giận, mặt bốc lửa phừng phừng.

Lời ông nói đúng là chẳng sai tí nào. Người Pháp thì có quyền gì mà can thiệp vào văn hóa ẩm thực của nước khác chứ, với họ món ăn cao cấp nhất lại là món ăn được làm từ những con ốc sên chậm chạp chẳng thể nghĩ đến chuyên chạy trốn, vậy mà họ cũng bắt nó để ăn. Nhưng dù là người Pháp hay người nước nào đi nữa, Ji Hyeon cũng tuyệt đối không thể ngồi yên để con chó mình nuôi trong nhà, bây giờ đã nảy sinh tình cảm, bị bắt làm thịt được. Huống hồ con Jin Pal tuy đã lớn nhưng vẫn rất dễ thương. Để ông đi mua thịt chó ở ngoài quán nào đó cho rồi.

“Không được bắt Jin Pal!”

“Sao lại không được!”

“Con cũng là chủ của nó. Ông giao vườn nho và cả lũ chó cho con đi!”

“Ta đã nói là không! Để đấy ta làm thịt!”

“Con bảo không được là không được mà!”

“Ơ hơ! Con nhỏ này thật là, sao mà lại thế chứ?”

“Tuyệt đối không thể ăn thịt Jin Pal được!”

“Vậy ta ăn thịt Jin Suk nhé!”

“Con đã nói là không được mà!”

Ji Hyeon nhảy từ trên chõng xuống, hét lên.

“Anh Taek Gi cũng ăn thịt chó à? Hể đến cuối hè, anh lại bắt chó nuôi để ăn à?”

“Không phải năm nào cũng...”

“Đồ biến thái!”

“Ý nó là gì thế? Biến thái nghĩa là gì?”

Ông quay sang hỏi Taek Gi.

“Vậy thì bác ơi, tốt nhất mình đừng bắt Jin Pal làm thịt nữa.”

“Tại sao? Con chó ta nuôi, ăn cơm nhà ta mà lớn, sao ta không được ăn thịt nó?”

Ông lại nổi giận.

“Dù ông có nổi nóng thế nào thì ông cũng không được ăn thịt Jin Pal! Con sẽ chống trả đến cùng đấy!”

“Tôi vẫn không yên tâm. Tối nay tôi phải thức trắng canh chúng mới được.”

“Cô đừng lo. Bác đã từ bỏ ý định, không làm nữa rồi.”

“Tôi không tin. Cứ xem vẻ mặt ông lúc này là biết ông thèm thịt chó đến mức nào. Anh không thấy sao? Mới dặn tôi đi nấu nước thôi mà ông đã tứa cả nước miếng rồi.”

“Làm gì có chuyện.”

“Thật đấy.”

Taek Gi cười ngạt nghéo.

“Đừng lo nhé. Chị sẽ ở đây canh cho chúng mày. Jin Suk mà thành quả phụ thì biết phải làm sao? Không được như vậy phải không? Chúng mày là vợ chồng mà, cho nên có chết cũng phải nhìn thấy con cái rồi mới chết chứ.”

Taek Gi lại cười. Ji Hyeon đứng lên, giơ nắm đấm.

“Anh Taek Gi này, anh mà đồng lõa với ông, tôi sẽ không thèm nhìn mặt anh nữa.”

“Tôi biết rồi.”

Ji Hyeon giương nắm đấm rồi đi vào phòng.

Ji Hyeon đã tự nhủ dù có chuyện gì xảy ra cô cũng sẽ mở to mắt canh chừng để cứu Jin Pal, nhưng cô không thể cưỡng lại cơn buồn ngủ khi hai mí mắt cứ nặng trĩu xuống.

“Ôi, buồn ngủ quá.”

Ji Hyeon gật gù ngó ra ngoài cửa nhìn Jin Pal.

“Mấy giờ rồi nhỉ?”

Kim đồng hồ đã chỉ quá nửa đêm rồi.

“Chắc ông ngủ rồi? Liệu ông có nhân lúc đêm hôm ra tay không nhỉ?”

Ji Hyeon nhẹ nhàng duỗi chân, ngồi phịch xuống nền nhà.

“Dĩ nhiên là có thể, trông ông thêm thường đến thế cơ mà.”

Ji Hyeon gục xuống, rồi đột ngột ngẩng cao đầu, cô trừng mắt giận dữ, nhưng chỉ được một lát hai mắt cô lại bắt đầu nhắm lại.

“Ôi, điên mất thôi!”

Ji Hyeon đã không thể chiến thắng được cơn buồn ngủ khi nó tấn công xuống đến quá cằm.

Bụng bảo dạ sẽ thức suốt đêm vì lo cho lũ chó nhưng rồi Hyeon đã ngủ thiếp đi tự bao giờ. Văng vẳng bên tai như thể có tiếng nước chảy, rồi lại như thể có tiếng bước chân rón rén của ai đó.

Tiếng gì vậy nhỉ?

Trong cơn mơ màng, Ji Hyeon băn khoăn không biết những âm thanh gì đang phát ra, nhưng cô không thể nào mở mắt ra nói, đoạn lại chìm vào giấc ngủ. Thế rồi Ji Hyeon nghe thấy có tiếng rì rầm như giọng nói của ông.

“Lại đây nào.”

“Gâu!”

Ji Hyeon giật mình mở mắt. Cô ngẩng đầu nhìn nhưng không thấy Jin Pal mà chỉ nhìn thấy cánh cửa phòng mình. Rõ ràng Ji Hyeon đã mở toang cửa nằm ngủ, vậy mà giờ cánh cửa đã được đóng lại từ lúc nào. Hình như ai đó đã làm việc này. Ai, ai vậy nhỉ?

“Đồ ăn đến rồi! Mau ra đây nào!”

Nghe rõ tiếng ông, Ji Hyeon chẳng nói chẳng rằng mở hé phòng ra. Ông đang lôi con Jin Pal tới chỗ vòi nước, có một du thùng to chứa nước ở đấy. Cảnh tượng thế là đã rõ.

“Cái con này mày làm sao thế hả! Sao không chịu theo tao?”

Dường như trực giác báo cho Jin Pal biết nó đang cận kề cái chết cho nên con chó không chịu theo ông, sợ hãi chùn hai chân sau lại. Ông vẫn tiếp tục dùng sức lôi con Jin Pal đi. Ji Hyeon bỗng mở toang cửa ra.

“Ông!”

Ji Hyeon hét tướng lên như cháy nhà. Ông giật mình buông sợi dây đang cột cổ con Jin Pal

ra, nhìn Ji Hyeon.

“Dậy rồi à?”

“Ông đang làm gì thế ạ?”

“Ông làm gì mặc ông. Nó bốc mùi quá nên ông tắm cho nó...”

“Ngày thường nước cho người tắm ông còn tiết kiệm, giờ ông lại bảo lấy nước tắm cho chó?”

“Dẫu tiết kiệm nước thế nào thì một năm cũng phải tắm cho nó một lần. Sao hả?”

“Vậy tại sao ông lại hứng cả chậu nước to thế kia? Trong thùng vẫn còn nước mà?”

“Nước? Sao lại chuyển sang nói chuyện nước thế?”

Ông ra vẻ dửng dưng rồi đưa tay khóa nước lại ngay.

“Sao không ngủ mà ra đây làm gì?”

Con canh chừng cho con Jin Pal.”

“Ô hay, may thật là...”

Ông nhìn con Jin Pal chép miệng, đoạn bỏ vào phòng. Ji Hyeon phụng phịu đứng một lúc, thấy không ổn liền ôm gối ra nằm ngoài chông.

“Mình nằm đây chắc ông không bắt Jin Pal nữa đâu.”

Ji Hyeon nằm tựa đầu lên gối giả vờ ngủ, một lúc sau cô nghe thấy có tiếng mở cửa khe khẽ.

“Ông, con chưa ngủ đâu nhé!”

Ji Hyeon nói hết câu, ông liền hắng giọng rồi đóng cửa phòng lại.

Một lúc lâu sau đó, khi Ji Hyeon chuẩn bị chìm vào giấc ngủ thì lại nghe có tiếng mở cửa.

“Ông, con vẫn chưa ngủ đâu nhé!”

“Tôi đây.” Taek Gi bước ra.

“Anh Taek Gi à? Anh hợp tác với ông, thay nhau bắt Jin Pal chứ gì?”

“Không phải vậy đâu. Cô thức canh đấy à?”

“Ông ra ngoài hai lần, định bắt Jin Pal rồi đấy.”

“Cứ để đấy tôi canh cho! Cô vào ngủ đi!”

“Tôi cũng không tin anh đâu. Tôi có chết cũng không dám nghĩ đến chuyện sáng mai Jin Pal sẽ nằm trong bát để mình ăn thịt đâu.”

“Tôi sẽ không bắt Jin Pal đâu mà.”

“Tôi không tin. Tôi sẽ ngủ ở đây.”

“Dù là mùa hè, cô vẫn phải đắp chăn rồi ngủ chứ.”

Taek Gi đi lấy tấm chăn trong phòng Ji Hyeon ra đắp cho cô.

“Đắp chăn vào sẽ ngủ sâu...” Ji Hyeon lẩm nhẩm.

“Cô ngủ đi, có tôi ở đây rồi.”

Taek Gi nói xong thì Ji Hyeon lập tức ngủ thiếp đi.

Cảm giác có thứ gì đó ươn ướt dính vào mặt, Ji Hyeon tỉnh dậy thì thấy Jin Suk và Jin Pal đang liếm mặt cô.

“Ơ, sáng trưng rồi. Jin Pal, mày không sao chứ?”

Ji Hyeon bật người ngồi dậy, hai con chó vẫy đuôi thích thú vây quanh cô.

“Jin Pal này, tao đã cứu sống mày đấy, biết không hả? Jin Suk cũng nhờ tao mà khỏi phải làm quả phụ đấy. Mà ông đi đâu rồi nhỉ?”

Ji Hyeon rời khỏi chõng tre thì thấy ông từ trong phòng đi ra.

“Ông ơi, ông ngủ có ngon không ạ?”

“Nhờ mày mà ông ngủ chẳng ngon.” Ông bình thản trả lời.

“Hôm nay trông Jin Pal có vẻ chắc khỏe hơn ông nhỉ?”

“Vì nó bẩn quá nên ta không ăn nữa.”

Ông nói với giọng hậm hực rồi ra khỏi nhà. Ji Hyeon đang cười sảng khoái thì thấy Taek Gi mặc vest đi ra ngoài.

“Anh đi đâu thế?”

“Đi Tae Gu. Tôi đến Tae Gu rồi lại phải trở về phòng nghiên cứu của trường Đại học Khoa học Kim Cheon ngay.”

“À vậy ạ...”

“Tôi đi rồi về.”

“Khi nào anh về?”

“Ngày mai.”

“Tôi ở nhà chắc chán lắm.”

“Cô ăn cơm đi. Tôi dọn để sẵn trong bếp rồi đấy.”

“Anh cứ để tôi tự vào dọn ăn được mà.”

Ji Hyeon đi theo Taek Gi ra tận ngoài cổng.

“Cô có muốn ăn gì không? Mai về tôi sẽ mua cho”

“Tôi không muốn gì đâu.”

“Hôm nay cô đừng ra vườn nho. Cứ ở nhà đi!”

“Không phải ra vườn ạ?”

“Không còn việc gì đâu.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Taek Gi leo lên xe tải.

“Cô vào nhà đi.”

“Anh đi cẩn thận nhé.”

Sau khi xe tải của Taek Gi chuyển bánh, Ji Hyeon trở vào nhà, trong lòng trống trải một cách kỳ lạ.

“Chưa gì đã thấy chán rồi.”

Ji Hyeon thẫn thờ ngồi xuống chõng.

“Ở nhà một mình thật nhàm chán.”

Ji Hyeon lẩm bẩm nhìn căn nhà trống vắng.

Hơn 7 giờ tối thì Hong Y tìm đến. Hình như Hong Y đã ra ngoài vườn tìm, biết Taek Gi không ở ngoài vườn nên mới tìm đến nhà. Chắc thứ Bảy cô ta được nghỉ. Ji Hyeon biết mặc dù không phải người yêu nhưng hai người họ vẫn thường xuyên liên lạc với nhau, có điều dường như

Hong Y hoàn toàn không hay biết việc Taek Gi phải đi Tae Gu. Ji Hyeon vì phép lịch sự phải gượng cười rồi nói với Hong Y rằng:

“Anh ấy đi Tae Gu từ sáng rồi.”

“Tae Gu á?”

Hong Y giật mình hỏi. “Từ khi nào vậy?”

“Sáng sớm nay.”

“Anh ấy đi làm gì?”

“Anh ấy nói có việc.”

“Thế à?”

Hong Y nói như thể đang tự hỏi: Sao anh ấy không báo với mình?

“Khi nào anh ấy về?”

“Ngày mai hoặc ngày mốt.”

Ji Hyeon cố ý không nói cho Hong Y biết việc Taek Gi đến Tae Gu rồi quay trở về thức đêm tại phòng nghiên cứu của trường Đại học Khoa học Kim Cheon. Chỉ đơn giản là vì Ji Hyeon không thích nói.

“Tôi hiểu rồi”

Hong Y cố gắng giấu nỗi tiếc nuối trong lòng rồi ra về.

“Tức tối lắm nhỉ, cô nàng đậu đỏ?”

Ji Hyeon nhún vai, nhìn theo bóng Hong Y đi khuất bằng ánh mắt mãn nguyện, rồi đột nhiên cô quay lại trợn mắt nhìn Jin Suk và Jin Pal.

“Này, tao đã nói thế nào hả. Tao đã bảo chúng mày nếu con bé đậu đỏ kia đến thì cắn vào móng nó cho tao cơ mà. Chúng mày chỉ biết ăn vào rồi thải ra thôi hả? Từ hôm nay đừng có mong ăn cơm nữa nhé!” Ji Hyeon nhìn Jin Suk và Jin Pal, hai con chó ngơ ngác nhìn Ji Hyeon như thể chẳng hiểu rốt cuộc cô chủ nó muốn nói gì. Ji Hyeon thất vọng bỏ về phòng. Taek Gi đi Tae Gu rồi, căn nhà này cứ như nhà hoang vậy.

Ông đã tuyên bố việc lấy bà làm vợ, nên giờ đây ông không thường xuyên giận dữ nữa mà rất vui vẻ vì được hẹn hò. Hết ra khỏi nhà, phải đến đêm, khi trời tối đen như mực ông mới trở về. Vả lại dạo này ông cũng rất phóng khoáng. Trước lúc ra khỏi nhà có vẻ như ông rất hạnh phúc nên nét mặt luôn hớn hở, rồi hỏi Ji Hyeon rằng: “Sao không đi tắm?” Ông còn bảo nếu muốn tắm thì cứ tự nhiên, rồi nói rằng ông phải đi ăn cùng bà, sau đó mới ra ngoài. Hôm nay,

không rõ ông ra ngoài từ lúc nào, chỉ biết một lúc lâu sau khi Hong Y về ông vẫn chưa về nhà.

Ji Hyeon dọn mâm cơm ăn tối một mình, sau đó rửa bát. Trời vẫn còn trong hè nhưng hôm nay không có việc nên không đổ mồ hôi, gió mát lại thổi từ sáng đến tối, Ji Hyeon thấy không cần phải tắm, cô chỉ rửa mặt đánh răng, rồi chui vào phòng nằm ngủ. Đúng lúc đó thì chuông điện thoại reo lên.

“A lô?”

“Tôi đây!”

“Anh Taek Gi ạ!”

“Cô chuẩn bị ngủ à?”

“Đâu có. Tôi thấy chán nên định nằm ngủ nướng đây.”

“Cô đang ở trong phòng à?”

“Vâng. Còn anh Taek Gi đang ở đâu đấy?”

“Tôi đang ở trong phòng phiên cứu của trường. Chắc phải thức đêm thật rồi.”

“Anh đi Tea Gu về rồi ạ?”

“Ừ. Tôi đến đấy rồi.”

“Anh đến phòng nghiên cứu luôn ạ?”

“Ừ.”

“Chắc anh mệt lắm nhỉ?”

“Không sao. Tôi uống một ly cà phê rồi, phải thức đêm mà. Bác đã về chưa?”

“Vẫn chưa về anh ạ. Ông bảo đi gặp bà rồi đi một mạch đến giờ.”

“Cô đang làm gì?”

“Tôi đã bảo không có việc gì làm nên định nằm ngủ nướng mà. À phải rồi, cô Hong Y đến đấy. Cô ấy không hề biết chuyện anh đi Tea Gu.”

“Thế à?”

“Hình như cô ấy tiếc nuối lắm. Cô ấy không gọi cho anh à?”

“Có nhưng ban nãy tôi ở trong phòng nghiên cứu nên không nghe máy.”

“Anh không gọi lại cho cô ấy sao?”

“Gọi lại sau cũng có sao.”

Nghe Taek Gi nói rằng anh sẽ không gọi lại ngay, Ji Hyeon bỗng cảm thấy phần khởi, mặt mày rạng rỡ, luôn miệng cười.

“Anh Taek Gi này, tôi không nói với cô Hong Y việc anh ở phòng nghiên cứu đâu.”

“Sao vậy?”

“Vì... tôi không muốn cho cô ấy biết.”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi khẽ cười.

“Ngủ đi thôi.”

“Tôi chưa đâu, hôm nay tuy chán, nhưng tôi cũng làm được vài việc, không đến nỗi nào. Ông không ở nhà nên tôi tắm cho Jin Suk và Jin Pal rồi. Ông mà biết thế nào cũng mắng cho mà xem.”

“Cô làm vậy là tốt rồi.”

“Nhà chẳng có ai nên chán thật!”

“Trong phòng tôi có sách đấy, cô lấy mà đọc.”

“Tôi không đọc đâu, nhưng tôi vào phòng anh xem tivi có được không?”

“Cô cứ vào mà xem!”

“Anh ở nhà thì không sao, chứ anh đi vắng tôi thấy trống trải quá.”

“Thế à? Cô đã ăn tối chưa đấy?”

“Tôi ăn rồi. Ăn một mình nên không thấy ngon. Anh Taek Gi ăn tối chưa?”

“Tôi ăn rồi.”

“Giá như anh về ăn cơm một lát thôi cũng được. Tôi ăn cơm một mình nên thấy nhạt nhẽo vô cùng.”

“Biết vậy tôi ghé về nhà rồi.”

“Anh có thời gian để về à?”

“Thật ra thì... không có.”

Nghe câu trả lời của Taek Gi, Ji Hyeon bật cười.

“Anh Taek Gi này, tôi bảo.”

“Cô nói đi.”

“Ông bảo giao đất cho tôi nhưng mà...”

“Cô muốn bán đi ngay à?”

“Không phải thế, tôi cảm thấy kì lạ lắm.”

“Kỳ lạ thế nào?”

“Tôi băn khoăn, vừa muốn bán lại vừa không muốn bán, không biết phải làm thế nào... thật ra tôi cũng nói chuyện với mẹ rồi. Tôi thưa chuyện ông sẽ lấy vợ và bảo mẹ xuống đây. Mẹ tôi nghi ngờ, hỏi tôi rằng có khi nào ông mang đất cho con cháu của bà không, sau đó thì nổi cáu.”

Ji Hyeon nói dứt, Taek Gi cười ngặt nghẽo.

“Tôi đã nói với mẹ tôi là không phải vậy, nhưng lạ ở chỗ tôi đã không nói ra việc ông giao đất cho tôi sớm hơn dự định. Nếu nói, thế nào mẹ tôi cũng sẽ bắt tôi bán đất và trở về Seoul ngay.”

“Cô không thích về Seoul à?”

“Không phải tôi không thích về Seoul, mà tôi cũng không biết nữa. Rắc rối quá! Hễ nghĩ đến những việc đã phải làm và những lần bị anh Taek Gi mắng thì tôi muốn bán đất ngay rồi về Seoul, nhưng bán cả vườn nho cho một người không quen biết tôi thấy xót lắm.”

“Cô thấy tiếc à?”

“Tiếc lắm. Lạ quá phải không anh? Có gì để mà tiếc cơ chứ.”

“Dù chỉ có vài tháng làm vườn thôi, nhưng do phải bỏ công sức ra chăm chút cho cây, phải vất vả vun trồng nên cô mới cảm thấy như vậy.”

“Hóa ra là vì điều đó ư? Ông và bà lấy nhau, giờ lại cuối vạ rồi, chẳng còn việc gì để làm, nếu tôi quay về Seoul, hằng ngày đi chơi gặp bạn bè thì cũng được. Nhưng hình như tôi đã có tình cảm với nơi đây, nên giờ rời Kim Cheon để lên Seoul, tôi cảm thấy khá quyến luyến.”

...

“Có giống như nỗi lo sợ hạnh phúc không nhỉ?”

“Hạnh phúc?”

“Ý tôi là một nỗi lo, sợ đánh mất đi một niềm hạnh phúc cũng không phải to tát gì. Từ bé đến giờ, đây là lần đầu tiên tôi cảm thấy lo lắng như thế này đấy.”

“Cô trưởng thành thật rồi nhỉ!”

“Chắc vậy. Chắc tôi đã trưởng thành. Mà anh đến phòng nghiên cứu làm gì?”

“Tôi đến kiểm tra giống nho mọng nước trồng bằng phân tự nhiên. Việc kiểm tra phụ thuộc vào một vài yếu tố, tôi phải lo liệu một số việc.”

“Hóa ra vậy. Nhưng anh nhất định phải thức đêm ở đây sao?”

“Những người khác thức trắng đêm làm việc, riêng mình bỏ về tôi thấy ngại lắm. Bác hiến một khoảng vườn để phục vụ nghiên cứu nhưng mỗi lần kiểm tra hay thí nghiệm, người ta đều phải làm không công cho mình.”

“Thảo nào, một mình anh bỏ về thì đúng là hơi trơ trẽn thật. Nhưng dù sao, ở nhà một mình tôi vẫn thấy buồn quá.”

“Vậy tôi về ngay nhé?”

“Ôi, không phải thế. Nói chuyện với anh là tôi thấy thoải mái rồi.”

“Tôi cũng thấy thoải mái.”

Cuộc điện thoại giữa Taek Gi và Ji Hyeon toàn những chuyện không đâu, nhưng thoáng chốc đã hơn một tiếng đồng hồ trôi qua. Họ cũng không biết mình đã nói chuyện lâu đến thế, nên cứ tiếp tục trò chuyện cho đến khi chiếc điện thoại bắt đầu nóng lên.

“Tôi đi xem tivi đây!”

“Thế nhé. Ji Hyeon xem xong thì ngủ ngon nhé!”

“Anh Taek Gi cũng làm việc chăm chỉ nhé!”

Ji Hyeon cúp máy bước ra khỏi phòng, chuẩn bị vào phòng Taek Gi thì ông về.

“Ông về rồi ạ?”

“Đi đâu đấy?”

“Con định đến phòng anh Taek Gi xem tivi ạ.”

“Ừ, vào xem đi. Taek Gi có gọi điện thoại về không?”

“Dạ có, anh ấy đang ở phòng nghiên cứu ạ.”

“Thôi ông đi ngủ đây.”

“Vâng, ông ngủ ngon ạ.”

Sau khi ông về phòng, Ji Hyeon mới bước sang phòng của Taek Gi và bật tivi lên. Ji Hyeon xem hết gameshow của những đôi tình nhân rồi xem đến bản tin đêm, sau đó cơn buồn ngủ bắt đầu ập đến, hai mắt cô bắt đầu mơ màng, thì đột nhiên chuông điện thoại lại reo vang.

“A lô?”

“Cô đang ngủ à?”

Vẫn là Taek Gi.

“Tôi suýt nữa ngủ rồi. Sao anh lại gọi vậy? Anh thấy buồn à?”

“Ừ, cũng hơi buồn buồn.”

“Anh vẫn ở phòng nghiên cứu à?”

“Ừ.”

“Anh Taek Gi này, vì không có tôi nên anh buồn phải không?”

Ji Hyeon vừa hỏi xong thì nghe thấy tiếng cười của Taek Gi.

“Là thế đấy, vắng cô tôi cũng thấy buồn.”

“Không có anh Taek Gi ở bên, tôi cũng thấy buồn chán lắm. Sáng sớm mai anh về chứ?”

“Tôi đang định như vậy.”

“Mai anh về, ta đi chơi cho thỏa thích.”

“Đi đâu chơi cho thỏa thích nhỉ?”

“Cứ theo tự nhiên, đi đâu cũng được mà...”

Ji Hyeon bắt đầu ngáp liên tục, dường như Taek Gi cũng biết điều đó.

“Thôi cô ngủ đi. Tôi không gọi điện nữa đâu.”

“Anh Taek Gi mệt lắm phải không?”

“Gắng chịu đựng một chút thôi mà. Bác sao rồi?”

“Ông về khi này, ông bảo phải vào phòng ngủ ngay, giờ chắc ông ngủ lâu rồi.”

Ji Hyeon lại ngáp.

“Tôi xin lỗi nhé, tại tôi cứ gọi mãi. Cô ngủ đi!”

“Vâng. Ngày mai anh mà không về chắc tôi chán đến chết luôn đấy, vậy nên anh nhất định phải về nhé, về sớm!”

“Tôi biết rồi.”

Ji Hyeon tắt điện thoại rồi quay đầu về phía tivi. Chắc chương trình đã kết thúc nên đài đang phát bài quốc ca. Ji Hyeon tắt tivi, định về phòng, nhưng rồi lại lăn ra ngủ.

Cảm giác như bị lay người, Ji Hyeon từ từ mở mắt thì thấy trong căn phòng tối om có ai đó đang cúi xuống nhìn mình.

“Ji Hyeon à.”

“Ơ?”

Ji Hyeon định thần lại thì nhận ra đó là Taek Gi.

“Anh về từ khi nào thế?”

“Vừa về thôi.”

“Mấy giờ rồi ạ?”

“Bốn rưỡi.”

“Tôi xin lỗi. Tự nhiên tôi lại ngủ quên ở đây.”

Ji Hyeon ngồi dậy.

“Sao anh lại về sớm thế? Anh thức cả đêm rồi phóng luôn về à?”

“Ji Hyeon bảo tôi phải về sớm mà, lại còn bảo là buồn nữa.”

“Vì tôi buồn nên anh về sớm vậy sao?”

“Ừ.”

“Trời vẫn còn tối thế kia, anh lại thức cả đêm, lái xe nhỡ buồn ngủ, để xảy ra chuyện thì sao? Từ giờ anh đừng làm như vậy nữa.”

“Cô lo cho tôi đấy à?”

“Lo chứ, không lo sao được.”

“Cô bảo tôi về sớm nên tôi về rồi đây.”

“Xì... chắc tại nhớ tôi chứ gì.”

“Đúng là vậy thật.”

“Anh đến đây ngủ đi. Tôi về phòng đây.”

“Cô không nhớ tôi à?”

Taek Gi hỏi.

“Nhớ. Nhớ cho nên mới bảo anh về sớm...”

Ji Hyeon định đứng lên thì Taek Gi chớp lấy tay cô. Ji Hyeon nhìn Taek Gi, Taek Gi chẳng nói một lời, cứ thế nhìn vào gương mặt Ji Hyeon trong bóng tối.

“Anh sao thế?”

Ji Hyeon sững sờ hỏi, trong khi Taek Gi đưa bàn tay lên vuốt ve mặt cô.

“Sao... anh lại làm thế?”

“Bỗng nhiên, tôi muốn thử vuốt ve mặt cô thôi.” Taek Gi hạ thất giọng nói.

“Ồ sàm sỡ!”

Ji Hyeon buông lời mắng để nén nỗi ngạc nhiên, Taek Gi khẽ mỉm cười.

“Chà, không phải gương mặt phẫu thuật nhỉ?”

“Đủ rồi đấy!”

Ji Hyeon định đứng dậy thì Taek Gi nắm tay cô lại.

“Ơ, anh làm sao vậy?”

“Tôi nhớ cô lắm.”

“Anh vừa nói rồi mà. Tôi cũng nhớ...”

Ji Hyeon lấp bắp trả lời, Taek Gi bắt đầu áp mặt lại gần hơn.

Ôi trời ơi, ôi trời ơi...

Ji Hyeon cảm thấy tim mình đập dồn dập như muốn văng ra khỏi lồng ngực. Hoàn toàn bất ngờ, Ji Hyeon không phải mới hôn lần đầu, trước đó cô đã có những hai lần trải nghiệm với hai người đàn ông, nhưng đây là lần đầu cô cảm thấy lòng mình rung động mạnh mẽ đến vậy, cảm

giác đó lan đến tận ngoài da. Ji Hyeon hồi hộp, tuy vẫn chưa chạm môi nhau, nhưng cô cảm thấy có một luồng điện chạy dọc cơ thể mình, khiến cô cảm thấy buồn nhột.

Ji Hyeon khẽ mím môi, khép đôi mi đang rung rung xao xuyến. Trong chốc lát, hơi thở của Taek Gi dồn dập, mùi hương của Taek Gi len lỏi vào sâu trong mũi.

“Taek Gi về rồi đấy à?”

Tiếng ông khàn khàn ngoài cửa.

“Hic.”

Chẳng ai cất tiếng, họ như ngồi trên đồng lửa, Ji Hyeon đột nhiên ngã xuống sàn, bới tung chăn lên, còn Taek Gi thì nhanh chóng lấy chăn phủ lên người Ji Hyeon che lại.

“Vâng, bác ạ.”

“Không ngủ lại mà về luôn à?”

“Vâng ạ.”

Taek Gi mở cửa ra.

“Chắc mệt lắm rồi. Ngủ đi.”

“Bác dậy sớm thế ạ?”

“Hôm qua ta ngủ sớm. Ji Hyeon vẫn đang ngủ nhỉ?”

Ji Hyeon trốn trong chăn, nghe thấy ông nhắc đến tên mình, tim cô như rụng ròi.

“Vâng ạ. Bác thấy đói thì con dọn cơm ngay đây ạ.”

“Không. Ta sang nhà bà ấy ăn.”

Chắc ông dậy sớm để sang nhà bà. Vốn dĩ thường ngày tầm này phải thức dậy rồi.

“Ngủ đi.”

“Vâng.”

Một lúc sau, khi ông đã ra ngoài, Taek Gi liền thông báo với Ji Hyeon. Ji Hyeon bước ra khỏi chăn với cái đầu rối mù và cố ý tránh nhìn mặt Taek Gi.

“Anh ngủ đi, tôi về phòng đây.”

Ji Hyeon định nhanh chóng rời khỏi phòng Taek Gi, nhưng Taek Gi lập tức đóng ngay cửa

phòng để chặn cô lại. Ji Hyeon giật mình nhìn Taek Gi, ánh mắt anh chàng chột say đắm lạ thường.

Ôi, Chúa ơi!

Lần đầu tiên Ji Hyeon thấy Taek Gi như vậy. Đây là khoảnh khắc khao khát và đam mê dâng trào mãnh liệt. Ji Hyeon lùi bước kinh ngạc, nói đúng hơn cô đang chờ đợi một hành động từ Taek Gi. Taek Gi quả nhiên giữ đầu Ji Hyeon, rồi đặt môi mình lên môi Ji Hyeon. Họ hôn nhau, say đắm, mãnh liệt như ánh mắt họ trao nhau.

“Hai đưa lại cãi nhau đấy à?”

Ji Hyeon cúi đầu ăn cơm như sắp chạm mặt bàn thì bất ngờ ông hỏi.

“Dạ?”

Ji Hyeon ngẩng đầu nhìn ông thì thấy ông hết nhìn cô rồi lại nhìn Taek Gi.

“Mấy ngày rồi mà sao hai đứa vẫn hậm hực không nhìn mặt nhau, ăn cơm mà cứ cúi gằm mặt xuống thế kia?”

“Không có gì đâu, bác ạ.”

“Không phải đâu ông ơi, bọn con có cãi nhau đâu.”

Ji Hyeon và Taek Gi cùng cười ngượng.

Đã qua đêm thứ hai kể từ buổi sáng Taek Gi từ Tae Gu về và có nụ hôn bất ngờ cùng Ji Hyeon, cả hai vẫn phớt lờ nhau như thể cùng phạm tội. Chẳng hiểu sao Taek Gi đã hôn Ji Hyeon và Ji Hyeon đã đón nhận nụ hôn của anh mà không hề phản kháng. Kỳ thực, nụ hôn của hai người thật đẹp. Đó là một nụ hôn rục rỡ. Sẽ không ngoa khi nói đó là lần đầu tiên Ji Hyeon cảm thấy run rẩy, hồi hộp khi hôn một người đàn ông. Tuy nhiên, nếu hỏi một nụ hôn thế nào mới được gọi là một nụ hôn rục rỡ thì cô không tài nào giải thích được. Dẫu sao họ cũng đã có một nụ hôn rục rỡ. Nhưng câu chuyện còn ở phía sau. Thực ra sau khi hôn nhau xong, hai người chẳng biết phải làm thế nào. Ji Hyeon là con gái, khi hôn một chàng trai, cô đã thể hiện tất cả kỹ thuật thuần thục và bền bỉ. Trên thực tế, ngay khi vừa hôn xong, Ji Hyeon bắt đầu cảm thấy run nhẹ và ngượng ngùng. Không chỉ riêng Ji Hyeon, Taek Gi cũng như vậy. Trong khi Ji Hyeon bàng hoàng, ngượng ngịu, xen lẫn phần khởi, chỉ chực tìm một cái lỗ nẻ nào đó để chui xuống, thì Taek Gi lại nháy ngay vào trong chăn, co người lại như vận động viên nháy nước. Ngộ nghệ đến thế sao. Sao phải trùm chăn như vậy? Có cuộc chiến tranh hóa học chăng?

“Anh nấu canh miso đấy à? Sao lại phải trùm chăn?”

Ji Hyeon lấy làm lạ hỏi, Taek Gi cười khùng khục trong chăn. Ji Hyeon thấy Taek Gi thở hỗn

hển, cô tự hỏi không hiểu sao trên đời lại có người đàn ông nhút nhát đến vậy, sau đó bỏ về phòng. Từ lúc đó, Ji Hyeon sợ phải chạm mặt Taek Gi nên cố tình tránh né. Giá mà ông cứ vờ như không biết có hay hơn không, đằng này bằng mọi cách ông muốn làm rõ xem có phải hai đứa đã cãi nhau không.

“Giấy tờ lo xong cả chưa?”

“Vẫn đang trong quá trình tìm hiểu ạ. Nhưng chắc Ji Hyeon phải nộp tiền thuế cao lắm đấy ạ.”

“Phải tìm hiểu xem có cách nào phải nộp ít đi không nhé.”

“Vâng.”

“Đã liên lạc với nhà trên Seoul chưa?”

“Con thưa lại là ông sắp tổ chức lễ cưới và bảo bố mẹ con xuống dự rồi ạ.”

“Thế không nói chuyện đất đai à?”

“Việc đó... Ông ơi...”

“Sao?”

“Ông khoan hãy nói với bố mẹ con là ông giao đất cho con rồi nhé.”

“Sao thế?”

“Dạ, vì con chưa...”

“Sao? Chắc sợ bố mẹ mày bán đất hả?”

“Chuyện đó là một phần... cái chính con vẫn đang suy nghĩ ạ.”

“Suy nghĩ gì chứ?”

“Anh Taek Gi bảo đang tìm ra hạt giống nho mới và còn có những cây nho hiến tặng cho đội nghiên cứu, vả lại...”

“Mày muốn làm vườn rồi nên mới thế phải không?”

Ông hỏi vẻ mặt ngạc nhiên.

“Tuy con vẫn chưa đủ tự tin để làm vườn nhưng mà... dù sao ông cũng đừng vội nói với bố mẹ con nhé!”

Ji Hyeon vẫn băn khoăn, chưa thể quyết định nên bán hết đất rồi trở về Seoul, hay để lại

không bán. Chính vì vậy cô cảm thấy mọi việc thật phức tạp, và tiếc nuối một điều gì đó.

“Ừ, ông biết rồi.”

Ăn cơm xong, Ji Hyeon định rửa bát nhưng Taek Gi tranh lấy đôi găng tay cô đang định đeo.

“Thôi, anh để đấy tôi rửa.”

“Cô đi uống cà phê đi.”

“Tôi rửa bát xong rồi uống cũng được. Anh để tôi.”

Ji Hyeon định giành lại đôi găng tay nhưng Taek Gi đã nắm lấy tay cô. Ji Hyeon giật mình nhìn lên thì Taek Gi bảo cô đứng bên cạnh.

“Đứng bên cạnh anh... làm gì chứ?”

“Thì cứ đứng ở đây đi mà.”

Ji Hyeon đứng bên cạnh Taek Gi nhìn anh rửa bát như mong muốn của anh. Taek Gi im lặng cho đến khi rửa bát xong xuôi, Ji Hyeon cũng chỉ biết đứng nhìn. Lúc ấy, Taek Gi như không chờ đợi được nữa bèn mở lời trước.

“Hôm ấy...”

“Dạ?”

“Ừm, sáng sớm hôm ấy.”

“Vâng...”

“Miệng anh... nặng mùi à?”

“Hả?”

Taek Gi chăm chú nhìn Ji Hyeon.

“Đâu có, tự dưng anh chui vào trong chăn...”

“Anh không có ý gì đâu, anh ngượng quá...”

Ji Hyeon nhìn Taek Gi thấy mặt anh quả nhiên đang đỏ ửng, trông như màu chiếc găng tay rửa bát.

“Anh ngượng?”

Ji Hyeon không ngượng thì thôi, Taek Gi là đàn ông đàn ang mà lại ngượng... Ji Hyeon nhìn

Taek Gi, nghĩ bụng, Chang Taek Gi khi anh ở ngoài đồng, anh nổi giận đùng đùng, quát mắng ầm ĩ, gây ấn tượng mạnh mẽ đến vậy, thế mà giờ lại bảo cảm thấy ngượng ngùng, đúng là chuyện hoang đường, anh phải giải thích làm sao để người ta cảm thấy đáng tin một chút. Giải thích kiểu này thì Ji Hyeon không thể nào tin được.

“Vì đây là lần đầu tiên...”

Lần đầu tiên? Ji Hyeon giật mình ngạc nhiên trước câu trả lời của Taek Gi. Câu này chẳng phải con gái nói hay sao.

Đàn ông hơn ba mươi tuổi mà bảo rằng đến giờ mới có nụ hôn đầu tiên? Chuyện này có đáng tin không? Chẳng có lý do gì khiến đàn ông thời đại này thú nhận mình chưa từng hôn ai cả. Trừ phi anh ta có vấn đề. Ji Hyeon bỗng thấy chột dạ. Trước đây khi qua lại với Kyu Jin hay Tae Oh, dù không vượt qua giới hạn, nhưng chuyện hôn nhau là bình thường. Taek Gi mà biết chuyện này hẳn sẽ thấy ầm ỹ biết bao. Nhưng có sao đâu, dĩ nhiên Taek Gi sẽ thấy ầm ỹ nhưng mọi chuyện đều do năng lực cả thôi.

“Lần đầu thật ạ?”

Ji Hyeon nhìn vào mắt Taek Gi, mặt anh chàng càng đỏ hơn ban nãy.

“Anh chưa từng hẹn hò với ai, ngoài cô Hong Y?”

“Chưa từng.”

“Anh từng học đại học cơ mà. Hồi đại học cũng không có à?”

“Không có.”

“Đến tận khi tốt nghiệp, thật sự anh vẫn không quen một cô nào sao?”

“Vì anh định làm việc ở đây nên...”

Ji Hyeon đang đứng trước một chàng trai ngây thơ trong trắng hiếm có khó tìm, còn hơn loại nhân sâm rừng quý hiếm đây. Anh ta trong trắng đến mức chưa từng hôn một cô gái nào, ngoại trừ nụ hôn với Ji Hyeon.

“Chắc anh khao khát lắm rồi nhỉ?”

“Hả?”

Taek Gi nhìn Ji Hyeon, chẳng hiểu cô nói gì.

“Không có gì. Nhưng có thể lắm chứ.”

Ji Hyeon bắt đầu nhìn lại chàng trai Chang Taek Gi chất phác. Đàn ông nông thôn thật khó hiểu, những người học đại học ở thành phố ai cũng có bạn gái cả. Taek Gi có vấn đề gì sao? Không đâu, trông anh ấy đâu đến nỗi nào. Bằng chứng rõ ràng nhất chính là nụ hôn ngày hôm qua đó.

“Đừng nhìn anh như vậy nữa.”

Dường như hiểu được ánh mắt của Ji Hyeon, Taek Gi nói có vẻ bực bội.

“Em biết rồi.”

Ji Hyeon hướng ánh mắt vào kệ bếp, rồi tự nhiên nghĩ bụng không biết so với Taek Gi bản thân cô có sành sỏi quá không? Đoạn Ji Hyeon lại đưa mắt nhìn Taek Gi.

“Anh Taek Gi này!”

“Ừm?”

“Trông em không đến nỗi sành sỏi đúng không?”

Nghe Ji Hyeon hỏi, Taek Gi phì cười.

“Rửa bát xong rồi, giờ làm gì nhỉ?”

“Sao anh lại hỏi thế?”

“Nếu không có việc gì, mình ra vườn nho hóng mát đi.”

Đáng lẽ anh phải rủ: nếu không có việc gì, mình cùng đi xem phim nhé. Đằng này anh lại bảo ra vườn nho hóng gió. Sự khởi đầu tốt đẹp. Nhưng chỉ đơn giản là hóng gió thôi sao?

“Vâng, chắc không có việc gì đâu, mình cứ quyết định vậy nhé.”

“Anh đun nước pha cà phê nhé?”

“Vâng, cảm ơn anh.”

Taek Gi vừa đặt ấm nước lên bếp, Ji Hyeon lấy gói cà phê hòa tan ra thì bên ngoài có tiếng gọi.

“Ai đấy?”

Ji Hyeon bước ra ngoài thì thấy anh Chong Sik đang đứng trước cửa, vận trên mình một bộ comple.

“Ồ, có việc gì vậy anh?”

“Cô hứa đến vườn cà tôi chơi mà đến giờ vẫn chưa thấy đả động, cho nên...”

“À, vâng.”

“Giờ cô có bận không?”

“Dạ không, cũng chẳng có việc gì nhưng...”

“Vậy có thể tâm sự với tôi một chút không?”

Tâm sự cơ đấy.

“Nhưng có việc gì vậy ạ?”

“Cũng chẳng có việc gì đâu.”

“Vâng.”

Ji Hyeon cười gượng, xỏ chân vào dép thì Taek Gi bước ra.

“Anh Chong Sik đến đây à?”

“Ờ, Taek Gi ở nhà à.”

“Anh đến có việc gì thế?”

“Ờ, có gì đâu, chẳng qua...”

Chú Chong Sik bắt đầu đỏ mặt, nói lắp bắp.

“Anh ấy bảo em ra tâm sự một chút.”

Ji Hyeon nói xong, Taek Gi sắc mặt hầm hầm quay vào bếp. Ji Hyeon theo Chong Sik ra ngoài, tâm trạng cũng chẳng mấy hứng thú.

“Dạo này cô có khỏe không?”

“Vâng, dĩ nhiên rồi. Anh Chong Sik cũng khỏe chứ ạ?”

“Tôi có hề hấn gì đâu, khỏe vâng. Mà sao cô không đến vườn tôi chơi?”

“Tại vì công việc ngoài vườn đã ngại tay được đâu.”

“Ừ...”

“Mình đang đi đâu vậy anh?”

“À, đi chút nữa là đến rồi.”

Chong Sik đưa Ji Hyeon đến một bờ suối. Bên bờ suối có xe tải của Chong Sik.

“Tôi vừa mới hái.”

Chong Sik mở cửa xe lấy ra một hộp cà chua.

“Anh không cần khách sao vậy đâu...”

“Cô ăn thử đi. Cô thích ăn mà.”

“Cám ơn anh. Tôi sẽ ăn thật nhiều. Anh đến để cho tôi hộp cà thôi à?”

“Tôi nghe đồn cuối tháng này bác chủ vườn nho sẽ đám cưới.”

“Vâng, đúng rồi ạ.”

“Thật à?”

“Vâng.”

“Thật là, tôi ganh tị với bác ấy quá. Bác cũng lấy được vợ rồi... mà tôi vẫn chưa thể kết hôn...”

Nhắc đến việc mình chưa lấy vợ, mặt Chong Sik đỏ bừng ửng.

“Ông em cũng đến gần này tuổi mới lấy vợ đấy chứ. Mà lại là lần đầu.”

“Thì ra thế, thật là...”

Chong Sik cười thật thà.

“Việc đại hỉ phải chúc mừng cho nên...”

Chong Sik lại mò mẫm trong khoang xe, lấy một thứ gì đó. Là một bó hoa.

“Hoa này...”

“Sao ạ, anh nhờ em gửi cho ông ạ?”

Ji Hyeon đặt hộp cà chua xuống và hỏi.

“Không. Tôi tặng hoa cho bác ấy làm gì. Đây là hoa *anh* dành tặng Ji Hyeon.”

Hoa tặng Ji Hyeon?

“Sao anh lại tặng hoa cho tôi?”

“Ji Hyeon à!”

Chong Sik nhìn Ji Hyeon như thể sắp đưa ra một quyết định hệ trọng, thế rồi anh ta bất ngờ quỳ sụp xuống.

“Ôi trời ơi, anh làm gì vậy?”

Ji Hyeon quá đỗi bàng hoàng, liền lùi lại một bước.

“Ji Hyeon à, anh khao khát được có em.”

Khao khát?

“Anh khắc khoải mong chờ một ngày nào đó có được em. Vì em mà anh làm việc không tập trung, đêm ngủ cũng không yên.”

“Sao lại không ngủ được?”

“Vì nhớ em nên cả ngày lẫn đêm anh đều mong mỏi. Hôm ở hội chợ, ngắm nhìn Ji Hyeon hát và nhảy theo điệu nhạc, em không cười trêu anh đấy chứ.”

“Cười trêu anh?”

“Ji Hyeon à, vì em mà mấy ngày liền anh thao thức suốt.”

“Anh phải ngủ đi chứ.”

“Xin em nhận lấy tình yêu nồng cháy của anh!”

Nồng cháy?

“Không, anh Chong Sik à...”

“Nếu em chịu chấp nhận anh, anh nhất định sẽ cố gắng đến cùng, đem tấm thân này bao bọc

cho em.”

“Không, anh Chong Sik...”

“Anh ăn cơm không thấy ngon, anh ngủ không thấy yên, lúc nào anh cũng chỉ nghĩ về em thôi.”

“Nhưng mà, anh Chong Sik, em...”

“Anh khao khát em. Em hãy coi như chấp nhận một tên đầy tớ khoẻ mạnh đi.”

Tôi chết mất thôi!

“Ji Hyeon à!”

Chong Sik đứng dậy túm lấy cổ tay Ji Hyeon.

“Anh làm gì vậy!”

Ji Hyeon lập tức hất tay Chong Sik ra.

“Ji Hyeon à, em không hiểu cho lòng anh sao?”

Chong Sik lại tiếp tục chộp lấy cổ tay Ji Hyeon.

“Tôi biết rồi! Nhưng mà, nhưng mà...tôi đã...”

Chong Sik bất thành linh ôm chặt lấy Ji Hyeon.

“Em biết rồi chứ!”

“Trời ơi!Sao anh lại thế này!”

“Em ngoan nào! Hãy đứng yên bên anh! Ôm anh đi!”

“Sao anh lại như vậy nhỉ!”

Ji Hyeon nhảy dựng lên, xô Chong Sik ra.

“Ji Hyeon!”

“Anh Chong Sik này, anh đừng như vậy được không, làm ơn nghe tôi...”

“Tôi có chồng sắp cưới rồi.”

Ji Hyeon hét toáng lên. Chồng sắp cưới? Dù thực sự không phải vậy, nhưng Ji Hyeon cứ nói bừa cho xong.

“Hả?”

Chong Sik thất thần nhìn Ji Hyeon.

“Tôi, tôi có người yêu rồi...”

Chong Sik vừa hồ hởi, da diết, nguyện thề sẽ bao bọc Ji Hyeon đến tan xương nát thịt, giờ đây trái tim đang vỡ vụn, nhức nhối.

“Thật sao?”

Chong Sik hỏi với vẻ mặt đờ đẫn như gỗ đá.

“Vâng.”

“Lần trước em còn bảo là chưa có mà?”

“Tôi nói chưa có thật sao?”

Ji Hyeon chẳng nhớ mình có nói như vậy không, hay do Chong Sik tự nghĩ ra.

“Lần trước rõ ràng em nói em chưa có!”

Chong Sik bỗng lớn giọng, còn Ji Hyeon bắt đầu lúng túng.

“Đâu có, lúc đó sao tôi lại nói vậy nhỉ? Nhưng dù sao giờ tôi đã có rồi!”

“Vậy là em không chấp nhận anh?”

“Ý tôi là dù tôi muốn chấp nhận anh, nhưng tôi đã có chồng sắp cưới trước rồi...”

Chong Sik nhìn Ji Hyeon với gương mặt rạn vỡ, sau đó bất ngờ giật lại bó hoa từ tay Ji Hyeon.

“Chào cô!”

Chong Sik khiến Ji Hyeon cảm thấy vô cùng khó xử, anh ta lập tức leo lên xe tải.

“Này anh Chong Sik, em gửi lại anh hộp cà chua!”

Ji Hyeon cầm hộp cà chua nâng lên nói.

“Đủ rồi!”

Chong Sik hét tướng lên rồi bỏ đi.

“Ôi trời, chuyện gì thế này, thật quá đáng!”

Lặng người nhìn chiếc xe tải của Chong Sik phóng đi xa hẳn, Ji Hyeon mới quay về.

“Người hứa sẽ tận tụy với mình cho đến tan xương nát thịt, lại còn bảo hãy coi anh ta như một đầy tớ mạnh mẽ, vậy mà khi mình nói đã có vị hôn phu thì lại quay ngoắt 180 độ. Đàn ông Kyeong Sang kì lạ thật. Hoa đã tặng rồi mà còn giật lại là sao?”

Ji Hyeon cầu nhàu quay về thì gặp ngay Taek Gi đang đi đến.

“Sao anh lại đến đây?”

“Sao lại nằm gọn trong vòng tay của đàn ông thế hả?”

“Có ai ôm ấp đâu? Tại anh Chong Sik chủ động ôm em đấy chứ.”

“Đáng lẽ phải có hành động để anh ta không ôm được chứ?”

“Gì vậy, mấy anh đàn ông đàn ang sao lại như vậy chứ? Anh chẳng quan sát từ đầu đến cuối đó sao!”

Ji Hyeon hét lên, nhưng Taek Gi lại nhìn cô với ánh mắt đỏ hoe, anh tiếp tục mở lời.

“Em có chồng chưa cưới rồi à?”

Taek Gi hỏi với nét mặt cứng đờ.

“Tại đột nhiên anh Chong Sik tặng hoa và bảo em chấp nhận anh ấy nên trong lúc bối rối, em mới nói bừa như vậy.”

“Nghĩa là em vẫn chưa có vị hôn phu?”

“Hôn phu ở đâu ra chứ! Anh giúp em mang hộp cà này với. Nặng quá!” Ji Hyeon đưa hộp cà chua cho Taek Gi.

“Thế nên ngay từ đầu anh đã bảo em nên ý tứ trong cách cư xử rồi mà.”

“Sao anh lại lôi chuyện đó ra nói làm gì?”

“Tại anh cảm thấy không hài lòng.”

“Thôi dẹp đi!”

Ji Hyeon hét lên định bỏ chạy, nhưng Taek Gi đã chặn cô lại.

“Em có muốn ra vườn không?”

“Ra vườn làm gì? Chỉ tổ thêm bực mình”

“Chắc chắn không đâu. Mình cùng đi nhé!”

“Thật không?”

“Thật!”

“Vậy thì đi!”

Ji Hyeon và Taek Gi ghé qua nhà, để hộp cà chua lại rồi cùng nhau lên máy cày ra vườn nho.

Đi bộ trong vườn nho một hồi lâu mà Taek Gi chẳng nói một lời, Ji Hyeon cũng im lặng bước theo anh. Gió mơn man thổi nhẹ,. Tuy nho đã thu hoạch gần hết, chỉ còn lại vài chùm nhưng mùi hương ngọt ngào vẫn thoang thoảng đâu đây. Lúc ấy trong đầu Ji Hyeon bất giác hiện lên một khung cảnh trong bộ phim Dae jang keum, ở hoàng cung dưới ánh hoàng hôn chạng vạng.

Min Jeong Ho: Em có thấy vui không?

Jang Keum: Em thấy buồn man mác.

Min Jeong Ho: Em đang buồn thật ư?

Jang Keum: Không, em thấy rất vui.

...

Min Jeong Ho: Em có thấy sợ không?

Jang Keum: Em bồn chồn khó tả.

Min Jeong Ho: Em bồn chồn thật hả?

Jang Keum: Không, em thấy sợ rồi.

Ji Hyeon nhớ lại cảnh tượng hai người đối thoại dưới nắng chiều, họ thật đẹp đôi và thú vị. Cô liên tưởng đến cảnh tượng lúc này, khi đang đi dạo cùng Taek Gi, ở vườn nho, dưới ánh hoàng hôn chạng vạng.

Taek Gi: Em có thấy vui không?

Ji Hyeon: Em thấy buồn man mác.

Taek Gi: Em đang buồn thật ư?

Ji Hyeon: Không, em thấy rất vui.

Taek Gi: Em có thấy sợ không?

Ji Hyeon: Em bồn chồn khó tả.

Taek Gi: Em bồn chồn thật hả?

Ji Hyeon: Không, em thấy sợ rồi.

Taek Gi: (Quay ngoắt lại với vẻ căng thẳng) Em ăn nhầm gì hay sao mà toàn nói trái ý anh, khiến anh tức giận lộn ruột lên thế hả?

Thế là đã rõ.

Taek Gi là như vậy.

“Ji Hyeon này.”

Taek Gi quay lại gọi tên Ji Hyeon. Ánh mắt của Taek Gi, vẫn y như ánh mắt anh hôn cô sớm hôm ấy.

“Sao ạ?”

Ji Hyeon lại thấy lòng mình hồi hộp, nhìn Taek Gi.

“Nếu như, nếu...”

Taek Gi với ánh mắt rực lửa trông nghiêm túc hơn lúc nào hết.

“Nếu như sao?”

“Nếu...anh cầu hôn Ji Hyeon...”

Ji Hyeon tròn mắt.

“Anh cầu hôn em, em có từ chối anh như đã từ chối anh Chong Sik không?”

Ji Hyeon không nói được câu nào, chỉ biết trân trân nhìn Taek Gi.

“Anh cầu hôn em...”

Taek Gi cầu hôn ư? Dù có nghĩ xa thế nào đi nữa, Ji Hyeon cũng chưa hề nghĩ đến chuyện lấy Taek Gi. Đơn giản là vì họ chỉ mới hôn nhau có một lần. Thời đại này lại có người nghĩ rằng đã hôn nhau thì chỉ còn nước cưới nhau nữa thôi sao? Suy nghĩ ấy chắc là có từ thời Silla, nhưng thời đó con người đã biết hôn nhau chưa? Dù sao Ji Hyeon vẫn chưa hề nghĩ đến chuyện lấy chồng, cũng như việc Taek Gi cầu hôn cô...vậy nên Ji Hyeon không biết phải trả lời thế nào mới phải.

“Em từ chối anh à?”

Taek Gi hỏi với vẻ lo sợ.

“Chuyện này, không phải vậy...”

Thật nan giải, Ji Hyeon chưa từng nghĩ đến những chuyện xa xôi này, cô biết phải cư xử ra sao bây giờ.

“Hôn nhân là việc diễn ra giữa hai người yêu thương nhau, không phải là cứ hôn nhau một lần là lấy nhau đâu.”

Ji Hyeon nói và cố gắng hết mức để khỏi gây tổn thương cho Taek Gi.

“Hôn nhân là việc diễn ra giữa hai người yêu thương nhau, và không chỉ dừng lại ở việc hôn nhau, chỉ khi nào cảm thấy yêu nhau vô cùng và thật sự muốn sống bên nhau, khi ấy mới có thể kết hôn. Đó là việc vô cùng trọng đại, không thể mới hôn nhau một lần mà đã đưa ra quyết định được...Hơn nữa hình như anh Taek Gi hôn em, nên cảm thấy mình phải có trách nhiệm thì phải?”

“Anh cầu hôn em không phải vì chuyện đã hôn em.”

“Vậy thì vì điều gì?”

“Vì anh yêu Ji Hyeon.”

Taek Gi thú nhận bằng một câu nói đơn giản “Anh yêu Ji Hyeon”. Mặc dù lời nói này nhạt nhẽo, vô vị bởi không có nổi một mỹ từ, nhưng cũng chính lời nói giản dị ấy đã hạ gục trái tim Ji Hyeon, một cách nhanh gọn, chính xác.

“Anh nói...anh yêu em?”

Tận sâu trong lòng Ji Hyeon đang trào dâng từng đợt sóng cảm xúc, dù không quá tha thiết nhưng cũng không thể nào phớt lờ đi được, cô hỏi lại Taek Gi.

“Đúng vậy, anh yêu em.”

“Từ lúc nào vậy?”

“Chuyện đó thì...”

“Không phải từ lúc ấy chứ? Lúc mình hôn nhau...”

“Không phải lúc đó, hình như trước đó nữa.”

“Vậy là khi nào?”

“Từ lúc Ji Hyeon bảo về Seoul mười ngày rồi quay lại đây, bỗng nhiên anh thấy buồn bã, trống trải vô cùng. Khi không có Ji Hyeon, nơi đây thật lạ lẫm.”

Taek Gi đặt tay lên lồng ngực. Ji Hyeon nuốt nước bọt đánh ực nhìn vào đôi tay Taek Gi.

“Sau đó, khi thấy em thân thiết với các anh làng bên, anh đâm ra bực tức mà mất bình tĩnh, khi em giận anh, nói rằng em sẽ về Seoul mà chẳng cần đất nữa, anh đã sợ hãi vô cùng.

“Anh sợ thật sao?”

“Ji Hyeon mà bỏ đi, anh sẽ chẳng làm được gì cả. Chắc là anh điên loạn lên mất.”

Ôi trời ơi, Chang Taek Gi mà nói ra được những lời này sao?

Ji Hyeon nhìn Taek Gi, không hiểu cảm giác lạ lẫm của cô lúc này là xúc động hay gì nữa.

“Khi anh tưởng em uống nông được, anh thấy mọi thứ như tối sầm lại. Mắt anh chẳng trông thấy gì nữa, lòng anh thì run rẩy.”

Dường như Taek Gi vẫn còn run đến tận giờ nên thở hắt ra một hơi dài.

“Ở lễ hội, khi em lên hát...anh nhìn em không hề chớp mắt, dù chỉ là một giây.”

Trước mắt Taek Gi hiện lên hình ảnh Ji Hyeon đang đứng trên sân khấu với gương mặt khả ái, Ji Hyeon vừa hát vừa nhảy một điệu nhảy rất dễ thương.

“Khi Ji Hyeon dang cánh tay về phía anh...lần đầu tiên anh mới biết cảm giác có luồng điện chạy qua là thế nào.”

Lúc này đây, Taek Gi thì thầm, nét mặt như thể bị luồng điện cực mạnh chạy qua người. Ji Hyeon đã cảm nhận được từng lời Taek Gi nói, sự chân thành của anh, một cách trọn vẹn.

Hôm ấy trên sân khấu, Ji Hyeon thật sự đã dang tay về phía Taek Gi. Khi hát cô nhìn thấy anh, để khiến từng bước đi nhịp nhàng Ji Hyeon chỉ có cách dang rộng đôi tay. Đó không phải hành động có ý nghĩa đặc biệt. Cũng không phải cô muốn bộc lộ tình cảm với Taek Gi. Bởi khi ấy Ji Hyeon chưa có cảm xúc đặc biệt với anh. Thế nhưng giờ đây, Ji Hyeon đã cảm nhận được. Cô không hề biết mình đã hướng về Taek Gi từ lúc nào, và đang ấp ủ một thứ tình cảm đặc biệt với anh. Nghe lời bày tỏ của Taek Gi, Ji Hyeon giờ đã hiểu. Cô nhìn Taek Gi triu mến.

“Ngày hôm ấy, sau khi mình ăn cơm ở nhà hàng, trên đường về, do quá yên tĩnh nên em đã ngủ thiếp đi. Thấy em làm việc cực nhọc rồi lại ngủ thiếp đi. Thấy em làm việc cực nhọc rồi lại ngủ vạ vật như thế, anh xót xa lắm. Anh đã dừng xe lại, định lấy tấm chăn mỏng đắp cho em, lúc ấy em lại đột nhiên ngã đầu vào lòng anh.”

“Có chuyện đó ạ?”

“Ji Hyeon ngủ nên không biết.”

“Vâng, em không biết.”

“Lúc đấy, đầu em chạm vào ngực anh...anh cứ ngỡ ngực anh sắp nổ tung.”

“Sao ạ?”

“Lồng ngực anh, trái tim anh...”

Taek Gi nói hết một hơi, Ji Hyeon cũng thở hắt. Hai người đều có cảm giác như bị nghẹt thở từ lâu.

“Anh đang bày tỏ tình cảm với em đấy sao?”

“Cũng gần như là vậy.”

Taek Gi nói, mặt đỏ ửng.

“Khi đi Tae Gu, anh không làm được việc gì ra hồn. Anh cũng không nghe thấy đội nghiên cứu bảo anh phải làm gì cả, anh chỉ nghĩ đến chuyện gọi điện thoại.”

“Gọi cho ai?”

Ji Hyeon biết nhưng vẫn hỏi. Một sở thích oái oăm, biết rõ rồi nhưng vẫn muốn hỏi lại.

“Anh muốn gọi cho Ji Hyeon mà. Anh muốn nghe giọng em suốt đêm.”

Taek Gi tiến lại gần hơn, rồi nhẹ nhàng nắm lấy tay Ji Hyeon.

“Khi nghe được giọng Ji Hyeon...anh thấy mình thật hạnh phúc.”

“Nếu đến mức đấy thì tình yêu sâu đậm lắm rồi.”

Nghe Ji Hyeon nói xong, Taek Gi gật đầu.

“Nghe em bảo ngày mai nhất định anh phải về sớm, anh không thể chịu đựng được hơn nên đã chạy về ngay. Về rồi, thấy em nằm ngủ trong phòng anh, anh đã thấy như phát điên lên vậy.”

“Vì sao?”

“Vì anh yêu em, yêu em rất nhiều. Anh đã thể hiện không đúng cách phải không, anh yêu em cứ như sắp điên lên.”

“...”

Không hiểu sao nước miếng liên tục ứa ra, lại nuốt nước bọt đánh ực.

“Nếu anh cầu hôn em...em có chấp nhận không?”

“...”

“Em từ chối à?”

“Em không biết nữa.”

Ji Hyeon căng thẳng nói.

“Em không biết.”

Đó là một câu trả lời vô cùng thật lòng. Khi nghe Taek Gi bày tỏ tình cảm, lòng Ji Hyeon cũng rung động và xao xuyến y như anh, nhưng cảm giác này có thực sự đủ để trở thành tình yêu hay không, và có đủ lớn để hai người tiến đến hôn nhân hay không, thì Ji Hyeon vẫn chưa thể khẳng định được. Vậy nên thật khó khăn, thật nan giải. Không phải chỉ với mỗi chàng Taek Gi, mà với vô số thứ khác Ji Hyeon cũng do dự như thế. Vườn nho vốn là kế hoạch của bố mẹ, sau khi Ji Hyeon được nhận rồi thì phải bán ngay để quay về Seoul, sống một cuộc sống sung sướng. Còn cuộc sống ở nông thôn là nằm ngoài dự định. Bức tranh hiện lên trong đầu Ji Hyeon chưa thật rõ nét, cô cũng không biết mình đang phân vân vì những lí do nào khác nữa. Đương nhiên nếu cô chấp nhận lời cầu hôn của Taek Gi chỉ đơn giản vì một nụ hôn thì thật nguy hiểm.

“Anh hiểu rồi, em chưa có tình cảm với anh. Anh biết em vẫn còn thích anh Tae Oh...”

“Không phải vậy đâu. Không phải vì em còn thích anh Tae Oh đâu.”

Đúng vậy, Ji Hyeon tuyệt đối không phân vân vì mối quan hệ với Tae Oh, cô hiểu rõ hơn ai hết.

“Em có chút tình cảm nào với anh không?”

“Em...em cũng không biết nữa.”

Ji Hyeon nói một cách khó khăn.

“Anh hiểu rồi.”

Taek Gi quay đi với vẻ mặt thất vọng.

“Anh muốn nói hết những điều trong lòng mình thôi. Em đừng bắn khoả nhé!”

Taek Gi nói với giọng ủ dột.

Ji Hyeon nhìn đôi vai ưỡn của Taek Gi. Dẹp hết mọi cản trở sang một bên, cô thử nghĩ về Taek Gi, Nghĩ về cảm giác khi cô nhìn thấy anh, nghĩ về con người anh. Dù còn dang dở nhưng bức chân dung Taek Gi trong cô đã dần dần rõ nét.

“Mỗi lần thấy anh ở bên cạnh Hong Y, em khó chịu, ghen tức, khi anh đi Tae Gu em cũng thấy trống trải vô cùng...”

Taek Gi quay lại nhìn Ji Hyeon.

“Khi anh gọi cho em và khi anh về gặp em từ sáng sớm, em đã rất vui và lo lắng, chỉ sợ anh gặp tai nạn. Sáng hôm ấy khi anh hôn em, em đã run rẩy hồi hộp, tim em như muốn vỡ tan...”

Taek Gi tiến lại gần một bước.

“Nghe những lời tỏ tình của anh, em rất ngạc nhiên.”

Ji Hyeon đưa tay đặt lên ngực.

“Điều đó, chưa thể gọi là tình yêu. Nếu gọi đó là yêu...”

Ji Hyeon chưa kịp nói hết câu, Taek Gi dang đôi tay mạnh mẽ ôm cô vào lòng.

“Nếu nói đó là tình yêu thì vô vị lắm...”

Trong vòng tay của Taek Gi, Ji Hyeon tiếp tục run run nói nhưng môi của Taek Gi đã đặt lên môi cô. Nụ hôn thứ hai của Taek Gi. Lòng Ji Hyeon lại xao xuyến, bồi hồi. So với lần đầu tiên, nụ hôn lần này còn say đắm, mãnh liệt hơn. Nụ hôn ấy cứ thế kéo dài thật lâu, thật lâu.

Phần bảy

Nếu muốn liệt kê năm dấu hiệu để nhận biết những chàng trai vừa sa vào lưới tình thì hơi khó. Nhưng nếu thử kể ra hành động của những anh chàng vừa tỏ tình thì tôi có thể nói được. Cứ đem Taek Gi ra làm ví dụ. Dù vừa sa vào lưới tình hay vừa tỏ tình thì anh ta cũng chỉ có chừng ấy mà thôi.

{ 1 {

Bồn chồn muốn làm ngay một việc gì đó cho người ấy

Ji Hyeon vừa bước vào bếp, Taek Gi liền đưa cho cô cốc sinh tố.

“Gì vậy ạ?”

“Sinh tố cà chua. Anh xay cà chua của anh Chong Sik cho đấy.”

“Làm cho em à?”

“Tốt cho da lắm đấy.”

Ji Hyeon cười tươi đón cốc sinh tố, Taek Gi luôn miệng giục cô uống hết một hơi.

“Từ nay em uống sinh tố đi, đừng uống cà phê nữa. Ngày nào anh cũng sẽ xay cho em.”

“Vậy khi hết cà chua rồi thì sao?”

“Thì anh đến vườn của anh Chong Sik mua về.”

“Sao anh tốt với em quá vậy?”

“Anh muốn làm thế mà.”

Ji Hyeon đang vui vẻ uống sinh tố thì ông bất ngờ xuất hiện. Ông nhìn Taek Gi và Ji Hyeon với vẻ khó hiểu.

“Hai đứa đang uống gì thế?”

“Sinh tố cà chua ạ.”

“Bác cũng uống một cốc nhé!”

“Sinh tố cà chua à? Vậy là xay cà chua ra đấy à?”

“Dễ uống lắm ông ạ.”

“Ngon không?”

“Dạ ngon.”

“Cho ta một cốc thử xem nào.”

Taek Gi rót một cốc sinh tố đưa cho ông, ông cầm cốc đưa lên ngửi. Sau khi đã thưởng thức hương thơm, ông mới nhấp thử một ngụm, thấy không tệ, liền cầm cốc đi ra ngoài, nhưng được vài bước lại quay ngoắt lại.

“Chúng mày đang yêu nhau đấy à?”

“Dạ?”

Cả Ji Hyeon lẫn Tae Gi đều giật mình nhìn ông.

“Nói ta nghe xem. Chúng mày đang hẹn hò phải không?”

“Đâu ạ, chúng con có hẹn hò đâu ạ...”

Ông nhìn Ji Hyeon và Taek Gi với vẻ ngờ vực rồi rời khỏi bếp. Ji Hyeon thấy khó hiểu, uống một ngụm sinh tố rồi liếc Taek Gi một cái sắc lẹm, lúc ấy Taek Gi cũng đang nhìn Ji Hyeon.

“Sao anh lại nhìn em như thế?”

“Có gì đâu nhỉ?”

Taek Gi không tỏ thái độ gì, định ra khỏi bếp thì Ji Hyeon giữ anh lại.

“Anh giận em à?”

“Có giận đâu.”

“Anh giận vì khi ông hỏi có phải mình đang yêu nhau không, em đã trả lời là không?”

“...Không phải đâu.”

Taek Gi vẫn định bước ra ngoài thì Ji Hyeon giữ anh lại chặt hơn.

“Anh vẫn chưa...đặt vấn đề tìm hiểu nhau mà. Chúng ta mới chỉ hôn nhau hai lần thôi...”

Nghe Ji Hyeon giọng thở thê, Taek Gi nhìn Ji Hyeon với cặp mắt soi xét.

“Anh đã nói là anh yêu em rồi mà.”

“Nhưng đó đâu phải là lời hẹn hò chính thức?”

“Vậy phải nói là từ giờ chúng ta tìm hiểu nhau thì mới chính thức hẹn hò sao?”

“Vâng, chứ còn gì nữa.”

Ji Hyeon khẽ khàng nói, Taek Gi áp sát vào Ji Hyeon.

“Anh làm sao vậy?”

“Em có muốn làm bạn gái anh không?”

“Dạ?”

Ji Hyeon mở to mắt ra nhìn Taek Gi nhưng đôi môi anh chàng đang mỗi lúc một gần hơn.

Ôi, làm sao bây giờ. Không được uống sinh tố cà chua nữa sao.

Ji Hyeon lại cảm thấy lòng mình thổn thức, trong phút chốc chuẩn bị tinh thần chờ đón nụ hôn của Taek Gi.

“Còn sinh tố không?”

Ông quay trở vào bếp khiến Ji Hyeon và Taek Gi giật mình, vội rời nhau ra.

“Sao hai đứa lại hoảng hốt thế hả?”

“Bọn con có hoảng hốt đâu ạ.”

“Thế đang làm gì đấy?”

“Ôi dào, ông thật là. Bọn con có làm gì đâu...”

Ji Hyeon nở nụ cười nhát thếch, sau đó đưa li sinh tố cho ông rồi rời khỏi bếp.

“Con tim mình cứ làm sao vậy nhỉ?”

Ji Hyeon cố gắng kìm nén những cảm giác xốn xang, bước về phòng.

{ 2 {

Chu đáo

Ji Hyeon đi đến nhà tắm, Taek Gi đã đợi sẵn từ lâu, anh bước ra từ nhà bếp, tay xách một xô nước nóng.

“Hết hè rồi, tắm nước lạnh không tốt đâu.”

“Anh nấu nước hời nào thế?”

“Vừa mới đặt lên bếp nấu thôi”

“Dạo này anh làm sao vậy?”

“Sao là sao?”

“Sao anh đối xử với em tốt quá vậy?”

“Thì anh muốn vậy.”

“Vậy là em mang ơn anh rồi.”

“Không cần mang ơn đâu.”

“Anh tốt với em quá mức, liệu có mưu đồ đen tối không đây.”

“Tắm mau rồi ra đi! Anh nấu cháo mạch cho ăn!”

“Cháo mạch ạ?”

“Hồi trước có lần em bảo muốn ăn mà.”

“Em đã nói thế sao?”

Ji Hyeon vừa tắm vừa nghĩ, sao con người thay đổi nhanh quá. Tắm xong đi ra, cô thấy Taek Gi đã nấu cháo mạch xong, đang ngồi chờ.

“Tính cách thay đổi nhanh thế này thì lạ quá.”

“Vì tự nhiên anh muốn tốt với em thôi mà.”

“Vì anh muốn lấy em nên đang tán tỉnh phải không?”

Ji Hyeon nói dứt, Taek Gi phì cười.

“Anh tốt với em như vậy, nhưng em vẫn sợ một ngày nào đó anh đột nhiên lại thay đổi. Tính anh hay cáu kỉnh lắm.”

“Anh không nổi cáu nữa đâu.”

Nghe câu trả lời của Taek Gi, Ji Hyeon bật cười.

“Chắc anh yêu em thật rồi.”

Ji Hyeon nói đoạn, Taek Gi nhìn cô.

“Anh yêu em thật mà.”

“Anh đừng nghiêm trọng vấn đề như vậy, trông kỳ lắm.”

Ji Hyeon và Taek Gi đang ngồi trên chõng tre ăn cháo mạch thì ông về. Ông lại tiếp tục nhìn hai người với ánh mắt ngờ vực.

“Hai đứa đang ăn gì thế?”

“Cháo mạch ông ạ. Ông cùng ăn nhé!”

“Để con mang ra cho bác ạ.”

“Thôi khỏi, ta ăn tối rồi.”

“Vâng...”

Cứ ngỡ ông sẽ đi vào phòng, ai ngờ ông lại ngồi xuống chõng rồi quay ra nhìn nồi cháo mạch, nhìn Taek Gi và Ji Hyeon.

“Ngon không?”

“Dạ ngon.”

“Ừ, thế ăn ngon nhé!”

Sau khi chúc ăn ngon miệng, ông lại ngồi trợn mắt nhìn Ji Hyeon và Taek Gi, không khác gì ánh mắt của nhà thám hiểm Colombo.

“Ông ơi, ông đang điều tra đấy ạ?”

Ji Hyeon nói hết câu, Taek Gi lại phì cười, còn ông thì hắng giọng về phòng.

{ 3 {

Khao khát

Ông ở vườn nho nhiều vô kể. Thường ngày, Ji Hyeon cũng không lấy làm khó chịu nhưng hôm nay bỗng có một con ong dữ đốt vào trán Ji Hyeon rồi bay đi mất. Khác với con ong trong lần Ji Hyeon ngã từ trên cây thang bốn chân xuống, đè lên Taek Gi ngã rách cả đũng quần, con ong lần này đang yên đang lành tự dưng lại đốt cô. Đây là lần đầu tiên trong đời Ji Hyeon bị ong đốt, đau đến mức phải nháy tung tung, la hét loạn xạ. Nhưng Taek Gi còn hoảng loạn hơn. Anh bôi thuốc mỡ lên trán Ji Hyeon, chỗ đang bắt đầu sưng phồng, rồi đột nhiên chửi một câu khá tục. Đó cũng là lần đầu tiên Ji Hyeon thấy Taek Gi chửi bậy.

“Bắt hết cái lũ ong này, giết chết mẹ chúng nó đi!”

Dù sao đây cũng là một câu chửi tục. Nhưng chính trong câu chửi ấy lại thể hiện sự quan tâm vô bờ bến của Taek Gi dành cho Ji Hyeon.

“Phải rồi, em cũng bắt thường lắm mà.”

Nghe lời nói kì lạ của Ji Hyeon, Taek Gi quay lại nhìn cô.

“Em nói gì vậy?”

“Anh Taek Gi chửi mà sao trông vẫn đáng yêu đến thế?”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi cười phá lên.

“Anh có cảm nhận được không?”

“Cảm nhận gì cơ?”

“Em ngày càng yêu anh nhiều hơn.”

Taek Gi cười rạng rỡ như nắng mai.

“Anh vui nên cười đúng không?”

“Ừ, anh vui lắm.”

Ghen tuông

Làng bên cần nhờ người qua giúp nên gọi điện thoại đến nhà ông, nhưng người gọi là Ho Jun và người nghe là Ji Hyeon.

“Chào anh Ho Jun!”

“Cô Ji Hyeon à, được nghe giọng cô tôi rất vui. Cô vẫn khỏe chứ?”

“Vâng anh ạ. Anh Ho Jun vẫn khỏe ạ?”

Cuộc nói chuyện điện thoại với Ho Jun chỉ mới đến đây. Taek Gi chẳng biết xuất hiện từ khi nào đã giật phắt ống nghe điện thoại.

“Khi nào thì phải đến đây?”

“Từ ngày mai sang phụ bên này khoảng mười ngày là được.”

“Tôi biết rồi.”

“Chuyển cho cô Ji Hyeon nghe máy đi!”

“Cô ấy ra ngoài rồi.”

Rõ ràng Ji Hyeon đang đứng bên cạnh mà Taek Gi lại bảo cô đã đi ra ngoài sau đó cúp máy. Chưa hết, cúp máy xong Taek Gi còn quay sang nhìn Ji Hyeon với ánh mắt thật đáng sợ.

“Em thích nói chuyện với tên Ho Jun này lắm à?”

“Em có thích đâu...”

“Lần sau đừng có nghe điện thoại nữa nhé! Để anh nghe!”

Taek Gi nói như xả hết cơn bực tức.

“Nhưng sao anh lại nổi khùng lên như vậy chứ?”

“Em cười cợt với thằng Ho Jun như thế, mà bảo anh không nổi khùng được à!”

“Cười cợt? Có ai thấy họ cười cợt với nhau rồi bảo họ là gian dân không?”

“Ý anh là em đừng thân thiết với thằng con trai khác như vậy.”

Ji Hyeon chỉ đơn giản nghe điện thoại của Ho Jun nhưng Taek Gi lại suy diễn đủ đường rồi nhảy dựng lên.

“Anh ghen đấy à?”

“Không!”

“Được rồi. Em sẽ không tỏ ra thân thiết với người đàn ông nào khác ngoài anh. Nhưng đổi lại, từ nay về sau anh cũng không được gần gũi với cô Hong Y nữa.”

“Anh đã bảo giữa anh và Hong Y không có gì rồi mà. Anh chỉ coi Hong Y như đứa em gái thôi...”

“Bất kể thế nào, lần sau em mà còn thấy anh và cô ấy cười cười nói nói với nhau thì biết tay em.”

Thấy Ji Hyeon nghiêm mặt lườm, Taek Gi liền hạ giọng.

“Như vậy thật không công bằng.”

“Quá công bằng.”

“Ở đâu ra cái luật đó chứ...”

Taek Gi gầm gừ bỏ ra ngoài. Sự ghen tuông của đàn ông đáng sợ hơn cả phụ nữ. Nhưng cũng khá đáng yêu.

{ 5 {

Nhân vật thứ ba là ông, một vị khách không mời

Chẳng biết từ khi nào, ông đã trở thành một vị khách không mời. Về lí, ông đường đường là chủ nhà, vậy mà giờ đây, ông bỗng dưng trở thành vị khách không được chào đón.

Hễ có mặt ông, Taek Gi lại không thấy thoải mái. Anh hoặc nhìn ông thắc mắc sao ông không đi đâu đó hoặc gắng né tránh để không ở cạnh ông. Nếu ông động đến việc sẽ đi ra ngoài, cuối cùng người đi ra lại chính là Taek Gi và Ji Hyeon. Dấu hiệu của những lúc này chính là sự im lặng tuyệt đối.

“Phải chi ông mau chóng lấy vợ rồi sang nhà bà ở có hơn không.”

Tình hình đã đến mức khiến họ nói những lời này.

“Ông sang nhà bà rồi thì anh muốn làm gì chứ?”

Nghe câu hỏi của Ji Hyeon, Taek Gi đỏ mặt, như thể anh chàng đang ấp ủ một kế hoạch bí mật vậy.

Dù sao khi hôn Ji Hyeon, chính xác hơn là sau khi bày tỏ tình cảm với Ji Hyeon, Taek Gi đã cư xử với cô một cách cảm động và giàu tình cảm đến bất ngờ. Chẳng thể nào tìm thấy hình

ảnh của Taek Gi lúc trước đối xử cộc cằn với Ji Hyeon đâu nữa. Khi rơi vào lưới tình, đúng hơn là sau khi tỏ tình, bất kể là đàn ông hay đàn bà, ai cũng đều thay đổi cả. Nhưng với Taek Gi, Ji Hyeon đã sẵn có ấn tượng anh là một chàng trai vùng Kyeong Sang thô lỗ, cho nên khi anh chàng thay đổi đột ngột, cô bị kinh ngạc quá đổi.

Ngày trả đũa Taek Gi nổi khùng lên khi thấy Ji Hyeon nói chuyện tình tứ với Ho Jun đã đến gần. Đó là ngày mà Ji Hyeon cũng đã điên tiết vì ghen. Taek Gi và Hong Y, hể nhĩ đến giây phút chứng kiến hai người này thì thắm to nhỏ, mắt Ji Hyeon lại long lên sòng sọc. Chỉ vài giây thôi đã đủ khiến Ji Hyeon nổi cơn tam bành rồi.

Hôm ấy là ngày cuối tuần, Hong Y về nhà, Ji Hyeon và Taek Gi đang ở trong nhà kính kiểm tra cây nho giống mới thì điện thoại Taek Gi đổ chuông.

“Ờ, biết rồi.”

Taek Gi nhận điện thoại đáp gọn một câu rồi lập tức cúp máy, sau đó bảo phải ra vườn một lát rồi về ngay, đồng thời rời khỏi nhà kính, Ji Hyeon định ninh chắc có ai đó ở ngoài vườn gọi Taek Gi nên không để ý, nhưng đợi một hồi lâu vẫn không thấy Taek Gi quay lại nên cô bèn chạy ra vườn. Song Ji Hyeon vẫn chẳng thấy Taek Gi đâu, chỗ làm việc không thấy, nhà kho cũng không.

“Đi đâu rồi nhỉ?”

Ji Hyeon định đi vào sâu trong vườn, nhưng vừa rướn cổ nhìn vào thì thấy có tà váy xanh nõn chuối đang bay phấp phới.

Váy xanh nõn chuối?

Trong phút chốc, mắt Ji Hyeon như sắp rách toạc, cô lao về phía tà váy màu xanh chuối ấy. Quả nhiên chủ nhân của nó chính là Hong Y. Chẳng biết cô ta mua ở đâu cái váy bốn tầng xúng xính, lại còn đang trao ánh mắt tình tứ đến rợn người với Taek Gi.

“Bắt quả tang nhé!”

Ji Hyeon giả bộ khẽ nhún vai, coi mọi việc như cơn gió thoảng, bước nhẹ đến cạnh Hong Y và Taek Gi. Cô dừng lại bên Taek Gi. Hong Y nhìn Ji Hyeon với ánh mắt bất mãn dành cho kẻ kì đà cản mũi.

Trời ơi xem này, cũng chẳng thèm chào nhau?

“Chào Hong Y.”

Thấy Ji Hyeon chào trước, Hong Y bất đắc dĩ phải đáp lại: “Xin chào!”

“Hình như hai người đang nói chuyện à?”

Ji Hyeon đưa ánh mắt dữ dần nhìn Taek Gi hỏi, sắc mặt Taek Gi bắt đầu đỏ ửng.

“Tại Hong Y bảo có chuyện muốn nói.”

Taek Gi nhìn vào mắt Ji Hyeon giải thích khiến Hong Y nhìn anh chăm chú, thắc mắc không hiểu vì sao anh lại làm như vậy.

“Vậy đã nói chuyện xong chưa?”

“Vẫn chưa...”

Ánh mắt Taek Gi vẫn tiếp tục hướng về Ji Hyeon, sắc mặt của Hong Y càng khó chịu hơn. Rồi đột nhiên, Hong Y nhìn thẳng vào Ji Hyeon.

“Cô thành người nhà quê thật rồi nhỉ.”

Hong Y nhìn lướt Ji Hyeon một lượt từ đầu đến chân, sau đó cất một giọng mỉa mai độc địa. Việc này cũng do Hong Y đang mặc một chiếc váy xòe bốn tầng đẹp để còn Ji Hyeon chỉ mặc chiếc quần rộng thùng thình, hoa văn lờ lợ.

“Dáng cô rất hợp với loại quần này. Loại ‘quần phùng phình’ thẳng tuột nhưng chính ra lại che bớt được chỗ xấu một cách tinh tế đấy.”

Ji Hyeon thấy lòng mình như có lửa đốt, hơi nóng bốc lên phùng phùng. Lập tức, cô bước đến bên Hong Y, nở một nụ cười thật tươi.

“Cái quần này, anh Taek Gi chở tôi ra chợ, chọn mua cho tôi đấy.”

“Anh mua à?”

Sắc mặt Hong Y chuyển từ mỉa mai sang ghen tức.

“Lễ hội lần trước, anh ấy còn đưa tôi đến nhà hàng trước đây hay đến cùng cô Hong Y để khao tôi một bữa thịnh soạn đấy. Cô Hong Y mới chỉ ăn thịt lợn chiên thôi nhỉ? Tôi thì được cả một bữa hoành tráng, ăn suất đặc biệt cơ mà.”

Giữa thịt lợn chiên và bữa ăn thịnh soạn là một khoảng cách xa vời. Hong Y lặng người đi, tức đến mức khó thở, hốt hển liên hồi. Taek Gi vẫn yên lặng. Ở vào tình cảnh tiến thoái lưỡng nan thế này Taek Gi làm sao dám mở miệng.

“Cái váy xanh chuối này trông đẹp quá.”

Ji Hyeon mở lời khen nhưng Hong Y không hề cảm ơn mà tỏ thái độ phớt lờ.

“Nhưng mà, cái váy này dành cho người mỏng nhỏ mặc thì hợp. Người mỏng to mặc vào trông hơi kệch cỡm. Mà còn lộ cả bụng to nữa này. Cô nên giảm cân một chút rồi hăng mặc. Nhưng dù sao đây là một đang thịnh hành nên dẫu có hơi xấu trông vẫn ổn.”

Cơn tức giận của Hong Y đã đạt tới đỉnh điểm, cô ta như thể sắp trút hơi thở cuối cùng khi nhìn mặt Ji Hyeon.

“Tôi có chuyện muốn nói với anh ấy? Cô tránh đi một lúc được không?”

Hong Y nghiêng răng nói.

“VẬY CHẮC ĐÓ LÀ CHUYỆN TÔI KHÔNG THỂ NGHE ĐƯỢC ĐÂY.”

“Đương nhiên là vậy.”

Hong Y nín lấy tay Taek Gi.

Ả hồ ly tinh này!

“Tôi cũng có chuyện muốn nói với anh Taek Gi.”

Ji Hyeon cũng nín lấy một tay của Taek Gi và nói.

“Cánh tay đó! Cô không được động vào!”

Hong Y hét toáng lên như thể không thể chịu được thêm nữa.

“Sao lại không?”

Cơn giận bốc lên, Ji Hyeon nói xong, nhìn thẳng vào Taek Gi.

“Chang Taek Gi, let’s go!”

Ji Hyeon lại hạ thấp giọng cảnh cáo.

“Không đi là chết biết chưa.”

Ji Hyeon nắm chặt tay Taek Gi lôi đi khiến anh chàng tuột khỏi tay Hong Y.

“Anh à!”

Hong Y gào lên, Taek Gi và Ji Hyeon cùng lúc quay lại nhìn Hong Y. Ánh mắt Hong Y như đang bắn ra những tia lửa muốn đốt Ji Hyeon thành tro bụi. Taek Gi đứng ở giữa không biết phải làm thế nào liền nhìn vào mắt Ji Hyeon. Thấy ánh mắt Ji Hyeon chứa đựng một sự khẳng định đến tuyệt đối, Taek Gi đành quay lại nhìn Hong Y với ánh mắt tội lỗi.

“Lát nữa, tầm tối nói chuyện sau nhé!”

“Anh à!”

Hong Y nhìn Taek Gi đầy vẻ trách móc, không hiểu tại sao ra nông nổi này, tại sao anh

không chọn chiếc váy xanh bốn tầng này mà lại chọn cái “quần phùng phình” quê mùa kia.

“Lát nữa anh điện thoại cho em!”

Taek Gi lấy làm tiếc vì đã bỏ mặc Hong Y, nhưng khi quay ra với Ji Hyeon, anh lại phân bua rằng việc gặp Hong Y hoàn toàn là chuyện bình thường. Ji Hyeon túm chặt lấy tay Taek Gi lôi ra khỏi vườn nho, mặc cho Hong Y chạy theo.

“Anh đã bảo chỉ coi Hong Y như em gái thôi mà.”

“Bây giờ anh đứng về phe Hong Y phải không?”

“Không, không phải vậy...”

“Nếu anh tiếc thì cứ đi đi, em không níu giữ anh đâu.”

“Tính bướng bỉnh này ở đâu ra thế hả?”

“Em cấm anh nói chuyện điện thoại với cô ta.”

“Ji Hyeon ơ, em ghen đấy à?”

“Em bẽ mặt trước Hong Y như thế anh thấy vui lắm sao?”

“Vui chứ, vì anh thấy Ji Hyeon ghen.”

Trên đời này tìm đâu ra chàng trai ngây thơ, chân thật đến vậy nữa.

“Dù sao anh cứ biết vậy và làm theo đi.”

Ji Hyeon vờ giận dỗi quay đi, Taek Gi liền nắm lấy tay cô.

“Em ghen đúng không? Đúng không?”

“Phải đấy, tôi ghen đến chết đây này!”

Ji Hyeon hét lên thì Taek Gi cười hớn hở.

“Tôi đang muốn chạy ngay đến, lột một cái váy bốn tầng xúng xính của con *đậu đỏ* ấy ra, đốt nó thành tro bụi luôn đây, anh đừng có ở đó cười nữa!”

“Thì anh đã đi với em ra đây còn gì. Không đi thì chết.”

Taek Gi đặt tay lên vai Ji Hyeon.

“Em có muốn đi ăn cơm bò cay không?”

“Cơm bò cay là món gì ạ?”

“Là một món ăn nổi tiếng của Kyeong Sang. Đi ăn thử nhé!”

“Còn ông thì sao?”

“Bác sẽ ăn ở nhà bà.”

“Dạo này anh chẳng còn bận tâm đến chuyện cơm nước cho ông nữa nhỉ?”

“Ngoài Ji Hyeon, anh đâu còn bận tâm đến ai nữa.”

Nghe Taek Gi nói, Ji Hyeon cảm thấy những đợt sóng ấm áp trào lên trong lòng. Cô nhìn Taek Gi mỉm cười thật trù mến.

Cùng Taek Gi lên phố, thưởng thức món cơm bò cay nổi tiếng ở Kyeong Sang, trên đường trở về, Ji Hyeon lặng người nhìn Taek Gi khi anh huýt sáo. Anh chàng Taek Gi luôn cau có chẳng biết tự bao giờ đã luôn tươi cười, lại thường hay huýt sáo nữa. Điều đã thay đổi Taek Gi, khiến anh trở nên hưng phấn đến vậy, chính là tình yêu, một thứ tình cảm hết sức thú vị, vì nó có khả năng biến đổi con người.

“Trông anh có vẻ vui quá nhỉ?”

Nghe Ji Hyeon hỏi vậy, Taek Gi gật đầu.

“Cơm bò cay có ngon không?”

“Vâng. Lúc nào nhặt miệng, ăn món này sẽ hết ngay.”

“Vậy khi nào nhặt miệng em cứ nói nhé, bất kỳ lúc nào anh cũng sẽ mua cho em.”

“Dạo này anh có biết anh đã biến thành người rất tốt bụng rồi không?”

“Thế à?”

Taek Gi cười tươi.

“Không chỉ tốt bụng mà còn hào phóng nụ cười nữa.”

“Vì anh muốn Ji Hyeon luôn được cười mà.”

Taek Gi lại cười. Lần đầu tiên gặp con người mang tên Chang Taek Gi này, Ji Hyeon tưởng anh ta là một người có lẽ từ lúc sinh ra cho đến khi chết đi cũng không biết cười là gì. Vậy mà giờ đây anh đã thay đổi hoàn toàn.

“Anh Taek Gi.”

“Sao cơ?”

“Anh có yêu em không?”

Thấy Ji Hyeon hỏi, Taek Gi quay lại, nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh nói đi. Anh yêu em phải không?”

“Em biết rõ anh yêu em rồi còn gì.”

“Sao anh lại yêu em?”

“Em hỏi tại sao lại yêu à?”

“Vâng.”

“Ai lại hỏi như thế chứ? Người nói ra được lý do mình yêu thương người khác, chứng tỏ người đó không hề biết yêu.”

Trước câu trả lời bất ngờ của Taek Gi, Ji Hyeon cảm thấy xúc động.

“Đúng là như vậy. Khi yêu một ai đó, ta chẳng cần biết lý do vì sao ta yêu họ, ta chỉ có cảm giác đó như một sự mang ơn.”

“Mang ơn ạ?”

“Ừ.”

“Sao lại là mang ơn?”

“Nghĩa là cảm ơn người đã cho mình được nhìn thấy gương mặt mình nhớ nhưng mỗi sáng thức dậy, ta cảm ơn vì người đó đã cùng mình ăn những món mà mình thích, ta cảm ơn vì đã cùng chia sẻ thời gian hữu ích cho nhau, cảm ơn vì có thể được cùng nhau nhìn thấy gương mặt già nua khi về già, và cảm ơn vì người đó coi gương mặt già nua của mình là một vẻ đẹp, chứ không nghĩ nó nhăn nheo xấu xí.”

“ ... ”

Ji Hyeon nghĩ bụng, không hiểu anh chàng này học thuộc được mấy câu này ở đâu, để bây giờ lặp lại y nguyên với mình, hòng khiến mình cảm động. Và quả nhiên, dù suy nghĩ lý tính như vậy, nhưng Ji Hyeon vẫn cảm thấy xúc động nghẹn ngào.

“Anh luôn thầm cảm ơn Ji Hyeon. Cảm ơn em vì buổi sáng thức dậy đã cho anh nhìn thấy khuôn mặt anh nhưng nhớ suốt đêm, cảm ơn em vì đã cùng anh ăn cơm bò cay, và cảm ơn em đã mang lại cho anh sự hứng khởi dù khi làm việc hay ở nhà...”

Taek Gi đưa mắt nhìn Ji Hyeon.

“Phải chi anh được giống như lời anh nói, vẫn thấy em đẹp dù em đã già nua.”

“Đây là lời cầu hôn sao?”

Ji Hyeon ra vẻ ngần ngại hỏi.

“Anh cầu hôn chán ngấy thế này có được không?”

“VẬY là anh đang tìm cách cầu hôn thật thú vị?”

“Anh đang suy nghĩ nát óc đây.”

Nghe Taek Gi trả lời, Ji Hyeon cười rạng rỡ.

“Cô Hong Y ấy, cô ấy vẫn quyến anh lắm, anh phải giải quyết chuyện với Hong Y trước chứ?”

Thấy Ji Hyeon dùng từ “quấn”, Taek Gi phá lên cười.

“Anh cũng đang định nói đây.”

“Còn để em thấy cô ta quyến lấy anh một lần nữa, em không nhẹ nhàng bỏ qua đâu.”

“Ai, với Hong Y ấy à?”

“Không, với anh Taek Gi ấy. Anh mà bắt cá hai tay, em sẽ trừng phạt anh một cách khủng khiếp.”

“Anh tuyệt đối không bắt cá hai tay đâu.”

Taek Gi mặt tái mét nói.

“Dù thế nào, chỉ cần thấy hai người ở cùng nhau một lần nữa thôi, em cũng không bỏ qua đâu, anh cứ biết vậy mà làm theo đi.”

“Nhưng muốn nói chuyện rõ ràng với Hong Y thì ít nhất cũng phải cho anh gặp cô ấy một lần nữa chứ.”

“Đứng cách nhau ít nhất năm mét mà nói. Nếu anh không đứng cách xa năm mét, em sẽ coi như anh đang bắt cá hai tay.”

“Đứng xa như thế mà bắt thì có mà sái tay à.”

Taek Gi vừa cười vừa nói.

Ji Hyeon về nhà cùng Taek Gi, sau đó đi tắm rồi về phòng mình thoa dầu lên mấy vết muỗi đốt ở chân. Nếu Ji Hyeon không gãi mạnh thì cũng không đến nổi trầy xước thế này, giờ trông

các vết muỗi đốt ấy trông giống như những vết thương, bôi dầu vào rất rát. Mùi dầu đang tỏa ra nồng nặc thì lại có một con muỗi ngang nhiên bay trước mặt.

“Dạo này muỗi trông thấy người mà chẳng còn biết sợ. Chưa từng thấy chuyện này bao giờ!”

Ji Hyeon nhìn quanh phòng rồi cầm lấy tờ báo đứng dậy.

“Mày hút máu tao no nê rồi nhưng giờ phút này tao sẽ xử mày tại chỗ.”

Ji Hyeon tiến lại bên tường, chỗ con muỗi khế đậu. Ji Hyeon vừa vung mạnh tờ báo xuống đập thì nghe thấy có tiếng gọi “Anh!” vang lên ngoài cửa. Đó là giọng của kẻ phá đám! Ji Hyeon bước đến trước cửa phòng, đóng tai nghe tiếng Taek Gi bước ra khỏi phòng.

“Em đến đấy à?”

“Anh bảo sẽ gọi điện cho em cơ mà.”

“Ừ, tại anh có chút việc.”

“Bây giờ anh rảnh chứ?”

“Ừ.”

“Ra ngoài một chút nhé. Em có chuyện muốn nói với anh. Chuyện quan trọng.”

Có cái gì quan trọng với bạn trai người ta nhỉ?

“Đi thôi, anh!”

Thấy Hong Y nắm lấy tay Taek Gi, Ji Hyeon liền đập tung cửa phòng, rồi thoát cái vờ giơ chân gá lên bậc cửa cao, để hở từ đầu ngón chân quá lên đầu gối, đến tận phần đùi trên. Hong Y và Taek Gi đang nhìn nhau thì giật mình, lại nghe thấy giọng Ji Hyeon.

“Anh Taek Gi, bôi dầu vào chân giùm em. Em bị muỗi đốt nhiều quá, chắc thiếu máu mất thôi.”

Ji Hyeon thò đầu ra bất thành linh.

“Ôi, cô Hong Y đến đấy à? Lại có việc gì nữa thế?”

“Trời ơi, trông khiếp quá!”

Hong Y quay mặt đi như vừa thấy điều gì không nên thấy.

“Anh Teak Gi!”

Giọng thờ ơ làm nũng của Ji Hyeon cũng chính là lời cảnh cáo: *Anh mà đi theo Hong Y ra ngoài sẽ biết tay tôi.*

Taek Gi nuốt nước bọt, nhìn về phía chân Ji Hyeon rồi tiến lại gần phòng cô. Hong Y đau lòng nhìn Taek Gi, suýt ngất xỉu. Taek Gi ngồi ngay bậc cửa, cầm lọ dầu Ji Hyeon đưa, bắt đầu thoa dầu lên chân Ji Hyeon.

“Bị muỗi đốt nhiều quá. Phải bắt hết lũ muỗi chết tiệt này lại, lấy lại máu chúng đã hút ra mới được.”

Taek Gi làm bầm bằng giọng tức tối, hoặc cũng có thể do anh đang chữa thẹn. Ji Hyeon cười khẩy nhìn Hong Y một cách tự đắc, thấy vậy Hong Y liền gương nấp dấm lên.

“Ôi trời ơi, tôi điên mất thôi, thật là! Trời đất ơi!”

Hong Y giờ nấp dấm phụng phịu rồi bỏ đi, tự hồ để lại một vệt lửa đỏ phả ra từ phía sau người. Thấy Hong Y bỏ đi, Ji Hyeon cười trong chiến thắng, song cô chợt nhận ra ánh mắt của Taek Gi đang nhìn chăm chập vào đôi chân cô.

“Ôi trời, gì thế này?”

Ji Hyeon hạ chân khỏi bậc cửa rồi đóng sầm cửa lại.

“Chuyện gì vậy, ánh mắt đầy ham muốn? Ôi, thót tim quá.”

Trong phòng, Ji Hyeon mặt nóng ran như đang bị kích động. Taek Gi ở bên ngoài cũng thờ hờn hển, tim như muốn bắn ra khỏi lồng ngực. Ji Hyeon và Taek Gi đứng cách nhau một cánh cửa, cứ thẩn thức như vậy. Đoạn Taek Gi gọi Ji Hyeon.

“Ji Hyeon ơi.”

“Sao ạ?”

“Em có muốn đi dạo không?”

“Đi dạo ạ? Ở, ở đâu ạ?”

“Ở cuối làng có chòi xay xát.”

Ji Hyeon giật mình, mặt đỏ ửng.

“Chòi, chòi xay xát ạ?”

“À, yên tâm, anh không làm gì cả đâu.”

“Ai bảo, ai bảo anh làm gì chứ?”

“Thế mới nói. Vì tự dung anh muốn đi dạo thôi, chỉ hai đứa mình.”

“Chỉ có hai người sao nhất định phải đến chòi xay xát... có thật là anh sẽ không làm gì không?”

“Không đâu mà, chắc chắn đấy.”

Đến chòi xay xát mà có thể nói là không làm gì cả sao, trong khi anh chàng đang ngứa ngáy chân tay và mặt đỏ bừng lên thế kia!

Ji Hyeon ra về ngậy thơ mở cửa bước ra ngoài, Taek Gi nhìn cô nở một nụ cười khá khiếm nhã.

“Đi thôi.”

“Vâng.”

Ji Hyeon và Taek Gi cùng nhau rời khỏi nhà đi về phía chòi xay xát.

“Ngày xưa hình như người ta còn giã gạo ở đó hay sao ấy. Em chưa đến lần nào nên muốn đến xem thử.”

Ji Hyeon nói như thể giải thích chính mình cũng không có ý gì khác.

“Hơn hai mươi năm nay không dùng đến nó nữa rồi, kể từ khi có máy xay gạo. Vậy nên từ đó đến giờ chẳng ai đến đây cả.”

“Khong ai đến ạ?”

“Hầu như vậy... không có đèn, nên nhìn cũng không rõ lắm.”

Taek Gi nói bằng một giọng nghiêm trọng.

Ôi trời ơi, không có đèn, cũng không nhìn rõ thì rủ mình đến đó làm gì?

Ji Hyeon thấy lòng mình hồi hộp khôn tả.

Anh chàng gian xảo! Rõ ràng anh ta đang ham muốn, vậy mà tạo sao mình không thể ghét được là thế nào?

Đi đến nơi gọi là chòi xay xát, quả như lời Taek Gi nói, quanh đó không có ánh đèn, cũng chẳng có gì cả, tối đến mức chỉ có thể lờ mờ nhận ra người đi bên mình.

“Tối quá em chẳng thấy gì hết. Hay ban ngày mình quay lại sau có được không?”

Ji Hyeon nói một cách dè dặt, Taek Gi liền nắm lấy tay cô.

“Ơ, anh làm sao thế.”

Tuy nơi này không có ánh đèn nhưng Ji Hyeon vẫn có thể nhận thấy ngọn lửa bùng cháy mãnh liệt trong mắt Taek Gi.

“Ji Hyeon à, anh yêu em.”

“Em biết rồi.”

“Nào, một chút thôi, mình vào trong kia một chút thôi được không?”

Taek Gi căng thẳng, nói lắp ba lắp bắp.

“Ở đâu ạ?”

Biết rõ nhưng Ji Hyeon vẫn giả vờ hỏi lại.

“Mình vào trong nhà xay một tí rồi ra ngay thôi...”

Taek Gi nói xong liền nuốt nước bọt, Ji Hyeon cũng nuốt nước bọt theo.

“Có gì hay không ạ?”

“Ji Hyeon à.”

Taek Gi kéo Ji Hyeon ôm vào lòng. Ji Hyeon cảm nhận được trái tim của Taek Gi đang đập dồn dập, mạnh mẽ như thể lồng ngực anh sắp nổ tung đến nơi. Thế rồi môi Ji Hyeon cũng rướn lên đầy ham muốn.

“Sao anh lại như thế...”

Ji Hyeon nói to, nhưng Taek Gi vẫn xích môi lại gần.

“Ai đó bắt gặp thì biết làm thế nào...”

“Chẳng có ai đâu.”

Taek Gi thì thầm rồi ngay lập tức, môi anh đã chạm vào môi Ji Hyeon.

“Tối om thế này lại lôi nhau ra đây tình tự gì hử?”

Giọng của ai vậy nhỉ?

Nghe có tiếng người, cả Taek Gi và Ji Hyeon đều giật mình, vội buông nhau ra như chạm phải lửa, hai người vội vội vàng vàng nấp vào bụi cỏ dại gần đó.

“Ôi giời, già cả rồi còn ham hố gì nữa chứ.”

Giọng này nghe quen lắm!

“Già cả già kiếc cái gì. Mau lại đây đi nào!”

Là ông!

Ông và tất nhiên là cả bà đều xuất hiện.

“Hình như người ta bảo ở đây có nhiều chuột lắm.”

“Chuột chiếc gì chứ!”

“Người ta chẳng bảo đã từng thấy chuột đồng ở đây hay sao?”

“Làm gì có chuột. Bà vào đây đi nào!”

Ông lôi bà đi, còn bà theo ông vào chòi xay một cách bất đắc dĩ. Thật đáng nể, ông và bà của chúng ta dầm dúi hện hò ở đây cơ đấy.

Ji Hyeon và Taek Gi ngẩn ngơ nhìn ông bà cướp mất địa bàn hện hò lý tưởng, cả hai đều bụng miêng, bầm bụng cười.

“Đi thôi.”

Taek Gi kéo Ji Hyeon rời khỏi chòi xay. Ji Hyeon vừa đi vừa bụng chật miêng mà cười.

“Ôi, tức chết mất!”

Trên đường về, Taek Gi lăm bầm bực bội.

“Ngủ ngon nhé.”

Thấy Taek Gi chúc ngủ ngon, Ji Hyeon cũng chúc lại rồi về phòng nằm, nhưng cô không sao ngủ được. Trước mặt Ji Hyeon vẫn hiện lên đôi mắt cháy bỏng của Taek Gi ở chòi xay xát, cô vẫn còn cảm nhận được đôi tay mạnh mẽ của Taek Gi khi ghì lấy bờ vai cô.

“A...”

Ji Hyeon thở dốc ra một hơi thì nghe thấy có tiếng mở cửa đồng thời có tiếng nước giội ào ào. Ji Hyeon khẽ ngồi dậy, mở hé cửa phòng cỡ ngón tay nhìn ra.

“Ôi!”

Ji Hyeon thốt lên khi nhìn thấy Taek Gi cởi trần ướt sũng đang giội nước lạnh từ đầu xuống.

Một gáo nước, hai gáo nước.

“Ôi!”

Mỗi lần dội một gáo nước lạnh, Taek Gi lại la lên kinh dị.

“Ôi trời ơi!”

Ji Hyeon nhìn thấy cơ bụng săn chắc của Taek Gi, trong lòng lại rạo rục.

“Nóng quá thể. Phải làm sao cho mát bây giờ?”

Taek Gi thở hổn hển, mặc cho nước chảy tong tong, cứ thế đi về phòng.

Đóng cửa lại, Ji Hyeon thở hắt một hơi dài, trước mắt cô lại chập chờn hình ảnh cơ bụng săn chắc của Taek Gi.

“Thích quá đi mất.”

Ji Hyeon chui vào trong chăn.

Có điều, rốt cuộc ở chòi xay xát đã xảy ra chuyện gì mà đến tận nửa đêm ông mới về nhà.

Tối hôm sau.

“Ji Hyeon à?”

Từ ngoài cửa phòng, Taek Gi gọi rất khẽ. Ji Hyeon mở cửa, Taek Gi liền ra hiệu im lặng và rời khỏi phòng.

“Sao vậy anh?”

“Suyt, em ra đây mau lên.”

Mặc cho Ji Hyeon co rúm người, Taek Gi vẫn nắm lấy tay cô kéo ra ngoài cổng.

“Mình đi đâu vậy anh?”

“Đi hóng gió.”

“Vì ông ở nhà nên anh mới nói nhỏ à?”

“Ừ.”

“Tối nay không hiểu sao ông lại không sang nhà bà.”

“Chắc hai ông bà lại cãi nhau rồi.”

“Lại cãi nhau ạ?”

Rốt cuộc những người già cả có việc gì đáng để cãi nhau. Họ cãi nhau vì thấy một ngày trôi qua dài quá hay sao? Ngày cưới đã ấn định rồi. Giờ cũng không còn trẻ trung để cãi cộ vì những lý do trời ơi đất hỡi nữa.

“Nhưng mình đang đi đâu đây?”

“Quãng dưới kia có vườn dưa lê. Có cả chòi canh vườn nữa. Mình đến đó ngồi tâm sự với nhau một lát.”

Chỉ tâm sự thôi sao?

“Tối tăm thế này, tâm sự chuyện gì chứ?”

“Thì cùng nói chuyện vu vơ, hôm qua ở chòi xay xát mình đã không làm được... chuyện đó...”

“Không làm được chuyện đó?”

Ji Hyeon đỏ mặt, còn Taek Gi thì chớp lấy tay cô dắt đến vườn dưa lê.

Mặt trời đã lặn từ lâu, lúc ra khỏi nhà đã hơn 7 giờ tối. Trời tối om om chẳng trông thấy gì mà Taek Gi vẫn nhận ra được vườn dưa. Trong bóng tối, Ji Hyeon cố gắng nhìn thì thấy những quả dưa vẫn chưa được thu hoạch hết.

Taek Gi dắt tay Ji Hyeon kéo đến chòi canh, hai người cùng leo lên, ngồi nhìn ra bốn phía mênh mông.

“Em muốn ăn dưa không?”

“Thôi, em no rồi. Nhưng đây là vườn của ai ạ?”

“Vườn nhà ông Song ở dưới kia.”

“Dạo này người ta vẫn ăn trộm dưa lê ạ? Bố em bảo ngày xưa người ta ăn trộm dưa hấu và dưa lê dữ lắm.”

“Hồi xưa như vậy chứ bây giờ ít lắm. Chỉ có mà rồi hơi mới đi ăn trộm dưa.”

“Anh Taek Gi đã thử chưa?”

“Ngày xưa anh cũng từng đi trộm dưa với mấy đứa bạn.”

Ji Hyeon thò chân xuống dưới chòi canh đựng dưa, nhìn ra cánh đồng mênh mông gió mát, Taek Gi ngồi nhích lại gần hơn một chút rồi đặt tay lên vai cô.

Anh đã bắt đầu hành sự rồi sao?

Ji Hyeon chùn vai lại như cảm thấy hơi bất tiện. Taek Gi vuốt nhẹ hai má cô với bàn tay điêu luyện!

“Ji Hyeon ơi.”

Taek Gi ngồi nhích lại, cất giọng gọi.

“Dạ?”

“Anh...”

“Sao ạ?”

Ji Hyeon biết Taek Gi đang muốn làm gì, cô ngẩng mặt đón nhận làn môi của Taek Gi đang tiến lại gần hơn. Hôm nay đôi môi nóng bỏng của Taek Gi rất man dại. Mọi cử chỉ của anh đều man dại bởi trong ánh mắt anh chỉ có tình yêu dành cho Ji Hyeon.

“Anh Taek Gi...”

“Ji Hyeon à, hôm nay em đẹp lắm...”

Taek Gi thì thầm với một giọng ngọt ngào.

“Thật không ạ? Anh Taek Gi cũng... rất đẹp.”

“Anh đẹp sao? Đẹp như thế nào?”

“Như một con sư tử... cuồng nhiệt.”

Khi ấy đôi môi của Taek Gi hòa cùng làn gió nhẹ quện vào môi Ji Hyeon, đây chính là lúc Ji Hyeon cảm thấy con tim mình đang trào dâng một niềm hưng phấn. Cô bấu lấy cổ áo của Taek Gi như chộp bờm sư tử.

“Đứa nào đấy hử!”

Có tiếng thét khàn khàn của ai đó vọng lên chòi canh. Taek Gi và Ji Hyeon giật mình hoảng sợ, vội nép xuống như thể đi ăn trộm bị người khác bắt gặp vậy. Chòi canh này bốn phía trống không, không có chỗ trốn nên Taek Gi vội giấu Ji Hyeon vào trong chòi, còn mình leo xuống trước.

“Cháu là Taek Gi ạ.”

“Ai? Taek Gi?”

“Dạ.”

“Đêm hôm đến đây làm gì?”

“Cháu ngồi hóng gió một chút ạ.”

Taek Gi đã nói rõ là tới hóng gió, lẽ ra ông chủ vườn dưa nên bỏ qua, nhưng ai ngờ ông ấy định lên tận chòi canh.

“Lại còn đưa nào nữa đây?”

Dường như đã trông thấy Ji Hyeon lom khom ngồi đây từ trước nên ông Song hỏi.

“Dạ cháu chào ông.”

Không còn cách nào khác, Ji Hyeon đành ngồi dậy, leo xuống chòi canh và cất tiếng chào.

“Cô lúi húi làm cái gì thế? Bắt sâu à?”

“Dạ đâu có, cháu cúi xuống tìm đồng xu vừa đánh rơi ạ...”

“Thế cô là ai?”

“Cháu là cháu gái ông Kim vườn nho ạ.”

“À, cô cháu gái ông Kim à. Nhưng hai đứa mày làm gì ở đây đêm hôm khuya khoắt thế này?”

Ông Song nghiêm giọng hỏi.

“Dạ vì trời oi quá nên hai đứa cháu ra hóng gió thôi mà. Cô ấy bảo chưa từng thấy vườn dưa lê bao giờ nên cháu dắt đi xem luôn...”

Taek Gi lúng túng bao biện.

“Đi xem vườn dưa thì đi ban ngày chứ sao lại đi ban đêm?”

Ông chủ vườn vẫn tiếp tục truy hỏi.

“Vì hôm nay trăng thanh gió mát, chúng cháu ra ngoài cũng là vì muốn ngắm trăng.”

Ji Hyeon vừa nói vừa cười gượng gạo thì ông chủ Song nói giọng thẳng thừng.

“Ngày cuối tháng lấy đâu ra trăng để ngắm.”

Chết thật, hôm nay là ngày cuối tháng mà.

“Vả lại đi ngắm trăng mà sao váy áo lại cũn cốn thế này?”

Ông Song vừa nhìn vào lung Ji Hyeon vừa hỏi.

“Dạ?”

Ji Hyeon giật mình nhìn lại thì thấy chiếc váy của cô bị vướng vào cây thang lên chòi, đang tốc ngược lên phe phất.

“Trời ơi!”

Ji Hyeon kéo váy xuống phủi lại, rồi vội vàng cất lời.

“Tại váy cháu bị vướng vào cái thang...”

“Đi chỗ khác đi. Lớn rồi, đêm hôm làm bậy bạ, người lớn sẽ nghĩ thế nào hả?”

“Không phải đâu ạ, do váy cháu bị vướng vào cái thang thôi mà ông...”

“Ta đã bảo đi ngay là đi ngay cơ mà!”

Ji Hyeon rõ ràng không làm gì sai, giờ bỗng dưng lại bị hiểu lầm, cô cảm thấy hết sức ầm ức. Ông Song nhìn Ji Hyeon và Taek Gi một lượt nữa rồi hắng giọng bỏ ra khỏi vườn.

“Trời ơi, thật là! Thật mất mặt quá!”

Ji Hyeon nói như thể chết đến nơi, rồi bỏ chạy về trước.

“Điên mất thôi, thật là...”

Taek Gi thấy ngượng và bức bối vì luôn bị phá đám, tự nhủ đêm nay lại phải gội thêm mấy gáo nước lạnh. Đoạn anh chàng rời khỏi vườn dưa như thể chạy trốn.

“Yeon Hee à, tớ có chuyện muốn nói.”

“Cậu quay trở lại Seoul rồi à?”

“Không, tớ vẫn ở Kim Cheon.”

“Thế có chuyện gì lo lắng à?”

Ji Hyeon vẫn cảm thấy mơ hồ về cảm xúc của mình nên nhờ Yeon Hee khuyên nhủ cách xử lý. Tuy kinh nghiệm tình trường của Yeon Hee chỉ là con số không, nhưng xét về lý thuyết thì chẳng ai theo kịp được.

“Dĩ nhiên là có rồi, chuyện con trai...”

“Có bồ rồi hả?”

“Bồ đâu mà bồ, cậu cứ nghe tớ nói đã.”

“Có anh chàng nào thế?”

Ji Hyeon kể lại tỉ mỉ câu chuyện của cô và Taek Gi. Khi kể cũng có phần phóng đại như việc ăn cháo mạch ở nhà lại được kể thành Taek Gi mang cháo ra tận đồng cho Ji Hyeon, tuy nhiên Ji Hyeon đã cố hết sức để truyền đạt trọn vẹn sự tận tâm của Taek Gi.

“Chắc anh ta thật lòng đấy, nếu lời cậu kể là sự thật.”

“Dĩ nhiên là tớ nói thật rồi.”

“Vậy thì đúng là thật lòng rồi. Cậu bảo anh ta là người Kim Cheon hả?”

“Ừ.”

“Anh ấy bao nhiêu tuổi rồi?”

“Ba mươi mốt.”

“Cách nhau năm tuổi...”

“Cách nhau nhiều tuổi quá?”

“Dĩ nhiên không phải vậy rồi. Anh ấy đẹp trai không?”

“Ừm... Ừ...”

Ban đầu Ji Hyeon không thể tìm ra được điểm nào hấp dẫn ở con người Chang Taek Gi, nhưng về sau càng nhìn cô càng thấy rõ con người anh hơn, và có vẻ Taek Gi trông cũng điển trai.

“Ngủ rồi à?”

“Đã ngủ đâu!”

Ji Hyeon bỗng giật mình.

“Sao lại giật mình thế? Dạo này có bao nhiêu đôi, quen nhau ngày nào là ngủ luôn với nhau ngày ấy.”

“Tớ thì chưa đâu.”

“Thế đã hôn nhau chưa?”

“ ... ”

“Không trả lời nghĩa là có rồi nhé.”

“Ừ thì hôn nhau rồi. Nhưng tớ là người con gái đầu tiên anh ấy hôn đấy.”

“Cậu tin lời anh ta thật sao? Cậu không ngốc đến vậy chứ?”

“Nghe tớ nói đã nào.”

Ji Hyeon lại thuật lại một cách chi tiết nụ hôn đầu của cô và Taek Gi.

“Rắc rối lắm.”

“Quả là quá sức tưởng tượng. Gần ấy tuổi rồi mà chưa hôn ai bao giờ.”

“Lúc ấy tớ cũng không tin nhưng mặt anh ấy quả thực đỏ như đôi găng tay rửa bát ấy.”

“Chắc anh ta không giả vờ đâu nhỉ?”

“Không giả vờ đâu.”

“Nhưng cậu lo lắng là lo lắng chuyện gì chứ?”

“Ừ thì... chắc không đến nỗi nào đâu.”

“Không đến nỗi, nhưng tốt đến mức nào?”

“Mẹ tớ bảo đàn ông chỉ được mã ngoài thì cùng lắm ở với nhau được một hai năm, chỉ những người giàu tình cảm, nói chuyện hợp ý mới có thể cùng đi đến cuối đời. Sống chung với người chồng hợp tính lại thích nói chuyện với vợ là nhất rồi. Có điều sức khỏe cũng là yếu tố quan trọng. Nhưng chưa ngủ với nhau thì đâu biết thế nào.”

“Bọn tớ chưa ngủ với nhau đâu.”

“Vấn đề là ở chỗ khi yêu thì ai cũng bảo sẽ đối xử tốt với mình. Nhưng một khi cưới rồi liền quay ngoắt 180 độ, vậy nên nhiều khi có cảm giác bị lừa.”

“Hiện giờ thì anh ấy rất tốt với tớ.”

“Chẳng qua, lúc còn yêu nên mới vậy thôi, mà đã nghĩ đến chuyện lấy nhau rồi cơ đấy?”

“Ừm... tớ cũng chưa biết nữa.”

“Phải nghĩ luôn đi là vừa, cậu có muốn thử kiểm tra không?”

“Sao cơ?”

“Chị tớ chỉ cho tớ cách này để biết xem sau khi cưới anh chàng đó có trở mặt với mình không?”

“Cách gì thế?”

“Tờ thì thấy cũng không đáng tin lắm, nhưng chị tớ thì tin sái cổ đấy.”

“Nhưng cách gì mới được chứ?”

“Cậu có kim chỉ không, cậu lấy một đoạn chỉ chừng một gang tay, rồi khâu vào đầu cây kim, để kim treo lủng lẳng trên sợi chỉ.”

“Ừ... sao nữa?”

“Để kim chỉ lên trên cổ tay anh chàng rồi bảo anh ta nhắm mắt lại, nghĩ về điều mình đang muốn biết. Như thế sẽ biết anh ta có trở mặt hay không.”

“Rồi sao nữa?”

“Nếu cây kim vẽ ra một vòng tròn thì anh ta không thay đổi, còn nếu nó lắc sang hai bên thì 90% anh ta sẽ trở mặt.”

“Cứ làm như gọi hồn không bằng.”

“Thì cũng giống như vậy, nhưng hồn ma không hiện lên đâu, dù gì cũng chỉ có cách này mới có thể biết được thôi. Chị tớ cùng mấy người bạn của chị ấy đã thử làm rồi, bảo là đúng 100% đấy.”

“Thật à?”

“Cậu làm thử đi.”

“Tớ biết rồi.”

“Làm xong nói cho tớ kết quả nhé.”

“Giả dụ kết quả là anh ta không trở mặt thì sao?”

“Vậy thì rõ ràng anh ta là người đàng hoàng.”

“Đánh giá con người ta thông qua cây kim thì thật đáng thương, nhưng kể ra cũng thú vị, tớ phải làm thử ngay mới được.”

Ji Hyeon cúp điện thoại, rồi lao ngay vào phòng Taek Gi.

“Anh ngủ chưa?”

“Chưa.”

“Em vào được không?”

“Ừ, vào đi.”

Taek Gi mở cửa phòng.

“Sao em chưa ngủ? Muốn xem tivi à?”

“Không, anh có kim chỉ không?”

“Có. Em cần vá quần áo à? Để đấy anh làm cho.”

“Không. Anh cứ lấy cho em mượn đi.”

Ji Hyeon xỏ sợ chỉ Taek Gi đưa vào cây kim rồi cắt đứt khoảng một gang tay như lời dặn của Yeon Hee.

“Anh đưa cổ tay đây.”

“Sao lại cần cổ tay anh?”

“Anh cứ đưa ra đi.”

Taek Gi chìa tay về phía Ji Hyeon.

“Anh nhắm mắt lại.”

“Nhắm mắt à?”

“Nhắm lại mau lên.”

Taek Gi nhắm mắt lại theo lời của Ji Hyeon, Ji Hyeon đặt cây kim lên cổ tay anh sau đó cũng nhắm mắt lại và bắt đầu nghĩ về điều mình muốn biết.

Chang Taek Gi sau này có trở mặt không, Chang Taek Gi sau này có trở mặt không...

Ji Hyeon lẩm nhẩm khoảng mười lần, hồi hộp mở mắt ra thì nhìn thấy cây kim đang đung đưa theo vòng tròn trên tay Taek Gi.

“Ôi trời ơi.”

“Em làm gì thế?”

“Không có gì đâu. Anh ngủ ngon nhé!”

Ji Hyeon định đứng dậy thì Taek Gi nhanh chóng bắt lấy tay cô.

“Vậy thôi sao, em định đi luôn à?”

“Chứ sao nữa?”

“Ngồi lại đây một lúc đi.”

Taek Gi kéo Ji Hyeon lại nhưng Ji Hyeon vỗ nhẹ vào tay anh chàng.

“Giờ em hơi bận. Xin lỗi anh nhé.”

Ji Hyeon nhanh chóng chạy về phòng, gọi điện cho Yeon Hee, bỏ mặc Taek Gi ngẩn ngơ nuối tiếc.

“Yeon Hee ơi, hình tròn đấy.”

“Làm sao bây giờ?”

“Sao trăng cái gì. Chẳng phải điềm tốt à?”

“Không phải... Xin lỗi cậu, hồi nãy tớ thấy hơi kỳ nên gọi điện hỏi lại chị tớ, hóa ra cách đó không phải dùng để kiểm tra xem đàn ông có trở mặt hay không mà là để kiểm tra xem sinh con trai hay con gái.”

“Hả?”

“Xoay theo hình tròn là con trai, còn lắc sang hai bên là con gái.”

Ji Hyeon chẳng biết làm gì hơn ngoài việc cười trừ.

“Dù gì thì cũng là hình tròn, nên nếu hai người lấy nhau thì sẽ sinh con trai đấy.”

“Tớ còn chưa biết liệu có cưới hay không đây, con trai con gái gì chứ...”

“Tạm không bàn tới chuyện cưới xin, dù sao anh ta cũng là người tốt đấy. Mặc dù tớ không ngờ cậu lại yêu một anh chàng ở nhà quê như vậy. Nhưng người nhà quê thì có sao? Miễn người tốt là được rồi. Nghe cậu kể, tớ đoán anh ta thực sự chân thành đấy.”

“Nhưng vẫn còn một vấn đề nữa cơ.”

“Anh ấy bảo không lên Seoul à? Đến chết cũng chỉ sống dưới quê?”

“Không phải chuyện đó.”

“Tên anh ấy hơi quê.”

“Tên hơi quê thì cũng có làm sao? Anh ấy tên gì?”

“Chang Taek Gi.”

“Ha ha ha ha...”

Yeon Hee cười phá lên.

“Đúng là hơi quê thật. Nhưng cũng không đến nỗi. Vẫn còn đỡ hơn cái tên Im Ggeok Jeon. Đừng quá quan trọng chuyện họ tên. Nhưng dù sao, cái tên Chang Taek Gi cũng buồn cười nhỉ?”

Ji Hyeon và Yeon Hee cùng cười khúc khích.

“Cậu nghĩ đến chuyện lấy chồng chưa?”

“Chuyện ấy, vẫn chưa. Càng ngày tớ càng nhận thấy anh ấy rất tốt, nhưng tớ vẫn băn khoăn không biết có duy trì được tình trạng này đến lúc cưới nhau không.”

“Khi ở bên anh ấy, cậu thấy run lắm phải không?”

“Trong lòng à? Ừ thì... run lấy bầy lên ấy.”

Đó là sự thật. Chỉ cần nắm tay Taek Gi, lòng Ji Hyeon đã xốn xang khó tả.

“Run lấy bầy cơ à?”

“Ừ.”

“Thế còn khi hôn?”

“Khi hôn cũng thế, kể cả những lúc chạm phải ánh mắt nhau cũng thế.”

“Cậu yêu anh ấy thật rồi.”

“Thật à?”

“Không yêu thật thì sao mới nhìn ánh mắt người ta thôi cậu đã run bầy lên rồi?”

“Chẳng phải do hai người tâm đầu ý hợp hay sao?”

“Hợp quá đi chứ. Vậy cậu cứ thử nghĩ đến chuyện chia tay anh ấy đi. Khi cậu sống mà không gặp anh ấy nữa, cậu có chịu đựng được không. Phải chọn một trong hai phương án để trả lời nhé.”

“Vậy nhờ không có anh ấy tớ vẫn sống bình thường?”

“Thế thì không phải tình yêu thực sự, nên đừng cưới.”

“Còn nếu tớ không sống nổi?”

“Cậu hỏi gì thế? Nếu đến mức ấy thì chứng tỏ tình yêu quá sâu đậm rồi, cưới luôn chứ còn gì. Mà sao đột nhiên lại ra vẻ ngu ngơ thế nhỉ?”

“Tại lâu rồi tớ không yêu ai nên hơi bối rối.”

“Tốt rồi, giờ cậu cũng đã có người yêu rồi.”

“Thế cậu vẫn chưa có ai à?”

“Vẫn chưa. Đừng trêu tớ đấy. Tớ ngắt máy đây, điện thoại nóng bỏng rồi đây này.”

“Ok! Liên lạc sau nhé!”

“À này này, liệu anh chàng đó có vì thấy cậu được thừa kế vườn nho mà nảy lòng tham không?”

“Không có chuyện đó đâu. Chắc chắn!”

“Có chứng cứ không?”

“Ông vốn dĩ bảo giao đất cho anh Taek Gi cơ. Nhưng anh ấy bảo sợ nhận được vườn rồi đâm ra lười nhác, không làm ăn gì mà cũng không tìm được giống nho mới.”

“Anh ta là thánh rồi?”

“Cũng có phần đúng.”

“Nếu anh ta thật sự như vậy thì...”

“Như vậy thì sao?”

“Thì là người tốt chứ sao. Ở đâu còn người như thế nữa chứ?”

Yeon Hee nói như ganh tị, còn Ji Hyeon thì lâng lâng vui sướng.

Ji Hyeon cúp điện thoại, thử nghĩ đến lúc cô không được gặp Taek Gi như lời Yeon Hee nói.

“Mình có sống được không nhỉ?”

Không cần suy nghĩ nhiều. Trước khi có khoảng thời gian vui vẻ cùng Taek Gi, hôm Taek Gi đi đến phòng nghiên cứu ở Tae Gu, Ji Hyeon đã cảm thấy vô cùng trống trải và cô đơn. Chưa yêu nhau mà đã như vậy, giờ đây không biết còn đến mức nào nữa. Nếu không gặp Taek Gi, dù chưa nhớ nhung da diết đến mức chết đi sống lại, nhưng rõ ràng trong Ji Hyeon có một khoảng

trống rất lớn, khoảng trống để những cơn gió thổi thốc vào trong khiến cô ghê lạnh.

“Nếu mình lấy anh Taek Gi...”

Ji Hyeon bắt đầu nghĩ đến cuộc sống hôn nhân ngọt ngào giữa cô và Taek Gi.

“Này, anh Taek Gi ới.”

“Ừ.”

“Bố mẹ em sẽ xuống dự đám cưới của ông đấy.”

Taek Gi nhìn Ji Hyeon với vẻ mặt căng thẳng.

“Bố mẹ em xuống đây, em sẽ thưa chuyện đấy.”

“Em định nói chuyện gì?”

“Thì chuyện về anh.”

Nét mặt của Taek Gi còn nghiêm trọng hơn khi nãy.

“Ừ... nếu vậy thì... nếu vậy thì...”

“Dạ?”

Taek Gi nuốt nước bọt đánh ực.

“Em không làm được việc gì, kể cả việc nhà, cũng chẳng có tài nấu nướng... con gái con đưa như thế mà vẫn có người yêu thì thật là...”

Ji Hyeon bỗng đỏ mặt thẹn thùng.

“Nhưng cô gái ấy vẫn có chút lòng tự tôn đấy chứ?”

“Vâng.”

“Vậy nên khi chàng trai quyết định cầu hôn cô...”

“Vâng.”

“Nhưng anh có ý định không...?”

Ji Hyeon dè dặt hỏi.

“Người con gái ấy...”

Taek Gi ngập ngừng nói, Ji Hyeon cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Nếu anh cầu hôn, cô ấy có chấp nhận không?”

Nghe câu hỏi của Taek Gi, Ji Hyeon bẽn lễn gật đầu. Taek Gi lúng túng nhìn Ji Hyeon mỉm cười.

Ngày hôm sau.

Ji Hyeon đang thắc mắc không hiểu từ sáng sớm Taek Gi đã đi đâu thì thấy anh trở về nhà.

“Anh đi đâu về thế?”

“Đi cùng anh ra vườn nho nhé!”

“Ngoài vườn giờ còn việc gì làm đâu.”

“Còn việc đấy.”

Ji Hyeon đi theo Taek Gi, leo lên xe tiến thẳng ra vườn nho.

“Anh vừa đi đâu về thế?”

“Anh có chút việc phải ra ngoài.”

“Lên phố ạ?”

“Ừ.”

“Có chuyện gì không anh?”

“Bí mật.”

“Bí mật thật sao?”

Mặc Ji Hyeon hỏi như hờn dỗi, Taek Gi chỉ nói đến đây, không nói thêm câu nào.

Vừa đến vườn nho, Taek Gi liền nắm lấy tay Ji Hyeon, kéo cô vào sâu trong vườn.

“Mình chưa mang theo găng tay mà?”

“Không cần đâu.”

“Hôm nay phải làm gì? Rõ ràng hết việc rồi mà.”

“Còn một việc rất quan trọng.”

Taek Gi đưa Ji Hyeon vào sâu trong vườn, nơi có chiếc máy cày đang đậu sẵn. Là chiếc máy Taek Gi vẫn thường dùng.

“Lại đây Ji Hyeon!”

Taek Gi bảo Ji Hyeon dừng lại trước máy cày.

“Anh muốn làm cho nó thật đẹp... nhưng khả năng của anh chỉ đến vậy thôi.”

“Cái gì đẹp ạ?”

“Anh gắng làm theo một tiết mục trên tivi, nhưng không biết em thích không?”

“Chẳng lẽ, anh đang định cầu hôn em?”

Ji Hyeon dè dặt hỏi, Taek Gi gật đầu. Sau đó anh ngượng ngịu nhìn Ji Hyeon rồi bước đến khoang chứa của máy cày. Trong khoang chứa có một bọc to. Taek Gi lúng túng xé toạc một góc giấy bọc, tức thời, hàng loạt quả bóng bay xo nhau bay lên trời.

Ji Hyeon há hốc nhìn theo chùm bóng bay. Những quả bóng len qua những khóm nho bay lên trời, những quả bóng bay lên từ khoang chứa của chiếc máy cày cũ kỹ, những quả bóng lung linh tuyệt diệu trong mắt Ji Hyeon. Đây là giây phút Ji Hyeon thấy cảm động hơn bao giờ hết.

Ji Hyeon đang nhìn chùm bóng với đôi mắt rung rung xúc động, Taek Gi liền tiến đến gần nắm tay cô.

“Anh muốn sống cùng Ji Hyeon đến lúc chết.”

Taek Gi nhỏ giọng nói.

“Anh không có lời hoa mỹ hơn ạ?”

“Anh yêu em nhiều lắm. Anh yêu em.”

Giây phút tỏ tình này, mặt Taek Gi đỏ ửng, đỏ đến mức tím tái.

“Chúng sống cùng anh nhé! Hãy làm vợ anh, Ji Hyeon!”

“Vâng... Em sẽ sống cùng anh.”

Nghe Ji Hyeon nói, Taek Gi cười rạng rỡ, kéo Ji Hyeon vào lòng.

“Anh yêu em.”

“Em yêu anh.”

Sau khi lời yêu đương cất cánh, họ bắt đầu trao nhau nụ hôn.

Trong khi lễ cưới của ông bà được diễn ra theo đúng nghi thức, Ji Hyeon vẫn mãi ngắm Taek Gi không chớp mắt. Taek Gi cũng nhìn Ji Hyeon với ánh mắt như vậy. Chốc chốc, hai người lại nhìn nhau, trao cho nhau nụ cười đầy ẩn ý.

Chú rể bước vào chỗ ngồi dành cho tân lang ở hướng Đông, sau đó, họ nhà trai (những người thân cận hỗ trợ đám cưới) túm tụm lại bên cô dâu, trải thảm trắng cho cô dâu tiến vào lễ đài. Chú rể từ phía Đông đi ra, cô dâu từ phía Tây bước lại, cùng hướng về tờ bát tự niên canh đặt ở chính giữa. Vẻ mặt đáng sợ của ông thường ngày giờ đây trông hạnh phúc hơn bao giờ hết.

Cứ tưởng bà đã già nên chắc trang điểm, chải chuốt thế nào cũng không đẹp, ai ngờ, khi bà vận bộ quần áo rực rỡ cùng chiếc mũ truyền thống, đính thêm hai miếng má hồng lên má, trông bà rực rỡ và đáng yêu đến mức không thể tin được. Ông cũng chẳng kém gì bà. Chẳng biết ông mượn đồ ở đâu, nhưng khi ông đội mũ ô sa, mặc áo bào, mang đai lưng và đi hia, trông đẹp vô cùng. Ánh mắt ông bắt gặp ánh mắt bà, đó là ánh mắt chân thành, âu yếm, không hề thua kém thanh niên, nói đúng hơn, thanh niên cũng không thể so bì được.

Lễ kết hôn truyền thống của Hàn Quốc, cô dâu phải vái chú rể hai lạy, chú rể vái trả một lạy, vái lạy như vậy hai lần, sau đó chú rể khum tay chào cô dâu, rồi ai ngồi xuống chỗ người nấy. Nhà trai trao cho cô dâu, chú rể mỗi người một chung rượu. Sau đó, nhà gái rót đầy rượu vào chung cho hai người. Bà không nói lời nào, ngay cả người hay hần học như ông, khi nâng chén rượu lên, tay cũng run nhè nhẹ.

Người hưng phấn nhất khi ngồi xem lễ cưới của ông bà chính là Ji Hyeon. Những cô gái khi đi dự lễ cưới thường hay mơ tưởng đến lễ cưới của mình, có lẽ vì vậy Ji Hyeon thấy hồi hộp và xốn xang đến lạ.

Ở những đám cưới thông thường, chú rể mặc vest, còn cô dâu mặc một bộ váy cưới hoặc rực rỡ hoặc trang nhã, quy trình cưới cũng rất đơn giản, nhanh chóng kết thúc để tung hoa tìm ra người sẽ làm đám cưới tiếp theo. Đám cưới hiện đại kết thúc trong huyền ảo. Kiểu đám cưới này, Ji Hyeon đã đi dự mấy lần. Khi đó cô thấy quy trình lễ cưới như vậy đã chuẩn mực lắm rồi. Nhưng hôm nay khi được dự lễ cưới truyền thống của ông bà, Ji Hyeon mới thấy được cảm giác háo hức thật sự mà ở lễ cưới kiểu Tây không thể nào tìm thấy được. Cũng có thể do có anh chàng Taek Gi, một người đồng cảm âm thầm, sâu sắc đang ở bên Ji Hyeon.

Bố mẹ sớm tinh mơ đã từ Seoul về đây tham dự lễ cưới. Ji Hyeon liếc nhìn mẹ, thấy mẹ cũng đang xúc động theo dõi lễ cưới của ông giống như cô. Biết đâu mẹ chẳng vừa xem vừa hồi tưởng lại cảnh bố mẹ cưới nhau.

Ji Hyeon thầm nhủ sau khi lễ cưới kết thúc, lúc ngồi riêng với bố mẹ, cô sẽ thừa chuyện

Taek Gi đã cầu hôn cô và cô đã nhận lời cầu hôn đó.

“Vậy là chỉ còn đám cưới của Taek Gi và Hong Y nữa thôi.”

Tiếng ai đó vang lên. Ji Hyeon bỗng thấy tụt hết cảm xúc, cô quay lại nhìn thì thấy Hong Y đang đứng ngay bên cạnh Taek Gi. Hong Y, cô gái cũng yêu Taek Gi, nhưng chỉ được anh Taek Gi coi như em gái.

Khi lễ cưới bắt đầu thì không thấy Hong Y, có lẽ cô ta giờ mới đến. Vừa đến Hong Y liền chớp lấy Taek Gi. Ji Hyeon đột nhiên thấy bức bối.

Ji Hyeon ầm ức nghĩ bụng: *Anh ta là của tôi mà cô lại dám làm thế hả?*

Taek Gi đã nói chỉ coi Hong Y như em gái nhưng người lớn ở các làng khác đều thừa nhận Hong Y và Taek Gi là một cặp trời sinh. Ji Hyeon tức tối, mất hết hứng thú.

Gương mặt tươi cười như hoa của Ji Hyeon méo xệch đi từ lúc nào. Ji Hyeon không cười nữa, Taek Gi cũng không cười nữa. Ji Hyeon ghét khi thấy cảnh hai người đó cứ dính lại với nhau, cho nên lẳng lặng bỏ ra ngoài.

“Em đi đâu đấy?”

Taek Gi đuổi theo.

“Anh cứ vào đây ngồi đi.”

“Em đừng đi mà.”

“Hong Y đến đấy.”

“Vậy nên em thấy không vui phải không?”

“Còn gì nữa... Em không thích.”

“Anh có để tâm đến Hong Y đâu.”

“Đành là thế nhưng Hong Y thích anh, những người lớn trong làng đều nghĩ hai người sẽ lấy nhau...”

“Anh chỉ yêu em thôi mà.”

“... Anh vào đi. Em mừng cho anh.”

“Em đừng bức tức như thế.”

“Em bức tức đấy. Em bức lắm.”

Taek Gi chìa tay, Ji Hyeon cười xòa định nắm lấy thì Hong Y lại gọi vang “Anh ơi!” rồi chạy đến. Ji Hyeon ước gì suốt đời này không phải nghe tiếng gọi của Hong Y.

“Anh à, anh đang làm gì thế? Mình vào ăn thôi. Em đói rồi.”

Hong Y lôi Taek Gi đi, như thể chẳng chịu để yên khi thấy Taek Gi ở bên Ji Hyeon.

“Em cũng vào đi Ji Hyeon.”

Taek Gi định chăm sóc Ji Hyeon, nhưng bố mẹ Ji Hyeon đã gọi cô lại.

“Ji Hyeon à!”

“Dạ, mẹ.”

Ji Hyeon nở nụ cười méo xệch với Taek Gi rồi đi đến chỗ bố mẹ, vừa đi vừa ngoái lại nhìn thì thấy Hong Y đang khoác tay Taek Gi quay vào đám cưới.

“Mất hết hứng, nhìn thấy mà ghê!”

Ji Hyeon càu nhàu với vẻ mặt bực bội.

Sau khi kết thúc lễ cưới, các cụ cao tuổi trong làng tụ tập lại ở đình, những người còn lại trải ra khắp nơi, Ji Hyeon và bố mẹ quay trở về nhà ông. Taek Gi bị Hong Y lôi đi mất cho nên Ji Hyeon không thể bảo anh đi về cùng được.

“Ông đã quyết định sống ở nhà bà, vậy cái nhà này làm thế nào nhỉ?”

Mẹ quay ra nhìn ngôi nhà rồi hỏi.

“Anh Taek Gi vẫn ở đó mà.”

“Taek Gi? Anh chàng giúp việc ấy hả?”

“Anh ấy không phải là người giúp việc đâu mẹ. Anh ấy cũng học đại học ra, đang nghiên cứu với nhóm nghiên cứu sinh của trường đại học đấy.”

“Nghiên cứu cái gì?”

“Nghiên cứu tạo ra giống nho mới, rồi tạo ra phân bón tự nhiên. Ông đã bảo phải dành ra một phần vườn nho để quyên tặng trường đại học.”

“Thế à? Dành ra bao nhiêu?”

“Thì dành ra một khoảng đủ để làm thí nghiệm.”

“Có nhiều không?”

“Chắc là vừa vừa thôi.”

“Thế không phải là con được lấy hết à?”

“Mẹ đừng nói như vậy mà. Nghe kỳ cục lắm.”

Thấy Ji Hyeon nói có vẻ hơi phật ý nên mẹ cô tiu nghỉu đáp: “Mẹ biết rồi.”

“Ông vẫn làm việc tốt chứ?”

Nghe bố hỏi, Ji Hyeon trả lời: “Vâng.”

“Thế ông không nói gì à?”

“Nói gì ạ?”

“Nói khi nào cho đất.”

“À? Việc này? Việc này, vẫn chưa...”

“Có khi nào ông đổi ý cho cháu của bà ấy không đấy?”

“Không có chuyện đó đâu mẹ. Ông đã hứa cho con thì sẽ cho con thôi. Với lại ông cũng bảo phải làm vườn trong hai năm mà. Vả lại...”

Ji Hyeon định kể chuyện Taek Gi thì mẹ đã cắt ngang lời cô.

“Phòng của anh chàng giúp việc ở đâu?”

“Mẹ đừng gọi anh ấy là người giúp việc. Anh ấy tên là Taek Gi.”

Ji Hyeon thấy mẹ gọi Taek Gi là người giúp việc nghe không lọt tai, nên phản ứng lại.

“Ở đối diện phòng ông ạ.”

“Cách xa phòng con phải không?”

“Dạ.”

“May quá.”

“Sao ạ?”

“Thì anh ta là trai chưa vợ mà.”

“Như vậy có sao đâu ạ?”

“Đàn ông trai tráng ở quê không lấy được vợ, nhờ có ý đồ xấu với con thì sao.”

“Mẹ đừng xem thường đàn ông dưới quê như thế. Đàn ông dưới quê bây giờ sử dụng cả Internet, thứ gì cũng biết, còn thông minh hơn khối người thành phố ấy chứ. Làm nông cũng rất khoa học nữa.”

Thấy Ji Hyeon nghiêm túc giải bày, bố mẹ nhìn cô thắc mắc, không hiểu sao hôm nay con bé lại nói năng như thế.

“Con với anh chàng Taek Gi ấy có chuyện gì rồi hả?”

“Chuyện gì đâu ạ?”

“Sao con cứ bênh nó chăm chặp như thế?”

“Không phải con bênh, mà tại mẹ không biết rõ mà cứ phán lung tung... Nhưng thật ra, mẹ ơi chuyện là thế này...”

“Dù nó có thông minh hơn người thành phố hay không thì nó cũng ở đây làm nông suốt đời, con gái nhà ai mà thèm lấy nó chứ?”

Mẹ lại tiếp tục ngắt lời Ji Hyeon.

“Ở quê cũng không quá tệ đâu mẹ ạ. Vẫn đầy đủ tiện nghi mà.”

“Ôi trời ơi, nghe con nó kìa! Hay chưa? Mình à, mình nghe con nó nói kìa!”

“Ban nãy tôi thấy thằng Taek Gi cũng được lắm đấy.”

“Được là được thế nào, ông muốn gả con Ji Hyeon nhà mình về quê thật đấy à? Thật hết chịu nổi!”

Thế là rõ, mẹ Ji Hyeon không hề có mảy may ý định gả cô cho người ở quê. Có nói với mẹ rằng cô sẽ lấy Taek Gi thì mẹ cũng coi đó là chuyện ngớ ngẩn thôi.

“Không phải vậy đâu, nhưng mà...”

“Lẽ nào giữa con và anh chàng Taek Gi kia đã xảy ra chuyện gì rồi sao?”

Mẹ Ji Hyeon hỏi dò.

“Có chuyện gì đâu, mẹ thật là...”

“Con nó bảo học việc làm vườn với anh ta mà. Chắc nảy sinh tình cảm rồi.”

Lần này đến lượt bố tham gia câu chuyện.

“Nếu chỉ là tình bạn đơn thuần thì không sao, nhưng đừng có để biến tướng thành tình cảm khác đấy. Con định làm vườn suốt đời à? Con muốn phá vỡ mọi mơ ước thì cứ thế đi!”

Ji Hyeon hoàn toàn không ngờ mẹ lại phản ứng như vậy. Mẹ đã có định kiến về đàn ông ở quê thì cô không thể mang chuyện giữa cô và Taek Gi ra nói ngay được. Thật chẳng dễ gì để nói với người mẹ cương quyết của cô rằng cô đã đồng ý lấy Taek Gi. Ji Hyeon nghĩ bụng khoan hãy nói, đợi lát nữa đến bữa tối, cô sẽ từ từ thưa chuyện sau.

“Khi nào bố mẹ về?”

“Tối nay phải về rồi.”

“Hay bố mẹ ngủ lại mai hãy về.”

“Phải về luôn, còn cơm nước cho cậu ấm nữa.”

“Nó lớn rồi mà.”

“Đàn ông con trai đến già vẫn như con nít thôi. Không tự nấu ăn được đâu.”

“Vậy bố mẹ ăn tối đã rồi về nhé?”

“Vậy vườn nho đâu cho bố mẹ đi xem cái nào?”

“Xa lắm. Bố mẹ đi bộ được không?”

“Mất bao lâu đâu. Mẹ đã bảo đến xem là phải xem.”

Ji Hyeon đưa bố mẹ ra vườn nho, hai người vẫn đang nóng lòng không biết lúc nào ông mới giao lại vườn nho cho con mình. Đến nơi, Ji Hyeon lại phải nghe thêm một tràng những lời căn nhắc của mẹ.

“Ôi trời ơi, vườn này rộng bao nhiêu hecta đây? Mênh mông bát ngát chưa này. Lúc về phải ghé qua mấy trung tâm bất động sản xem giá cả thị trường thế nào?”

Mẹ làm náo động cả vườn nho với vẻ mặt vô cùng hạnh phúc.

“Mình à, chúng ta đổi đời rồi!”

“Rộng quá nhỉ.”

Lúc này mà nói cho bố mẹ biết chuyện ông đã cho đất rồi, chắc hai người sướng phát điên lên mất.

Ji Hyeon mang cảm giác ngọt ngào cùng bố mẹ quay về nhà thì thấy Hong Y đang đợi trước cửa. Vẻ mặt Hong Y đăm đăm sát khí.

“Cô Hong Y.”

“Cô ra đây nói chuyện với tôi một lát.”

Hong Y gằn giọng nói.

“Có chuyện gì thế?”

“Sao cô lại có thể hành động như thế hả!”

Hong Y hét toáng lên.

“Hành động, hành động gì cơ chứ? Cô đang nói gì thế hả?”

“Ngay từ đầu tôi đã thấy cô có cử chỉ kỳ lạ rồi, nhưng tôi không thể diễn tả nổi. Nhưng đó là cách cô mời chài đấy hả?”

“Cô này là ai thế? Cô ta đang nói gì thế?”

Mẹ Ji Hyeon kinh ngạc nhìn Hong Y và hỏi.

“Thật không thể chịu nổi cô nữa. Cô mời chài anh Taek Gi hiền lành một cách lừa dối thế đấy hả? Cô đã mời chài anh Taek Gi bằng những cách nào hả? Tôi hỏi cô đã mời chài anh Taek Gi bằng những cách nào?”

Hong Y truy hỏi với hơi nóng bốc lên đỉnh đầu.

“Cô bảo con tôi quyến rũ Taek Gi sao? Lừa dối sao? Ji Hyeon, cô ta nói gì thế?”

“Mẹ à, mẹ vào nhà đi. Sao, cô bảo tôi quyến rũ Taek Gi thế nào?”

“Anh Taek Gi là người sẽ kết hôn cùng tôi. Đó là mối quan hệ người trong làng đều biết cả. Thế mà cô lại chen ngang vào, rồi cướp bạn trai của tôi là sao hả? Tôi hỏi cô rốt cuộc đã mời chài bằng cách nào mà anh Taek Gi lại nói là đang yêu cô!”

Hong Y gân cổ lên hét.

“Cô nói thử xem! Cô mời chài kiểu gì? Tôi biết anh Taek Gi mà, anh ấy là người đàn ông hoàng, cho nên không thể bị hạ gục trước loại con gái như cô đâu. Cô đã mời chài thế nào vậy hả? Cô đã dụ anh ấy thế nào? Lần trước tôi còn thấy cô khoe cả đùi ra cơ mà.”

“Không phải thế, nghe này, cô Hong Y.”

“Cô khoe đùi chưa đủ nên nằm lăn ra đấy phải không?”

“Tôi nằm lăn ra à? Cô ăn nói thế mà nghe được à?”

“Cô suốt ngày qua ngồi phòng anh ấy. Con gái con đùa chẳng biết xấu hổ!”

“Thế thì sao?”

“Trời đất ơi, cô ta nói gì thế? Tại sao con lại vào phòng của tên giúp việc đó?”

“Làm ơn đừng gọi anh ấy là tên giúp việc được không!”

Ji Hyeon và Hong Y đồng thanh hét.

“Không mời chài mà lại cướp được bạn trai của người khác à! Ông bảo giao đất cho cô là cô tối tăm mặt mũi à? Cô tưởng hễ khoe chân khoe đùi ra, bạn trai của người khác hay ai đi nữa cũng đều mê mẩn cả sao!”

“Làm sao, cái con ranh này sao lại còn đồ thế hả!”

Ji Hyeon không chịu được nữa, hét toáng lên. Không ngờ những lời nói của mình đã khiến Ji Hyeon nổi khùng, Hong Y lần khân lùi một bước.

“Cô bảo tôi cướp bạn trai của cô hả? Vậy sao anh Taek Gi lại bảo tôi anh ấy chưa hề coi cô là bạn gái?”

“Cô nói gì thế?”

Nét mặt của Hong Y tái đi.

“Tôi chẳng mời chài anh Taek Gi bao giờ, mà ngược lại chính anh ấy đã hôn tôi trước. Và người bày tỏ tình cảm trước không phải tôi mà chính là Chang Taek Gi. Chính anh Taek Gi đã cầu hôn tôi luôn rồi đấy!”

“Cô, cô nói gì cơ? Hôn..., hôn... cầu hôn nữa á?”

“Cô đã không biết gì mà lại đến đây lớn tiếng sao!”

“Hai người hôn nhau rồi ư? Cầu hôn rồi ư? Anh ấy cầu hôn cô ư?”

“Đúng thế, cầu hôn rồi!”

Khoảnh khắc này, Hong Y như muốn đổ sụp xuống. Khi ấy Taek Gi quay trở về, ngay lập tức, Ji Hyeon và Hong Y cùng lúc quay lại nhìn anh.

“Anh à, anh đã hôn cô ta rồi ư? Anh đã cầu hôn rồi ư? Anh thật sự đã cầu hôn rồi sao?”

Hong Y hỏi như sắp phát khóc lên.

“Khi này anh đã nói rõ rồi mà.”

“Anh chỉ nói là anh thích cô ta thôi mà!”

“Hong Y à, nói chuyện sau được không?”

“Anh nói xem cô ta có gì tốt đẹp chứ? Cô ta mời chài anh bằng cách nào chứ?”

“Hong Y, đừng có ăn nói như thế. Nghe chẳng hay ho chút nào.”

“Anh có phải típ đàn ông thích loại phụ nữ này đâu. Em không biết cô ta mời chài anh bằng cách nào, nhưng em thừa hiểu! Anh bình tâm suy nghĩ lại được không?”

“Đừng nói lung tung thế, Hong Y!”

Taek Gi tức giận mắng, Hong Y nhìn Taek Gi như không tin vào tai mình.

“Ai cầu hôn con hả? Ai? Là thằng nhóc kia cầu hôn con đấy hả?”

Mẹ Ji Hyeon đưa mắt nhìn Taek Gi.

“Dạ, con chào mẹ. Con là Taek Gi...”

“Mẹ? Ồi giờ ời!”

Mẹ xông ngay đến chỗ Taek Gi.

“Này, thằng ranh này, mày mời chài con gái người ta kiểu gì đấy hả!”

Mẹ Ji Hyeon tóm lấy một nhúm tóc trên đầu Taek Gi rồi vừa giật vừa lắc.

“Anh ời!”

“Mẹ ời!”

“Mình ời!”

Ji Hyeon và bố cùng nhào đến bên mẹ, còn Hong Y thì lao đến bên Taek Gi để cố gắng ngăn và gỡ hai người họ ra. Nhưng mẹ Ji Hyeon không chịu thả nhúm tóc của Taek Gi.

“Cậu đã làm gì con gái tôi rồi hả? Cái thằng xấu xa này!”

“Mẹ!”

“Thôi đi, mình ời!”

Mặc Ji Hyeon và bố cô khuyên nhủ, mẹ cô vẫn tấn công tới tấp. Nếu cứ tiếp tục thế này, đầu Taek Gi sẽ hói mất.

“Mẹ ời! Con yêu anh Taek Gi mà mẹ!”

Khi Ji Hyeon hét tướng lên, giọng vang lên tận mái nhà thì mẹ cô dừng tay lại, trân trân nhìn Ji Hyeon. Bố Ji Hyeon, Hong Y và cả Taek Gi đều đổ dồn ánh mắt về phía Ji Hyeon.

“Con nói gì?”

“Con yêu anh Taek Gi. Mẹ đừng làm thế với anh ấy!”

Ji Hyeon gỡ tay mẹ còn đang nắm đầu Taek Gi ra.

“Mẹ đừng đối xử với anh Taek Gi như vậy nữa. Con sẽ lấy anh ấy.”

Ji Hyeon vừa nói vừa đứng ra che chắn cho Taek Gi.

“Con, con...”

Mẹ nhìn Ji Hyeon, tức không nói nổi ra lời, còn Taek Gi thì quỳ xuống trước mặt bố mẹ Ji Hyeon.

“Con yêu Ji Hyeon thật ạ, thưa bố mẹ!”

“Cái, cái gì...”

Mẹ Ji Hyeon chết lặng người, huyết áp vụt tăng. Hong Y thì òa khóc nức nở bỏ chạy ra ngoài.

“Ôi, trời đất ơi.”

Mẹ Ji Hyeon ngồi phịch xuống chõng.

Ji Hyeon van xin chán chê, nhưng mẹ cô cứ lặng người đi chẳng nói chẳng rằng. Lúc này bố Ji Hyeon gọi cô ra ngoài. Bố Ji Hyeon nghe lời thú nhận của con gái rằng cô đã yêu anh chàng nhà quê Chang Taek Gi, ban đầu cũng phản đối, nhưng nếu nói lại tử tế với ông, chắc cũng không đến nỗi tuyệt vọng.

“Bố cũng là người nhà quê đấy.”

“...”

“Nhưng bố chuyển lên sống ở thành phố rồi mới sinh bọn con, nên không thể nói bố là người nhà quê được.”

“...”

“Con yêu anh ta nhiều lắm sao?”

“Vâng, nhiều lắm ạ.”

“Con đã đồng ý lấy người ta thật à?”

“Vâng.”

“Nói thử bố xem thằng ấy là người thế nào?”

“Tốt bố ạ, anh Taek Gi ấy. Anh ấy là người rất tốt.”

“Mẹ con phản ứng như thế không phải vì nghĩ Taek Gi là người xấu đâu.”

“Con biết ạ.”

“Bố mẹ nào cũng đều suy nghĩ như vậy thôi. Ai cũng muốn con gái mình được sống sung sướng, không phải chịu cực khổ. Con gái thì càng phải được như thế.”

“Con hiểu ạ.”

“Ở Seoul con có thể kiếm được nhiều người tốt hơn mà.”

“Con cũng biết điều đó. Nhưng mà bố à, anh Taek Gi tốt lắm, tốt vô cùng. Con yêu anh ấy không phải vì anh ấy tốt ở mặt này mặt nọ, mà tự nhiên yêu thôi ạ, rất tự nhiên.”

Ji Hyeon nói xong, bố cô nhìn cô chăm chú.

“Con yêu tự nhiên à?”

“Dạ, tình yêu đến rất tự nhiên bố ạ. Tự nhiên... con thấy thật biết ơn vì đã có anh ấy ở bên.”

Nghe Ji Hyeon nói, bố cô im lặng thở dài rồi nở một nụ cười.

“Mẹ con cũng thế.”

“Sao ạ?”

“Ý bố là mẹ con cũng đã yêu bố như thế. Con đã nghe kể rồi mà? Ông bà ngoại cũng không đồng ý cho mẹ con lấy bố.”

“Dạ.”

“Bên ngoại con là gia đình giàu có mà khi ấy bố lại chưa có công ăn việc làm.”

“...”

“Có người đàn ông điều kiện tốt hơn bố rất nhiều đã ngỏ lời muốn lấy mẹ con. Mẹ con mà lấy người đó chắc giờ đã được sống sung sướng rồi. Nghe đâu anh ta là bác sỹ? Đúng rồi, bác sỹ. Thế mà mẹ con lại từ chối để lấy bố. Rồi nói rằng vì tự nhiên thấy yêu bố. So với chẳng bác

sỹ kia, bố chẳng có gì hơn.”

“ ... ”

“Mẹ con, tuy không nói ra nhưng bố biết mẹ từng hối hận vì đã không lấy ông bác sỹ ấy. Vậy nên khi nghe con bảo là yêu thằng Taek Gi thì bà ấy đã mất bình tĩnh. Rồi con cũng khổ như mẹ con thôi.”

“Còn đất mà bố. Chẳng có gì vất vả đâu.”

“Phải nhận đất rồi mới biết được.”

“Con... con nhận rồi, bố ạ.”

“Hử?”

Hai ngày trước, Taek Gi đã chuẩn bị giấy tờ xong xuôi, phần đất vườn 30 hecta của ông đã trở thành đất của Ji Hyeon. Bây giờ chỉ còn chờ đến ngày đi nộp thuế là hoàn tất.

“Đã nhận rồi à?”

“Vâng ạ, ông cho con rồi. Nhưng bố ơi, con không muốn bán vườn rồi rời khỏi đây đâu. Nho ở đây ngon lắm. Giống nho mới cũng sắp được cho nhân giống, mang đi xuất khẩu rồi. Dù con không bán đất cũng vẫn có thể kiếm được bội tiền. Rồi con sẽ mua một căn nhà to cho bố mẹ. Con cũng sẽ làm cho bố mẹ được nở mày nở mặt khi họp lớp. Con không muốn bán đất đâu, bố ạ.”

“Vì thằng Taek Gi phải không?”

“Bảo không thì cũng không phải. Nhưng con đã hiểu vì sao ông bắt con phải đến đây làm vườn thử một hai năm rồi. Mới có mấy tháng thôi nhưng con đã thấy được thành quả của việc lao động vất vả. Con tiếc lắm. Bán đi không đáng đâu.”

“Con có thể sống ở đây à?”

“Con đã ở đây những ba tháng rồi mà. Con muốn thử làm như thế.”

Bố Ji Hyeon nắm lấy tay con mình. Ji Hyeon nhìn lên thì thấy mắt bố đã ướt.

“Bố ơi, bố không đồng ý ạ?”

“Không, không phải đâu.”

Bố Ji Hyeon lắc đầu.

“Bố đã bị mảnh đất làm cho mờ mắt, bắt đưa con gái phải xuống đây dù nó không muốn thế. Thế rồi bố cứ canh cánh trong lòng, không biết khi nào mới có được đất. Giờ bố biết bố sai rồi.”

“Bố có sai gì đâu ạ?”

“Bố không biết con gái bố đã trưởng thành rồi.”

“Bố ời...”

“Bố cứ tưởng con còn trẻ con, vậy mà... con đã đến tuổi lấy chồng rồi đấy. Bố nghĩ đến chuyện con gái bố mới đó mà đã đến lúc đi lấy chồng rồi nên bố xúc động. Tưởng như mới cách đây vài ngày thôi, con còn nằm gọn trong vòng tay bố.”

“...”

Ji Hyeon rơm rớm nước mắt.

“Tuy bố không tạo dựng được cho mẹ con con một cuộc sống sung túc, nhưng dù sao cả cuộc đời này bố đã sống mà chỉ biết có mình mẹ con mà thôi. Taek Gi chắc nó cũng sẽ như thế. Thế là đủ rồi con ạ. Dù tiền bạc không dư giả, nhưng được như vậy cũng là tốt lắm rồi.”

“Tiền bạc không thiếu đâu bố ạ. Con còn đất mà.”

Nghe Ji Hyeon nói, bố cô cười, lau nước mắt.

“Đúng rồi, con gái tôi có phúc quá nên vừa có tiền lại vừa gặp được người đàn ông tốt.”

“Bố này...”

“Dù vậy nhưng không được cưới liền đâu nhé. Ít nhất cũng phải đợi một năm, à không, phải sau hai năm tìm hiểu rồi mới được cưới nghe chưa?”

“Bố này, lấy chồng mà cũng có điều kiện như vậy à? Thế thì việc bán đất với việc lấy chồng có gì khác nhau đâu.”

Nghe Ji Hyeon nói, bố bật cười. Tiếng cười của bố cô giòn tan, vang vọng một miền quê.

Phần Kết

Sự việc rồi cũng diễn ra như vậy.

Ngày ông cưới, nhờ có việc Hong Y tìm đến mà Ji Hyeon dù chưa công khai chuyện cô muốn kết hôn với Taek Gi thì sự thật ấy đã bay khắp cả làng chỉ trong nháy mắt. Xuất phát điểm đầu tiên của tin đồn chính là từ Hong Y và mẹ cô ta, người lắng nghe con mình thuật lại sau đó tung tin ra khắp bốn phương tám hướng. Tin đồn bay vào tận phòng tân hôn của ông bà. Ông bà cũng vì thế không tận hưởng đêm tân hôn (ông bà già rồi còn động phòng gì nữa), cùng nhau chạy ngay về nhà xem xét sự tình. Ông bà dĩ nhiên đứng về phía Taek Gi và Ji Hyeon, một cách

vô điều kiện.

Mặc cho huyết áp của mẹ Ji Hyeon tăng cao, ông bà cứ luôn miệng khen Taek Gi đến khô cả miệng, khiến mẹ Ji Hyeon tức tối đòi về Seoul ngay lập tức. Tình hình diễn biến phức tạp, cuối cùng thành ra Ji Hyeon bị hai bên lôi kéo ở ngay trong nhà.

Ji Hyeon nghe theo lời khuyên của bố, rằng phải có thời gian để thuyết phục mẹ, cho nên giữa đêm hôm đành chia tay Taek Gi để quay về Seoul. Cũng từ hôm đó cô bắt đầu có những cuộc đấu tranh khốc liệt với mẹ.

“Tuyệt đối không được!”

“Con sẽ lấy anh Taek Gi.”

“Tao nói không bao giờ có chuyện đó!”

“Con vẫn sẽ lấy.”

Cuộc chiến kéo dài vài ba ngày.

Đến tết Trung thu, rồi qua tết Trung thu, mẹ vẫn chưa đồng ý chuyện hôn nhân giữa Ji Hyeon và Taek Gi, dù bố đã thông đồng nói dối mẹ rằng ông bắt Ji Hyeon phải lấy Taek Gi mới cho đất.

Hoàn toàn chẳng còn cách nào để thuyết phục mẹ cả, chẳng lẽ từ bỏ gia đình, hay nói dối rằng mình đã mang thai, Ji Hyeon đang khổ tâm suy nghĩ, thì đêm hôm ấy, cô thấy mẹ ngồi một mình uống rượu ở bàn ăn. Đó là rượu nho Ji Hyeon mang từ Kim Cheon lên.

“Mẹ.”

“Ừ.”

“Mẹ đang làm gì thế?”

“Nhìn mà không biết sao?”

“Mẹ đau buồn vì con đến thế sao?”

“Không phải thế à?”

Nhìn vẻ mặt phiền muộn của mẹ, Ji Hyeon lặng lẽ bước đến ngồi cạnh bà.

“Mẹ rót cho con một ly nào?”

“Ừ.”

Mẹ rót rượu cho Ji Hyeon.

“Cứ như nước ép ấy, nhưng uống mấy ly cũng ngây ngất phết đấy.”

“Ngon phải không mẹ?”

“Phụ nữ mà uống cái này là nhất.”

“Đúng rồi. Loại rượu này do anh Taek Gi tự chế đấy ạ.”

“Hừm.”

“Mẹ à...”

“Mẹ đã nói chuyện với bố rồi.”

“Chuyện gì ạ?”

“Bố bảo, chuyện khác thì không biết, nhưng chắc chắn nó sẽ sống chung thủy với con suốt đời. Thằng Taek Gi ấy.”

“Vâng.”

“Đàn bà con gái lấy phải người bất tài thì kinh tế khó khăn, nhưng gặp phải người trắng hoa thì rõ khổ sở. Bạn của mẹ khi đi họp lớp toàn khoe những thứ tốt đẹp hoặc khoe con khoe cái, chứ chẳng thấy mang chồng ra khoe bao giờ. Có bà còn rửa chồng đâm đầu vào dàu chết đi cho rồi. Hỏi thăm cơ sự thì các bà ấy bảo cánh đàn ông hể có chút tiền là đều nuôi bồ cả. Các bà ấy đến khốn khổ vì chồng lãng nhãng, cho nên hể hỏi đến là bảo muốn ông ta chết quách đi. Mẹ con muốn mua mười thứ thì đến chín thứ không đủ tiền mua, nhưng được cái bố con chung thủy, chỉ biết mẹ là người phụ nữ duy nhất trong đời ông ấy mà thôi.”

“Bố là người đàn ông tốt mà mẹ.”

“Thằng Taek Gi cũng giống bố con đấy.”

“Anh ấy yêu con rất sâu đậm, thật lòng và tôn trọng con, mẹ à.”

“Khi còn yêu ai chẳng thế. Có ai không vậy đâu?”

“Dù lấy nhau anh ấy cũng vẫn như vậy mà.”

“Con ngốc quá, chẳng biết nó nói gì với con khiến con tin nó đến vậy hả?”

“Bố cũng bảo con là anh ấy tốt mà.”

“Hừm. Chỉ cần bảo nó giống bố thôi, con gái mẹ sẽ không phải lộn ruột vì thằng chồng lãng nhãng đâu nhỉ?”

“Mà cũng không phải lo chuyện tiền bạc đâu mẹ ạ.”

“Ừ, con nhỏ này.”

Mẹ liếc mắt nhìn Ji Hyeon.

“Con bán nho rồi sẽ mua cho mẹ quần áo đẹp, ô tô riêng, và thật nhiều ngọc ngà đá quý nữa.”

“Con gái về nhà chồng coi như mất. Làm gì có chuyện lo nhà cửa cho bố mẹ nữa chứ.”

“Con lo được. Đất của con cơ mà.”

“Ôi dào, con suy nghĩ gì mà... Lớn rồi nên muốn lấy chồng ngay hả?”

Mắt mẹ ngân ngấn nước.

“Vâng...”

“Bán vườn nho rồi cầm tiền về Seoul mà sống, còn gặp được nhiều anh chàng tốt, sao lại muốn sống cùng thằng Taek Gi cơ chứ?”

“Nhưng mẹ ơi, mẹ không biết đấy thôi... Đất vườn nho ấy, rẻ bèo mẹ ạ.”

“Con nói rẻ bèo là sao?”

“Tuy là 30 hecta nhưng mỗi mét vuông đất bán chưa được 3000 won đâu. Nếu bán đi thì cũng chả đáng bao nhiêu. Thà trồng nho còn lãi hơn nhiều.”

“Thật hả?”

“Con tìm hiểu kỹ cả rồi.”

“Trời đất ơi, mẹ cứ tưởng nó đáng giá, ai ngờ mẹ đã đẩy con xuống cái mảnh đất rẻ mạt, bắt con làm việc cực khổ, rồi còn vương phải một thằng nhà quê đen đúa sao trời?”

Mặt mẹ đỏ ửng.

“Mẹ à, đúng là anh Taek Gi có quê mùa chấy nắng, nhưng anh ấy chín chắn lắm, rất chín chắn.”

“Chín chắn?”

“Nếu sống chung với anh ấy con sẽ có tiền và cũng không phải làm việc vất vả. Người con gái gặp được người đàn ông đích thực của mình, cưới nhau rồi sống cùng nhau, thế thì chắc chắn sẽ không có chuyện hai người đi lãng nhãng, và cũng không đến nỗi khổ sở vì thiếu tiền đâu mẹ ạ.”

“Khổ vì tiền, đó thực sự là một vấn đề lớn đấy.”

Mẹ vừa thở dài vừa nói.

“Thế đàn ông con trai ở quê lấy đâu ra tiền?”

“Con cũng không biết anh ấy có bao nhiêu tiền nhưng hôm anh ấy đi Tae Gu về con đã nghe ông kể.”

“Ông kể gì?”

“Anh ấy gửi một phần tiền lương cho bố mẹ anh ấy làm tiền tiêu vặt, phần còn lại anh ấy để dành mà chẳng tiêu một đồng bạc nào. Đáng ngờ là lương anh ấy gấp cả ngàn lần lương mấy anh chàng ở Seoul đấy.”

“Ôi dào, lương làm vườn thì con bảo được bao nhiêu chứ? Dù sao thì cũng tại ông chủ vườn nho bắt lương ấy mà mẹ xót hết cả ruột đây này, tức chết đi được.”

Mẹ đánh tiếng thở dài.

“Cũng tại cái vườn nho của ông ta mà đưa con gái duy nhất của mẹ phải về quê làm vườn đấy.”

“Mẹ à.”

Ji Hyeon nắm lấy bàn tay mẹ, bà nhìn cô với đôi mắt đỏ hoe.

“Con muốn lấy nó thật sao?”

Nghe mẹ hỏi, Ji Hyeon gật đầu.

“Con với nó sẽ có một cuộc sống tốt chứ?”

“Dạ được.”

“Con có chắc con sẽ không gọi điện về mỗi ngày than thở như lúc vừa mới xuống Kim Cheon không?”

“Vâng.”

“Ôi dào...”

Mẹ kéo Ji Hyeon vào lòng.

“Con cứ gọi điện về than thở với mẹ, để mẹ còn chạy xuống cho thằng đó một trận chứ.”

“Mẹ...”

Ji Hyeon dụi đầu vào lòng mẹ, khóc một hồi lâu.

Thế là đám cưới của cô và Taek Gi đã được chấp thuận.

“Những hai năm rồi, vẫn phải chịu cảnh chia rẽ thế này à!”

Taek Gi hét lên.

“Anh đang nói chuyện với em đấy à?”

Thấy Ji Hyeon tròn mắt nhìn, Taek Gi lùi lại quay đi. Ji Hyeon chạy đến bên Taek Gi nói.

“Điều 89 không được la hét ở chốn đông người, anh quên rồi à?”

“Điều 3 mà.”

“Điều 3 là không được la hét với em vì bất kỳ lý do gì!”

Ji Hyeon hét tướng lên, bò ra khỏi vườn nho.

“Em đặt ra cho anh những *270 điều tuyệt đối không được làm với Kim Ji Hyeon* thì thử hỏi làm sao anh sống được đây?”

Taek Gi nhìn theo Ji Hyeon với bộ mặt ấm ức, rồi đuổi theo cô.

“Em đi đâu vậy?”

“Em về nhà!”

“Anh xin lỗi.”

“Không cần đâu.”

“Anh xin lỗi.”

Taek Gi chộp lấy tay Ji Hyeon.

“Anh quên rồi à, anh Chong Sik làng bên từng cầu xin em chấp nhận lấy người đàn ông lực lưỡng như anh ấy đấy?”

“Anh đã bảo em mệt thì đừng ra vườn, cứ ở nhà mà chơi với Jin Pal, Jin Suk và Jin Dol là được mà.”

“Em ra đây là vì không muốn nhìn thấy anh phải làm việc vất vả một mình thôi.”

“Anh xin lỗi. Anh sẽ không la hét nữa đâu.”

Taek Gi đặt tay lên vai Ji Hyeon.

“Nhưng nếu anh lấy Hong Y, chắc chắn sẽ được la hét bình thường chứ không có *270 điều không được làm với Kim Ji Hyeon* đâu nhỉ?”

Taek Gi nói xong, Ji Hyeon trợn mắt lên nhìn anh.

“Anh hối hận rồi hả?”

“Hối hận đâu. Anh đang đòi em tăng lên thành 300 điều ấy chứ.”

Taek Gi vừa đặt một nụ hôn lên trán Ji Hyeon vừa nói.

“Thôi đi. Nếu anh thấy ấm ức thì cứ đến với cô Hong Y đi!”

“Thế thì cô Ji Hyeon đây định đến với anh Chong Sik à? Anh còn khỏe hơn anh chàng Chong Sik nhiều.”

“Còn không thôi đi à, anh thật là!”

Ji Hyeon hất tay Taek Gi ra hét lên, Taek Gi phá lên cười.

“Lại đây nào, lại đây nào.”

Taek Gi nắm tay Ji Hyeon dắt đến chỗ đỗ xe tải.

“Anh định đi đâu thế?”

“Mình đi ăn cơm bò cay nhé?”

“Cơm bò cay?”

Taek Gi biết rõ cách khiến Ji Hyeon nguôi giận. Một trong những cách đó là đưa cô đi ăn món Ttarogukbap ngon tuyệt vời.

Ji Hyeon leo lên xe tải một cách miễn cưỡng.

“Trên đường đi, mình tiện thể ghé xem ô tô luôn, em cứ thoải mái chọn.”

“Ô tô gì chứ? Ở đâu ra tiền mà mua ô tô?”

“Về nhà vợ mà đi xe tải coi sao được?”

“Chẳng sao cả. Cần gì xe hơi, giữ tiền mặt là tốt nhất. Đừng nghĩ đến chuyện mua ô tô nữa, hay mình đổi mua cái máy cày đi. Trên đường về ghé vào xem máy cày nhé!”

“Nếu thay phụ tùng cho nó thì còn sử dụng được ba năm nữa. Máy cày thì không cần phí tiền như thế đâu.”

“Anh giống ông ghê.”

“Em còn giống hơn.”

Ji Hyeon và Taek Gi nhìn nhau rồi cùng cười.

Ăn một đĩa cơm bò cay xong hai người vui vẻ trở về vườn. Taek Gi lẳng lặng nắm lấy tay Ji Hyeon.

“Anh đã nhìn thấy con của Jin Pal và Jin Suk rồi... một bầy lúc nhúc.”

Nghe Taek Gi nói vậy, Ji Hyeon đỏ mặt nhìn anh.

Taek Gi thấy bầy chó con lúc nhúc, đúng rồi, Jin Suk mang thai, một lần đẻ được tám con. Lúc ấy Ji Hyeon mới nhận ra rằng Jin Suk và Jin Pal không phải chó ta mà là chó lai chính gốc. Trong số tám con chó con, Ji Hyeon đã mang bảy con chia cho người trong làng, những người hứa sẽ nuôi chứ tuyệt đối không ăn thịt. Dĩ nhiên cô chẳng cho ông một con nào cả. Vì chắc chắn đến cuối hè ông lại làm thịt nó thôi. Tám con cho hết bảy, còn lại Jin Dol. Tuy đem nhiều chó con đi cho, nhưng Ji Hyeon không cảm thấy tiếc. Bởi Jin Suk lại đang mang thai. Ji Hyeon hồi hộp không biết lần này nó có cho ra đời một lúc chín con để lập kỷ lục mới hay không.

“Lũ chó còn có con cái như thế...”

“Hừm. Thế thì sao nào?”

Taek Gi đột nhiên quay ngoắt đầu xe lại, không ra vườn nho nữa mà hướng về nhà.

Vừa về đến hà, anh nắm ngay lấy tay Ji Hyeon kéo đi.

“Ban ngày ban mặt anh làm gì vậy hả?”

“Ban ngày ban mặt thì sao? Bọn mình có nghịch ngợm gì đâu.”

“Nhưng mà...”

Ji Hyeon ngượng ngùng, Taek Gi thẳng thừng bước ra khóa cổng lại.

“Được chưa?”

Taek Gi đưa Ji Hyeon vào phòng.

“Còn việc ở vườn nho thì làm thế nào?”

“Các bà cô biết làm hết mà.”

“Ôi, xấu hổ quá...”

“Anh cũng ngượng lắm.”

Taek Gi bế Ji Hyeon vào phòng, đóng chặt cửa lại.

Giữa ngày hè nắng tràn rục rỡ, trong ngôi nhà đóng chặt cửa, không ai biết được chuyện gì đã xảy ra với Taek Gi và Ji Hyeon trong suốt một giờ đồng hồ ấy.

LỜI TÁC GIẢ

Trong quá trình viết câu chuyện *Chàng trai vườn nho* này, tôi đã gặp nhiều khó khăn, và ngược lại cũng có nhiều điều hết sức thú vị.

Nhà chồng của chị ruột tôi là gia đình trồng nho ở Kim Cheon. Tuy anh rể tôi đi làm văn phòng và không bận tâm đến chuyện vườn tược, nhưng anh là con trai duy nhất, bố mẹ lại cao tuổi nên anh chị đã về Kim Cheon sống khoảng năm năm nay. Dẫu sao cũng có thể nói là chị tôi đã kết hôn cùng *Chàng trai vườn nho*. Bối cảnh và tình tiết cuốn tiểu thuyết hầu hết đều được xây dựng trên những câu chuyện của chị tôi kể lại khi chị còn sống ở Kim Cheon.

Lúc chị tôi mang thai đứa thứ hai, tôi có dịp về đây trông nom đứa cháu trai thường bị bỏ đói vì chúng thèm ăn kinh khủng của chị.

Vừa bước chân vào nhà chị, điều đầu tiên đập vào mắt tôi chính là hai con chó lai. Hai con chó đó là nguyên mẫu của hai con chó trong nhà người ông trong tiểu thuyết.

Khi chị vừa làm đám cưới xong và dọn về Kim Cheon, trong nhà không có phòng vệ sinh, hơn nữa chị tôi lại bị chứng táo bón nên chị đã phải khổ sở trong một thời gian dài. Chị vốn ghét thú nuôi bất kể chó hay mèo, nhưng có lẽ hai con chó thấy chị dễ mến quá nên đã tha về một cái đầu thỏ làm quà tặng chị; rồi có lần chị ngắt xỉu vì bình rượu ngâm chuột con; rồi lại có lần nhà hàng xóm trồng cà chua mang một thúng cà sang cho. Tất cả những sự việc đó đã trở thành những tình tiết trong câu chuyện *Chàng trai vườn nho*.

Vốn dĩ nhà chị có một con dê đen nhưng sau khi chị sinh đứa thứ hai đã làm thịt con dê để bồi bổ. Tôi nhớ lúc đó tôi đã hỏi vì sao chị có thể nấu con dê do chính mình nuôi để làm thuốc được. Chuyện này đã được biến thành câu chuyện ông định bắt Jin Pal để ăn ngày cuối hè. Bắt lợn và giết lợn ngay tại đình làng là một hoạt động vô cùng nhộn nhịp, được hân hoan chào đón ở nhà quê. Chị tôi không hề biết, cứ tưởng là có gì vui bèn đi theo chồng, rồi phải tận mắt chứng kiến cảnh giết mổ ấy. Chị sợ hãi vô cùng, phải bỏ chạy thục mạng. Tôi cũng đã đem câu chuyện này vào truyện.

Chi tiết bà mẹ làm ầm lên, bắt con phải xuống Kim Cheon bằng bất cứ giá nào, dầu sao tôi cũng thấy hơi quá đáng. Đó là một quyết định gấp gáp không kịp suy nghĩ mà chính bà cũng không nhận ra.

Trong lúc gia đình tôi còn khó khăn, run rủi làm sao nhà tôi có được mấy trăm hecta đất rơi vào tay, nhưng không may sau đó nó lại rơi vào tay người khác. Mặc dù khi đó mảnh đất ấy thuộc vùng thung lũng Kang Won hiểm trở, khó ai sống được ở đấy, nhưng tôi cũng khó mà kiềm lòng được. Giá như nó được trao vào tay tôi, tôi sẽ không ngoảnh đi và thế nào cũng dốc sức làm nông rồi. À không, có thể sẽ khác. Bây giờ ngồi nghĩ lại, tôi vẫn thấy tiếc đứt ruột vì mảnh đất có nhà người hàng xóm ở đấy. Sau này có dự án làm sòng bạc Kang Won Casino nên giá đất tăng lên ào ào.

Nếu ta có thể thông cảm và thấu hiểu cho người mẹ bị mờ mắt khi nghe đến chuyện đất đai và được thừa kế đất trong tác phẩm này thì tốt biết bao. Bà đã sống một quãng đời cơ cực nên rất khát khao được bù đắp dù chỉ là một chút.

Hình ảnh người mẹ phải làm nhân viên thu ngân ở siêu thị đã làm thay đổi suy nghĩ của Ji Hyeon chính là mẹ tôi, dù tôi không đi làm mà chỉ ngồi nhà làm công việc mình yêu thích là viết văn, nhưng mẹ chẳng trách cứ tôi một lời nào.

Đã bắt đầu làm việc gì thì phải làm cho đến cùng, học tập nghiên cứu còn phải chờ 10 năm, còn viết lách, đôi khi phải đợi 10 năm, 20 năm.

Hơn nữa do không đủ tiền trang trải nên mẹ tôi phải ra ngoài làm thêm ở nhà hàng.

Biết chuyện mẹ mình đã phải ra quán ăn làm việc, tôi không biết mình đã khóc bao lần rồi. Nhưng không phải cứ khóc là khóc ngay được, tôi giống như Ji Hyeon, khóc rùng rùng một cách bất ngờ.

Tôi đã không ý thức được, tôi chẳng có tài cán gì hơn nên mẹ tôi phải gánh lấy phần khổ cực. Nếu ngày nào tôi chưa tìm được việc làm, mẹ tôi còn phải ở nhà dọn dẹp, giặt quần áo và nấu cơm. Để mẹ tôi phải nấu cơm, giặt giũ, quét nhà như thế, tôi thật vô ý thức biết bao.

Dường như có một mối liên hệ giữa mẹ và con gái. Có những lúc bực mình, bất mãn, con gái cãi mẹ đến mức quên mẹ là mẹ mình, nhưng khi bình tĩnh lại nhìn nhận lại mới thấy mẹ là người yêu thương, tin tưởng và thấu hiểu con gái nhất.

Vì trời đã vào hè nên tôi muốn viết thử một cuốn tiểu thuyết nhẹ nhàng dễ đọc cho tất cả mọi người. Bắt tay vào làm và tự nhủ sẽ bắt đầu viết từ mùa thu, khi tên tác phẩm thành hình thì tôi bắt tay vào viết.

Tôi vừa viết vừa tự nhủ mình phải viết một tác phẩm mà người đọc cảm thấy thật thoải mái dễ chịu, tôi đã nhiều lần nhắc nhở mình phải viết theo lối đó. Tôi vừa viết vừa nghĩ nếu mình viết mà chính mình cảm thấy thú vị thì độc giả cũng sẽ cảm thấy thú vị, và vì thấy thú vị

nên tôi tiếp tục viết.

Tôi đã từng nghe lời nhận xét rằng bản thảo tiểu thuyết lãng mạn của tôi thiếu sự lôi cuốn hấp dẫn và lấy lại hình tượng nhân vật nam chính không phải là người đàn ông có quyền lực nên khả năng thất bại là 90%. Cũng có người bảo đây là một món xúp nhọt nhẽo vô vị vì kể đi kể lại vẫn là một câu chuyện tình lãng mạn. Tôi đã bỏ qua mọi thất bại và thành công, tôi muốn viết một tác phẩm để lại trong lòng độc giả một cảm giác nhẹ nhàng và đáng nhớ.

Chàng trai vườn nho thì thoảng xuất hiện những từ ngữ mạng. Không phải tôi không cảm thấy lo lắng cho cuốn tiểu thuyết của mình mang hơi hướng những câu chuyện trên mạng, nhưng tôi nghĩ tôi không chế được điểm này trong một giới hạn nhất định, không vượt quá mức độ cho phép là được. Tôi cười và tự ngẫm xem có điều gì vượt quá giới hạn hay không, không nhận thấy có gì vô lý nên tôi đã quyết định viết. Tôi muốn gửi lời cảm ơn đến Yang Yoon Jeong, người đã chọn lựa những từ ngữ sử dụng trên mạng thật thích hợp, để cung cấp cho tôi, một người hầu như không biết gì về loại ngôn ngữ này. Tôi cũng cảm ơn chị Sim Kyeong Hee dù bận rộn viết lách nhưng vẫn đưa ra những ý kiến giúp ích cho tôi trong quá trình chỉnh lý lại những từ đối thoại trong câu chuyện. Và tôi xin chân thành cảm ơn quý độc giả đã đóng vai trò là nguồn năng lượng động viên cho Kim Rang những lúc mệt mỏi, đọc kịch bản của tôi và đã tận tình nhận xét giúp tôi. Cuối cùng, tôi xin trân trọng gửi lời cảm ơn đến ngày Kim Kyu Jin và ngày Lee Jong Min là những người trực tiếp biên tập cuốn sách này.

Mùa mưa đã về. Mùa mưa qua đi, chúng ta lại bước vào ngày hè nắng cháy, chúng ta phải giữ gìn sức khỏe để khỏi mắc bệnh. Tôi mong rằng khi các bạn thấy không có cách nào làm dịu bớt được cái nóng nực của trời hè, các bạn hãy nghĩ đến một cách mát dịu nhất, thú vị nhất, đó chính là đọc sách.

Tháng 7 năm 2005

Kim Rang, luôn cố gắng không ngừng.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>